

Giới thiệu Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa

Tiểu thuyết Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa xoay quanh những mối quan hệ trong đó có cả tình yêu giữa các cán bộ cấp cao, ban đầu họ đến với nhau chỉ vì mối quan hệ để đạt được mục đích riêng.

Cho đến ngày cưới nhau điều đó cũng không xuất phát từ tình yêu. Nữ nhìn thì dịu dàng thông minh nhưng kỳ thực suy nghĩ còn trẻ con, mơ hồ lắm, là nữ đã điều thực sự. Còn nam chính nhìn thì ôn nhu nho nhã kỳ thực rất phức hắc, tìm mọi cách ôm cô về làm ấm giường.

Vậy tình yêu của họ chớm nở từ đâu? Từ ngày anh tìm cách làm ấm giường cho cô chăng? Mời bạn đọc theo dõi sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Túc Kỳ ngồi sắp xếp bài trước hội trường trường học, bên tai tràn ngập tiếng thét chói tai và tiếng ồn ào rất lớn, những tiếng ầm ĩ kia càng làm đầu óc cô đau hơn, cô uống một hớp nước, ngược nhìn ánh sáng lóa mắt bên ngoài, trong lòng thầm than khóc, loại thời tiết này dễ bị cảm cúm thật đúng là giãy vò mà.

Trần Tư Giai ngồi bên cạnh dường như tinh thần vô cùng phấn chấn, thỉnh thoảng lấy cánh tay huých cô một cái, cười như không cười nhìn cô không nói lời nào, thấy vậy trong lòng cô hoảng sợ.

Túc Kỳ quyết định đầu hàng, quay đầu nhìn Trần Tư Giai, cố gắng làm cho vẻ mặt mình thật tha thiết, "Trước đó, tớ thật sự không biết chuyện này, tớ xin thề, sau khi anh ấy đi công tác trở về tớ gặp anh ấy mới biết mà thôi."

Đôi mắt của Trần Tư Giai quét vài vòng trên gương mặt cô, rồi mới miễn cưỡng thu hồi tầm mắt, có chút thất bại nói, "Được rồi, thật không biết cậu còn có thể biết cái gì nữa."

Túc Kỳ nháy mắt mấy cái, về chuyện tình Diệp Tử Nam cô biết rất nhiều nha, ví dụ như anh ấy luôn thích mặc những bộ quần áo xa xỉ đắt tiền làm người ta phải lú lờ không nói nên lời, không thích quần lót màu hồng nhạt, thích áo ngủ bằng bông vải, không thích ăn cay....

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô bỗng nhiên tốt lên, cô làm vợ cũng thật xứng đáng đấy chứ.

Túc Kỳ quay đầu đưa mắt nhìn những chàng trai cô gái tòa tinh thần phấn chấn trong đám người kia sự phấn khởi trên mặt và ánh sáng trong ánh mắt họ làm cho Túc Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, không thể không đưa ánh mắt hướng về phía trung tâm hội trường.

Trên đài kia có một người đàn ông mặt mày trầm tĩnh, anh tuấn sáng sủa, toàn thân mặc âu phục màu xám đậm, cơ thể như đá quý đứng ở nơi đó, hai tay hơi khoác lên bụng bày đầy hoa tươi đủ màu sắc trên đài phát biểu, về mặt trước sau như một không chút để ý, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy không được tôn trọng.

Từ góc độ của Túc Kỳ nhìn qua, gương mặt nhìn nghiêng quả nhiên hoàn mỹ không chút sứt mẻ, ngày hè ánh sáng theo các cửa sổ lớn ở phía trước chiếu vào hội trường, giống như đều vẩy vào trong cặp mắt kia, đáy mắt đều là những ánh sáng nhỏ lấp lánh. Đôi mắt anh khẽ nhú lại, dường như có chút không vui, cặp mắt kia đảo qua khắp sân khấu, dưới sân khấu lập tức yên tĩnh lại.

Trần Tư Giai lập tức hưng phấn nhéo Túc Kỳ, nhỏ giọng hỏi, "Người đàn ông kia đúng là một yêu nghiệt, sao cặp mắt kia lại to như thế, đó là cặp mắt đào hoa thật sự đó nhé."

Túc Kỳ rút khăn tay ra xoa xoa cái mũi, đào hoa hay không cô không biết, cô chỉ biết ánh mắt Diệp Tử Nam rất bình tĩnh lúc sáng lên nhìn như ngôi sao, cười rộ lên như muốn hút hồn người ta, hơi nheo lại xen lẫn lạnh lẽo là vô cùng uy nghiêm. Cô cố gắng để cánh tay mình thoát khỏi ma chướng của Trần Tư Giai, ôm ôm trả lời, "Tớ cũng không rõ vấn đề này, cô giáo Trần, xin cậu chú ý phong độ, biểu hiện của cậu cùng các cô gái trẻ kia không khác gì nhau, cậu đã qua cái tuổi háo sắc (mê trai) rồi đấy."

Trần Tư Giai không để ý đến lời châm chọc và khiêu khích của cô, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm trên đài.

Người đàn ông trên đài kia đang chậm chậm phát biểu, thoải mái lưu loát giống như những lời này ở ngay bên miệng, hạ bút thành văn, đơn giản là cổ vũ các học sinh học cho tốt, sau này trở thành trụ cột cho xã hội.

Sau đó là các bạn đạt học bổng và chủ nhiệm lớp lên bục nhận giải thưởng, Diệp Tử Nam lần lượt bắt tay hỏi thăm bọn họ, rồi phát phong bao màu đỏ cho các học trò.

Từng nhóm học trò cùng thầy cô bọn họ đi từ trên đài xuống phía dưới, Trần Tư Giai tính toán bên tai Túc Kỳ đếm 5000, một vạn, thoáng chốc đã lên tới 7 con số, cô sụt sịt trong giấy lát rồi sát lại bên cạnh, "Túc Kỳ à, đây đều là tiền của cậu, cậu sẽ không tiếc chứ?"

Túc Kỳ ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, đến cả mí mắt cũng không nâng lên, động tác này là học được từ Diệp Tử Nam, bởi vì anh thường xuyên làm như vậy với cô, cô vừa nhớ lại vừa học giọng điệu của Diệp Tử Nam, hơi hột mở miệng, "Lời giáo huấn của nhà họ Diệp, cần cù tiết kiệm lo việc gia đình, giúp người là niềm vui."

Trần Tư Giai đoán ra được đầu mối cô liếc mắt một cái, trong mắt đều là nghi ngờ, "Thật không?"

Nhưng sự thật thì ngược lại, chẳng qua bắt đầu không phải nói như vậy. Giáo huấn của nhà họ Diệp vừa dài lại nhiều lời không lưu loát khó hiểu, còn có nhiều chữ lạ, Túc Kỳ may mắn gặp qua mấy lần.

Ấn tượng sâu sắc nhất là một lần ở nhà họ Diệp, khi đó cô và Diệp Tử Nam chưa kết hôn, hiểu biết về nhau không nhiều thế mà cô vẫn đến, còn không nhận thức được Diệp Tử Nam nhả nhận lịch sự thật ra là một kẻ có bản chất bại hoại. Bởi vì Diệp Tử Nam muốn mua một chiếc xe màu sắc, kiểu dáng và giá cả đều rất 'bánh bao' (là đắt tiền) bị cha Diệp phạt đi chép gia huấn(lời giáo huấn), khi anh ấy nghe thấy kết quả xử phạt này, trên mặt xuất hiện vẻ không tình nguyện hiếm thấy, nhìn cha Diệp mẹ Diệp, cha Diệp vẻ mặt uy nghiêm, mẹ Diệp bên cạnh thì hơi cười cười, cuối cùng Diệp Tử Nam kéo cô đi vào thư phòng.

Giấy trắng tinh, nồng nàn hương thơm mát của mực, Diệp Tử Nam đứng ở trước bàn, phía sau là cửa sổ theo phong cách cổ kính mở một nửa, ngoài cửa sổ là cây ngô đồng của Pháp với cành lá rậm rạp, ánh nắng vàng rực xuyên qua kẽ lá rơi vào, nghịch ngợm đáng yêu. Lúc này anh chỉ mặc một bộ đồ rộng thùng thình kiểu T-shirt có các hoa văn ô vuông, một tay cầm bút một tay nắm lấy ống tay áo, đôi mắt rũ xuống như suy nghĩ, mỗi khi viết một câu, liền nghiêng đầu giải thích cho cô nghe, tiếng nói nghe mát rượi, dịch văn bản vốn nhàm chán nhất nhưng đây là lần đầu tiên làm cho Túc Kỳ cảm thấy thật ra cũng không quá khó như thế.

Bởi vì cha Diệp yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, kiểu chữ nhất định phải là kiểu tiểu Khải (*chữ in thường (của chữ cái phiên âm)), trên nét chữ không thể dư thừa một chút mực nào, cũng không thể có chút sai lầm, nếu không phải viết lại, cho nên Diệp Tử Nam vô cùng tập trung tinh lực (tinh thần và sức lực), hơn nửa thời gian cặp mắt kia đều dán vào trên giấy, lúc này Túc Kỳ mới có cơ hội quan sát anh kỹ càng.

Cặp mắt Diệp Tử Nam rất đẹp, thế nhưng mỗi lần Túc Kỳ cùng anh đối mặt lúc đó cảm giác, ánh mắt đó cứ như muốn hút cô vào trong, cho nên chưa bao giờ dám không kiêng nể gì quan sát anh như vậy.

Lông mày Diệp Tử Nam rất đẹp, đôi mắt hẹp dài ở khóe mắt hơi nhướng lên, vì cúi mắt xuống quan sát nên có thể nhìn thấy hai mí mắt rõ ràng, lông mi dài run lên một cái, môi mỏng khẽ mím lại, dáng điệu nghiêm túc vô cùng hấp dẫn người khác, tầm mắt Túc Kỳ cứ đi xuống theo đường ngũ quan của anh, vừa xem trong lòng vừa thờ dài, tại sao người đàn ông này lớn lên lại có thể đẹp trai như thế?.

Túc Kỳ vội vàng cúi đầu, chỉ vào giấy chữ nói, "Viết nhìn rất được."

Mặc dù trường thi đã cố gắng, nhưng Túc Kỳ nói đúng sự thật, cha Túc từng đánh giá qua chữ của Diệp Tử Nam, ý nghĩa sâu sắc, sức sống mới, mạnh mẽ lịch sự, thoải mái có sinh khí, có thể thấy được bản lĩnh, đích thực là người đàn ông đã qua khổ luyện, thấy chữ như thấy người, từ đó về sau liền nhận Diệp Tử Nam là chồng Túc Kỳ.

Lúc ấy Túc Kỳ mỉm cười phản đối, "Trên đời có nhiều người viết chữ bằng bút lông đẹp như vậy, chẳng lẽ tất cả đều có thể giao phó hạnh phúc cả đời con gái cha sao?"

Cha Túc liếc nhìn cô một cái, "Vậy cũng mạnh mẽ hơn con rất nhiều."

"... .."

Túc Kỳ không phản đối, khi còn bé cô cũng luyện chữ qua, nhưng là không chịu khổ được, vì thế trình độ của cô chỉ dừng lại ở lừa dối những người ngoài nghề.

Không nghĩ tới Diệp Tử Nam nghe thế thật sự bật ra tiếng cười, khóe miệng Túc Kỳ vênh lên trong lòng ngứa ngáy.

Túc Kỳ đứng ở lớp học của mình trong khi các học trò đứng ở trên đài, cặp mắt đen nhánh hẹp dài của Diệp Tử Nam nhìn cô, khóe miệng cong lên, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gương mặt, đôi môi mỏng của anh khẽ mở, nhả ra ba chữ, "Cô giáo Túc." Vừa nói vừa vờn tay, đầy lịch sự.

Túc Kỳ không tự giác run lên một chút, Diệp Tử Nam gọi cô bằng rất nhiều tên, về phần gọi như thế này, vẫn là lần đầu tiên, Túc Kỳ cảm thấy có một loại nguy hiểm. Thế nên trước cái nhìn của mọi người trên đài, cô chạy nhanh lại nắm chặt tay Diệp Tử Nam, đồng thời rất cung kính đáp, "Tổng giám đốc Diệp."

Diệp Tử Nam nhướn mày, Túc Kỳ thấy rõ ràng trong mắt của anh chột lóe lên chút ánh sáng, nhưng chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, anh rất nhanh buông tay cô ra, dường như không có việc gì chào hỏi người bên cạnh.

Túc Kỳ không tự giác thở phào nhẹ nhõm, đầu nặng trĩu từ trên đài đi xuống dưới, cô cảm thấy dường như triệu chứng cảm cúm của mình rất nghiêm trọng.

Trần Tư Giai nhìn vào người cô hỏi, "Này, vừa rồi cậu lên đài nháy mắt nói cái gì với ông xã cậu vậy?"

Túc Kỳ lập tức hết nhìn đông nhìn tây, giống như làm chuyện ám muội ấy, cũng may ánh mắt của những người xung quanh đều đặt hết lên đài, không có ai chú ý đến bọn họ, cô lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Nhỏ giọng một chút, Trần Tư Giai!"

Chuyện cô và Diệp Từ Nam là vợ chồng, trong trường học không nhiều người biết cho lắm, bởi vì Trần Từ Giai vừa là bạn bè vừa là bạn cùng phòng thời đại học của cô, cho nên cô ấy là một trong số ít những người biết chuyện này.

Trần Từ Giai bĩu môi, "Nói đi, hai người nói cái gì ở trên đài đó?"

Giăng co như thế cả buổi, Túc Kỳ không hề có hình tượng dựa vào trên ghế, uể oải hừ hừ.

Cuối cùng không biết là ai sắp xếp, thời gian tự do để mọi người hỏi, tất nhiên hơn một nửa các câu hỏi là dành cho Diệp Từ Nam. Có thể là đến tìm việc làm bán thời gian, rất nhiều học trò chú ý đến thông báo tuyển dụng của tập đoàn Diệp Thị, các vấn đề này bình thường đều do những tình anh bên cạnh Diệp Từ Nam... thay phiên nhau trả lời, đầu vào đây, thật sự là một đội ngũ nhân viên được huấn luyện nghiêm chỉnh nha.

Tất nhiên cũng có những câu hỏi cần chính anh trả lời.

Về sau, không khí càng thêm nóng lên, thậm chí có bạn học sinh nữ một mình xô đẩy trong tiếng ồn đứng lên, có chút không đếm xỉa đến xung quanh đặc ý hỏi, "Tổng giám đốc Diệp, xin hỏi anh có bạn gái chưa?"

Đối với vấn đề này, dường như Diệp Từ Nam đã tập thành thói quen, anh nửa thật nửa đùa nói, "Tổng giám đốc Diệp tôi không có bạn gái."

Túc Kỳ cùng Trần Từ Giai liếc mắt nhìn nhau một cái, còn chưa kịp phát biểu một câu bình luận nào, thì thấy Diệp Từ Nam vươn tay trái ra xoa xoa, chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út kia lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, ngay sau đó chợt nghe đến giọng nói rõ ràng của anh, "Tôi đã có vợ."

Phía dưới ầm một tiếng liền nổ tung, ở một bên tiếng thảo luận sôi nổi trong âm thanh mang theo chút tiếu nuối, Trần Từ Giai cầm tay Túc Kỳ, vuốt chiếc nhẫn cưới trước mặt giống như chiếc nhẫn trên kia, bắt chước giọng điệu Diệp Từ Nam, "Tôi đã có vợ."

Túc Kỳ hung hăng rút tay về, hung dữ nhìn cô, "Cô giáo Trần, cậu có để yên không!"

Sau khi thét lên, Trần Từ Giai lập tức không gây gỗ nữa, tình trạng này vẫn giữ nguyên cho đến lúc kết thúc nghi lễ. Khi kết thúc, đoàn người Diệp Từ Nam khéo tránh khỏi ăn một bữa tiệc, khi Diệp Từ Nam mang theo đoàn người tình anh của mình rời đi, rất tự nhiên nhìn lướt qua phía bên này, một giây cũng không dừng lại rồi chuyển tầm mắt rời đi.

Trần Từ Giai lặng lẽ huých vào Túc Kỳ, "Này, cậu nhìn bên kia đi."

Túc Kỳ giữ vững tinh thần, nhìn thoáng qua, Diệp Từ Nam và một phụ nữ sánh vai đi ra ngoài, vừa đi vừa nghiêng đầu nghe cô ta nói chuyện, thỉnh thoảng lại cười một chút. Cách đó không xa là chiếc xe hơi màu đen có rèm che mạnh mẽ vững vàng đứng đó, chiếc xe đó có thể so sánh với một chiếc xe thể thao, nhưng thật ra rất phù hợp với thân phận thanh niên anh tuấn của anh.

"Đã nói có vợ rồi mà còn dựa vào gần như vậy, lại còn vội vàng bỏ nhào về phía trước, cái cô Hứa Thanh này thật là!"

Túc Kỳ cười nói, "Không phải cậu vẫn nói Diệp Từ Nam đẹp trai đến hồng rồi sao, trai đẹp đương nhiên cần có gái đẹp theo rồi!"

Trần Từ Giai bĩu môi, "Cậu đây là đang khen chính mình sao? Bây giờ tớ vẫn còn nhớ rõ câu danh ngôn của cô giáo Hứa Thanh. Nói xong thì lùi một bước, đứng thẳng lưng, hất cằm lên đáng vẻ kiêu căng không ai bì được, "Tại ...trường học này, tôi thừa nhận chỉ có Túc Kỳ là có thể so sánh về đẹp với tôi thôi."

Túc Kỳ cười một tiếng, "Mấy ngày nay cậu bị làm sao vậy, bị vợ Go-ri-la nhập vào hả? Khả năng bắt chước lại mạnh như vậy?"

Từ những ngày đầu kết giao, Túc Kỳ đã biết được Trần Từ Giai là kẻ dờ hoi, cũng vì tính cách ấy mới khiến cho Túc Kỳ nguyện ý làm bạn bè thân thiết của cô.

Hứa Thanh cũng là cô giáo của trường Đại học B, cô ta rất tự kiêu về vẻ đẹp của mình, vừa tới Đại học B khi nghe người khác nói Túc Kỳ xinh đẹp như thế nào, cô ta vẫn không phục, thế nên chạy đến văn phòng làm việc của Túc Kỳ để nghiệm chứng tin đồn. Sau khi nhìn thấy Túc Kỳ, cô ta phải cố chấp nhận sự thật này, câu nói kia cũng nhanh chóng lan truyền.

Lúc đó Túc Kỳ đã sớm qua tuổi trẻ con suy nghĩ không chín chắn, nên căn bản là cô không để ý, huống chi từ nhỏ cha mẹ đã giáo dục cô không cần quá để ý đến hình thức bên ngoài của bản thân, ý của cha mẹ nói đúng ra là con gái đừng tưởng rằng rất xinh đẹp là có thể không chăm chỉ học hành.

"Nhà giáo vĩ đại Túc ơi, chẳng lẽ cậu đã quên năm đó khi cậu thi vào ngành giáo dục đã gây ra bao nhiêu chấn động sao? Tinh thần của con người cậu không thể thua bởi Thẩm Ngôn Lôi!"

Nghe thấy cái tên đó, trái tim Túc Kỳ hung hăng đau một chút, còn chưa kịp thu hồi nụ cười cương cứng trên mặt.

Trần Từ Giai ý thức được mình nói sai rồi, che miệng về mặt xin lỗi nhìn Túc Kỳ.

Túc Kỳ ép mình không nhớ lại nữa, miễn cưỡng làm bộ như bản thân không có việc gì, kéo kéo khóe miệng, "Đi thôi."

Đoán rằng trong bữa tiệc Diệp Từ Nam bị dày vò đến mất ngủ, nên buổi tối sau khi giải quyết cơn chiều với Trần Từ Giai, Túc Kỳ mới về nhà. Về nhà tắm rửa xong uống thuốc rồi nằm trên giường, đầu óc choáng váng, cái mũi cũng bị nghẹt cứng, cô muốn ngủ sớm nhưng lại nằm trên giường làm thế nào

cũng không ngủ được. Nằm một lúc, cảm thấy nhiệt độ trong phòng quá thấp sẽ không có lợi cho việc hồi phục sức khỏe, cô tắt điều hòa. Qua một lúc lại cảm thấy nóng, cô mở điều hòa ra, đang lúc cô cảm điều khiển từ xa lần qua lần lại, cô nghe được âm thanh mở cửa rất khẽ, ngay người một lúc sau đó cô lập tức bỏ điều khiển từ xa xuống ôm lấy chăn giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó là tiếng cửa phòng ngủ được mở ra, cuối cùng trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tí tách, lúc này Túc Kỳ mới mở to mắt, được một lúc cửa phòng tắm mở ra, cô lại nhắm chặt mắt một lần nữa.

Cô cảm giác được một cái bóng đen dựa vào gần sát mình, mùi thơm mát của sữa tắm cũng theo đó mà đến, nhưng sau đó, lại không có động tĩnh gì. Túc Kỳ đang cảm thấy kỳ lạ, chợt nghe một tiếng cười rất khẽ ở trên đỉnh đầu.

Cô có chút tức giận không thể không mở mắt nhìn anh, Diệp Tử Nam chống tay bên cạnh cô, vẫn là giọng điệu thường nói kia, "Không giả bộ nữa à?"

Túc Kỳ xoay đầu qua một bên, bừa bãi một cái. "Cất".

Khóe miệng Diệp Tử Nam cong lên một cách bất thường không trả lời cô.

Cuối cùng Túc Kỳ là người chủ động xoay đầu lại, "Không phải đi công tác sao, trở về khi nào thế?"

Ánh mắt của anh trong suốt, ngoại trừ trên vầng trán hơi nhăn nhai, không giống người say một chút nào, "Vừa về đến đây lúc giữa trưa."

"Gần đây lại lo kiếm số tiền lớn à?"

Anh đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, "Em cho rằng chồng em đã nghèo đến mức ngay cả chút tiền học bổng này cũng không lấy được sao? Tuy rằng quá thật đấy mấy hôm trước buồn bán nhỏ có lời được một ít."

Túc Kỳ không chút do dự ném câu "Cất" lần thứ hai trong hôm nay.

Diệp Tử Nam nhìn vào mặt cô, vốn buổi chiều người hơi mệt, lúc này tinh thần mới tốt lên, cười hi hi ha ha, cặp mắt cũng linh động hẳn, nhìn thấy đáy mắt đen như mực, cuối cùng ngón tay dừng lại trên người cô, sau đó cúi người hôn lên môi cô.

Cô tránh đi rất nhanh, lấy tay che miệng của anh, hít hít cái mũi, "Tổng Giám đốc Diệp, em bị cảm nặng, trước khi anh về một ngày, thật không khéo."

Diệp Tử Nam cười nhẹ một tiếng, cúi người đè lên trên người cô, ép tay cô để hai bên người, miệng ngậm tai cô, vừa cắn vừa dùng âm thanh mê hoặc trả lời cô, "Không sao, Cô giáo Túc, anh giúp em chữa....."

Túc Kỳ bắt đầu không tự chủ run rẩy, anh lại cố ý thổi khí vào lỗ tai cô!

Tiếp theo mọi thứ đều diễn ra theo lẽ tự nhiên, anh vốn đang mặc áo tắm dài, trên người cô cũng mặc áo ngủ, nhưng bây giờ lại không biết đi đâu hết, lúc cô theo ánh sáng của pháo hoa rực rỡ bình tĩnh trở lại, một đến một đầu ngón tay cũng không cử động, lười biếng nằm trong lòng Diệp Tử Nam không nhúc nhích, chỉ nhớ rõ Diệp Tử Nam ôm cô đi tắm rửa, chuyện sau đó cô không nhớ rõ, nặng nề ngủ mê man.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Không biết có phải ngày hôm qua vận động kịch liệt nên ra mồ hôi hay không, mà hôm sau khi Túc Kỳ ... tỉnh lại, mũi cũng thông thoáng, đầu cũng nhẹ đi không ít, khi cô đang thở sâu để xem mũi đã thông hết chưa, Diệp Tử Nam mở nửa mắt nhìn cô một cái rồi từ từ nhắm lại, khóe miệng nhếch lên đáng ngờ.

Túc Kỳ nhớ lại lời nói đêm qua của anh, mặt lập tức đỏ bừng. Cái kia thật sự có thể chữa được cảm cúm sao?

Lúc rời giường, cô cố ý xuống từ bên trái, thuận tiện đập anh một cái, Diệp Tử Nam mở to mắt mặt không chút thay đổi nhìn cô, dường như đang đợi cô giải thích. Mặt anh hoàn toàn tỉnh táo, không giống người mới tỉnh dậy chút nào cả.

Túc Kỳ cười tươi như hoa, "Phòng tắm kia không xa anh lắm đâu."

Nói xong cũng không chờ anh phản ứng chạy nhanh vào phòng tắm.

Lúc đầu vỗ mồm, Túc Kỳ chưa bao giờ chiếm được lợi thế từ trên người Diệp Tử Nam. Trần Tư Giai từng cầm cuốn tạp chí đọc cho cô nghe, lúc lấy lời nói độc ác của một nhà bình luận nổi tiếng để nói Diệp Tử Nam, thái độ khen ngợi khác thường, khen anh có con mắt kinh doanh chuẩn xác tình huống, thủ đoạn mạnh mẽ quyết đoán, làm việc sấm rền gió cuốn, là người có thái độ lịch sự tiến lùi rõ ràng.

Sau khi Túc Kỳ nghe xong, cô cảm thấy nhà bình luận này nhận định Diệp Từ Nam là một người tốt, tại sao cô lại không thấy anh có quá nhiều ưu điểm như thế? Còn tiền lùi có phong độ? Cô chưa thấy anh lùi bao giờ.

Cái khác không nói, mượn chuyện đấu võ mồm này mà nói, lúc tâm trạng của Diệp Từ Nam tốt, sẽ nhường cô một chút, đó cũng là lúc hai người miễn cưỡng không phân thắng bại. Lúc tâm trạng anh không tốt, cô bị thua thảm hại.

Một thời gian dài như thế, Túc Kỳ đúc kết ra được kinh nghiệm, đó chính là không cần hiếu chiến, sau khi nói xong lập tức rời khỏi chiến trường, giống như vừa rồi vậy. Chủ tịch Mao không phải đã nói, đánh một đao đổi một chỗ. Cô không tin Diệp Từ Nam là đàn ông, lại đuổi theo hét to sau lưng cô.

Trần Tư Giai rất nhiều lần khinh bỉ cô dùng chiến thuật "đều giả", Túc Kỳ không nghĩ đến xấu hổ chỉ cho rằng đó là vinh quang, ở trong mắt cô, bất kể dùng chiến thuật gì, chỉ cần có thể đấu với Diệp Từ Nam cô đều dùng.

Quả nhiên Diệp Từ Nam không có la to, chờ Túc Kỳ dọn dẹp sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, anh đã mặc âu phục giày da ngồi trên sofa xem tin tức tài chính và kinh tế, trong không khí còn tràn ngập hương thơm nhàn nhạt của nước cạo râu.

Túc Kỳ ngoan ngoãn đi làm bữa sáng, Diệp Từ Nam có yêu cầu đặc biệt cao với sinh hoạt hàng ngày, bắt bẻ làm người ta giận sôi lên, ví dụ cơm không thể không ăn, mà còn phải ăn nhiều. Có đôi khi Túc Kỳ không khỏi tức giận thay cho người làm, gặp ông chủ soi mói bắt bẻ thế làm việc cũng thật vất vả!

Lúc Túc Kỳ còn đi học thường xuyên không ăn cơm đúng bữa, hoặc là ăn qua loa, trước khi kết hôn, mẹ Túc dành ra một đêm để chi bảo cô, trong đó có vấn đề nấu cơm này.

Thật ra Túc Kỳ nhận ra còn có thể nấu cơm, cô cũng không có suy nghĩ là phụ nữ không nên nấu cơm, nhưng suy nghĩ của cô sau khi gặp Diệp Từ Nam lập tức thay đổi hoàn toàn.

Mới bắt đầu Diệp Từ Nam cũng không nói cô làm cơm không thể ăn, nhưng mà dùng hành động để chứng tỏ sự phản đối của mình. Buổi sáng nhìn Túc Kỳ chuẩn bị qua loa món điểm tâm, anh tựa cửa không nhúc nhích. Buổi tối ném qua đồ ăn mỗi thứ một chút tượng trưng, sau đó đặt đĩa xuống đi vào thư phòng.

Túc Kỳ phản đối ở trong lòng, không ăn thì đừng ăn, đói chết anh đi.

Cho đến không lâu sau, cô và Diệp Từ Nam quay về nhà họ Túc, mới vừa vào cửa, mẹ Túc la lớn sao Diệp Từ Nam lại gầy như thế.

Diệp Từ Nam giống như vô tình liếc Túc Kỳ, cười trả lời mẹ Túc, đến giờ Túc Kỳ vẫn còn nhớ rõ điệu bộ kia không giống như đau khổ, nhìn thì như giải thích giúp cô nhưng thật ra là đẩy cô vào hố lửa.

"Không có việc gì ạ, đồ ăn không hợp khẩu vị mà thôi, có lẽ Túc Kỳ là người mới học nấu ăn, qua một thời gian nữa thì tốt rồi."

Kết quả, Túc Kỳ bị mẹ Túc tóm lại giảng lý thuyết hơn một giờ cộng thêm hơn nửa ngày thực hành ở phòng bếp. Lúc cô thấy Diệp Từ Nam ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa nhàn nhã uống nước và ăn hoa quả, hận không thể dùng ánh mắt giết chết anh.

Diệp Từ Nam lại rất nhạy cảm, mỗi lần đều có thể chạm vào tâm mắt của cô, sau đó nhếch miệng, im lặng đối đáp khẩu hình, làm xong động tác này còn có vẻ mặt khiêm tốn nói chuyện với cha Túc, tất cả đều làm Túc Kỳ giận kinh khủng.

Trên đường về nhà, Túc Kỳ ôm hai tay trước ngực, nổi giận trong lòng không có chỗ phát ra, "Anh đã yêu cầu cao như vậy sao không tự mình làm đi? Như vậy anh muốn ăn gì cũng được, không phải sao?"

Diệp Từ Nam nhìn phía trước, tập trung lái xe, "Anh không muốn làm."

"Vậy anh đi ra ngoài mà ăn, muốn ăn cái gì lại không có?"

"Nếu em là anh, em sẽ biết, đi xã giao nhìn đến thức ăn bên ngoài là có cảm giác muốn nôn."

"Nếu như vậy, đồ ăn em nấu ăn được là tốt rồi, anh còn chọn cái gì nữa?"

"Anh không chọn, không phải anh luôn chịu đựng được sao? Em có nghe anh phàn nàn với em chưa?"

Túc Kỳ càng nổi giận, lý lẽ anh đều thắng.

"Vậy hôm nay trước mặt mẹ em anh nói câu kia là có ý gì chứ!"

"Xin chú ý tên gọi, chúng ta đã kết hôn, đó là mẹ chúng ta."

Túc Kỳ lập tức đuối lý, làm cho Diệp Từ Nam thành công xoay chuyển tình thế.

Túc Kỳ nghĩ mãi mà không ra, tại sao tiếp theo luôn là như vậy, lúc đầu rõ ràng là cô có lý, thế nhưng đến cuối cùng bao giờ cũng bị Diệp Từ Nam xoay chuyển tình thế.

Trần Tư Giai từng một lần nói rõ ra, "Vậy cậu cũng không nghĩ xem anh ấy đang làm gì, mắt thấy sáu đường, tai nghe tám hướng, cả ngày chơi đùa chiến tranh tâm lý với người khác, cậu đâu lại được người ta sao? Đối phó cậu, cũng giống như ăn một món ăn nhỏ thôi."

Túc Kỳ thừa nhận, Trần Tư Giai luôn mạnh hơn cô khi nhìn chiều sâu và chiều rộng của vấn đề.

Khi Túc Kỳ mang điểm tâm lên bàn ăn, Diệp Tử Nam đang buông tạp chí tài chính và kinh tế xuống, trên mặt có rất nhiều con số và chữ viết, cô đưa mắt nhìn đồ thị nhấp nhô trên tivi, không ngại so đo làm kẻ dưới học hỏi, "Những cái này chuyên gia dự báo chính xác không? Những lời này có độ tin cậy cao không?"

Diệp Tử Nam không thèm ngẩng đầu lên, vẫn trả lời như trước ngắn gọn rõ ràng, "Không chính xác, không cao."

"Vậy tại sao anh ngày nào cũng xem?"

"Là anh muốn biết mỗi ngày bọn họ nói bậy bạ chuyện gì."

"...."

Túc Kỳ giả vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra ngồi xuống ăn cơm.

Khi xuống tầng, Túc Kỳ cau mày đi qua chỗ để xe, mặc dù ánh nắng buổi sáng của mùa hè không phải rất lớn, nhưng nhiệt độ đã tăng cao. Vừa mở cửa xe chợt nghe Diệp Tử Nam gọi cô, "Vì sao em không ngồi chiếc xe kia?"

Vừa nói vừa hát cầm ra hiệu.

Túc Kỳ có chút chột dạ, "Chiếc xe kia em mới không quen."

Diệp Tử Nam cười có một chút châm biếm, ngồi vào chiếc xe thể thao có phong cách bụi bặm kia rồi đi.

Túc Kỳ rất buồn bực ngồi vào trong xe, chậm như rùa đi làm, tâm trạng tốt đều bị phá hủy. Túc Kỳ không rõ khuôn mặt của anh làm từ gì, một phút trước còn cảnh xuân tươi đẹp, ngay sau đó lại biến thành mùa đông lạnh lẽo.

Diệp Tử Nam chỉ chiếc xe kia là chiếc anh mua cho cô trước khi kết hôn, khi đó cô không biết chiếc xe này có giá và bề ngoài đều rất "đẹp", cô chỉ cảm thấy sẽ kết hôn ngay lập tức, nên anh tặng chiếc xe cho cô cũng là bình thường. Chính là đi mới vài ngày đã bị mọi người vặn vẹo, cuối cùng vẫn là Trần Tư Giai giải thích nghi ngờ cho cô, hơn nữa chỉ sử dụng một phương thức rất tàn nhẫn.

"Cô giáo Túc, tiền lương mỗi tháng của cậu còn không đủ để bảo dưỡng chiếc xe này đâu!"

Túc Kỳ thật sự không biết chuyện này, cô chỉ nhớ rõ một hôm Diệp Tử Nam đột nhiên hỏi cô có biết lái xe hay không, cô trả lời có, ngày hôm sau khi ăn cơm tối xong liền đưa chìa khóa xe cho cô, không có chút để ý, giống như tặng cô chỉ là chiếc xe đạp thôi. Bảo dưỡng và sửa chữa Diệp Tử Nam đều giao cho cô trợ lý xinh đẹp và thông minh hoàn thành.

Sau khi Túc Kỳ nói cho Trần Tư Giai, sau một lúc Trần Tư Giai mới nói, "Đây mới là kẻ có tiền thật sự! Vung tiền như rác mắt không chớp cái nào, tớ rất nể anh ấy!"

Tiếp sau đó, cô hoàn toàn đưa chiếc xe kia vào lãnh cung, mỗi ngày ngồi xe công vụ đi làm, do đó bị quẹt xe Trần Tư Giai oán giận một thời gian.

Chẳng bao lâu sau, cô và Diệp Tử Nam kết hôn, cha mẹ Túc mua chiếc xe này làm của hồi môn, chiếc xe này bất kể giá cả hay hình thức đều bình thường, do đó rất được Túc Kỳ xem trọng.

Bất quá, sắc mặt Diệp Tử Nam khó chịu một thời gian, anh cũng không nói rõ ra, nên Túc Kỳ chỉ có thể giả vờ không thấy, giả vờ hồ đồ.

Đến trường học vừa vào đến văn phòng, Túc Kỳ đang hoa mắt, thì thấy Trần Tư Giai bỏ nhào tới, "Cô giáo Túc, mặt cậu có mùa xuân, khóe mắt mang ý cười, tối qua có phải có 'đêm xuân khổ sở' không hả?"

Túc Kỳ không biết cô ấy đoán mò hay thật sự nhìn ra, lời lẽ úp mở, "Bậy bạ cái gì đâu, tiết một không phải cậu có giờ lên lớp sao, còn không đi mau đi!"

Trần Tư Giai dương dương tự đắc cười, "Nói như vậy, là tớ đoán đúng rồi sao?"

"Trần Tư Giai, cậu nên tìm bạn trai đi. Đúng rồi, hai ngày trước mẹ tớ có nói, trường học của mẹ có một giảng viên nam rất tốt..."

Túc Kỳ vừa mới nói một câu, Trần Tư Giai liền mang theo sách giáo khoa chạy nhanh như chớp, để lại một mình cô cười ha ha, cô bóp thắt lưng hướng cô ấy nói, "Đồ trẻ con, tớ mà không trị được cậu ư!"

Buổi chiều lúc tan tầm thì nhận được điện thoại của Diệp Tử Nam.

"Buổi tối đến một bữa tiệc với anh nhé."

Túc Kỳ buồn bực, Diệp Tử Nam biết cô không thích những trường hợp ăn mặc là lượt tiệc tùng linh đình trai đẹp gái xinh thi nhau khoe nhan sắc, cho

nên rất ít khi đưa cô tham dự, cho nên bên ngoài chỉ biết là Diệp Tử Nam kết hôn từ hai năm trước, còn đối với Diệp phu nhân thì hoàn toàn không biết gì cả.

"Rất quan trọng sao? Anh cũng biết là em đối phó không được, nếu không anh mang..."

Diệp Tử Nam bỗng nhiên cắt ngang lời cô, "Chỉ là vài người bạn tụ tập thôi, Tề Tử Uyên, Giang Thánh Trác, Thi Thần em đều biết."

Túc Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi."

Tề Tử Uyên, Giang Thánh Trác, còn thêm Thi Thần đều là vì Diệp Tử Nam mà đến, những trường hợp tụ tập này, Túc Kỳ đã từng tham gia không ít.

Diệp Tử Nam thử thăm dò hỏi một câu, "Tỷ anh qua đón em nhé?"

Túc Kỳ nghĩ nghĩ, "Vậy anh chờ ở chỗ cũ đi."

Bên kia im lặng một chút, Diệp Tử Nam chán nản phát ra một câu, "Không thể để mọi người thấy anh?"

Còn không chờ Túc Kỳ nói gì cả, liền cúp máy.

Túc Kỳ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, không khí giống như lập tức thay đổi, nhưng là cô cũng không biết không đúng chỗ nào. Túc Kỳ cảm thấy mình ở trước mặt Diệp Tử Nam trong suốt như trang giấy trắng, cô nghĩ cái gì, anh không cần tốn nhiều sức vẫn biết rõ. Mà tâm tư Diệp Tử Nam lại sâu như vực thẳm, cô nhìn không được, đoán không ra. Phần lớn thời gian, anh ở trước mặt mọi người luôn có bộ dạng tao nhã lịch sự, nhưng không có nghĩa là anh an toàn vô hại.

Ngày hôm qua anh mới ở hội trường trường học vô cùng nổi bật, hôm nay liền giống trống khua chiêng xuất hiện ở cửa trường học đón cô, tin đồn đó sẽ có bao nhiêu mãnh liệt. Anh không phải không biết.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lúc tan tầm Túc Kỳ từ cửa sau của trường học đi ra ngoài, đi qua hai đèn xanh đèn đỏ, liền thấy xe Diệp Tử Nam dừng trước một quán cà phê, cách thật xa thì nhìn thấy ngón tay của anh để trên cửa kính xe mang theo điều thuốc, tỏa ra màu trắng của sương khói.

Đúng lúc tan học của trường Cao Phong Kỳ, trên đường đi lại rất nhiều người, Túc Kỳ rất vất vả tiêu sái đi đến bên cạnh xe thấy Diệp Tử Nam đang nhìn người đi đường đến gần người, ngay cả cô đến bên cạnh xe cũng không biết.

Túc Kỳ vừa định gọi anh, thì anh bỗng nhiên quay sang cười với cô, hoàn toàn không còn dáng vẻ ngán người im lặng suy nghĩ nữa.

Túc Kỳ mơ hồ, vừa rồi anh rốt cuộc có ngán người hay không?

Lên xe Túc Kỳ mới phát hiện Diệp Tử Nam toàn thân đều mặc đồ thoải mái, không khí bên trong xe mang theo hương sữa tắm quen thuộc tỏa ra mùi thơm ngát. Cô nhớ rõ buổi sáng lúc ra cửa anh rõ ràng mặc quần áo ngay ngắn, nói là hôm nay phải họp.

"Anh về qua nhà rồi à?"

Diệp Tử Nam vừa đổi xe vừa không chút để ý trả lời cô, "Ừ, vì buổi chiều không có việc gì nên về nhà ngủ bù một giấc."

Trong lòng Túc Kỳ cảm thấy vô cùng bất công, chính mình làm ông chủ thật là tốt.

Hình như không khí gọi điện lúc chiều vẫn duy trì đến bây giờ, bên trong xe đặc biệt im lặng, Diệp Tử Nam lái xe mặt không chút thay đổi, dường như kiên nhẫn vô cùng tốt, cho dù trước mặt tắc chắn bị rối tình rối mù cũng không thấy trên mặt anh có một chút không kiên nhẫn.

Cái khác không nói, về điểm ấy Túc Kỳ vẫn rất bội phục, nhìn phía trước một đoàn xe dài như rồng, nửa ngày cũng chưa di chuyển một chút, nếu là cô lái xe, đã sớm bốc hỏa, khẳng định không có biện pháp thân nhiên ở một chỗ giống như anh.

Rõ ràng không lớn hơn cô mấy tuổi, thế nhưng ở mỗi phương diện đều mạnh hơn cô rất nhiều.

Túc Kỳ rối rắm nửa ngày, tính toán gẫu vài câu thay đổi không khí một chút, vốn là cô không đúng, từ nhỏ Túc Kỳ là đứa trẻ nghe lời, cha mẹ Túc cũng thường xuyên dạy dỗ cô, giữa vợ chồng với nhau phải nhường nhịn lẫn nhau, tôn trọng nhau, như vậy hôn nhân mới có thể lâu dài, chiến tranh lạnh là điều không thể chấp nhận được. Nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm thấy đề tài. Nói chuyện trường học, nhất định anh sẽ không có hứng thú. Hỏi anh chuyện công việc, cô cũng không hiểu. Tâm sự Bát Quái của làng giải trí, chắc chắn sẽ bị anh xem thường. Suy nghĩ vòng vo nửa ngày, chợt lóe ra, về

mặt hưng phấn mở miệng, "Công ty của các anh có phải có nhiều rất người đàn ông độc thân có điều kiện tốt?"

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Túc Kỳ mới cảm thấy quá đột ngột, xe bỗng nhiên chạy cong một đoạn rồi mới tiếp tục chạy thẳng tắp, Diệp Từ Nam đoán ra được đầu mối liếc cô một cái không nói chuyện.

Túc Kỳ lăm bắm giải thích, "Không phải em, là Trần Tư Giai....Cô ấy..."Nói xong, Túc Kỳ thở ra, đem lời ban đầu tính nói ra nuốt xuống bụng.

Diệp Từ Nam lại đột nhiên mở miệng, Trần Tư Giai thích người như thế nào?"

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, chẳng biết làm sao liền nói ra câu, "Thích người như anh."

Lần này Diệp Từ Nam bình tĩnh đón nhận, "Trong công ty có mấy chàng trai cũng không tệ lắm, em xem đi, tìm thời gian sắp xếp cho bọn họ gặp mặt."

Sau khi đề tài này chấm dứt, bên trong xe lại lâm vào trầm mặc.

Túc Kỳ quay đầu nhìn phong cảnh hồi lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí quay đầu, "Em không có ý gì khác, không cho anh tới cửa trường học đón là em sợ người khác nhìn thấy, không phải không ai nhận ra anh, em sợ người khác tra hỏi chuyện chúng ta làm mọi thứ thêm phức tạp, anh cũng biết anh có bao nhiêu nổi tiếng, em cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt rất yên ổn, em không muốn có một số người không quan trọng làm phiền chúng ta. Nếu anh cảm thấy như vậy không được, lần sau đến cửa trường học đón em"

Túc Kỳ 'một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm' nói ra suy nghĩ của mình, sau đó lẳng lặng chờ đợi sự phản ứng của Diệp Từ Nam.

Đúng lúc phía trước là đèn đỏ, xe vững vàng dừng lại, Diệp Từ Nam quay lại sờ đầu Túc Kỳ và cười, "Anh vừa rồi đang suy nghĩ chuyện khác, không phải giận em"

Anh cười, vẻ mặt lạnh như băng vừa rồi đều tan hết, khoe mắt vừa mang theo lo lắng, vừa mang theo trời băng đất tuyết rồi tới xuân về hoa nở.

Túc Kỳ cứng đờ, trong trí nhớ cũng có người vừa cào loạn mái tóc dài của cô vừa cung chiều chìm đắm trong nụ cười của cô.

Khi Túc Kỳ theo phía sau Diệp Từ Nam đi vào ghế lô, ở giữa đoàn người cả trai lẫn gái liếc mắt đã thấy được người con trai đó, vẫn như vài năm trước ở trên sân bóng rổ.

Khi đó, Túc Kỳ vừa bước vào trường đại học A, bởi vì cha mẹ Túc đều là giáo sư của trường đại học A, nên Túc Kỳ từ nhỏ ở trong sân trường này lớn lên, vì thế không cảm thấy có chút mới mẻ nào. Ngày đó cô chuẩn bị ngủ thi bị Trần Tư Giai kiên quyết kéo cô đi xem sinh viên mới đầu bóng rổ, trong ngoài ba vòng của sân bóng rổ vây quanh rất người, âm thanh cổ lên như dậy sóng, rất náo nhiệt. Ngày mùa hè ánh sáng chói mắt rất không tốt, Túc Kỳ theo Trần Tư Giai đi đến phía trước, liếc mắt một cái thì thấy một nam sinh đang nhảy lên ném bóng vào rổ, người nhảy lên nhảy xuống rất đúng lúc, bóng đã vào giỏ, mang theo tiếng hoan hô của mọi người.

Trần Tư Giai cũng mang theo vẻ mặt vui vẻ tung tăng túm Túc Kỳ, "Này, chính là người kia, có thấy không? Nghe nói cậu ấy cùng vào học với chúng ta, là nhân tài của Học viện đó! Người rất đẹp trai tính cách lại tốt, cười rộ lên càng không phải nói, ngày khai giảng đã gây nên một chấn động lớn."

Túc Kỳ nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt kia quả thật rất hấp dẫn người khác, mày kiếm mắt sáng, dưới ánh mặt trời, trên da thịt mang theo mồ hôi trong suốt, động tác nhanh nhẹn ngăn cản đối phương tấn công có khi tràn đầy sát khí ném bóng vào giỏ, ánh mắt kiên định, gắt gao mím chặt môi, khi thấy bóng vào giỏ lại cười như đứa trẻ.

Mười bảy mười tám tuổi, đúng là tuổi dễ nảy sinh tình yêu trai gái, buổi chiều hôm đó, Túc Kỳ cảm thấy dường như có một mầm cây đang từ lòng đất chui ra.

Trần Tư Giai còn đang riu ra riu rít nói, ở trong mắt Túc Kỳ, cô ấy chính là người hảo sắc, việc cô ấy đánh giá trai đẹp chỉ có thể tin khoảng 10%, nhưng lúc này Túc Kỳ lại cảm thấy cô ấy nói không khoa trương chút nào.

Cô giả vờ khinh thường hỏi, "Nghe cậu nói như là biết nhiều về cậu ấy lắm"

"Tớ tất nhiên biết rồi!"

"Vậy cậu biết tên cậu ấy không?"

Trần Tư Giai lập tức nói, "Cậu ấy tên...Ai, tên cậu ấy là gì nhỉ, tớ nhớ là....."

Trần Tư Giai gãi đầu nửa ngày, "Tớ thật không nhớ." Nói xong kéo cô gái bên cạnh, chỉ vào bóng dáng trên sân kia hỏi, "Này, bạn học ơi, cậu ấy tên gì nhỉ?"

Lại gặp đúng cô bé có tính tình còi mớ, "A, cậu ấy ư, ngay cả cậu ấy mà cậu cũng không biết? Chính là Thẩm Ngôn Lỗi ở khoa Tài Chính!"

Về mặt Trần Tư Giai như đã biết, quay đầu nói lại với Túc Kỳ, "Đúng đúng đúng, tên là Thẩm Ngôn Lỗi, vừa rồi tớ kích động quá nên quên mất."

Thẩm Ngôn Lỗi? Trong lòng Túc Kỳ yên lặng nhớ kỹ, bỗng nhiên có một nam sinh lại gần, hai mắt sáng lên hỏi, "Cậu là Túc Kỳ?"

Túc Kỳ gật đầu vừa định hỏi cậu ta có chuyện gì, lại thấy cậu ta quay về phía trên sân đấu nói, "Này Lỗi, cậu ấy chính là Túc Kỳ, tớ nói không sai chứ, rất đẹp đúng không?"

Túc Kỳ theo bản năng nhìn về phía trên sân đấu, cô vốn đứng gần phía trước, đúng lúc trận đấu đang tạm nghỉ giữa hiệp, Thẩm Ngôn Lỗi đang đứng cùng đồng đội vừa uống nước vừa nghiên cứu chiến thuật tiếp theo, nghe được bạn cùng gọi cậu liền quay lại nhìn, sau đó liền bắt gặp một ánh mắt trong veo, một khắc kia cậu cảm thấy những cảnh sắc tươi đẹp nhất đều biến mất hết.

Tuần nam mỹ nữ vốn hay bị chú ý, huống chi là lại gần nhau, sân bóng lúc đầu vô cùng ồn ào bỗng nhiên yên lặng, đều nhìn sang bên này.

Túc Kỳ đỏ mặt đang lúc không biết làm sao, Thẩm Ngôn Lỗi bỗng nhiên quay sang cô cười sáng khoái.

Sau đó âm thanh trêu đùa huyết sắc vang lên liên tục, đến tối trên diễn đàn trường học đề tài này lại nóng lên cực điểm.

Túc Kỳ cũng không biết mình bị làm sao, không phải chưa từng thấy khuôn mặt đẹp trai, bản lĩnh thế nào lại biến đi đâu hết? Sau này khi cô và Thẩm Ngôn Lỗi ở cùng một chỗ, đã từng hỏi anh, lúc đó về mặt Thẩm Ngôn Lỗi đặc ý cảm nhận của cô trả lời, chúng ta có duyên phận.

Bây giờ nghĩ lại, duyên phận? Có duyên không phận.

Thẩm Ngôn Lỗi vẫn chưa nói với Túc Kỳ, thật ra trước kia, anh đã từng gặp cô.

Đó là lúc vừa vào đại học, thầy giáo Túc kêu lớp trưởng là anh đi vào văn phòng sắp xếp công việc, vừa mới nói không bao lâu, thì thấy một cô gái có khuôn mặt rất xinh đẹp xông vào như một cơn gió, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm thầy giáo Túc, "Cha, có tiền không, cứu mạng hồ vớ!"

Về mặt vốn nghiêm túc của thầy giáo Túc mang theo cung chiều không che dấu tươi cười nói, "Làm sao thế, tháng này đã dùng hết tiền sinh hoạt rồi?"

Cô bé kia lập tức tiến lại gần túi áo thầy giáo Túc, "Không phải! Con từ ký túc xá đi ra không mang theo ví tiền, cho con mượn mười đồng, gấp lắm!"

Thầy giáo Túc mở ví tiền lấy 50 đồng đưa cho cô, cô cầm tiền rồi chạy ra nhanh như một cơn gió.

Thầy giáo Túc nhìn theo bóng lưng của cô, quay lại nhìn anh về mặt bất đắc dĩ cười, "Ngại quá, nha đầu kia luôn hấp tấp như thế, mãi rồi không lớn được."

Không nhìn ra được trên mặt Thẩm Ngôn Lỗi có gì không vừa lòng, anh cười cười, "Rất đáng yêu."

Khi Thẩm Ngôn Lỗi từ ký túc xá đi ra liền nhìn thấy cô bé kia ngồi xổm trên bãi cỏ tay cầm chân giò hun khói gần bên cạnh có một con chó nhỏ, miệng còn lẩm bẩm, bỗng anh quyết định đi qua nghe xem cô đang nói gì.

Khi anh bước chậm lại, chợt nghe cô bé kia vừa vuốt ve chó nhỏ vừa nói, "Tao cũng muốn mang mày về, nhưng mày biết không, ký túc xá không cho nuôi súc vật, mà cô giáo Trương lại dị ứng với lông của mày, đúng rồi, cô giáo Trương chính là mẹ tao, tuy rằng mày rất đáng thương, nhưng tao cũng sợ mẹ tao, nếu tao đắc tội với bà ấy, tao sẽ không có tiền sinh hoạt cũng không thể về nhà ăn cơm, khi đó tao đây còn đáng thương hơn mày...."

Thẩm Ngôn Lỗi nín cười đi qua cô, mãi đến khi đi ra thật xa mới cất tiếng cười to, cảm thấy cô bé này thật là thú vị. Anh cũng không biết mình bị làm sao, một khắc kia, mình rất muốn sờ đầu cô, giống như cô sờ đầu chó nhỏ đó. Cho nên sau này trong một thời gian dài, anh đều làm như thế.

Mỗi lần Túc Kỳ cau mày kháng nghị với anh, anh cũng chỉ cười thả tay, lần sau lại như thế.

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, trước kia ngọt ngào giờ nhớ lại chỉ thấy trong lòng nguội lạnh, nếu không phải Diệp Tử Nam đang nắm tay cô đi lên phía trước, cô nhất định quay đầu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Diệp Tử Nam và Túc Kỳ rất quen thuộc với mấy người này, lúc vừa mới quen Diệp Tử Nam, cô thường giết thời gian cùng với bọn họ, ở cùng nhau lâu, vẫn có chút tình cảm qua lại. Bọn họ có người điềm tĩnh mềm mỏng, có người phóng túng không biết kiềm chế, có người điên cuồng, có người dịu dàng như ngọc, tính cách rất trái ngược nhau, Túc Kỳ vẫn rất nghi ngờ bọn họ sao có thể chơi với nhau từ nhỏ.

Thấy bọn cô đi vào, mọi người trong phòng liền ồn ào, cảm đầu là Giang Thánh Trác, "Diệp Tử Nam, tới trễ nhé, trước tiên tự phạt ba chén đi, còn phần Túc Kỳ cho phép cậu uống thay cô ấy."

Diệp Tử Nam nhìn như rất muốn tính sổ với tên công tử cầm đầu này, sống phóng túng không chỗ nào không biết, lại có khuôn mặt anh tuấn sự nghiệp rất thành công, ở cùng anh ta sẽ không nhạt nhẽo, vĩnh viễn sẽ không nhàm chán, anh ta lại có cách lấy lòng phụ nữ, vì vậy, mặc dù bên ngoài có biệt

danh hoa hoa công tử, nhưng cũng không thiếu phụ nữ kiểu người trước ngã xuống người sau đứng lên. Lúc này đây, anh ta đang lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, một tay đặt lên lưng của đóa hoa xinh đẹp ngồi bên cạnh, rõ ràng là có bộ dạng phong túng lại không dấu được sự tao nhã, đặt cho hẳn hoa hoa công tử thật không sai chút nào, bạn gái bên cạnh hẳn kiểu cười ngửa xem hoa thì thường xuyên thay đổi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thánh Trác, Túc Kỳ liền biết anh ta là kẻ ăn chơi trác táng. Ngày đó Diệp Từ Nam và Túc Kỳ lái xe ra ngoại thành ăn món ăn dân dã, vừa mới ra khỏi cửa thì thấy một chiếc xe thể thao theo bên cạnh dặm chân ga gào rít khiêu khích rồi chạy qua, đi đến bãi cỏ phía trước chợt quay xe lại phía Diệp Từ Nam, dường như Diệp Từ Nam đã sớm biết điều đó, nên dễ dàng tránh được, đồng thời dặm chân ga một cái vui mừng tiến lên, động tác nhanh nhẹn gọn gàng, trên mặt mang theo nụ cười lười biếng.

Túc Kỳ ngồi phía trên nên bị lão đảo một cái, sau khi xe ổn định, cô hí hóp nhìn thoáng qua biển số chiếc xe kia, khinh thường nói, "Chẳng trách sao lại kiểu ngạo như thế, con cháu người làm quan, để cho anh ta ngang ngược trên đường."

Diệp Từ Nam quay đầu cười liếc cô một cái, mặc dù không nói gì, nhưng tốc độ xe rõ ràng tăng lên.

Hai chiếc xe song song dừng lại trước đèn đỏ, cửa kính bên trái của chiếc xe kia bỗng nhiên hạ xuống, trên xe là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc dù đang đeo kính, nhưng đường nét của khuôn mặt vô cùng sắc nét, anh ta quay đầu tháo kính xuống, cười hi hi nhìn Diệp Từ Nam nói, "Nên thôi đi, Diệp Từ Nam không phải tớ nói cậu, với chiếc xe này của cậu mà cậu dùng tốc độ đó thì quá thật sì nhục nó!"

Nói xong đeo mắt kính rồi kéo cửa kính xe lên, không nhìn đèn đỏ, chạy qua nhanh như chớp.

Diệp Từ Nam mỉm cười kéo kính xe lên một nửa, chờ hết đèn đỏ, nụ cười đó nhìn thế nào cũng giống như không thèm chấp với người cổ tình gây sự....

Một lúc sau chiếc xe thể thao kia bỗng nhiên lùi lại, Giang Thánh Trác hí hóp nhìn Túc Kỳ, hướng về Diệp Từ Nam nói, "Còn có, cô gái này rất đẹp."

Nói xong lại rời đi.

Cho dù chậm hiểu Túc Kỳ cũng thấy được quan hệ của hai người dường như không tệ, cũng từ lúc đó, Túc Kỳ bắt đầu nghi ngờ Diệp Từ Nam không phải "Người làm ăn bình thường" như miệng anh nói.

Sau này lúc Túc Kỳ và bọn họ quen nhau, đặc biệt biết Giang Thánh Trác mỗi lần đều mang theo một người bạn gái không giống nhau sau khi đã 'gặt hái' họ, trong lòng rất căm tức trách cứ anh ta, hoa tâm, sắc lang, thủ đoạn độc ác, không chịu trách nhiệm, lấy tình cảm làm trò đùa.

Diệp Từ Nam ở bên cạnh vừa nghe vừa cười, đúng lúc đưa lên một chén nước, chờ Túc Kỳ nói một mòi mới lên tiếng tổng kết, "Em nói rất đúng, thế nhưng nếu cậu ta nghe em nói như thế sẽ không chịu nổi, đều là gặp dịp thì chơi mà thôi. Cậu ta đối với em cũng rất tốt, ít nhất lần đầu tiên gặp em liền khen em không tệ, cậu ta rất ít khi khen phụ nữ khi lần đầu gặp mặt hay dùng từ để khen người ta."

Tay Túc Kỳ cầm chén đột nhiên dừng lại giữa không trung, vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ "A" một tiếng, "Gặp dịp thì chơi? Kiểu anh thay anh ta cài lại đã thấm sâu vào người, biết rất rõ sao? Có phải anh cũng thường xuyên gặp, dịp, thì, chơi không hả?"

Diệp Từ Nam giơ hai tay lên đầu hàng, chỉ sợ tự chuốc họa vào thân, "Em nói đúng, Giang Thánh Trác chính là hoa hoa công tử, cậu ta nghiệp chương nặng nề."

Thật sự làm cho Túc Kỳ thay đổi thái độ là Lễ Giáng Sinh sau đó, tối hôm đó đám người bọn họ từ quán cơm đi ra, mấy người đàn ông đều đi lấy xe, mấy người phụ nữ thì đứng lại nói chuyện phiếm với nhau, Túc Kỳ đứng cách bọn họ không xa im lặng chờ đợi, không biết khi nào thì Giang Thánh Trác đã đi đến, đứng bên cạnh cô ngậm một miếng thuốc, hút một hơi thật sâu mới bắt đầu nói chuyện.

"Đừng nhìn Diệp Từ Nam như công tử nhỏ nhà bộ dạng ung dung đẹp mắt, thật ra là mẫu người tàn nhẫn, kiên nhẫn chờ đợi con mồi xuất hiện, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ tấn công tốt nhất, kiên nhẫn cùng con mồi vật lộn, trong quá trình này không có...chút mòi buồn bực nào, ung dung bình tĩnh giống như những người đứng xem, nhưng lại không dễ dàng bỏ qua một chi tiết nào, đến lúc an toàn nhất nắm chắc thời cơ thì mới ra tay, vững vàng chính xác mau lẹ tàn nhẫn, một chiêu không chế địch."

Túc Kỳ nghiêng người nhìn anh ta, dĩ nhiên lúc đó Giang Thánh Trác đã uống nhiều, mắt hẹp sáng ngời, cũng không nhìn cô, giống như lảm bảm, nói những lời bình thường sẽ không nói, hơn nữa những lời trong câu chuyện này, có thâm ý khác.

Cô cũng không hiểu được vì sao Giang Thánh Trác lại nói những lời này với cô. Con mồi? Cô ư?

Lúc đó thời tiết rất lạnh, khi hai người thò ra mang theo sương mù màu trắng, Túc Kỳ đưa cảm vùi vào trong khăn quàng cổ, cười hỏi, "Vây còn anh? Bộ dạng của anh như là hoa hoa công tử có hành vi phóng túng dạo chơi nhân gian, vậy nội tâm của anh như thế nào?"

Giang Thánh Trác nghe đến đó nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc, liếc nhìn Túc Kỳ thật sâu, điệu bộ không giống ngày thường chút nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy rất thông minh lanh lợi, lời nói rất già dặn, "Mấy ngày trước Diệp Từ Nam nói cho tôi nghe một câu, tôi vẫn không hiểu, bây giờ, tôi có chút đã hiểu."

Túc Kỳ còn muốn hỏi là nói cái gì, Giang Thánh Trác liền chỉ chỉ ngón tay về phía sau cô, "Xe đến rồi, tạm biệt."

Thấy anh ta không muốn nói nhiều, Túc Kỳ không làm phiền, vẫy tay chào tạm biệt anh ta.

Lên xe, Túc Kỳ rất nghiêm túc nói với Diệp Từ Nam, "Em rút lại lời nói lúc trước, Giang Thánh Trác, hẳn là người tốt, mặc dù em với anh ta cũng không

phải rất hiểu nhau."

Diệp Từ Nam nghe xong có chút ngạc nhiên liếc nhìn cô một cái, khóe môi mang theo nụ cười thần nhiên, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Bây giờ gặp lại Giang Thánh Trác, anh ta vẫn là điệu bộ cà lơ phất phơ như trước kia, cho dù thế vẫn không ảnh hưởng đến Túc Kỳ và anh ta khua môi múa mép.

Diệp Từ Nam ôm Túc Kỳ ngồi xuống, ung dung bình tĩnh nâng cánh tay phải lên nhìn thời gian, sau đó xoay qua cho Giang Thánh Trác xem, "Còn kém 2 phút nữa mới đến giờ."

Giang Thánh Trác nói giọng như bất cần đời, "Được rồi, cậu thắng."

Trong phòng mọi người đều cười ha hả, Thi Thần dương dương tự đắc hất cằm về phía Diệp Từ Nam ra hiệu, "Từ Nam, đó là em gái tớ Thi Nhã Tinh, cậu đã gặp rồi, bên cạnh là chồng chưa cưới của nó, thái tử gia của nhà họ Thẩm Thẩm Ngôn Lỗi ở Y thị, vài năm trước cũng có gặp rồi, không biết cậu còn...ấn tượng hay không?"

Diệp Từ Nam ngẩng đầu mỉm cười, trước tiên nói với Thi Nhã Tinh, "Anh nhớ rõ lần trước gặp em khi đó em còn học cao trung, chớp mắt liền lớn như vậy."

Nụ cười của Diệp Từ Nam từ trước đến nay luôn là công cụ tốt nhất 'giết chết' cả nam lẫn nữ, câu nói đầu tiên của anh làm Thi Nhã Tinh cười như hoa nở. Tầm mắt của anh chuyển sang bên trái một chút, gật đầu chào hỏi, "Thẩm công tử, chào anh."

Khóe miệng Thẩm Ngôn Lỗi cong lên, "Tổng giám đốc Diệp, chào anh."

Lời nói có vẻ như không có chút gọn sóng nào, nhưng làm cho Túc Kỳ cảm nhận được trong lời nói có ẩn chứa sóng to gió lớn. Trong phòng mọi người vừa nói vừa cười, không khí hòa hợp, chỉ có Túc Kỳ như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cô cảm giác đối diện có ánh mắt như có như không nhìn lại đây. Mấy người Diệp Từ Nam vừa hút thuốc vừa nói chuyện xu hướng kinh tế gần đây, mấy người phụ nữ thì nói chuyện gần đây đang thịnh hành cái gì, thỉnh thoảng cô mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ mình cũng nghe, nhưng trong đầu lại là một mảng lộn xộn.

Cô ta chính là Thi Nhã Tinh, đây là lần đầu tiên Túc Kỳ thấy cô ta. Sự kiện hơn ba năm trước kia, từ đầu tới cuối Thi Nhã Tinh cũng chưa từng xuất hiện, Túc Kỳ cũng chỉ thấy qua ảnh chụp của cô ta, ba năm trôi qua, so với lúc đó giờ cô ta hấp dẫn hơn nhiều, phong cách càng thêm hơn người. Một bộ áo váy màu tím nhạt làm tôn lên làn da trắng nõn trong sáng, lông mày mắt hạnh, một cái năn mày hay một nụ cười đều tự nhiên có phong cách của tiểu thư khuê các.

Thì ra nhà họ Thẩm yêu cầu con dâu như thế, Túc Kỳ trong lòng yên lặng nghĩ.

Túc Kỳ đang cúi đầu cố gắng gấp sườn ở trong đĩa, bỗng nhiên trước đĩa xuất hiện một chén canh, cô vừa ngẩng đầu lên Diệp Từ Nam đã nhích lại gần, ghé vào tai cô dùng âm thanh không lớn không nhỏ nói, "Đây là súp hải sản món đặc biệt của bọn họ, mùi vị không tệ, nếm thử xem."

Không đợi Túc Kỳ có phản ứng gì, anh đã ngồi về chỗ cũ, rất tự nhiên tiếp tục đề tài của một người đang nói, "Miếng đất kia đúng là rất được, bất quá thái độ của chính quyền rất rõ ràng, chỉ sợ..."

Túc Kỳ cầm thìa nếm một ngụm, súp vừa vào miệng, cảm nhận được vị ngon đầy đủ, mắt hơi híp cong lên, quả thật mùi vị không tệ.

Thẩm Ngôn Lỗi mặt mày bất động nhìn người phụ nữ trước mặt, chỉ là ba năm trôi qua mà thôi, cô không còn giống ngày đó, nhưng vẫn còn một số thói quen nhỏ không thay đổi, khi gấp món ăn ngon cô luôn có vẻ mặt thỏa mãn. Ngồi xuống lâu như vậy, từ đầu đến cuối cô không liếc mắt nhìn anh một cái. Cùng người đàn ông bên cạnh không có bất kỳ một hành động thân mật nào, nhưng giờ tay nhắc chân đều lộ ra sự ă ý, lúc hai người đứng chung một chỗ anh cảm thấy rất xứng đôi, mặc dù anh không muốn thừa nhận điều đó.

Túc Kỳ ăn xong súp, lại uống một hớp nước cho thông cổ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía đối diện, trên mặt mang theo nụ cười lễ phép, "Nhìn đủ chưa?"

Thẩm Ngôn Lỗi không trả lời, ngược lại chuyển đĩa bánh bí đỏ đến trước mặt cô, vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như trước, "Anh nhớ rõ trước kia em rất thích ăn món này."

Một câu kích thích ngàn con sóng, Túc Kỳ hận không thể cầm đĩa bánh úp lên mặt anh ta, cô rất muốn làm như vậy, nhưng nhịn được, nghiêng răng nghiêng lợi cười, "Từ lâu tôi đã không thích ăn nữa rồi."

Bên kia Giang Thánh Trác nhìn qua, "Ôi, hai người quen nhau à?"

Túc Kỳ liền trả lời, "Bạn cùng trường đại học thôi."

"Thật không, thế cũng thật là khéo, vậy hai người quen biết cũng nhiều năm rồi."

Không biết Giang Thánh Trác là vô tình hay cố ý, hoặc là trong lòng Túc Kỳ có quỷ, cô rất muốn làm cho anh ta ngậm miệng lại, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe (như nói bóng nói gió) nói, "Tổng giám đốc Giang, có một số người biết nhiều năm, nhưng anh cũng không quen hẳn, hoặc nói đúng hơn là không muốn gặp lại, nói ví dụ như, anh."

"Này, tôi đắc tội với em khi nào, Túc Kỳ, tại sao em có thể nói như vậy, làm tổn thương lòng người quá."

"Anh có bộ phận đó sao."

"....."

Túc Kỳ và Giang Thánh Trác anh tới tôi lui đầu vỗ mồm, khoe miệng Diệp Tử Nam mang theo nụ cười thần nhiên, không tham dự không giúp không phát biểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trên đường trở về Diệp Tử Nam lái xe, hai người cũng chưa nói chuyện, bên trong xe rất yên tĩnh. Túc Kỳ tựa lưng vào ghế ngồi cảm thấy người rất mệt, trái tim cũng mệt.

Cô cho rằng, cả đời này, không bao giờ gặp lại Thẩm Ngôn Lỗi, cô cho rằng, thời gian ba năm đủ để cho lòng của cô thoát khỏi tổn thương, cô cho rằng, cô đối với Thẩm Ngôn Lỗi, đối với đoạn hồi ức kia không còn một chút lưu luyến.

Thì ra, tất cả cũng chỉ là do cô cho rằng như thế. Cô nhắm mắt lại, người kia, đoạn hồi ức kia vẫn còn sống động như thế.

Sau sự kiện ở sân bóng rổ ngày đó, Trần Tư Giai cứ một mực chắc chắn rằng Túc Kỳ và Thẩm Ngôn Lỗi là có quen biết, mặc cho Túc Kỳ giải thích như thế nào đều không có kết quả.

Trần Tư Giai vuốt cằm, híp mắt, "Cậu nói, nếu các cậu không quen biết, vì sao cậu ta cười với cậu? Cậu có biết nụ cười của cậu ta, làm đỏ biết bao nhiêu nữ sinh không hả?"

Túc Kỳ nằm bò lên giường giả chết, "Chị gái ơi, em nói bao nhiêu lần rồi, em không biết, trước kia cũng thật sự không biết cậu ta!"

Trần Tư Giai ngẩng đầu lên, "Cát, ai mà tin, gặp phải cậu cậu sẽ vô duyên vô cớ cười với người xa lạ sao?"

Túc Kỳ thật sự không biết nói gì, bỗng nhiên có người gõ cửa phòng ngủ, "Xin hỏi, Túc Kỳ có ở đây không? Dưới lầu có người tìm."

Túc Kỳ giống như nhìn thấy vị cứu tinh, lập tức cầm cái áo khoác chạy ra ngoài, "Có người tìm tớ, tớ đi xuống đây."

Đi xuống dưới lầu thì nhìn thấy có một người đang đứng dưới tầng cây, ngày đó mặc trang phục bóng rổ giờ đổi thành cả người mang quần áo thoải mái, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu trắng, mang theo một chút nho nhã ấm áp, đang mỉm cười nhìn cô, nụ cười đẹp để làm khuôn mặt sáng ngời.

Túc Kỳ có chút lúng ta lúng túng nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai, đang chuẩn bị lên lầu, chợt nghe cậu ta gọi tên cô, "Túc Kỳ."

Túc Kỳ xoay người không thể tưởng tượng nhìn cậu ta, cậu cười rất vui vẻ, "Là tớ tìm cậu."

Túc Kỳ phản xạ có điều kiện nhìn ban công phòng ngủ, quả nhiên thấy hình ảnh mơ hồ của Trần Tư Giai ở nơi đó, tuy rằng cách xa căn bản không có khả năng nhìn rõ, nhưng Túc Kỳ cảm thấy được vẻ mặt cười gian của cô ấy.

Túc Kỳ quay đầu nhìn Thẩm Ngôn Lỗi vẫn là vẻ mặt tươi cười nhìn cô, cười tươi như vậy để làm gì, hay ở đây trêu hoa ghẹo nguyệt.

Chung quanh đã có vài người vây lại, đứng không gần không xa chỗ của cô xì xào bàn tán.

Túc Kỳ chịu đựng đau khổ bị khi bị mọi người bàn tán chờ cậu ta mở miệng, nhưng cậu ta giống như chưa tỉnh lại cứ nhìn cô cười, xem ra cũng không tính mở miệng.

Ở trong sân trường đại học, không thiếu nhất chính là những người nhiều chuyện và tò mò, vì thế tối hôm đó trên diễn đàn trường học có một bài viết mới thành công thay thế được bài sự kiện trên sân bóng rổ và đứng vị trí đầu bảng, tên là tiếp tục đưa tin sau của sự kiện trên sân bóng rổ.

Khi thấy Trần Tư Giai và hai người bạn cùng phòng khí thế ngất trời đang ngồi trước máy tính bàn luận sôi nổi, Túc Kỳ chỉ có cảm vô lực.

Cô mở máy tính ra tìm được bài viết kia, vội vàng xem một lần, trong lòng xúc động, sức tưởng tượng như thế này không đi viết văn làm tiểu thuyết gia thì thật sự rất đáng tiếc.

Cuối bài viết còn kèm theo ảnh chụp, đúng lúc phía trước dưới lầu ký túc xá có mấy cây hồng nhật nở hoa nho nhỏ, gió thổi bay một số cánh hoa, trong ảnh chụp hai người đứng đối diện nhau. Không biết là có phải là cố ý chụp như thế hay không, thế nhưng làm cho người ta cảm thấy có ẩn tình.

Lần này bị Trần Tư Giai và những người khác trêu đùa, thật sự Túc Kỳ muốn nói một câu phản bác cũng không nói được, cho dù là cô, nhìn ảnh chụp này cũng sẽ nghĩ đến những cái khác.

Tiếp sau đó, Thẩm Ngôn Lỗi luôn cố tình xuất hiện xung quanh cô, tất cả mọi người đều cho rằng đây là tuần nam mỹ nữ do trời sinh một cặp.

Nhưng Thẩm Ngôn Lỗi chưa từng để lộ ý theo đuổi, làm cho Túc Kỳ không đoán được suy nghĩ, uổng công chịu oan uổng, cho đến lúc đại hội thể dục thể thao lần đó.

Tháng Chín thời tiết cuối thu rất thoải mái, nhiệt độ rất dễ chịu, trong lớp Túc Kỳ có một nam sinh tham gia trận chung kết chạy 400m, các nữ sinh trong lớp đều chạy lại bên cạnh khích lệ cậu ta cố lên, Túc Kỳ và Trần Tư Giai cũng ở trong đám đông, nhưng không khí bên này của bọn họ có vẻ buồn tẻ.

Bên cạnh vây quanh một đám người, đang lúc mọi người nói gì đó vô cùng sôi nổi, bỗng nhiên ngừng nói, Thẩm Ngôn Lỗi đi qua bên này mấy bước, cũng không có đến gần. Toàn thân mặc trang phục thể thao màu trắng làm tôn thêm hình dáng cao ngất, Túc Kỳ cảm thấy nụ cười trên mặt sáng như ánh mặt trời làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Trong lòng Túc Kỳ gào lên một tiếng, cô sợ nhất khi đang ở chỗ đông người mà Thẩm Ngôn Lỗi vừa nhìn cô vừa cười mà không nói gì, hình như cậu ta cố tình làm cho tin đồn nổi lên bốn phía, càng nhiều người cậu ta càng cao hứng, trong mắt còn mang theo ý cười giảo hoạt.

Có đôi khi Túc Kỳ thật muốn hỏi cậu ta rốt cuộc muốn làm gì đây.

Trên loa phát thanh truyền đến tiếng thông báo của người chủ trì, "Mời các bạn học tham gia trận chung kết 400m đến chỗ điểm danh để điểm danh, trận đấu sẽ bắt đầu ngay lập tức."

Thẩm Ngôn Lỗi bỗng nhiên thu hồi nụ cười, rất nghiêm túc nói, "Này, Túc Kỳ, nếu tớ đạt giải nhất, cậu làm bạn gái tớ nhé!"

Túc Kỳ và mọi người đều ngẩn ra, "Hả, cậu nói cái gì?"

Thẩm Ngôn Lỗi cười cười đi về phía sân thi đấu, cũng không quay đầu lại, "Tớ biết cậu nghe thấy, quyết định như thế nhé."

Túc Kỳ đứng trước điểm cuối đường chạy, nhìn Thẩm Ngôn Lỗi càng lúc càng tới gần, trong lòng niềm vui mừng cứ thế tăng lên.

Đúng thời gian, đúng thời kỳ, gặp đúng người, chỉ tiếc, không có kết quả tốt.

Diệp Tử Nam quay đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa kính, rõ ràng như đang đi vào cõi thần tiên, tới lâu như vậy cũng chưa phản ứng. Khi Túc Kỳ hoàn hồn lại đứng lúc chạm phải ánh mắt anh đang nhìn mình chăm chú, trong lòng cô cả kinh, "Làm sao thế anh?"

Diệp Tử Nam không mặn không nhạt nhìn cô, Túc Kỳ sợ nhất khi anh nhìn cô như vậy, anh đã tắt đèn xe, chỉ còn ánh sáng mờ nhạt của đèn đường phía dưới lầu chiếu tới đây, đây mắt anh đen như mực nhìn không chút biến hóa, giống như muốn nhìn thấu lòng người. Cô trốn tránh ánh mắt vừa định nói chuyện, bỗng nhiên Diệp Tử Nam quay đầu, luồn mở cửa xuống xe.

Túc Kỳ đi theo phía sau anh vào thang máy, mãi cho đến lúc vào cửa nhà, Diệp Tử Nam vẫn chưa nói một câu, sau đó hai người đều đi tắm rửa.

Túc Kỳ ngâm mình trong bồn tắm, trong đầu rất rối loạn. Cô nhắm mắt lại động cũng không muốn động. Mãi đến lúc toàn thân cảm thấy lạnh, cô mới đứng dậy, chậm chậm lau khô người rồi mặc đồ ngủ vào, vừa mở cửa phòng tắm, thì thấy Diệp Tử Nam mặc áo tắm dài mở một nửa đang dựa vào tường, trên tay cầm ly rượu, trong ly chất lỏng màu đỏ sậm khẽ đọng đưa, vừa mới tắm xong nên những sợi tóc ướt xõa, vài sợi tóc trên trán che khuất ánh mắt thâm sâu, làm tôn lên đường nét ngũ quan anh tuấn.

Túc Kỳ hoảng sợ, "Anh đứng đây làm gì?"

Khóe miệng Diệp Tử Nam mang theo một nụ cười châm biếm, cũng không nhìn cô, "Anh đang nghĩ sao lâu như thế mà em vẫn chưa ra, anh muốn hay không vào cứu em."

Túc Kỳ lờn anh một cái, vòng qua anh đi về phòng ngủ, "Bệnh thần kinh."

Đi chưa được mấy bước chợt nghe âm thanh cười khẽ phía sau, cô quay đầu lại nhìn trên mặt Diệp Tử Nam không có gì là vui vẻ, cầm cong lên khác thường lạnh lùng kiên quyết, "Em nói đúng, anh là bệnh thần kinh."

Diệp Tử Nam chính là như thế, không chế cảm xúc của mình rất tốt, cũng không để lộ nội tâm suy nghĩ của mình. Túc Kỳ đã theo anh đi xã giao mấy lần, trước mặt người khác anh luôn mang theo nụ cười nhân hậu, có đôi khi thì cười rất vui vẻ, nhưng trên đường trở về mắt không cảm xúc môi mím chặt, tốc độ xe rất nhanh. Giang Thánh Trắc từng nói với Túc Kỳ, Diệp Tử Nam càng cười vui vẻ thì tâm tình càng kém, những lúc này gần vạn lần dừng chọc anh. Tóm lại, cho đến bây giờ Túc Kỳ vẫn không hiểu hết người đàn ông này, từ lúc đầu quen biết đến sau này sớm chiều ở chung vài năm, cô vẫn không biết người đàn ông có quan hệ thân mật nhất với mình đang suy nghĩ gì.

Tắt đèn, trong phòng không có một chút ánh sáng nào. Thời gian trước lúc kết hôn, việc sửa sang và trang trí nhà cửa Diệp Tử Nam đều giao cho cho Túc Kỳ, chỉ duy nhất là rèm cửa sổ của phòng ngủ. Anh phái người có chuyên môn đến lắp đặt, một lớp vải che ánh sáng, một lớp lưới thép, phía ngoài lại thêm một lớp rèm bằng vải, ngăn cách tất cả ánh sáng, khi kéo rèm cửa sổ lên, coi như là ánh sáng mặt trời rực rỡ ban ngày cũng không lọt vào được một tia, huống chi là ban đêm.

Túc Kỳ đã từng hỏi Diệp Từ Nam về thói quen này, Diệp Từ Nam cũng chỉ thản nhiên nói mình bị thần kinh suy nhược. Sau này Túc Kỳ phát hiện quả thật anh ngủ không sâu, một chút ánh sáng, một tiếng động nhỏ cũng đều làm anh thức giấc. Thế nhưng giấc ngủ của anh hình như rất có chất lượng, nhiều lúc rất mệt mỏi, sau khi ngủ một giấc, lập tức tinh thần sảng khoái.

Túc Kỳ nằm trên giường, mắt tròn tròn cái gì cũng không nhìn thấy. Bên tai là tiếng hít thở yên ổn có quy luật của Diệp Từ Nam, dường như đã ngủ. Bỗng nhiên cô có chút ghen tỵ sao anh nhanh như vậy đã có thể ngủ, cô khụ khụ một tiếng rất to, sau đó hỏi một câu, "Anh ngủ rồi sao?"

Người bên cạnh một chút phản ứng cũng không có.

Túc Kỳ dứt khoát thò tay bật bóng đèn đầu giường, ánh đèn tỏa ra rất sáng, quay đầu nhìn anh.

Khi ánh đèn sáng lên, đồng thời lông mày anh cũng nhăn lại, hít thở cũng không đều, thế nhưng rất nhanh điều chỉnh lại yên ổn, mắt vẫn nhắm chặt không thay đổi.

Túc Kỳ nằm lại trên gối, lấy chân đá đá anh, "Đừng giả bộ, em biết anh đang tỉnh."

"Diệp Từ Nam, chúng ta nói chuyện đi."

Bên cạnh truyền đến giọng nói khàn khàn, "Có thể, trước tiên tắt đèn đi."

"Không được, làm như thế khiến em cảm thấy như nói chuyện một mình, rất kỳ cục."

Lần này giọng nói có chút không kiên nhẫn, "Em muốn nói chuyện gì?"

Túc Kỳ quay đầu nhìn anh chăm chú rồi liếc một cái, thấy Diệp Từ Nam vẫn nhắm mắt như trước, cô làm bộ làm tịch nói, "Cũng không có gì tốt, ừm, em gái kia của Thi Thần, là làm công việc gì?"

Bỗng nhiên Diệp Từ Nam xoay người áp sát lại, nhìn mắt cô, cười như không cười, "Câu tiếp theo của em có phải hay không hỏi chồng chưa cưới của em gái Thi Thần đang làm gì?"

Túc Kỳ bị vạch trần suy nghĩ trong lòng, có chút cảnh giác nhìn anh, "Anh nói như thế là có ý gì?"

Diệp Từ Nam chợt xoay người nằm xuống, nhắm mắt lại, kỳ quái nói, "Không có ý gì, em cùng anh ta không phải bạn học sao, quan tâm một chút không phải rất bình thường à? Em khẩn trương như vậy làm gì?"

Ngay sau đó không cho Túc Kỳ có cơ hội phản bác, giọng nói khôi phục về 'sóng lớn không sợ', "Nếu đề tài nói chuyện nhàm chán như thế còn không bằng đi ngủ, sớm ngày mai anh có buổi họp."

Đương nhiên Túc Kỳ cũng vô lực phản bác, bỗng nhiên cô rất hối hận, cô không nên bật đèn, có lẽ trong bóng tối, tâm tư của cô mới không bị nhìn thấu.

Cô không biết chuyện của cô và Thẩm Ngôn Lỗi, Diệp Từ Nam đến cùng biết được bao nhiêu, anh cũng chưa từng hỏi qua, cô cũng chưa từng chủ động nhắc tới. Không phải cô nghĩ muốn giấu diếm, chỉ là sự việc đã qua một khoảng thời gian rồi, bắt đầu cũng không biết nói thế nào. Huống chi Diệp Từ Nam cũng chưa từng khai báo gì với cô, cô sẽ không tin lịch sử của anh lại trong sạch như thế.

Trong đầu cô là một mớ lộn xộn, không biết qua bao lâu mới mơ mơ màng màng ngủ, ngủ cũng không yên ổn, dường như mơ một giấc mơ, trong mơ đều là chuyện tình mấy năm trước, dường như cô cũng biết là mình nằm mơ, thế nhưng làm thế nào cũng không tỉnh lại. Sau đó lại nghe âm thanh sột sọat mặc quần áo, cô vùng vẫy một cái, thì mới hết ngủ mơ.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chờ lúc cô tỉnh lại, một bên giường đã trống không. Cô cảm thấy rất mệt, cô biết mình nằm mơ, nhưng lại không nhớ rõ là mơ thấy gì, chỉ cảm thấy cả người không còn sức lực. Cầm lấy điện thoại nhìn thời gian, lập tức vèn chăn lên chạy như bay vào phòng tắm, rửa mặt mặc quần áo sau đó chạy vội đến trường học.

Đợi đến lúc thở hổn hển ngồi trong phòng làm việc, vừa đứng giờ làm. Trần Tư Giai đập bàn một cái, ngồi trên ghế tựa xoay xoay tới trước mặt cô, vừa cười vừa nháy mắt với cô.

Túc Kỳ sửa sang lại cái bàn, cũng không nhìn cô ấy, mở miệng trước, "Đừng có đoán mò, cái gì cũng chưa xảy ra, chỉ là sáng nay tớ dậy muộn mà thôi."

Chuyện này dường như đúng ý của Trần Tư Giai, "Vậy tại sao lại dậy muộn chứ?"

"Bởi vì đêm qua ngủ muộn."

"Vì sao đêm qua lại ngủ muộn? Có phải hay không tiến hành công việc vận động nào đó?"

"Đầu óc của cậu có thể không đen tối như thế được không? Tớ quên đặt đồng hồ báo thức, lúc Diệp Tử Nam đi làm lại không gọi tớ."

"Vì sao anh ấy lại không gọi cậu? Chẳng phải mỗi sáng anh ấy đều muốn ăn điểm tâm do cậu làm sao, hôm nay sao khác thường như thế, có phải thương cậu tối qua mệt quá không?"

"Cậu là đang 'mười vạn câu hỏi vì sao' à? Không nên nhiều chuyện như thế! Mau chuẩn bị một chút đi, cuộc thi sắp bắt đầu, chúng ta phải tới địa điểm thi nữa."

Trần Tư Giai nhìn thời gian, đứng lên, "Được, trước tiên tạm bỏ qua cho cậu, khi ăn cơm trưa sẽ tra hỏi cậu sau."

Vào phòng học, Trần Tư Giai ném túi hồ sơ đề thi lên trên bàn, vung tay lên, rất hào hùng nói, "Khóa cặp lại, tài liệu ôn tập còn có những bản sao chép nhỏ tất cả mang hết đưa cho cô."

Phía dưới lập kêu rên khắp nơi, "Cô giáo Túc!"

Túc Kỳ và Trần Tư Giai nhìn nhau cười, "Kêu cô giáo Túc cũng vô dụng, làm nhanh lên nào!"

Túc Kỳ đứng trên bục giảng nhìn các sinh viên 'múa bút thành văn', bình tĩnh nói, "Không được hết nhìn đồng tới nhìn tây, không được thì thầm với nhau, cũng không được để mắt lên bài thi người khác, bài thi người khác không cần các em phải kiểm tra."

Sau đó nhỏ giọng dò xét hỏi Trần Tư Giai, "Này, cậu còn nhớ chúng ta lúc đó không?"

Trần Tư Giai lập tức mặt mày hớn hờ nhớ lại, "Làm sao mà không nhớ chứ, trước hôm thi một tuần còn ung dung sung sướng, đêm trước khi thi thì thức đêm đọc sách, sách chẳng đọc được bao nhiêu, ngược lại đồ ăn vặt ăn cũng không ít..."

Túc Kỳ cười, lúc đó cuộc sống thật sự rất tốt đẹp. Một phòng, bốn cô gái, cười toé nhìn thời gian trôi qua, thời gian đó sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Sau buổi thi cuối cùng, buổi chiều mở cuộc họp dặn dò nghỉ mấy ngày và những việc cần chú ý, nhà trường liền nghỉ.

Tối hôm đó khi Túc Kỳ và Trần Tư Giai đang ăn cơm tối thì nhận được điện thoại của trợ lý Diệp Tử Nam, vị trợ lý xinh đẹp giỏi giang Tô Dương gọi tới.

"Diệp phu nhân, tổng giám đốc Diệp bảo tôi nói lại với chị, anh ấy đi công tác ở thành phố D, một tuần sau mới về."

Túc Kỳ sững sốt một lúc, cũng không hỏi nhiều, rất lễ phép cúp điện thoại, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Chuyện này mà cũng kêu trợ lý nói lại sao? Bận rộn tới ngay cả việc gọi điện thoại nói một tiếng cũng không có thời gian sao? Sĩ diện.

Trần Tư Giai lúc nào là cũng có tinh thần phát huy chuyện Bát Quái (nhiều chuyện), "Điện thoại của ai thế? Diệp Tử Nam?"

"Làm sao cậu biết?" Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Cô ấy liền nói cô tổng kết được quy luật, "Có thể làm cho cậu trong vòng một giây mặt biến sắc chỉ có thể là hai người đàn ông, trước kia là Thẩm Ngôn Lỗi, bây giờ là Diệp Tử Nam, hừ hừ."

Túc Kỳ sờ sờ mặt, cố tình làm như bị cô ấy đoán trúng ngạc nhiên hỏi, "Rõ ràng như vậy sao?"

Trần Tư Giai rất đắc ý gật đầu.

Túc Kỳ nhìn cô mấy giây, trên mặt lộ ra vẻ được như ý cười gian, "Thật ngại quá, cậu đoán sai rồi, không phải Diệp Tử Nam, là của trợ lý anh ấy, nói anh đi công tác. Còn có, sau này trước mặt tớ không muốn nhắc đến cái tên đó."

Túc Kỳ tưởng là Trần Tư Giai sẽ lại ôm sòm một lúc, ai ngờ cô ấy lại yên lặng như thế, Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.

Bỗng nhiên Trần Tư Giai có vẻ mặt rất kỳ quái, "Cái đó, tớ cảm thấy có chuyện này cậu cần biết."

Túc Kỳ khẳng định không có chuyện gì tốt, "Chuyện gì thế?"

"Bọn họ nói, Thẩm Ngôn Lỗi đã trở về." Trần Tư Giai áp úng trả lời, vừa nói vừa nhìn sắc mặt của cô.

Túc Kỳ nghe xong gật đầu rồi tiếp tục ăn, "Ừ."

"Này, sao cậu lại phản ứng như thế chứ?" Trần Tư Giai ngược lại nóng nảy trước, giành lấy đôi đũa trong tay cô.

Túc Kỳ đưa tay cầm lấy cái ly, uống một ngụm nước trái cây, nhàn nhạt nói, "Tớ đã gặp anh ta."

Trần Tư Giai lập tức ném đũa xuống dựa sát vào hỏi, "Lúc nào thế? Sao cậu không nói cho tớ biết?"

"Thì mấy hôm trước, anh ta bây giờ là chồng chưa cưới của em gái bạn Diệp Tử Nam. Thế giới này thật khéo quá."

Nói xong cười với Trần Tư Giai.

Trần Tư Giai vẻ mặt lo lắng nhìn cô, "Cậu không sao đấy chứ?"

Túc Kỳ rũ mắt xuống quan sát, "Không có việc gì, chuyện tan vỡ từ mấy năm trước, tớ quên từ lâu. Sau này cũng đừng nhắc tới tên này nữa."

Không nghĩ tới, buổi tối hôm đó không chỉ được nghe tên của anh ta, mà ngày cả người cũng được gặp.

Diệp Tử Nam đi công tác không ở nhà, sau khi giải quyết cơm tối cùng Trần Tư Giai Túc Kỳ quyết định về nhà thăm cha mẹ một chút, vừa mở cửa nhà liền thấy một bóng lưng ngồi trên sô pha.

Nghe tiếng động, anh ta quay đầu nhìn sang, khi thấy là cô nên nở nụ cười ôn hòa, giống như năm đó vô số lần đứng dưới ký túc xá chờ cô, khi quay người lại nhìn thấy cô từ cầu thang đi tới, anh ta liền cười như vậy với cô.

Mẹ Túc đi tới cầm cái túi trong tay cô, "Đã trễ thế này sao còn tới đây?"

Túc Kỳ cúi đầu đổi giày, tay phải chăm chú tìm giày, giọng run run, "Hôm nay cũng không có chuyện gì, chỉ là nghĩ tới lâu rồi con không về thăm mẹ và cha."

Cha Túc ngồi trên sô pha từ xa đã ngoác tay cô, Túc Kỳ không giống ngày xưa là reo hò tung tăng chạy tới làm nũng với cha Túc, mà là từng bước đi chuyển tới, nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh cha Túc, ngoan ngoãn nhìn ly trà trên bàn.

"Tiểu Kỳ à, con còn nhớ anh Lỗi không?"

Túc Kỳ nâng ly trà lên, nhìn hoa văn phức tạp trên chén, chén rõ ràng rất nóng, nhưng cô lại cảm thấy lạnh, "Con không nhớ."

Không biết là năm đó cô cùng Thẩm Ngôn Lỗi giấu quá tốt, hay là cha Túc mẹ Túc không để ý chuyện bên ngoài, chuyện tình cảm của hai người bọn họ cha mẹ Túc vẫn không biết, chỉ nghĩ bọn họ là bạn tốt, không nghĩ tới phương diện khác.

Mẹ Túc bụng mâm đựng trái cây đi tới, đúng lúc nghe được câu kia, nhin không được nói cô, "Nha đầu con sao lại không có lương tâm như thế, năm đó anh Lỗi đối với con rất tốt, nhanh như vậy đã quên hết rồi!"

Túc Kỳ nhìn Thẩm Ngôn Lỗi cười lạnh, "Cha hàng năm có nhiều học trò như thế, bắt quá anh ta cũng chỉ là một trong số đó, làm sao con nhớ được? Anh ta có gì đặc biệt để mà làm cho con nhớ mãi!"

Túc Kỳ vừa nói là làm một tràng, rất nhanh liền phát hiện được không khí khác thường, cha mẹ Túc cau mày nhìn cô, Thẩm Ngôn Lỗi mang trên mặt vẻ cô đơn.

Cha Túc phịch một tiếng đem ly trà đặt lên bàn, hiếm khi nghiêm khắc, "Nói cái gì đấy! Còn không mau nói xin lỗi anh Lỗi!"

Túc Kỳ trong lòng uất ức, cái mũi ề ề, cô làm sai sao? Nếu cha mẹ biết năm đó anh ta như thế nào với con gái hai người thì cũng không nói như vậy.

Cô đứng lên, cầm lấy túi xách, vội vã đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, "Con đi đây, hai ngày nữa con trở về thăm hai người."

Cha mẹ Túc sững sốt, mọi ngày con gái rất khéo léo hiểu chuyện sao hôm nay lại khác thường như vậy.

Thẩm Ngôn Lỗi cũng đứng lên, "Thưa thầy, thưa cô, em cũng phải đi, tiện thể đưa cô ấy về. Đây là lỗi của em, mong thầy cô đừng trách em ấy."

Nói xong liền đuôi theo, để lại vẻ mặt hoang trùng to mắt của cha mẹ Túc.

"Nó làm sao vậy nhỉ?"

"Chẳng lẽ cãi nhau với Diệp Tử Nam?"

"Vậy liên quan trò Lỗi đâu?"

"Ôi, mấy cái người trẻ tuổi này....."

Ra khỏi nhà Túc Kỳ liền tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi chán nản. Năm đó khổ sở như thế cũng không cho cha mẹ biết, bây giờ lại càng không nên để cha mẹ lo lắng vì mình.

Thẩm Ngôn Lỗi đuổi theo cô cái gì cũng chưa nói, cứ lẳng lặng đi theo bên cạnh cô.

Bọn họ đi trên con đường có hàng cây trong trường học, đã từng đi cùng nhau không biết bao nhiêu lần, khi đó cô và Thẩm Ngôn Lỗi mười ngón tay đan vào nhau đi trên con đường này, cô lúc nào cũng vừa đi vừa đung đưa cánh tay anh ta, đưa ra yêu cầu không hợp lý, Thẩm Ngôn Lỗi lúc nào cũng vừa cười vừa đưa tay dịu dàng xoa đầu cô, không còn cách nào nói, "Được."

"Này Lỗi, ngày mai anh đi với em tới giờ học của Diệt Tuyệt sư thái nhé!"

"Được."

Cô đưa tay chỉ vết thương nhỏ trên mắt làm nũng với Thẩm Ngôn Lỗi, Này Lỗi, anh xem, em bị thương, đau quá."

"Sao lại không cẩn thận như vậy, để anh xem một chút."

"Này Lỗi, em khó chịu."

"Khó chịu ở đâu nào?"

"Ở đâu cũng khó chịu, anh công em đi."

"Em chẳng có nơi nào khó chịu, em lười thì có!"

"Hi hi..."

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng lại giống như tát cho mình một cái, trở lại chốn cũ, cảnh thì còn nhưng người thì không như xưa.

Thẩm Ngôn Lỗi chợt dừng lại, nhìn Túc Kỳ, cười rất gượng ép, "Lần trước không có cơ hội hỏi em, đã lâu không gặp, em có khỏe không?"

Túc Kỳ đột nhiên rất muốn cười, không biết có phải những đôi trai gái chia tay nhau đến khi gặp lại đều hỏi câu này hay không.

Trên mặt đất chập chòn bóng cây hai bên đường, hòa lẫn bóng dáng của cô và anh ta, nhìn qua rất hài hòa yên ổn. Xung quanh từng đám học trò rất ồn ào đi qua, càng làm cho bọn họ có vẻ yên tĩnh hơn.

Túc Kỳ quay đầu nhìn những học sinh tràn đầy tinh thần lạc quan, đồng thời quay đầu nhìn bên trái Thẩm Ngôn Lỗi cả người mặc âu phục màu xám tro.

Anh ta đã sớm không còn là thiếu niên mặc áo T-shirt màu trắng với quần jean, giữa hai hàng lông mày nét trẻ con và ngây ngô cũng đã biến mất, thay vào đó là chín chắn và khó đoán.

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn cô có chút hoảng hốt, lên tiếng gọi cô, "Tiểu Kỳ?"

Trong lòng Túc Kỳ nổi giận vì câu xưng hô này, năm đó anh ta chính là như vậy, làm cho xì căng đan bay đầy trời còn giả bộ vô tội, bây giờ còn như thế.

Cô cau mày, "Thẩm Ngôn Lỗi, anh có có tư cách gì mà gọi tôi như thế? Tại sao anh có thể vô si vậy chứ? Anh có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra được sao?"

Liên tiếp hỏi ngược lại ba câu khiến cho Thẩm Ngôn Lỗi thu hồi nụ cười, vẻ mặt cô đơn, một lúc sau mới nói một câu với giọng rất nhỏ, "Thật xin lỗi."

Túc Kỳ chỉ vào cái cây cách đó không xa, "Anh còn nhớ rõ cái cây kia không?"

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn mấy giây, rồi gật đầu, vẻ mặt rất đau khổ, "Nhớ."

Túc Kỳ cười lạnh, "Nhớ là tốt rồi, nhớ là tốt rồi. Tôi không giống như anh có tấm lòng bao la, không có biện pháp xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, sau này chúng ta hãy là những người xa lạ đi."

Nói xong cũng không quay đầu lại xoa người rồi đi. Túc Kỳ từng bước từng bước đi về phía trước, trái tim giống như bị ai cầm dao đâm từng nhát, đau rất đau, đau không thở nổi, phía trước càng lúc càng nhìn không rõ.

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn theo bóng dáng kiên cường cho đến khi biến mất mới đi đến dưới cây kia, đưa tay phải sờ vào cây nứt nẻ, ngón tay thon dài theo lần theo hình vẽ.

Nếu như tổn thương không thể tránh khỏi, thì thử làm cho tổn thương qua một cách nhanh nhất. Cha, đây là cha dạy con, chẳng lẽ con đã làm sai sao?

Lúc đó cha Thẩm nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, lấy hơi sức nói với anh, "Này Lỗi, cha biết con thích cô gái kia, nhưng con không chỉ là một người đàn ông bình thường, con còn là con trai cả của nhà họ Thẩm, cha không thể nhìn gia sản của nhà họ Thẩm bị hủy hoại trong tay cha được! Con phải cưới con gái nhà họ Thi, điều này là không thể thay đổi, nếu như con yêu cô gái kia, thì phải giải quyết dứt khoát, đau dài không bằng đau ngắn..."

Lúc đó anh ta và Túc Kỳ đứng dưới tàng cây này, về mặt Túc Kỳ rõ ràng lo lắng không yên còn miễn cưỡng cười hỏi anh ta, "Ngày hôm qua mẹ anh tìm em, nói anh...Nói anh sẽ đính hôn với người khác, em biết, anh nhất định không đồng ý đúng không?"

Anh ta lạnh lùng đẩy tay cô đang cầm tay mình ra, "Là tôi tự đồng ý, chúng ta chia tay đi."

Hai chữ kia cứ như vậy nói ra, anh ta nhìn nụ cười trên mặt Túc Kỳ cứng đờ, một lúc sau thì biến mất, vành mắt dần dần đỏ lên, hai giọt lệ theo gò má chảy xuống.

Về mặt cô không hiểu nhìn anh ta, giọng run rẩy hỏi, "Tại sao?"

Lúc bình thường anh ta không chịu được nhất là cô khóc, vừa thấy nước mắt của cô, tâm liền đau không chịu được. Anh ta nhìn được xúc động muốn tiến lên ôm cô vào trong ngực, cố gắng tìm lại âm thanh của mình, "Nguyên nhân tôi nghĩ mẹ tôi đã nói rất rõ ràng với em, tôi không muốn lãng phí thời gian nữa. Túc Kỳ, chúng ta chia tay đi."

Nói xong nhìn lại cô lần nữa, rồi bước đi cũng không quay đầu lại, trong nháy mắt xoay người, nước mắt liền chảy ra. Anh ta vẫn không biết mình có thể rơi lệ, nhưng mà bây giờ anh ta không nhìn được. Đàn ông không phải không rơi nước mắt, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm mà thôi.

Anh ta muốn khóc, anh ta cũng tủi thân, tại sao là anh ta, tại sao muốn anh ta đem hạnh phúc của mình để đổi lại gia sản nhà họ Thẩm! Thời gian ban năm một chút anh ta cũng không dám lơ lửng, chỉ muốn làm cho mình mạnh mẽ lên, mạnh mẽ đến mức có thể thoát khỏi nhà họ Thi. Nhưng lại nghe được tin cô kết hôn, thì ra cô thật sự sẽ không chờ anh ta.

Thẩm Ngôn Lỗi cười khò một tiếng, tựa vào thân cây, là anh ta phụ bạc cô trước, làm sao có thể hi vọng xa vời là cô sẽ chờ anh ta đây?"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau trong lòng Túc Kỳ rất khó chịu liền nói chuyện này với Trần Tư Giai, Trần Tư Giai nhìn chăm chăm Túc Kỳ, "Tớ nói này, cô giáo Túc, Thẩm Ngôn Lỗi người ta không khóc không kêu muốn cùng cậu gương vỡ lại lành, có khi người ta chỉ muốn cùng bạn cũ ôn lại chuyện xưa mà thôi, ngại phản ứng như vậy có phải hơi quá hay không?"

Túc Kỳ chợt tỉnh ngộ, trong lòng không phải không biết, hình như là...

Trần Tư Giai lại nói tiếp, "Hay là nên nói, trong tiềm thức cậu muốn như vậy, trong lòng vẫn chưa quên anh ta? Nói thật, năm đó cậu nhanh như vậy liền cùng với Diệp Tử Nam ở cùng một chỗ, lại còn nhanh chóng kết hôn, tớ vẫn luôn muốn biết, cậu thật sự thích Diệp Tử Nam hay chỉ là muốn chạy trốn?"

Túc Kỳ lập tức sững sờ.

Trần Tư Giai không có ý định buông tha cho cô, "Mặc dù cậu vừa kỳ quặc lại nhất gan, lúc nóng lên còn có thể nói lời thô tục, trừ gương mặt có thể hù dọa người khác, thì không có ưu điểm gì, nhưng ít nhất về mặt còn có thể giả bộ dịu dàng hiền thực, có nhiều lúc làm cho người ấn tượng cậu quả thật đúng là một người con gái đẹp và thủy mị, làm sao mà cứ mỗi lần gặp anh ta, cậu lại giống như mèo được thêm lông khắp nơi bắt nạt người thế? Bà chủ Túc ơi, xin cho phép tớ nhắc nhở cậu một chút, cậu đã lập gia đình, bộ dạng này của cậu không sợ Diệp Tử Nam thấy à? Hay là cậu cảm thấy cho dù cậu làm gì Diệp Tử Nam cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho cậu?"

Mấy vấn đề này Túc Kỳ nghe xong sợ hết hồn hết vía, cô chợt dạ gào lên, "Ai cần cậu lo chứ!"

Thái độ Trần Tư Giai rất khác thường, rất nghiêm chỉnh nhìn cô, "Là tớ không nên lo, cậu hiểu rõ là được rồi, hi vọng cậu đúng là đã hiểu được."

Nói thật, Túc Kỳ không hiểu lắm, một chút cũng không hiểu.

Năm đó gả cho Diệp Tử Nam thật sự rất gấp gáp, anh, sẽ để ý sao? Để ý cô với người đàn ông khác?

Trần Tư Giai nhìn về mặt rồi rầm của người phụ nữ trước mặt thật đúng là không còn biện pháp nào.

Nói xong những lời này Trần Tư Giai lại khôi phục bộ dạng mê trai, bưng lấy mặt lại gần, "Mặc dù Thẩm Ngôn Lỗi không xấu, nhưng tớ vẫn cảm thấy Diệp Tử Nam đáng tin hơn."

Túc Kỳ nhìn Trần Tư Giai, có người nguyên ý cho cô bậc thang, sao cô lại không xuống chứ?

Túc Kỳ cười hỏi, "Tại sao, bởi vì anh có vẻ đẹp trai?"

Trần Tư Giai mặt kiên định, "Trực giác! Trực giác của phụ nữ!"

Túc Kỳ chống cằm, chăm chú nhìn mặt cô ấy từ lông mày đến đôi mắt sau xuống đến chiếc cằm, Trần Tư Giai thấy thế thì hoảng sợ.

"Cậu nhìn cái gì!"

Túc Kỳ khẽ mỉm cười, "Như cậu nói là trực giác xem cậu chừng nào thì gả ra ngoài!"

"Túc Kỳ! Cậu!"

Túc Kỳ kéo cô ấy xuống chỉ vào tay, "Không cần lớn tiếng như vậy, tớ đã kêu Diệp Từ Nam để ý giúp cậu, anh ấy có rất nhiều người dưới quyền tình anh như thế, chắc chắn sẽ có người phù hợp với cậu. Nói thật, tớ cảm thấy có một người bạn của anh ấy rất xứng với cậu."

Trần Tư Giai ngậm ống hút một ngụm nước trái cây, lạnh lạnh hỏi, "Là sao?"

Túc Kỳ vừa hé miệng lại ngậm lại, suy nghĩ hồi lâu, "Vẫn đang tính, vì người nọ không được tốt lắm, chỉ giống như Hoa Hồ Diệp ấy."

"Vậy tớ thật cảm ơn cậu, đã lo nghĩ cho tớ như thế. Nếu cậu có thời gian thì hãy suy nghĩ thật kỹ chuyện của cậu đi! Ông xã đi công tác còn cần trợ lý phải nói lại, thật không biết hai người các cậu đang làm gì nữa!"

Túc Kỳ cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra rốt cuộc là mình làm cái gì khiến Diệp Từ Nam mất lòng. Cô cũng đã nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho anh rồi thử dò xét lời nói bóng gió từ miệng của anh, nhưng cứ mỗi lần lấy điện thoại ra lại cất vào.

Cô luôn kiểm đủ loại lý do để thuyết phục mình. Không phải là cô không muốn gọi, có thể bây giờ anh đang họp? Làm lỡ việc của anh sẽ không tốt.

Có thể anh đang đi xã giao? Nghe điện thoại sẽ không tiện.

Có thể anh đang nghĩ ngợi? Đi công tác bên ngoài mệt mỏi như thế, làm phiền anh nghĩ ngợi sẽ không tốt.

Dù sao mấy ngày nữa anh cũng trở về, đến lúc đó hỏi anh sẽ tốt hơn.

Tóm lại đến cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Có thể trong tiềm thức Túc Kỳ cho rằng Diệp Từ Nam sẽ gọi cho cô, dễ dàng tha thứ cho cô, cô lúc nào cũng vì mình tìm mọi cơ kéo dài, chưa bao giờ nghĩ tới giải quyết vấn đề, cô giống như con đà điểu (nhất gan). Mỗi lần cô quay đầu lại đều có thể thấy Diệp Từ Nam, chính vì nuông chiều như thế, làm cho cô càng ngày càng quá đáng. Cho tới cuối cùng khi Diệp Từ Nam nói anh mệt mỏi, cô mới hoảng hốt lo sợ, mới thấy hối hận.

Bắt đầu nghĩ hè thì dự báo trước Túc Kỳ sẽ ở trong nhà là chủ yếu, bình thường cô không có gì yêu thích, chỉ duy nhất là thích ngủ, cô có thể ngủ từ buổi tối ngày hôm trước đến buổi chiều ngày hôm sau, ngày nào cũng như thế. Lúc mới vừa kết hôn, Diệp Từ Nam đối với việc làm và nghỉ ngơi của cô không để ý, tưởng là do mình tới qua ép cô lần qua lần lại, ai ngờ có một ngày buổi tối cái gì cũng không làm, mà cô vẫn có thể ngủ như vậy, tình hình chung của những ngày cô nghĩ là bắt đầu từ sau năm giờ chiều, với thói quen này của cô, Diệp Từ Nam quả thật không nên đồng ý.

Túc Kỳ mở mắt nhìn đồng hồ, mới một giờ rưỡi chiều, còn sớm, tiếp tục ngủ. Mới vừa nhắm mắt lại chợt nghe tiếng mở cửa, tiếp sau đó liền thấy Diệp Từ Nam về mặt mệt mỏi đang kéo cà vạt đi tới.

Cô nhắm mắt lại, miễn cưỡng hỏi một câu, "Anh công tác về rồi sao?"

Diệp Từ Nam "Ừ" một tiếng, âm thanh trầm thấp mệt mỏi, cảm quần áo vứt bừa ở mép giường.

Đột nhiên điện thoại vang lên, Túc Kỳ dùng chân che đầu, "Mau nghe điện thoại kìa, ồn ào chết đi được!"

Diệp Từ Nam nhìn cô quán chân giống như một con nhộng, cố tình làm rất chậm, hồi lâu mới nhận điện thoại, nói mấy câu liền cúp, sau đó ho nhẹ một tiếng.

Ngay khi Túc Kỳ mơ màng chuẩn bị ngủ thì nghe anh hỏi nói mấy chữ, "Mẹ nói mẹ đang ở ngoài cửa, để anh đi mở cửa."

Túc Kỳ mở choàng mắt, lúc này mà xuất hiện ở cửa chỉ có thể là mẹ Diệp Từ Nam, mẹ chồng cô.

Mặc dù cô chưa xứng đáng với chức vụ làm vợ, nhưng mà về bên ngoài cô làm rất khá, ở trong lòng mẹ Diệp, cô là người vợ cần cù khéo léo, nếu như lúc này thấy cô vẫn còn nằm trên giường mà lại đem chồng mới vừa trở về ném qua một bên, cô thực sự không tưởng tượng được sẽ có hậu quả như thế nào.

Diệp Từ Nam rất hài lòng nhìn cô ngay lập tức trông tinh tảo cùng với vẻ mặt rối rắm, xoay người chuẩn bị đi mở cửa.

Túc Kỳ lập tức ngồi dậy nhảy lên phía trước một cái, níu lấy cánh tay Diệp Từ Nam, cười lấy lòng, "Diệp Từ Nam, anh giúp em lần này đi, chuyện gì em cũng đồng ý với anh!"

Diệp Từ Nam nhìn cô như kiểu 'trên cao nhìn xuống', cô nằm lỳ trên giường đáng vẻ trông rất buồn cười, tóc rối bời nhưng ánh mắt lại sáng long lanh, giống như hồ nước trong suốt. Khóe miệng anh cong lên mang theo nụ cười có chút khinh thường, kéo ống tay rồi đi ra ngoài, vừa mới đi được một

bước, chợt dừng lại quay đầu nhủ lòng mà nhìn cô, "Cái gì cũng đồng ý với anh?"

Túc Kỳ gật đầu không chút do dự, hiện tại bất kể Diệp Tử Nam muốn cô làm cái gì cô cũng sẽ đồng ý, mặc dù cô biết cùng thương nhân nói chuyện mua bán cô sẽ bị lừa, huống chi là người gian thương.

Diệp Tử Nam cười, mang theo một tia tà mị và xảo quyệt, "Rất tốt."

Sau đó rất nhanh nhẹn cởi quần áo trên người mặc đồ ngủ vào, tiện thể còn cào cào đầu mấy cái làm cho tóc có chút rối bù, nhìn đáng vẻ đúng như là vừa mới ngủ dậy, sau đó đi mở cửa.

Túc Kỳ cũng lập tức trên giường đứng dậy, rất ngoan ngoan theo sau lưng anh.

Vừa mở cửa quả nhiên thấy mẹ Diệp đang đứng trước cửa, thấy hai người còn mặc áo ngủ, chân mày rất nhanh nhíu lại, nhưng cũng không nói gì đi vào cửa.

Túc Kỳ thấy mẹ Diệp ngồi xuống ghế sofa, liền đi vào phòng bếp pha trà, chờ khi cô làm xong việc ngồi xuống bên cạnh Diệp Tử Nam, mẹ Diệp mới mở miệng, nhìn cô nói.

"Làm sao mà giờ này vẫn còn chưa thức dậy hả?"

Túc Kỳ đối với người mẹ chồng này trừ kính nể cũng chỉ là kính nể, hiền lành và uy nghiêm hai tính cách này vốn là trái ngược nhau nhưng ở trên người bà lại biến thành thấu hiểu đạo lý, rất có khí thế 'đương gia chủ mẫu' (người phụ nữ đảm đương nhiều việc quan trọng). Ở trước mặt bà, Túc Kỳ chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời như người vợ nhỏ, nhưng Túc Kỳ từ đáy lòng mà nói, bà ấy đối với cô rất tốt. Chỉ là cái vấn đề này cô thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Túc Kỳ đợi nửa ngày cũng không thấy Diệp Tử Nam mở miệng, anh lại còn bụng lý trà nhân nhả uống, làm như chuyện này không liên quan gì đến mình. Túc Kỳ đi chuyển gót chân, dùng mũi chân đá đá chân anh.

Lúc này Diệp Tử Nam mới để ly trà xuống, quay về phía mẹ Diệp vừa cười vừa nói, "Mẹ, con vừa mới đi công tác về, hơn bốn giờ sáng mới về đến nhà, Túc Kỳ đi đón con, bọn con vừa mới ngủ không bao lâu thì mẹ tới."

Về mặt không vui của mẹ Diệp lập tức biến mất, mặt tươi cười nói, "Như vậy hả, mẹ xem con sắc mặt không tốt, phải chú ý nghỉ ngơi."

Túc Kỳ nhìn mẹ Diệp mặt mày hớn hở cùng Diệp Tử Nam nói chuyện phiếm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ, đột nhiên mẹ tới có chuyện gì không?"

"Cũng không có chuyện gì, hôm nay đi qua nơi này ghé thăm nhà con một chút. Tiện thể nhắc các con một tiếng, cuối tuần này là sinh nhật cha con, con và Túc Kỳ về nhà ăn cơm. Các con không quên đấy chứ?"

Những lời này vừa nhìn về phía Túc Kỳ vừa nói.

Túc Kỳ lập tức bộ dạng chân chó (nịnh nọt), "Không ạ, làm sao mà quên được, sinh nhật của ba mà, quà tặng con cũng đã mua rồi, đúng không, Tử Nam?"

Trên mặt Diệp Tử Nam không có biểu tình gì, trong lòng thì rất buồn cười.

Lại dùng chiều này, chỉ có lúc này cô mới có thể dịu dàng kêu tên anh. Hai chữ kia từ trong miệng cô nói ra, vô cùng êm tai.

Ở cùng mẹ chồng lâu ngày, Túc Kỳ tổng kết ra được một kinh nghiệm, có một số việc chỉ cần có liên quan đến Diệp Tử Nam, sẽ trở nên rất dễ dàng. Nhưng điều kiện tiên quyết là, Diệp Tử Nam cho phép đồng thời nguyện ý cũng có liên quan.

Trước đây không lâu cũng không nhớ là vì chuyện gì mà mẹ Diệp hỏi Túc Kỳ, lúc đó cô và Diệp Tử Nam tối hôm trước vừa mới cãi nhau một trận, khi Túc Kỳ vội vàng và không biết làm sao đành tạm kéo Diệp Tử Nam làm bia đỡ đạn, Diệp Tử Nam không những không trả lời, mà còn rất vô tội hỏi ngược một câu, "Thật sao? Chuyện khi nào, sao anh lại không biết?"

Lời nói dối ngay lúc đó bị vạch trần, kết quả có thể nghĩ, Túc Kỳ rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Bởi vì có kinh nghiệm này rồi, Túc Kỳ nói xong rất chăm chú nhìn anh.

Diệp Tử Nam có thâm ý khác nhìn cô một cái, mỉm cười gật đầu, "Vâng ạ, mẹ, ngài yên tâm đi."

Thật vất vả tiễn mẹ Diệp về, con buồn ngủ của Túc Kỳ cũng biến mất. Cô dựa đầu vào cửa thờ phào nhẹ nhõm rất khoa trương, thấy Diệp Tử Nam ngồi trên sofa day day huyết thái dương, mặt nịnh hót dựa vào giúp anh ấn ấn.

Diệp Tử Nam thả tay xuống nhếch nhếch khóe miệng nhận sự phục vụ của cô, cũng không hỏi gì chờ cô mở miệng. Mặc dù bộ dạng của anh cực kỳ giống người thợ săn gian xảo chờ con mồi tự động mắc câu, nhưng Túc Kỳ vẫn mở miệng, âm thanh cũng dịu dàng hơn so với bình thường, "Thoải mái không?"

Diệp Tử Nam lười biếng trả lời, "Ừ, rất thích."

Túc Kỳ nhìn được xúc động muốn bóp chết anh, từ từ nói vào chủ đề, "Cuối tuần sinh nhật cha rồi, thật là nhanh quá."

Diệp Tử Nam về mặt thoải mái không chút để ý "Ừ" một tiếng.

Túc Kỳ không ngừng cố gắng, "Bình thường cha thích cái gì?"

Túc Kỳ gả cho Diệp Tử Nam hai năm rồi, mỗi lần sinh nhật cha Diệp đều là Diệp Tử Nam nói trước rồi tự chuẩn bị quà, là một cái hộp có bao bì tinh xảo, về phần bên trong là cái gì, cho tới bây giờ cô cũng không biết. Cô chỉ biết lúc cha Diệp nhìn thấy rất cao hứng.

Diệp Tử Nam nhắm mắt lại biết rõ còn hỏi, "Sao em lại đột nhiên quan tâm đến chuyện này."

"Đây còn không phải là vì mua quà sinh nhật cho ba anh sao."

"Vừa rồi chẳng phải em nói đã mua xong rồi sao?"

Túc Kỳ bị anh hỏi á khẩu không trả lời được, cô biết Diệp Tử Nam nhất là cố ý! Nhưng là người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, âm thanh mềm mại giả vờ đáng thương trả lời, "Đó là vì em nói dối mẹ anh, nếu như em nói quên, vậy...."

Diệp Tử Nam tròn tròn mắt liếc cô một cái, thờ dãi, "Đi chuẩn bị nước tắm đi."

Túc Kỳ vui mừng hơn hờ, Diệp Tử Nam nói như vậy chứng tỏ là anh sẽ giải quyết chuyện này, vì vậy rất vui sướng chạy đi chuẩn bị nước tắm.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chuẩn bị nước tắm xong Túc Kỳ bước ra ngoài, thấy Diệp Tử Nam đã ngủ thiếp đi.

Hai tay ôm trước ngực, mặc bộ đồ ngủ có chút nhăn nhúm, hai chân gác trên thành ghế sofa, đầu hơi nghiêng, có thể không dễ chịu, hơi nhàu nhàu. Loại tư thế này nếu là người khác thì sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy nhếch nhác, còn người trước mắt này thì Túc Kỳ cảm thấy cho dù có ngủ thiếp đi như thế này cũng mang theo khí thế ung dung đẹp mắt.

Túc Kỳ phát hiện ra sắc mặt anh đúng là không tốt, hình như gầy đi, cả khuôn mặt lại càng góc cạnh rõ ràng, cảm nhận giống như đã bị gọt qua. Cô không nhìn được, đưa tay sờ một cái, anh tỉnh lại rất nhanh, cứ như vậy nhìn cô, con mắt hẹp dài vừa đen vừa sáng.

Cũng có thể là chưa tỉnh ngủ, ánh mắt anh không có khí thế bức người như thường lệ, Túc Kỳ dùng âm thanh dịu dàng nói, "Tắm một chút rồi lên giường ngủ đi."

Diệp Tử Nam nhìn cô một cái rồi nhắm mắt lại, đây dựa một lúc mới đứng dậy đi vào phòng tắm, Túc Kỳ cũng đứng dậy đi vào phòng ngủ dọn dẹp giường chiếu.

Dường như anh thật sự mệt chết đi được, trên người tùy ý khoác chiếc áo choàng tắm rồi đi ra. Đầu vừa đặt xuống gối liền ngủ thiếp đi, hơi thở kéo dài, khuôn mặt giãn ra, ngay cả kéo rèm cửa là việc cần thiết trước khi ngủ anh cũng không để ý.

Túc Kỳ đứng bên giường nhìn một lát, rồi đi đến cửa sổ kéo rèm xuống, đi vào phòng bếp rót chén nước, tựa vào bàn nhìn ra cửa sổ uống nước.

Kể từ khi bắt đầu, Diệp Tử Nam đối với cô rất tốt, mặc dù ngoài miệng không để cho cô chiếm được nửa điểm tiện nghi, nhưng trong lòng vẫn luôn che chở cho cô. Có mấy lời có một số việc anh chưa từng nói, cô cũng không đề cập tới, thế nhưng cô biết hết.

Một tuần này đại khái anh thức thâu đêm để làm việc, lại nghĩ đến mình gần đây có cuộc sống giống an nhàn như heo, trong lòng Túc Kỳ cảm giác tội lỗi không tự chủ nổi lên.

Nhìn đồng hồ, đổi quần áo đi đến siêu thị.

Diệp Tử Nam là bị đói mà tỉnh, chính xác hơn là bị mùi thơm hấp dẫn của thức ăn làm cho tỉnh lại, liếc nhìn thời gian, đã sáu giờ rồi.

Lúc trước hạng mục tốt tạm thời có vấn đề, còn đối phương lại khẳng khái muốn gặp anh nói chuyện, không còn cách nào anh đành phải đi tới đó một chuyến. Vừa định gọi điện thoại báo với cô một tiếng, cầm điện thoại lên nghĩ nghĩ rồi thôi, cuối cùng để cho trợ lý nói lại giúp, mà cô cũng không có tỏ vẻ hay có bất kỳ dị nghị nào, ngay cả điện thoại hỏi một câu cũng không có nói.

Tình hình nghiêm trọng hơn so với anh nghĩ, bận rộn cả ngày đêm suốt mấy hôm, rốt cuộc cũng giải quyết xong chuyện. Mấy ngày này anh không gọi điện thoại cho cô, dĩ nhiên cũng không nhận được tin tức của cô. Vốn định giận dỗi không để ý tới cô, nhưng chỉ mới nửa ngày đã không chịu nổi, cuối cùng vẫn là khéo léo cự tuyệt ý tốt của đối phương, sáng sớm đạp thuyền bay đầu tiên trở về.

Một hồi hết sức lực về đến nhà thế nhưng thấy cô ngủ đến không biết gì, thật không biết là nên cau giận hay nên cười.

Xoay người bước xuống giường nửa mặt xong, đi tới cửa phòng bếp liền thấy cô quần tạp dề cầm cái muôi thử canh, cong môi nhẹ nhàng thổi mấy cái, sau đó làn môi hồng dán lên màu trắng của cửa muôi, cái muôi khẽ nghiêng, cổ họng cô di chuyển, một lúc sau đôi mắt híp lại về mặt hài lòng nở nụ cười.

Yết hầu Diệp Từ Nam cũng giật giật, hai chân không nghe lời bước tới.

Túc Kỳ vừa mới đẩy nắp vung để cái muôi xuống, thì có một đôi tay từ phía sau ôm eo cô, ngay sau đó bờ vai trầm xuống, hơi thở ấm áp phả vào bên tai.

Diệp Từ Nam chôn ở cổ cô hít một hơi thật sâu, một câu hai nghĩa nói, "Thơm quá."

Âm thanh của anh mới vừa tỉnh ngủ nên khàn khàn, mang theo vài phần mê hoặc.

Túc Kỳ lập tức đỏ mặt.

Diệp Từ Nam nhìn nước da trắng nõn của cô dần dần chuyển sang màu hồng, càng làm mê người, ôm đôi tay thật chặt, dán vào tai cô nhẹ nhàng nói, "Anh đói bụng."

Nói xong cũng không rời đi, hơi thở nóng bỏng cứ nuốt vào nhả ra tất cả đều thổi vào trong lỗ tai cô, khiến cho cô từng đợt run rẩy.

Diệp Từ Nam đối với phản ứng của cô rất hài lòng, cúi đầu bật cười, dán chặt lên thân của cô nhẹ nhàng dao động.

Túc Kỳ giả dục, không có chút hiệu quả nào, chỉ có thể mở miệng, "Em cũng đói bụng."

Vừa mở miệng mới phát hiện âm thanh có chút nũng nịu không tự chủ.

Diệp Từ Nam cắn nhẹ lên cổ cô, để lại dấu vết màu đỏ nhạt, khàn giọng dụ dỗ, "Vậy chúng ta ăn cơm đi."

Túc Kỳ cảm thấy dường như có rất nhiều con kiến bò trên người cô cắn, cảm giác tê dại từ bên tai xuống đến cổ liên tục kéo dài chạy thẳng vào trong người cô, chợt cô thoát khỏi Diệp Từ Nam, xoay người, bộ mặt đỏ bừng hơi thở không ổn định nhấn mạnh, "Em nói là ăn cơm."

Vừa nói vừa chỉ vào thức ăn trên bàn, ánh mắt lóe lên không dám nhìn anh.

Diệp Từ Nam nhìn cô, ánh mắt chớp chớp rất linh động, gương mặt trắng nõn giờ đỏ ửng, thật là càng nhìn càng đáng yêu, hận không thể một ngụm ăn vào trong bụng.

Anh đưa tay sờ mặt cô, "Anh cũng nói là ăn cơm mà, em nghĩ đi đâu thế?"

Túc Kỳ càng thêm xấu hổ không chịu nổi, rõ ràng anh không phải ý này! Nhưng cô lại không tìm được một câu cãi lại cho mình, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm, "Vậy chúng ta ăn cơm đi, em đi múc canh."

Diệp Từ Nam dựa sát vào gần, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, lầm bầm nói, "Ừ, trước tiên anh nếm thử canh một chút."

Nói xong liền cắn lên môi cô.

Chẳng phải cô vừa mới uống canh sao, vậy thì nếm trong miệng cô là tốt nhất.

Đối mặt với sự tấn công đột nhiên xuất hiện, Túc Kỳ phản ứng theo bản năng là phản kháng, nhưng rất nhanh tình hình đã bị anh kiểm soát, anh một tay ôm eo cô, một tay đè cổ cô, nhìn như không cần dùng sức, nhưng làm cho cô một chút cũng không nhúc nhích được.

Hơi thở quen thuộc nhanh chóng quét sạch lý trí cô, cô bị mê hoặc mở miệng ra, cùng anh dây dưa, không phản kháng nữa.

Trong miệng cô có vị canh rất ngon, anh cảm thấy cô có mùi thơm rất dịu ngọt, hận không thể vò lại khám vào trong thân thể mình, anh không cảm lòng được hôn sâu hơn.

Trong miệng anh mang theo vị cay nhẹ mát rượi của nước súc miệng, lạnh lạnh, mềm mại, sống chung với nhau hai năm làm cho đã sớm quen thuộc anh đón nhận anh, anh cũng biết nơi nào là điểm mẫn cảm nhất của cô. Thân thể không tự chủ như nhũn ra, muốn dán tới trước tìm chỗ dựa.

Cảm giác được cô động tình, anh từ từ thả lỏng gông xiềng tay cô, mặc cho cánh tay cô quần lên ôm cổ anh, miệng lưỡi quần lấy nhau, hai người đều thở hồng hộc.

Túc Kỳ không biết làm sao ăn com thành ra ăn trên giường, chờ lúc cô tỉnh táo lại, hai tay Diệp Từ Nam đang đặt trước ngực cô nhẹ nhàng vuốt ve, thấy cô mở mắt, cười đến mức như mèo trộm được thịt, "Em gần đây hình như mập lên, nơi này cũng lớn ra."

Nói xong liền ngâm hai điểm cao vút trước ngực cô, tay cũng không thành thật đưa lên, Túc Kỳ đỏ mặt ngăn cản tay anh, đáng thương nói, "Em đói bụng."

Diệp Từ Nam nằm trên ngực cô cười cười, lúc này Túc Kỳ mới phát hiện lời này có bao nhiêu mập mờ, giọng nói có bao nhiêu dây dưa, cũng có cả ý tứ làm nũng. Cô hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

Cô háng giọng, "Em rất đói bụng, từ tối qua tới giờ chưa ăn gì."

Rốt cuộc Diệp Từ Nam cũng ngẩng đầu lên, mở nhẹ lên môi một chút, "Đi, đi ăn com."

Chờ Túc Kỳ hâm nóng lại thức ăn ăn xong rồi rửa chén đĩa, cô mệt mỏi ngã xuống sô pha, "Anh trở lại làm em mệt hơn, anh không ở nhà em tùy tiện ăn một chút gì đó cũng được, rất thoải mái."

Đang ngồi trên sô pha nhân nhả lật tạp chí người nào đó mặt cũng không thèm ngẩng lên một chút, nhân nhạ nói, "Phu nhân Diệp, có cần anh nhắc nhở em một chút hay không, đây là nhà chúng ta, anh không trở lại em để cho anh đi đâu?"

Túc Kỳ chợt thích thú, "Này, anh có nghĩ tới hay không ở bên nuôi một tiểu tam (kẻ thứ ba)."

Diệp Từ Nam lật một tờ tạp chí, "Không có."

"Tại sao? Anh muốn tiền có tiền, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân hình có thân hình, kim ốc tàng kiều (xây nhà giấu người đẹp) đối với những người như anh mà nói không phải rất phổ biến à? Hơn nữa, anh là người tốt như vậy sao?"

Diệp Từ Nam "Bộp" một tiếng gấp tạp chí lại, trên mặt mang nụ cười nhìn cô, "Em nói đúng, anh không phải là người tốt lành gì. Đúng rồi, anh vừa mới nhớ, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ bận rộn nhiều việc, tình huống như thế sẽ kéo dài đến buổi tối trước sinh nhật ba một ngày, anh nghĩ, anh đại khái là không có thời gian đi mua quà cho ba, em tự mình giải quyết đi, dù sao em cũng đã nói với mẹ, quà là do em mua."

Giọng nói nhẹ nhàng như trước, nhưng nghe vào tai Túc Kỳ quả thực là sấm sét giữa trời quang.

Cô lập tức mở to hai mắt, "Anh không phải đã đồng ý sao? Sao anh có thể nói một đằng làm một nẻo thế chứ!"

"Anh đồng ý cái gì? Anh nhớ anh chỉ đáp ứng giúp em tiễn mẹ về sớm, những thứ khác anh chưa từng nói."

Túc Kỳ suy nghĩ một chút, dường như đúng là như vậy, anh cũng không hứa hẹn những chuyện khác, cái này gọi là gian thương, cho nên một giọt nước cũng không lọt!

Cô lập tức đứng lên, ôm cánh tay Diệp Từ Nam không buông, cười lấy lòng nói, "Vừa rồi em đùa thôi, sao anh không phải là người tốt chứ, anh là người tốt, là người tốt nhất trên đời này. Không phải là anh vừa mới đi công tác về sao, nghỉ ngơi hai ngày đi, thân thể là quan trọng, hơn nữa, kiếm nhiều tiền mà thân thể bị kiệt sức thì mất nhiều hơn được, anh nói đúng không?"

Diệp Từ Nam nhìn xuống khoe miệng nhếch lên, nghiêm túc gật đầu, "Ừm, hình như có chút đạo lý."

"Chính là vậy, cho nên, sẵn tiện ngày mai anh có thời gian, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút, tiện thể mua quà cho ba luôn nhé?"

Diệp Từ Nam chợt không có động tĩnh, cũng chưa nói được hay không, trong lòng Túc Kỳ gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Cũng tự trách mình không tốt, đắc ý vênh vao.

Cô bung ly trà trên bàn, đưa cho Diệp Từ Nam, "Anh gần đây rất vất vả, em đặc biệt vì anh pha trà Bát Bảo, ném thử một chút đi."

Diệp Từ Nam nửa ngày mới nhận lấy, từ từ uống một hớp, tư thế rất cao ngạo liếc nhìn cô một cái, môi mỏng khẽ mở ra, thốt ra mấy chữ, "Nhớ, em thiếu anh hai lần."

Túc Kỳ không chút do dự gật đầu.

Diệp Từ Nam ngủ cả buổi chiều, buổi tối tự nhiên không ngủ được, chuyện đương nhiên là Túc Kỳ bị ép lấn qua lấn lại, rất nhiều tư thế, làm không biết mệt, trong lòng Túc Kỳ hối hận, không nên nhất thời mềm lòng hâm canh cho anh, nhất định là bỏ quá, nên mình mới bị hành hạ. Anh mệt mỏi chỗ nào chứ, có chỗ nào giống người cần nghỉ ngơi đâu chứ?"

Ngày hôm sau Diệp Từ Nam hiếm khi thấy cùng cô nằm ý trên giường, Túc Kỳ ngủ mê man, Diệp Từ Nam ở bên cạnh quấy rối, một lát cầm tóc của cô nhẹ nhàng quét lên mặt cô, một lát thì một sợi lại một sợi đếm lông mi của cô, một lát thì nắm cái mũi cô không thả.

Cuối cùng Túc Kỳ thật sự không chịu nổi, ôm chần gào lên một tiếng rồi ngồi dậy, động tác nhanh nhẹn lật người cười lên Diệp Từ Nam, hai tay siết chặt cổ anh, dánh về nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Từ Nam nằm ngửa mặc cho cô hành động, nằm dưới cô cong cong khoe miệng, cũng không giãy giụa, có vẻ dường như tâm tình rất tốt. Đáy mắt

khẽ dao động, mang theo nụ cười ảm áp, nhưng ở trong mắt Túc Kỳ lại rất đáng ghét.

"Bây giờ là mấy giờ rồi! Sao anh chưa đi làm! Chẳng lẽ công ty anh đóng cửa sao?"

Diệp Từ Nam hai tay đặt sau ót, rất nhân nhả thông dong nói, "Tối hôm qua không biết là ai kêu gào anh nghỉ ngơi hai ngày."

Túc Kỳ lại kêu lên một tiếng, từ trên người anh đi xuống, dùng chân che đầu.

Đúng là tự làm bậy không thể sống mà!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thập Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Từ Nam cũng không đi làm, không phải cùng Túc Kỳ làm ở nhà thì là kéo cô ra ngoại địa dạo, có văn kiện gì đều là cô trợ lý xinh đẹp kia đưa đến tận nhà.

Tiền Tô Dương về, Túc Kỳ dựa sát vào, liên tục nhiều chuyện, "Này, cô ấy có bạn trai chưa?"

Diệp Từ Nam bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái, không nói gì, bị hỏi mãi mới mở miệng, "Sao em giống như mấy bà cụ non thế, em cũng chưa tới tuổi đó cơ mà."

Túc Kỳ ôm tấm đệm dựa lưng, ánh mắt nhìn về phía trước như có nhiều suy nghĩ, "Em chính là tò mò, cấp trên đẹp trai nhiều tiền, trợ lý thì xinh xắn giỏi giang, công ty của các anh cũng không có lời đồn về hai người sao?"

Diệp Từ Nam cúi đầu toàn tâm toàn ý xem văn kiện, "Anh chỉ nghe được nửa câu đầu, cảm ơn em đã khen anh đẹp trai."

"Nói một chút đi mà, có hay không?"

"Không có."

"Rốt cuộc cô ta có bạn trai chưa?"

"Không rõ lắm."

"Anh không hỏi cô ta à."

"Vấn đề riêng tư bọn anh không trao đổi."

"Vậy bình thường bọn anh trao đổi chuyện gì?"

"Công việc."

"Anh không muốn biết sao."

"Không muốn."

Bất kể là Túc Kỳ đe dọa hay dụ dỗ, Diệp Từ Nam luôn trả lời đơn giản như vậy.

Túc Kỳ kéo văn kiện trong tay anh, "Không thể nào, anh chắc chắn biết, nói một chút đi mà."

Diệp Từ Nam nhìn cô mặt không biến sắc thay đổi chủ đề, "Đúng rồi, lần trước không phải nói để ý bạn trai cho Trần Tư Giai sao, tối nay gặp mặt đi."

Túc Kỳ lập tức chú ý tới, "Anh không nói sớm, em gọi ngay cho cô ấy đây."

Diệp Từ Nam nhìn người phụ nữ đang ôm điện thoại 'nấu cháo', phải lừa đảo bịp bợm hay dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lúc đầu cười khổ.

Buổi trưa ăn cơm xong Túc Kỳ bắt đầu buồn ngủ, Diệp Từ Nam cảm thấy cô hiện tại làm việc và nghỉ ngơi rất không bình thường, trắng đen đều đảo lộn, vì vậy vỗ vỗ mặt cô.

"Đừng ngủ, dẫn em đi ra ngoài mua quà cho ba."

Túc Kỳ nghe xong, có tinh thần, lập tức thay quần áo theo anh ra ngoài.

Diệp Tử Nam đưa cô đến phố đồ cổ nổi tiếng, con đường này kiến trúc ngày xưa được giữ gìn rất khá, đều là cửa hiệu đồ cổ.

Dừng xe, Diệp Tử Nam đưa cô đi hết đông tới tây vòng vo nửa ngày mới vào một cửa hiệu không tầm thường chút nào.

Đi tới cửa, Túc Kỳ dừng lại, nhìn tấm bảng của cửa hiệu, "Anh xác định là cửa hiệu này?"

Dọc đường đi có rất nhiều cửa hiệu trang trí rất đẹp, mấy lần Túc Kỳ nói muốn đi vào nhìn một chút, nhưng anh cũng không thèm nhìn tới, kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Tử Nam cười nhàn nhạt, không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại giống như nói cô không có mắt nhìn.

Đẩy cửa đi vào liền thấy một cụ già đeo kính lão đang lau lọ hoa màu xanh lam.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, hắt lên người cụ già, yên lặng điềm tĩnh. Túc Kỳ chợt hiểu ra tại sao tiệm này ở vị trí trong góc vắng vẻ như vậy, mùi vị này so với những cửa hàng dọc đường ồn ào thì không cách nào đánh đồng được.

Cụ già chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn họ một cái, không có kiểu cửa tiệm nhiệt tình với khách hàng, chỉ từ tốn nói câu, "Tới đây à."

Diệp Tử Nam cười quan sát bốn phía, "Đã lâu không tới, không có gì thay đổi cả."

Cụ già vẫn còn chăm chú lau chùi bình hoa, giống như đang âu yếm đứa trẻ, "Còn chưa thấy cậu mang cô gái nào tới chỗ này của ta."

Diệp Tử Nam nhủ thầm, "Vị này là sư phụ Tề, cô ấy là Túc Kỳ, vợ của con."

Túc Kỳ rất cung kính gọi một tiếng, "Sư phụ Tề."

Diệp Tử Nam cũng không giới thiệu vị sư phụ Tề và anh là quan hệ như thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ Diệp Tử Nam đối với ông rất là kính trọng.

Cụ già đưa kính hạ xuống mũi, mở to mắt nhìn Túc Kỳ mấy giây, gật đầu một cái, sau đó lại tiếp tục lau bình hoa, "Nhìn xem có gì vừa ý không."

Túc Kỳ càng cảm thấy tò mò, dường như chủ tiệm căn bản không quan tâm buôn bán có được hay không, kệ khách tự xem, không may quấy rầy mà chìm vào trong thế giới của mình.

Diệp Tử Nam kéo Túc Kỳ đi chậm chậm trong phòng, tiệm này bày chủ yếu là đồ cổ, Túc Kỳ không biết, nhưng cũng nhìn ra được đều là hàng cao cấp.

Cô nhìn lướt qua thấy một nghiên mực, lẳng lặng nằm đó nhưng làm cho người ta có cảm giác tồn tại mãnh liệt, muốn đưa tay cầm xem, mới vừa chạm được liền phát hiện một tay khác ở bên kia cũng đang đặt lên nó.

Túc Kỳ vừa ngẩng đầu liền thấy Diệp Tử Nam hơi cong mắt lên, sau lưng vang lên tiếng cụ già, "Đúng là rất tinh mắt, ta cũng nghĩ con sẽ coi trọng nó, ta đây vừa bày nó ra chưa nóng chỗ đã phải chuyển chỗ rồi."

Diệp Tử Nam cầm trong tay nâng lên, tỉ mỉ nhìn.

Cô vẫn cảm thấy Diệp Tử Nam là thương nhân khí chất đơ bản đã bị những bộ đồ lịch sự che lấp, nhưng bây giờ nhìn thấy, thì không giống như vậy.

Anh đứng ngược chiều ánh sáng, cơ thể dài như đá quý, lẳng lặng đứng đó, ánh mắt thâm thúy sáng lên, ngược lại có mấy phần hoạt bát có phong cách kỳ ảo cổ xưa, nhất thời không dám chớp mắt.

"Cô gái này cũng là người trong nghề?" Cụ già chợt ngẩng đầu nhìn cô.

Túc Kỳ thu ánh mắt lại, nhìn cụ già cười cười, "Trong nghề thì con không dám nói, nhưng khi còn bé bị ba ép học mấy năm, nên đối với giấy và bút mực có chút hiểu rõ thôi ạ."

Trên mặt cụ ông chợt mang theo một chút vui vẻ, "Bây giờ những cô gái hiểu biết như thế này không nhiều lắm."

Diệp Tử Nam nhận cái hộp cụ ông đưa cho, bỏ nghiên mực vào, "Ngài cũng đừng khen cô ấy, bộ dạng kia cũng chỉ có thể hù dọa người ngoài nghề, đứng trước mặt ngài e rằng cô không đất dung thân."

Nói xong cũng không chờ đáp trả, liền kéo Túc Kỳ đi ra ngoài.

Túc Kỳ quay đầu lại nhìn cụ ông một cái, cụ ông khôi phục trạng thái ngồi thiền của người già.

"Này, không cần trả tiền sao?"

"Không cần."

"Ồ."

Diệp Tử Nam bắt đầu nhìn cô đang quan sát, "Em rốt là có bao nhiêu việc làm nhàm chán?"

Nhưng là về mặt Túc Kỳ thích thú dâng trào, "Nhìn nữa thì làm sao, nhìn năm phút thôi, chỉ năm phút thôi."

Ngồi phía trước là Trần Tư Giai và một người đàn ông, Trần Tư Giai đưa lưng về phía cô, làm cho cô vừa vặn có thể nhìn không kiêng nể người mà theo lời Diệp Tử Nam nói là người đàn ông "tốt."

Cuối cùng vẫn là bị Diệp Tử Nam kéo ra khỏi phòng ăn.

Túc Kỳ đứng trước cửa chờ Diệp Tử Nam đi lấy xe, khi Diệp Tử Nam dừng bên cạnh cô cô một chút ý tứ chủ động cũng không có.

Túc Kỳ dương dương tự đắc hất cằm, "Đi lấy xe đi."

Diệp Tử Nam lười biếng nhìn xung quanh, "Cách nhà cũng không xa chúng ta đi bộ về."

Túc Kỳ ngăn bàn chân muốn bước đi của Diệp Tử Nam, "Đi bộ về sao? Xe kia thì làm thế nào bây giờ?"

"Một lát để tài xế đưa xe về."

Cô còn chưa kịp phản đối đã bị Diệp Tử Nam dắt đi về phía trước.

Kể từ khi nghỉ hè Túc Kỳ bắt đầu làm trạch nữ ở nhà, ăn uống chơi ngủ, thể lực kém đi rất nhiều, đi chưa được mấy bước, liền thở phì phò đứng lại không chịu đi tiếp nữa.

Túc Kỳ nhìn Diệp Tử Nam đứng bên cạnh hai tay đút trong túi quần, cô nghĩ không ra, vì sao đi lâu như vậy, anh còn có thể không chảy một giọt mồ hôi nào, không có chút mệt mỏi, ngược lại còn có dáng vẻ phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong.

Túc Kỳ dựa vào cây ven đường, phát tay một cái, "Em thật sự đi không được, anh quay lại lấy xe có được hay không?"

Diệp Tử Nam cau mày, "Tổ chất của cơ thể em kém vậy sao?"

Túc Kỳ đang không có sức lực phản bác, "Nếu không, em thuê xe về trước, anh đi từ từ về. Em ở nhà chờ anh là được rồi."

Diệp Tử Nam nhìn dáng vẻ ôm cây không buông tay của cô, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, "Vậy em đứng đây đợi một lát, anh quay lại lấy xe."

Túc Kỳ lập tức cười híp mắt gật đầu, "Được."

Đèn đường bây giờ mới sáng lên, những người xung quanh đều vội vã trở về nhà, Túc Kỳ nhắm mắt nhắm mũi nhìn đông rồi tới nhìn tây, giẫm lên những viên gạch ô vuông bên vệ đường, chợt nghe sau lưng có người gọi cô.

"Túc Kỳ."

Xung quanh rất ồn, cô cho là Diệp Tử Nam trở lại, chợt quay đầu lại, trên mặt còn mang theo nụ cười kiêu chờ đợi lâu cũng có kết quả, thì thấy Thẩm Ngôn Lỗi từ trong đám đông đi tới, trên tay mang theo túi đồ mua ở siêu thị.

Túc Kỳ thu hồi nụ cười, ghi nhớ lời Trần Tư Giai chỉ bảo lần trước, không chế tốt tâm tình của mình, ngoài cười nhưng trong không cười cùng anh ta chào hỏi, "Thật đúng lúc quá."

Thẩm Ngôn Lỗi gật đầu một cái, "Ừ, đúng rồi, anh sống gần đây."

"A". Túc Kỳ không nghĩ được tiếp theo nên nói gì.

Thẩm Ngôn Lỗi đi lại gần phía cô, "Còn em, sao lại ở đây?"

Túc Kỳ lập tức lui về sai hai bước, giọng nói có phần bối rối và ra vẻ, rõ ràng không chỉ bối rối, "Tôi và Diệp Tử Nam ăn cơm gần đây, anh ấy đi lấy xe, lập tức sẽ quay lại."

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn về mặt cảnh giác của cô, chỉ có thể cười khỏ.

"Anh biết em đã có người khác, em cần gì phải nhắc đi nhắc lại cho anh biết?"

Nói vài ba câu xong hai người nhìn nhau không nói gì.

Túc Kỳ cúi đầu mong chờ Diệp Tử Nam xuất hiện nhanh lên một chút.

Cách đó không xa Diệp Tử Nam ngồi trong xe nhìn hai người, anh bấm còi, cô không nghe thấy. Cách gần như thế, vậy mà cô cũng không thấy anh.

Trong mắt của cô chưa từng có anh.

Trong mắt của cô đã từng chỉ có một người, về sau người kia đi, từ lúc đó cũng không còn ai lọt vào mắt của cô nữa, cho dù là kết hôn với anh cũng vậy.

Bây giờ, người kia trở về, trong mắt cô dường như cũng chỉ có người kia, không đúng, phải nói, người kia vẫn luôn trong mắt trong lòng cô chưa từng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tối thứ sáu mưa cả đêm, sáng ngày hôm sau mặc dù mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng nhiệt độ đã xuống thấp, gió thổi nhẹ, thời tiết mát mẻ cuối thu dường như đến sớm hơn.

Túc Kỳ quay đầu nhìn Diệp Tử Nam tập trung lái xe, mặt anh u ám, cùng không khí tươi sáng ngoài trời tạo thành thế đối lập.

Túc Kỳ nhấn phím, tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi phát ra. Cô buồn chán mở hộp đựng đồ ra, mặc sức tìm tòi, chợt mắt cô sáng lên, giờ đĩa CD hỏi Diệp Tử Nam, "Anh vẫn theo dõi ngôi sao à? Thật không nhìn ra."

Hình ảnh bên ngoài CD là một cô gái rất đẹp. Chiếc xe này mặc dù Diệp Tử Nam không thường xuyên đi, khi làm việc tất nhiên có chiếc xe xa hoa màu đen có rèm che kia đưa đón, lúc đi chơi phần lớn dùng chiếc xe có phong cách thể thao, trong nhà để xe còn có hai chiếc dự bị, thế nên đồ trên xe này tuyệt đối không thể nào là của người khác.

Diệp Tử Nam hoàn mỹ không thiếu sót xuất hiện về mặt bối rồi, nhưng rất nhanh liền che dấu được, phá lệ giải thích một câu, "Nghe nói giọng cô ta không tệ, mua nghe thử một chút."

"Túc Kỳ khoa trương "A" một tiếng, nhìn mặt của anh rất hiền lành nói, "Anh yên tâm đi, thích thì nói thích, theo đuổi ngôi sao cũng không có gì mất mặt. Cái người Đường Nhiễm Băng này em cũng thích, đáng người xinh đẹp, mặc dù là tài năng trở về nước phát triển vai trò mới, nhưng lĩnh vực ca hát bản lĩnh cũng rất thâm hậu, không giống một số người, đều là bình hoa, anh rất tinh mắt."

Diệp Tử Nam liếc cô một cái, "Cám ơn lời khen."

Túc Kỳ bỏ CD này vào trong máy, "Chúng ta nghe cái này đi."

Cô nhấn phím, sau một đoạn trống không, giọng nữ tình khiết mờ ảo bay bổng trong xe, êm đềm dễ nghe, giống như âm thanh tự nhiên.

Khi nghe giọng con gái vang lên khoảnh khắc đó chân mày Diệp Tử Nam nhíu lại.

Cha Diệp mặc dù ở địa vị cao, nhưng thái độ làm người rất khiêm tốn không phô trương, sinh nhật chẳng qua chỉ là dịp người trong nhà tụ tập với nhau một chút. Diệp Tử Nam vừa mới dừng xe, Túc Kỳ liền thấy Diệp Tử Đồng cười hi hi chờ ở cửa.

Diệp Tử Nam tắt máy xuống xe, Túc Kỳ quay đầu liếc nhìn hộp quà trên ghế ngồi phía sau, nghiêng người với lấy được quà rồi cũng xuống xe.

"Anh hai, chị hai." Diệp Tử Đồng đã chạy tới nắm cả cánh tay Túc Kỳ, cô nhỏ hơn Túc Kỳ mấy tuổi, tuổi còn nhỏ, lúc nào cũng có dáng vẻ không buồn không lo.

Diệp Tử Nam nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày này, quay về phía Diệp Tử Đồng nói, "Sao chờ ở đây thế hả?"

"Bất đầu rồi mà anh chị chưa tới, mẹ kêu em ra xem một chút."

Diệp Tử Nam liếc nhìn Túc Kỳ, "Vội mau vào đi thôi."

Mới vừa vào cửa thấy người một nhà ngồi trên ghế sofa lon nói chuyện phiếm, cha Diệp thấy họ mở miệng nói, "Mau tới đây ngồi, dọn cơm liền đi."

Túc Kỳ giờ hộp quà nhìn Diệp Tử Nam một chút.

Diệp Tử Nam vẻ mặt lạnh nhạt, giống như căn bản không muốn có bất kỳ quan hệ nào với món quà này, hoặc là nói, không muốn cùng cô có bất kỳ quan hệ gì.

Cô chỉ có thể cười cười đưa quà tặng cho cha Diệp, "Ba, sinh nhật vui về."

Khi cha Diệp mở hộp quà, mắt sáng lên, cùng mẹ Diệp nhìn nhau một cái, cẩn thận đóng lại, cười nói, "Tiểu Kỳ thật có tâm."

Về mặt Mẹ Diệp yêu quý nhìn cô, xem ra quà tặng này rất đúng ý.

Lúc ăn cơm người một nhà nói cười rất vui vẻ, ăn cơm xong, cha Diệp kêu Diệp Từ Chương và Diệp Từ Nam vào thư phòng, để lại mấy người phụ nữ ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa nói chuyện.

Diệp Từ Đồng là con gái nhỏ tuổi nhất nhà, từ nhỏ rất được cưng chiều, cô nhìn theo bóng lưng của cha Diệp làm nũng, "Ba, lần nào ba cũng chỉ gọi anh cả anh hai nói chuyện riêng, Sao không gọi con? Con cũng là con ba, mà ba chẳng quan tâm con tí nào!"

Cha Diệp xoay người lại cười một tiếng, "Vậy con cùng đi đi."

Hai anh em Diệp Từ Nam nhìn cô em gái này, về mặt đau khổ trăm miệng một lời nói, "Em sẽ hối hận."

Diệp Từ Chương và Châu Dục đã kết hôn mấy năm rồi, năm ngoái vừa lên chức ba, Châu Dục ôm đứa nhỏ cùng các cô cười cười nói nói.

Tâm tư Túc Kỳ đều đặt trên đứa nhỏ bên cạnh, da trắng mịn mềm mại, hươ tay múa chân vung quả đấm nhỏ đáng yêu rất đáng yêu. Cô vươn nhẹ tay nhẹ nhàng trên chọc, trên mặt mang theo nụ cười.

Mẹ Diệp nhìn bộ dáng của cô, lo lắng nói một câu, "Nếu thích như vậy thì chính mình mau sinh một đứa đi."

Túc Kỳ lập tức liền tròn mắt.

Châu Dục nhìn vẻ mặt khó xử của Túc Kỳ, giúp cô giải vây, "Mẹ, Diệp Từ Nam và cô ấy cũng còn nhỏ, chờ vài năm nữa rồi nói sau."

Mẹ Diệp thở dài, "Cũng không còn nhỏ, kết hôn đã hai năm rồi, cũng đến lúc nên sinh rồi."

Đối với vấn đề này, Túc Kỳ không biết nên đối phó thế nào, vấn đề con cái, cho tới bây giờ cô vẫn chưa có kế hoạch, mà hình như Diệp Từ Nam cũng chưa từng đề cập tới.

Châu Dục vỗ vỗ mu bàn tay Túc Kỳ, mỉm cười an ủi với cô, "chuyện như vậy thuận theo tự nhiên đi."

Bảo Bảo há miệng ngáp một cái thật to, Châu Dục ôm bé đứng lên, "Mẹ, mẹ và tiểu Kỳ trò chuyện trước đi, con ôm bé đi ngủ."

Mẹ Diệp gật đầu, "Đi đi."

Lúc này trong phòng khách chỉ còn hai người mẹ Diệp và Túc Kỳ, Túc Kỳ lập tức lấy lại tinh thần đối phó với các câu hỏi của mẹ Diệp.

Mẹ Diệp tựa hồ đối với biểu hiện gần đây của cô rất hài lòng, không có nhắc lại vấn đề hay gây khó khăn gì, chỉ hỏi tình trạng gần đây của cô và Diệp Từ Nam, sau đó lại lấy ra một vòng ngọc giao cho cô, "Đây là viên kim cương năm xưa ba chúng nó tình cờ lấy được, các con những người trẻ tuổi cảm thấy vàng bạc tầm thường cũng không thích, cái này không tệ."

Túc Kỳ vừa thấy, toàn thân vòng ngọc sáng óng ánh, mượt mà nhẵn nhụi, vừa nhìn đó chính là tác phẩm có giá trị ngọc Dương Chi, cô vội vàng thả lại vào tay mẹ Diệp, "Mẹ, quý giá quá, ngại giữ đi ạ."

Mẹ Diệp cười đề tay của cô lại, đeo lên cho cô, "Mẹ cũng lớn tuổi rồi, không cần."

"Vậy cho Từ Đồng đi."

"Nha đầu kia cả ngày lẫn đêm không có lúc nào yên lặng cả, cho nó, còn chưa được nửa ngày đã quăng đi."

"Vậy thì cho chị dâu đi."

"Chỗ anh cả mẹ đã cho thứ khác, cái này là đưa cho con."

Không biết Diệp Từ Nam đã tới đây lúc nào, đứng một bên nhìn một lúc, chợt nói câu, "Mẹ cho em, em cứ cầm đi."

Túc Kỳ quay đầu nhìn Diệp Từ Nam, nhưng anh cũng không nhìn cô, mà nhìn chăm chăm vào vòng ngọc.

Da cổ tay trắng nõn nà được chiếu bởi ánh sáng long lanh của vòng ngọc, tôn lên vẻ xinh đẹp khiếm tốn lịch sự tao nhã. Anh chưa bao giờ cho rằng Túc Kỳ là người phụ nữ dịu dàng động lòng người, nhưng lúc này lại cực kỳ giống một người phụ nữ dịu dàng nho nhã, vòng tay bạch ngọc lại càng sáng lấp lánh đủ màu sắc.

Túc Kỳ chỉ có thể nhận lấy, mẹ Diệp nắm tay cô, "Đều nói người nuôi ngọc ngọc nuôi người, vẫn là nên đeo đi."

Túc Kỳ khéo léo gạt đầu.

Ra khỏi nhà họ Diệp, Túc Kỳ tháo vòng ngọc xuống, bị Diệp Tử Nam ngăn lại, cau mày, gương mặt không vui, "Đeo cho tốt, tháo xuống làm gì?"

"Em sợ làm vỡ."

"Đồ chính là để dùng, để không đeo thì còn có giá trị gì nữa. Ban ngày cũng lạnh, mặc quần áo nhiều sẽ không dễ dàng bị vỡ."

Túc Kỳ nâng cổ tay nhìn hồi lâu, "Vây cũng được."

Xe còn chưa tới đại viện, di động Túc Kỳ liên vang lên. Túc Kỳ vừa mới nghe hai câu, sắc mặt liền thay đổi.

Gương mặt Diệp Tử Nam lạnh lẽo cũng tan đi, "Làm sao vậy."

Trong mắt Túc Kỳ mang theo sương mù, "Mẹ nói, ba ở nhà đột nhiên bị té xỉu, giờ đang ở bệnh viện."

Diệp Tử Nam lập tức quay đầu đi bệnh viện, vừa lái xe vừa vờn tay cầm tay Túc Kỳ thật chặt, đan hai tay vào nhau, "Đừng lo lắng, không có chuyện gì, thân thể ba luôn rất tốt, yên tâm đi."

Túc Kỳ vừa lên tiếng nước mắt liền rớt xuống, hoang mang lo sợ lắm lắm nói nhỏ, "Lần trước em về nhà còn cáu giận với họ, đều là em không tốt, thời gian dài như vậy cũng không về thăm hai người, họ cũng lớn tuổi rồi, em nên ở bên họ nhiều hơn..."

Diệp Tử Nam dừng xe bên đường, đưa tay lau những giọt lệ trên má cô, giọng nhỏ nhẹ an ủi cô, "Đừng khóc, bây giờ chúng ta liền đi bệnh viện, ba không có việc gì. Sau này mỗi tuần anh và em về thăm nhà một chút có được không?"

Túc Kỳ ra sức gạt đầu, Diệp Tử Nam ôm cô vào trong ngực, "Đừng khóc nữa, được không?"

Túc Kỳ và Diệp Tử Nam đến bệnh viện đúng lúc thấy cha Túc được đẩy ra từ phòng cấp cứu, mẹ Túc đứng bên cạnh nói chuyện với bác sĩ.

"Người bệnh tạm thời không có việc gì rồi, ngặt là do huyết áp hơi cao, đối với bệnh này tôi biết, gần đây bệnh nhân không dùng thuốc kiểm soát huyết áp đúng giờ, sau này dùng đúng liều lượng chú ý ăn uống là được rồi, còn có không nên quá mệt nhọc. Người bệnh nghỉ ngơi một chút là có thể xuất viện."

Nghe lời của bác sĩ, ba người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Diệp Tử Nam vẫn an ủi Túc Kỳ không có việc gì, tất cả đều chỉ là vì làm yên lòng cô mà thôi. Người lớn tuổi, thân thể trở nên rất yếu ớt, sự việc có thể lớn cũng có thể nhỏ, mặc dù anh miệng đầy bảo đảm, nhưng trong lòng lại không dám khẳng định như thế.

Đến phòng bệnh, sắc mặt cha Túc nhìn đã khá hơn nhiều, "Tử Nam à, ngại quá, lại phiền con đi một chuyến rồi."

Diệp Tử Nam tỏ ra khéo léo trước mặt trường bối, "Ba, đều là người một nhà, có gì mà phiền toái với không phiền toái ạ. Ngài nghỉ ngơi đi, con đi làm thủ tục."

Túc Kỳ ngồi bên mép giường nói chuyện với mẹ Túc.

"Ba, sao ba không uống thuốc đúng giờ, ba cho là ba còn trẻ ư!"

Cha Túc cười ha ha, "Ừ, già rồi, không già cũng không được, chỉ chớp mắt là đã thành ông già."

Túc Kỳ đưa tay ôm cánh tay cha Túc, "Không già không già, ba còn rất đẹp trai."

Cô nhắc tay lộ ra vòng ngọc trên cổ tay, mẹ Túc kéo tay cô, "Tử Nam cho con."

"Không phải đâu, hôm nay đi nhà họ Diệp, mẹ của anh ấy cho con."

"Đi nhà nó? Mẹ đột nhiên gọi con về, mẹ chồng con có nói gì không?"

"Không có, lúc mẹ gọi chúng con đang trên đường về nhà."

"..."

Trên đường trở về về mặt Diệp Tử Nam vui vẻ nói chuyện với cha mẹ Túc, chọc cho cha mẹ Túc dọc đường cười vui vẻ, Túc Kỳ cười cho có lệ, trong lòng suy nghĩ trước đây cô và Diệp Tử Nam sống chung, chỉ cảm thấy buồn đau, bọn họ lúc nào thì đã có thể sống chung như thế này rồi?

Đưa cha mẹ Túc về nhà, vừa ra đến cửa mẹ Túc kéo Túc Kỳ, "Sao nhìn con có vẻ không yên lòng vậy? Cãi nhau với Diệp Tử Nam?"

Túc Kỳ sững sờ một chút, lập tức lắc đầu, rất kiên quyết phủ nhận, "Không có! chúng con rất tốt, làm sao mà cãi nhau? Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi."

Về mặt mẹ Túc nghi ngờ nhìn cô, nhìn hồi lâu mà không nhìn ra được gì, thờ dãi, "Không có là tốt rồi, Tử Nam là một người đàn ông tốt, các con nên

sống chung cho tốt, từ nhỏ con đã bú sữa mẹ, gả cho người ta thì phải sửa lại..."

Túc Kỳ vừa nghe lời mở đầu này liền nhức đầu, đoạn tiếp theo khẳng định sẽ bắt đầu nói Diệp Từ Nam tốt với cô như thế nào. Kể từ sau khi kết hôn mỗi lần về nhà, mẹ Túc đều giống như thế này, cô có thể thuộc nằm lòng. Cô đã từng nghĩ mẹ Túc dù sao cũng là giáo sư đại học, sẽ không giống những bác gái nói luôn miệng không để yên, sau này cô mới biết mình sai lầm rồi. Phụ nữ một khi đến tuổi sẽ cầu nhau, chuyện này và trình độ hiểu biết văn hóa không có bất cứ quan hệ gì.

Cô vội vàng ngắt lời mẹ Túc, "Diệp Từ Nam còn chờ con dưới lầu, con đi trước nhé, ngày mai con về thăm mẹ và ba, mẹ làm món ăn ngon cho ba con đi!"

Nói xong thò đầu nhìn cha Túc ngồi trên ghế sa lon nói, "Ba, con đi nhé, ba nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong chạy trời chết ra ngoài, khi lên xe mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Từ Nam nhìn cô, vẻ mặt chế giễu, "Phía sau có sói đuổi theo em sao?"

Nói xong chậm rãi chạy xe ra ngoài.

Túc Kỳ nhìn gò má anh, dường như anh lại trở về trước kia, giống như mới vừa rồi nhẹ nhàng vỗ về cô, trước mặt ba mẹ cùng cô ân ái là một người khác.

Cho dù anh nghĩ như thế nào, trong lòng Túc Kỳ vẫn rất cảm ơn anh. Cảm ơn anh an ủi cô, cảm ơn anh giúp cô xử lý tốt mọi việc, cảm ơn anh không để cho cô bề mặt trước mặt ba mẹ.

Túc Kỳ vốn là muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, há miệng rồi lại nuốt trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Sáng sớm hôm sau, khi Túc Kỳ tỉnh lại, Diệp Từ Nam đã đi rồi. Túc Kỳ nằm trên giường nhìn trần nhà, chợt có chút thương cảm.

Khi cô vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh không bao lâu, Diệp Từ Nam đề nghị kết hôn với cô, không giống như trong tưởng có hoa tươi, nhẫn kim cương và một chân quỳ gối.

Đêm hôm đó đã khuya lắm rồi, Túc Kỳ nhớ mình đang tính đi ngủ, Diệp Từ Nam chợt tới thăm.

Khuôn mặt anh như có mùa xuân, mặt đỏ ửng không giống ngày thường, vừa nhìn là biết có uống rượu. Anh không đi vào cửa, mà lười biếng tựa vào cánh cửa nhìn cô cười.

Khóe miệng và mắt đều giương lên, vẻ mặt không chút để ý, Túc Kỳ bị anh nhìn thế miệng lưỡi hơi khô, muốn xoay người đi rót nước, lại bị anh kéo lại.

Anh cúi đầu nhìn mười ngón tay đan vào nhau, điệu bộ trở nên nghiêm túc và chăm chú, chợt ngẩng đầu lên nhìn cô cười một tiếng, cả khuôn mặt cũng vì nụ cười này mà sáng chói, ánh sáng đèn trên đỉnh đầu dường như cũng bị hút vào trong đôi mắt anh, sáng lấp lánh như bầu trời đầy sao.

"Chúng ta kết hôn đi."

Túc Kỳ sững sốt một chút cho là anh say, nhẹ nhàng tránh thoát, "Anh uống say rồi sao?"

Diệp Từ Nam không buông tay, hơi dùng sức, kéo cô lại gần, âm thanh vẫn trong trẻo như cũ, "Không có, anh rất tỉnh, biết mình đang nói gì mà."

Túc Kỳ mở to mắt, cẩn thận nhìn chăm chăm mặt Diệp Từ Nam, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là có tỉnh táo như anh nói hay không. Diệp Từ Nam chợt đưa tay che ánh mắt của cô, nhẹ giọng bật cười, "Đừng nhìn anh như vậy."

Ngay sau đó hơi thở tinh khiết nam tính phả vào mặt cô, môi mềm mại dán vào khóe miệng của cô. Trước mắt cô là một mảng màu đen, cảm giác ấm áp mềm mại chạy thẳng vào đáy lòng.

Từ khi bọn họ quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Diệp Từ Nam hôn cô, như chuồn chuồn lướt nước, chỉ một lát rồi dừng lại.

Sự thật chứng minh, Diệp Từ Nam không những không tỉnh táo, ngược lại, không lâu sau anh nằm trên ghế salon gáy o o, gọi cũng không tỉnh lại.

Túc Kỳ cảm thấy Diệp Từ Nam uống nhiều rượu như vậy mà còn có thể duy trì đáng vẻ tỉnh táo như vừa rồi, thật là không dễ dàng gì.

Sáng hôm sau, lúc Túc Kỳ từ phòng ngủ đi ra, thấy Diệp Tử Nam mặt mê mệt ngồi trên ghế salon, thấy cô xuất hiện, chân mày nhíu chặt hơn, giống như đứa trẻ lạc nhà không tìm được phương hướng.

Cô không nhịn được cười ha ha, đồng thời càng khẳng định thêm tối hôm qua chẳng qua là Diệp Tử Nam say rượu nên lỡ lời.

Không nghĩ tới mấy ngày hôm sau, trên bàn cơm Diệp Tử Nam lại nhắc lại, ăn vài miếng sau đó nhìn chằm chằm tay cô.

Túc Kỳ cứng đờ, "Sao vậy?"

Diệp Tử Nam cười cười, "Anh cảm thấy, trên tay em hình như thiếu thứ gì đó."

Túc Kỳ nhìn tay mình một chút, "Thiếu thứ gì?"

Cũng không biết Diệp Tử Nam lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn, cái gì cũng không nói liền bắt lấy tay cô.

Túc Kỳ u mê nhìn Diệp Tử Nam đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, sau đó cầm tay cô nhìn hồi lâu, hài lòng bật cười, "Rất đẹp."

Dù Túc Kỳ chậm hiểu nữa cũng biết điều này đại biểu cho cái gì, "Em tưởng là ngày đó anh uống say nên nói nhầm."

Lúc Diệp Tử Nam nói chuyện với cô, giọng điệu luôn đen xen giữa thờ ơ và nghiêm túc, làm cho người ta vĩnh viễn không biết lời nói của anh là thật hay giả.

Nhưng lúc này đây, anh thu hồi giọng điệu đó, nhìn Túc Kỳ nghiêm túc nói, "Anh nhớ lúc đó anh đã nói rất rõ ràng, anh rất tỉnh táo."

Khuôn mặt Túc Kỳ lập tức nhả lại, "Em không muốn kết hôn sớm như thế thế."

Diệp Tử Nam theo vấn đề của cô hỏi tới, "Vậy em tính lúc nào thì kết hôn?"

"Em không có kế hoạch."

Diệp Tử Nam tiếp tục dẫn dắt từng bước, "Có một số việc tính toán không được, thuận theo tự nhiên không phải tốt hơn sao?"

"Nhưng chúng ta mới quen biết không bao lâu, cũng không hiểu rõ đối phương, có thể nhanh quá hay không?"

"Anh cảm thấy kết hôn sinh hoạt chung một chỗ là biện pháp nhanh nhất hiệu quả nhất trực tiếp nhất để hiểu rõ một người."

Từ trước đến nay Túc Kỳ không khi nào nói lại được Diệp Tử Nam, cô ngậm miệng không đáp.

"Em có thể suy nghĩ một chút." Diệp Tử Nam chợt mở miệng, không ép cô nữa.

Sau đó Diệp Tử Nam chuyển sang đề tài khác, mãi cho đến lúc đưa cô về nhà, Diệp Tử Nam cũng không hề nhắc lại chuyện cùng cô kết hôn, làm Túc Kỳ không yên lòng, suy nghĩ viễn vông, cũng làm như chưa nghe thấy gì.

Mấy ngày sau đó, Túc Kỳ tìm đủ loại lý do từ chối cuộc hẹn của Diệp Tử Nam. Cô biết ở bất kỳ phương diện nào mà nói, Diệp Tử Nam đều là một đối tượng rất tốt để kết hôn, đẩy ra ngoài sẽ có hàng loạt phụ nữ giành nhau bẻ đầu, đáng về này của cô, dùng lời Trần Tư Giai mà nói chính là "Kiểu cách đến nhà" (đề nguyên văn).

Diệp Tử Nam gặp mấy lần từ chối khéo như thế sau đó cũng không ép cô nữa.

Một buổi tối mấy ngày sau, Túc Kỳ cứ lảng vảng trước mặt mẹ Túc, đang chuẩn bị bài giảng mẹ Túc lấy mắt kính xuống ngoắc tay gọi cô vào đứng trước mặt.

"Tối này con làm sao thế?"

Túc Kỳ cúi đầu nghich nút áo ngủ của mẹ, rầu rĩ mở miệng, "Mẹ, trước đây sao mẹ lại gả cho ba."

Sắc mặt mẹ Túc có chút mặt tự nhiên, "Con đứa nhỏ này, nghĩ cái gì mà hỏi chuyện này?"

"Nói một chút thôi, tại sao?"

"Nào có nhiều tại sao như vậy, nghe theo tổ chức sắp xếp gả cho ba con, hồ đồ đi qua hơn nửa đời người rồi."

"Vậy..." Túc Kỳ suy nghĩ một chút, không có hỏi ra lời.

Mẹ Túc liếc nhìn cô một cái, "Mẹ biết con muốn hỏi cái gì, các con chỉ là những đứa trẻ, hay suy nghĩ quá nhiều, muốn quá nhiều, cả ngày nghĩ đến chuyện tình yêu, kết quả là, cái gì cũng không đạt được."

Túc Kỳ cảm thấy mẹ Túc nói rất đúng, lúc đầu cô và Thẩm Ngôn Lỗi ở chung một chỗ cũng chỉ là muốn tình yêu, kết quả cái gì cũng không giữ lại được, còn rước lấy lòng tràn đầy vết thương.

"Tiểu Kỳ à, con người sống cả đời không chỉ cần mỗi tình yêu, nhiều năm như vậy, giữa mẹ và ba con nhiều hơn là tình thân và ơn nghĩa, tất cả những thứ này so với tình yêu còn sâu sắc hơn, chỉ dựa vào tình yêu có thể chèo chống được bao lâu đây?"

Túc Kỳ trong lòng khẽ động.

Đúng vậy, tình yêu có thể duy trì được trong thời gian bao lâu đây, mới mẻ và kích động đi qua cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Trải qua chuyện Thẩm Ngôn Lỗi, cô không bao giờ...tin tưởng tình yêu oanh oanh liệt liệt nữa, trong lòng cô muốn có chỗ dựa vào, muốn một đôi tay rộng rãi ấm áp ôm cô vào ngực che gió che mưa, muốn có cuộc sống yên tĩnh, mà Diệp Tử Nam vừa đúng có đầy đủ những thứ cô cần.

Có lẽ bọn họ từ khi mới bắt đầu đã sai lầm rồi, cô và Diệp Tử Nam chẳng qua đều cảm thấy đối phương là một người thích hợp để kết hôn, cũng không từng suy nghĩ qua có yêu đối phương hay không.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu cô đã sai lầm, sai không theo quy luật. Không yêu nhau sao có thể kết hôn với nhau đây?

Trong cuộc sống hôn nhân, tình yêu cuối cùng sẽ bị tình thân thay thế, nhưng cô lại quên một điều, tình yêu là nền tảng, nền tảng trước những ý đồ không tốt, nền tảng vững chắc thì có cái gì phá nổi?

Sự thật chứng minh, hai người không hiểu nhau miễn cưỡng ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc, giống như bọn họ bây giờ, nhìn như hôn nhân hạnh phúc yên bình nhưng đã sớm xuất hiện vết nứt.

Túc Kỳ thờ dài, từ trên giường đứng dậy, sau khi 'xuân thương thu buồn', cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Rửa mặt mặc quần áo sau đó về nhà thăm cha Túc.

Mới vừa vào cửa đã ngửi được mùi thơm, chưa ăn sáng nên Túc Kỳ chạy vội tới bàn cơm, "Mẹ, mẹ làm món gì ngon thế?"

Mẹ Túc bới thêm một chén canh nữa đưa cho cha Túc, "Còn hỏi nữa, sáng sớm Tử Nam đã mang hải sâm, nấm tươi tới hầm canh cho ba con, ngược lại con tốt quá, ngủ đến bây giờ mới tới đây."

Về mặt Túc Kỳ không thể tin nhìn đồ ăn trên bàn cơm, vất vả phun ra mấy chữ, "Đây là Diệp Tử Nam làm? Canh này có thể uống sao?"

Trong ấn tượng của cô, Diệp Tử Nam luôn là người 'mùi ngón tay mùa xuân không dính nước, là quân tử xa nhà bếp', làm sao có thể hầm canh đây?

Mẹ Túc trừng cô một cái, lại bới thêm một chén đưa cho cô, "Con đũa nhỏ sao lại nói vậy chứ!"

Cha Túc vừa ăn canh vừa gật đầu, "Tay nghề Tử Nam tốt hơn con nhiều, mau nếm thử đi."

Túc Kỳ vốn còn muốn hỏi một câu nữa "Uống có thể bị ngộ độc thức ăn không", nhưng là bị mẹ Túc trợn mắt nhìn. Cô nếm thử một miếng, liền không nói gì nữa, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, Diệp Tử Nam không phải là ẩn mình quá tốt mà là tư chất trời cho.

Trong lòng cô đang suy nghĩ, chợt nghĩ tới nếu như có một ngày Diệp Tử Nam phá sản, thì còn có một nghề nuôi gia đình sống qua ngày, rất tốt rất tốt, không khỏi bật cười.

Túc Kỳ ở nhà với ba mẹ cho tới trưa thì bị cha mẹ Túc đuổi về. Buổi chiều lại bị Trần Tư Giai lôi ra ngoài dạo phố.

Đi ngang qua một cửa hàng chuyên kinh doanh thời trang nam, Túc Kỳ dừng lại nhìn mấy lần, là nhãn hiệu Diệp Tử Nam thường mặc.

Cô suy nghĩ một chút rồi đi vào, sau đó mua một áo sơ mi và một đôi cài tay áo rồi đưa thu ngân gói lại, tâm lại đang rí máu.

Trần Tư Giai nhìn dáng vẻ cô cắn răng giậm chân cả thê, lạnh lùng nói, "Ồ, rốt cuộc cũng thông suốt? Thật là không dễ dàng! Tớ nói, cũng không phải cả thê của cậu, cậu đau lòng như thế làm gì!"

Túc Kỳ lập tức giậm chân, mở bóp lấy tấm thẻ màu đen nhìn qua cũng rất cao quý, "Sao lại không phải thẻ của tớ! Cậu thấy rõ ràng, tớ quẹt không phải tấm này!"

Trần Tư Giai giọng điệu càng lạnh, "Ồ, thật là ngại quá, tớ sai lầm rồi, không nghĩ tới cậu thông suốt còn hơn cả thông suốt."

Túc Kỳ nhìn vòng trên cổ tay, an ủi mình, nhận quà tặng giá trị như thế, trả lễ lại là đúng rồi. Ngày hôm qua người ta còn đi theo làm tùy tùng từ bệnh viện rồi bận rộn về tới nhà, sáng sớm hôm nay còn tự mình đi sang nhà vợ hầm canh, coi như là cảm ơn anh.

Buổi tối cô vẫn ngồi ở phòng khách vừa xem ti vi vừa chờ Diệp Tử Nam, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài. Khi nghe được tiếng mở cửa răng rắc, lập tức chạy tới, vừa treo áo vừa đặt dép, còn có pha sẵn nước tắm. Sau đó đứng trước cửa phòng tắm chờ Diệp Tử Nam ra ngoài.

Lúc Diệp Tử Nam từ phòng tắm đi ra ngay cả liếc mắt cũng không thêm nhìn cô. Túc Kỳ bộ dạng chân chó, cầm khăn lông trong tay Diệp Tử Nam, giúp anh lau khô tóc, "Hôm nay em đi dạo phố mua cho anh một chiếc áo sơ mi, chút nữa anh thử nhé."

Diệp Tử Nam nhìn biểu hiện lầy lòng của cô, vẻ mặt từ từ trầm xuống, "Vậy sao?".

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Túc Kỳ lấy áo sơ mi giúp Diệp Tử Nam mặc vào, đưa tay giúp anh cài khuy áo.

Diệp Tử Nam lẳng lặng nhìn, ngón tay cô trơn bóng trắng như ngọc, móng tay dài sáng long lanh, son màu hồng nhạt, cô dựa vào rất sát, có thể ngửi thấy được mùi hương thơm mát của sữa tắm giống trên người mình, đáy mắt anh ngày càng sâu thẳm.

Diệp Tử Nam chợt cầm tay cô đặt trước ngực, Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, "Sao vậy?"

Diệp Tử Nam nghiêm túc nhìn mặt cô, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Ánh mắt cô trong veo tinh khiết, vốn là nhìn một cái có thể thấy đến tận đáy lòng, có lúc đúng là như vậy, cô gái nhỏ có thủ đoạn gian xảo nhỏ, anh luôn nhìn một cái là thấu hiểu, nhưng lúc anh muốn hiểu sâu hơn, thì bao giờ cũng có sương mù dày đặc tầng tầng lớp lớp, làm cho anh không thấy rõ, nhìn không thấu.

Cô mơ hồ, trốn tránh, rụt rè, vô tâm vô phách, khi vừa mới gặp cô nụ cười không chút kiêng kỵ cũng chưa từng xuất hiện, tuổi trẻ dạt dào tràn đầy sức sống ở những cô gái nhỏ cũng không thấy. Có lúc anh hận không thể moi lòng của cô ra xem một chút, xem bên trong chứa cái gì.

Đầu ngón tay anh hơi lạnh, mang theo hơi thở mát lạnh nào đó, gương mặt Túc Kỳ nóng lên, mê muội nhìn anh, "Anh làm gì thế?"

Diệp Tử Nam đưa tay cô lên miệng, hung hăng cắn một cái, rú nửa con mắt xuống nhìn chằm chằm mặt cô. Hận nhất cô treu chọc anh trong con giận dữ, hết lần này tới lần khác về mặt cô còn mơ hồ không biết mình làm sai chỗ nào.

Mặt Túc Kỳ nhẵn thành một cục, ra sức giãy dụa, "Anh cắn em làm gì, đau!"

Diệp Tử Nam cũng không nhả ra, ngược lại còn ra sức cắn thêm một cái, thấy trong mắt cô dần dần uồn ướt mới buông ra, bộ dạng tức giận khó hiểu, "Không có gì, đói bụng."

Túc Kỳ nhìn dấu răng trên tay, nơi khớp xương cuối cùng của ngón trỏ trái xuất hiện hai hàng dấu răng màu đỏ, anh không chế lực đạo rất khá, dấu vết rất sâu, chỉ vài ngày là không tan đi được, nhưng lại không bị chảy máu.

Cô vuốt nhẹ nhàng, cau mày nhỏ giọng lầm bầm, "Không biết có nên đi chích thuốc ngừa chó dại không nữa."

Diệp Tử Nam khoanh tay đứng bên cạnh, nhìn dáng vẻ đáng thương của cô không có chút áy náy nào, nhẹ nhàng phản kích, "Không cần, người khác có lẽ cần, còn em thì không, chúng ta là đồng loại mà!"

"Anh!" Túc Kỳ mở to mắt nhìn anh chằm chằm, thật không nghĩ ra, anh vì đánh trả mà tự hạ thấp mình, loại 'đả thương địch thủ 1000 tự hại mình 800' không phải là chiến thuật của Diệp Tử Nam.

"Ai đồng loại với anh, em mới không giống anh cắn người như vậy!"

Diệp Tử Nam nhướn mi cười một tiếng, "Không phải đồng loại? Vậy là gì? Người thú? Túc Kỳ, không nghĩ tới em có khẩu vị nặng như vậy."

Túc Kỳ hít sâu mấy cái, trong lòng tự nói với mình, không nên tức giận, nãy nói không lại anh ấy, nói thêm nữa cũng chỉ tức giận hơn mà thôi.

Nhưng là trong lòng cô vẫn kim nén đến luống cuống, nhất là lúc thấy khoe miệng Diệp Tử Nam vẽ ra một nụ cười chế giễu, chợt cảm cái gối ôm trên ghế salon ném anh một phát.

Gối ôm vừa chạm được vạt áo Diệp Tử Nam, điện thoại liền vang lên.

Túc Kỳ nghiêng đầu liếc một cái, lập tức quên mới vừa tiến hành chiến tranh được một nửa, kích động nói với Diệp Tử Nam, "Điện thoại bàn! Nhất định là mẹ! Anh mau nhận đi!"

Diệp Tử Nam đưa tay ném nhẹ cái gối ôm cách anh mấy milimet, "Mẹ có chuyện tìm anh đều gọi vào di động của anh, gọi vào điện thoại bàn nhất định là tìm em."

"Anh thế nào mà cứ khẳng định như thế, nói không chừng di động của anh hết pin."

"Ngại quá, anh vừa xạc đây."

"Nói không chừng, nói không chừng mẹ chính là muốn gọi điện thoại bàn tìm anh đây!" Túc Kỳ qua quýt viện cớ.

Tiếng chuông nhảm chán vang khắp phòng khách, cuối cùng cũng dừng lại, tiếp theo vang lên là tiếng chuông dễ nghe hơn nhiều của máy Túc Kỳ.

Diệp Từ Nam không nói câu nào, toàn thân thả lỏng dựa trên tường, hai tay ôm trước ngực, cái gì cũng không nói cứ như vậy nhìn Túc Kỳ, trên mặt càng lúc càng đắc ý nhưng còn hơn bất cứ lời biện luận nào.

Túc Kỳ vứt bỏ gối ôm, đi tìm điện thoại trong góc ghế salon, vừa tìm vừa thầm cầu nguyện trong lòng, ngàn vạn lần không phải đúng lúc như vậy, ngàn vạn lần không muốn đúng như vậy.

Rốt cuộc thấy dây số điện thoại sáng lấp lánh trên màn hình, cuối cùng Túc Kỳ hết hi vọng, nghiêng răng nghiêng lợi tròn mắt nhìn Diệp Từ Nam.

Nghiêm chỉnh ngồi trên ghế salon nhận điện thoại, khuôn mặt giọng nói mang theo vui vẻ, "Dạ, thưa mẹ, gần đây mẹ khỏe không?"

"..."

Trần Từ Giai miêu tả Túc Kỳ nhận điện thoại mẹ Diệp thái độ nghiêm chỉnh vẻ mặt nghiêm túc giống như đang tiếp nhận kiểm tra, còn thiếu đứng nghiêm chào. Túc Kỳ vốn là không có khoa trương như thế, chẳng qua có một lần cô nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, không có chút hình tượng nào hai chân treo nguây không chút để ý cùng nói chuyện điện thoại với mẹ Diệp, mẹ Diệp chột nói một câu, "Có phải con đang nằm không?"

Túc Kỳ lập tức ngồi dậy, miệng phản đối nhưng trong lòng thầm nghĩ, trong sách nói không sai, giọng nói và âm thanh của một người có thể phản ánh động tác của người đó.

Kể từ đó về sau, bất kể lúc nào cô nhận điện thoại của mẹ Diệp cũng cố gắng phải ngồi thẳng lưng, một mực cung kính giống như đang thỉnh an Hoàng thái hậu.

Diệp Từ Nam nghe đôi câu xoay người đi vào phòng ngủ, đứng trước gương sửa sang lại áo sơ mi, cầm cài tay áo trên bàn trang điểm bên cạnh nâng tay lên ngắm nghía.

Bỗng vừa ngẩng đầu lên chợt thấy trong gương xuất hiện một gương mặt tươi cười, anh quay đầu lại, chủ nhân khuôn mặt tươi cười đó nói, "Ánh mắt của em không tệ, anh mặc quần áo này rất đẹp trai!"

Diệp Từ Nam đối với lời khen của cô không thêm để ý, lờ mờ biếng trả lời, "Anh mặc những bộ kia không đẹp trai?"

Trong lòng Túc Kỳ mắng anh tự luyến, ngoài miệng lại hòa theo, cố ý lấy lòng, "Anh nói rất đúng, em cảm thấy anh nói rất có lý. Đúng rồi, không phải anh vừa bảo đối bụng sao, em hầm canh măng vịt, còn làm chân giò hun khói, dùng nó với mỳ vẫn thần được không?"

Nói xong không chờ Diệp Từ Nam trả lời liền chạy nhanh như chớp vào phòng bếp làm việc.

Túc Kỳ mang một chén đầy nóng hổi lẫn lộn các thứ có hương thơm ngào ngạt bung đến trước mặt Diệp Từ Nam, nhìn anh nếm thử một miếng canh rồi tiếp tục ăn, cũng biết Diệp Từ Nam rất hài lòng với món ăn khuya này.

Sau khi Diệp Từ Nam ăn vài miếng, để muống xuống nhìn cô, thấy nụ cười lúc nãy của cô khẳng định cô gặp phải vấn đề khó giải quyết, thân nhiên hỏi, "Nói đi, lần này là chuyện gì, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo thì là đạo tặc."

Túc Kỳ bị nhìn thấu suy nghĩ cứng rần cái lại, "Chuyện gì chứ?"

Diệp Từ Nam nhìn cô gẩn cổ lên giống như đứa trẻ bướng bỉnh, cảm thấy hết sức buồn cười, anh cúi đầu cười, "Được rồi, mỗi lần em cũng chỉ thế này, đến khi nước tới chân mới nhảy, bình thường tốt với anh một chút không được sao?"

Nói đến nước này, Túc Kỳ chỉ có thể nói thật, "Đối với chuyện đứa bé, anh có ý kiến gì không? Bây giờ anh muốn hay không muốn?"

"Anh đương nhiên là..." Diệp Từ Nam mở miệng chuẩn bị trả lời, nhưng lúc nhìn gương mặt đối diện đó, trong lòng lại do dự. Đôi mắt cô long lanh nước đầy khẩn trương và mong đợi.

Cô, không muốn có em bé sao?

Diệp Từ Nam tránh ánh mắt chăm chú nhìn của cô, cúi đầu cảm muống lên, run run gắp mỳ vẫn thần, giọng nói không thay đổi trả lời, "Đứa bé...Đứa bé tạm thời còn chưa muốn."

Quả nhiên nghe được đối diện vang lên âm thanh hưng phấn, "Em đã nói rồi, anh cũng chưa muốn mà, vậy lần sau em sẽ nói với mẹ, hai chúng ta đều muốn như thế."

Diệp Từ Nam ngẩng đầu lên khóe miệng không khỏi cười một chút, nhìn cô giọng nói đặc biệt dịu dàng, "Đứa bé tạm thời có thể không muốn, nhưng trước hết chúng ta làm một chút chuyện có liên quan đến việc sinh con cũng tốt. Thật ra thì, anh cũng muốn nhìn xem khi em mặc chiếc áo sơ mi này trông như thế nào."

Chương 13

Túc Kỳ chẳng biết tại sao vốn là áo sơ mi mặc trên người Diệp Tử Nam cuối cùng lại nằm dưới người cô, chờ đến lúc mọi thứ yên lặng tĩnh lại, cô chỉ thấy áo sơ mi bị vo thành một nắm.

Vừa mới mua một lần cũng chưa mặc qua liền bị thành như vậy, trong lòng Túc Kỳ vừa giận vừa đau lòng, lật người đưa lưng về phía Diệp Tử Nam không thèm để ý tới anh, rất nhanh đã ngủ.

Trong bóng tối, Diệp Tử Nam đưa tay sờ mặt cô, Túc Kỳ giật giật, lật người ôm cánh tay anh, tìm kiếm ấm áp. Diệp Tử Nam ôm cô vào ngực, kéo chăn cao lên.

Vẫn luôn là anh chủ động, nếu như không phải anh từng bước tiến tới gần, sợ rằng bọn họ bây giờ còn dậm chân tại chỗ. Nhưng cho dù anh tới gần thế nào, giữa bọn họ luôn cách một bước, khoảng cách không xa không gần, nhưng mặc cho anh cố gắng thế nào cũng không bước qua được.

Sau khi Diệp Tử Nam gặp Túc Kỳ lần thứ hai không bao lâu, Diệp Tử Nam liền nhận được thiệp mời, Thi Nhã Tĩnh và Thẩm Ngôn Lỗi tổ chức tiệc đính hôn.

Ngày đó mấy người bọn anh hẹn nhau đi đánh tennis, liên tiếp mấy hiệp, đều mồ hôi chảy ròng ròng ngồi ở khu nghỉ ngơi uống nước, Thi Thần ném mấy phong bao màu đỏ ra bàn, mọi người trong bàn kinh ngạc một chút.

Giang Thánh Trác kêu lớn tiếng nhất, "Ái chà, cậu muốn kết hôn? Làm sao cũng không nghĩ ra thế này? Cũng không nói trước một tiếng, làm người ta giật cả mình."

Thi Thần đưa tay cầm quả cầu ném về phía Giang Thánh Trác, Giang Thánh Trác hơi nghiêng người nhanh nhẹn bắt lấy, xoay người cười đắc ý với anh ta.

Thi Thần lườm anh một cái, "Du học mấy năm cậu không phải ngay cả chữ Trung Quốc cũng không nhận ra chứ, trên đó là tên của tớ sao?"

Mấy người bọn họ cầm thiệp mời liếc mắt nhìn, sau đó đều ném lên bàn, lớn tiếng la hét, "Thật không có ý nghĩa!"

Chỉ có Diệp Tử Nam còn cầm trong tay như có điều suy nghĩ.

Bọn họ lục tục trở lại sân bóng, trước bàn giờ chỉ có Diệp Tử Nam và Thi Thần còn ngồi.

Diệp Tử Nam kẹp tấm thiệp đỏ giữa hai ngón tay, "Cô gái kia thế nào?"

Thi Thần ngẫm hiểu, "Nghe nói nhà họ Thẩm đã giải quyết."

Diệp Tử Nam cau mày, "Thẩm Ngôn Lỗi cũng đồng ý?"

"Việc này tớ không rõ lắm, hơn nữa, tình hình hiện tại của nhà họ Thẩm, không đồng ý cũng phải đồng ý." Thi Thần gạt tàn thuốc, nhìn sắc mặt của anh không đúng, "Cậu làm sao vậy?"

Diệp Tử Nam hoàn hồn, cầm nước suối trên bàn uống một hớp, "Ừm, không có gì. Đi thôi, đánh tiếp hai trận nữa."

Thi Thần đuổi cái vợt tennis ngăn anh lại, mặt cười gian, "Cậu là đối với nhà họ Thẩm có hứng thú, hay là đối với cô gái kia cảm thấy hứng thú?"

Diệp Tử Nam cười một cái, thoải mái thừa nhận, "Tớ đúng là rất tò mò với cô gái kia."

Đối với việc anh thẳng thắn ngược lại Thi Thần rất ngạc nhiên, thoải mái cười một tiếng, "Tớ vẫn cho là cậu không giống khi còn bé, không nghĩ tới trên phương diện khác một chút cũng không thay đổi."

Thi Thần giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn anh từ từ hỏi tới, "Vậy Đường..."

Cái tên đó còn chưa nói ra liền bị Diệp Tử Nam cắt ngang, "Không nói nữa, đi chơi bóng thôi."

Tiệc đính hôn của Thi Nhã Tĩnh và Thẩm Ngôn Lỗi làm rất giống trống khai chiêng, nồm nồm, anh ta gửi thiệp mời cho rất nhiều bạn học tới tham gia, cũng gửi cho cha Túc một tấm, khi đó cha mẹ Túc đến nơi khác nghiên cứu và thảo luận nên sẽ không biết, bị Túc Kỳ xé tan thành từng mảnh.

Ngày đó Túc Kỳ khóc đến oanh oanh liệt liệt, trong nhà không có ai nên cô cũng không sợ người khác nghe được, nằm lý trên giường gào góc, dường như sẽ chết đi vì khóc như vậy cũng không quan tâm, làm cho Trần Tư Giai thần kinh luôn vững vàng cũng kinh hãi.

Trần Tư Giai cho rằng tình trạng này của cô sẽ kéo dài mấy ngày, ai ngờ sáng hôm sau thấy Túc Kỳ vẻ mặt bình thường xuất hiện trong phòng học, trờ con mắt có chút sung, còn tất cả không khác gì trước kia, còn giúp cô mua điểm tâm và chiếm chỗ ngồi.

Khi vào học thái độ khác thường nghiêm túc nghe giảng, còn chép bài, Trần Tư Giai nghiêng đầu liếc mắt nhìn, chữ viết nắn nót, ý nghĩa rõ ràng, không giống như viết bậy.

Cô cảm thấy bây giờ chuyện này rất quý dị, lấy cùi chỏ hých hých Túc Kỳ, "Túc Kỳ ơi, đây là một môn học tự chọn, cũng không kiểm tra, cậu chăm chú như thế làm gì?"

Túc Kỳ không dừng tay, "Học thêm một chút cũng tốt, tớ quyết định thi nghiên cứu sinh, bài chuyên ngành liên quan đến phần kiến thức này."

Tin tức này rõ ràng kinh động đến Trần Tư Giai, cô không đề giọng xuống mà lớn tiếng hỏi, "Thi nghiên cứu sinh?"

Giọng của cô vừa kêu lên, mọi người trong phòng học đều nhìn sang, bao gồm vị thầy giáo tóc hoa râm đang đứng trên bục giảng, ông nâng nâng kính mắt, "Bạn học kia nói nhỏ thôi."

Túc Kỳ và Trần Tư Giai cúi đầu nửa ngày mới dám ngẩng lên, hai bên má đều đỏ rực.

"Cậu lớn tiếng như vậy làm gì?" Túc Kỳ nhìn xung quanh xem còn ai nhìn sang nữa không mới lên tiếng hỏi Trần Tư Giai.

"Sao cậu đột nhiên quyết định thi nghiên cứu sinh?"

"Không có gì, nhân lúc tuổi còn trẻ học thêm chút gì đó cũng tốt."

"Vậy cậu muốn theo thầy giáo nào? Thầy Tôn hay là thầy Dương?"

"Thầy giáo đứng đầu đại học B thầy Tần Tuyết Tùng."

"Cậu điên rồi!"

Mọi người đều biết, giáo sư Tần Tuyết Tùng ở đại học B là ngôi sao sáng trong lĩnh vực này, từ trước đến nay thu nhận học sinh rất nghiêm ngặt, điển hình là 'thà thiếu không ầu'. Người cũng như tên, cương trực ghét xu nịnh, đức cao vọng trọng, rất nhiều người muốn làm học trò của ông, từ mấy năm trước có lời đồn thầy giáo Tần đã không còn nhận học trò, nhưng là không biết có đúng không.

Trần Tư Giai nghiêm túc hỏi Túc Kỳ, "Túc Kỳ, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Túc Kỳ xoay xoay bút trong tay, "Không muốn làm gì, chỉ là không muốn ở trong sân trường này."

Kể từ sau khi Thẩm Ngôn Lỗi rời đi, Túc Kỳ một thân một mình đi trong sân trường, khắp nơi đều là hình ảnh cô và Thẩm Ngôn Lỗi, nhét đầy đầu óc cô, làm cho cô không thờ nổi. Có lẽ, mắt không thấy, tâm cũng không phiền, dần dần cô có thể quên anh ta.

Rất nhanh đã đến kỳ tốt nghiệp, Thẩm Ngôn Lỗi ngay cả buổi lễ tốt nghiệp cũng không tới tham gia, bằng tốt nghiệp và chứng chỉ học tập cũng là người khác lấy giùm. Túc Kỳ đối với lần này không phát biểu bất kỳ cái gì. Chẳng qua nhìn trên sân khấu người đại diện học sinh tốt nghiệp phát biểu, trong lòng thâm nghĩ, nếu như Thẩm Ngôn Lỗi ở đây, hiện tại đứng nơi đó sẽ là anh chứ.

Sau khi tốt nghiệp mỗi ngày Túc Kỳ đều ngâm mình ở thư viện ôn tập thi nghiên cứu sinh, cuối cùng Trần Tư Giai cũng quyết định thi ở lại đại học B, nhưng không dám theo Giáo sư Tần, mà là một thầy giáo khác, tình bạn Túc Kỳ và Trần Tư Giai đoạn thời gian đó đột nhiên tăng mạnh, không chỉ bởi các cô là đồng đội, mà còn bởi vì cảm kích Trần Tư Giai lặng lẽ làm người bạn bên cạnh cô.

Cha mẹ Túc cảm thấy rất kỳ quái, đi ra ngoài một chuyến trở về, sao con gái lại trở nên hiểu chuyện ham học vậy, đối với cô lựa chọn đại học B mà không phải trường đang học, cũng không có ý kiến gì.

Ngày Túc Kỳ đi phỏng vấn ở đại học B trời rất lạnh, tuyết thổi nhẹ nhàng, vừa qua năm mới không bao lâu, khắp nơi đều có không khí vui vẻ. Hai trường đại học cách nhau không xa, cô quyết định đi trên tuyết tới đó.

Trước khi ra cửa cô nhìn về phía chiếc gương hít một hơi, "Túc Kỳ, năm mới hoàn cảnh mới, mọi chuyện đều đã qua! Mây nhất định sẽ thi đậu!"

Diệp Tử Nam bị mẹ Diệp cản dặn đi đưa ít đồ cho ông ngoại, xe dừng trước lâu, anh vừa mới xuống xe liền thấy Túc Kỳ.

Mấy tháng không thấy, cô gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt, khoác áo lông màu trắng, cổ quàng một chiếc khăn màu hồng rất dài, đứng nơi băng tuyết tràn ngập dễ làm người khác chú ý. Cả khuôn mặt cô trốn trong khăn quàng cổ, mái tóc ngắn cùng với đôi mắt xinh đẹp trong suốt rất hấp dẫn người khác.

Túc Kỳ đứng trước cửa phòng học thông báo đã tới, trong phòng học trên hành lang khắp nơi đều là người, chắc bọn họ cùng đều tới phỏng vấn. Cô vào phòng học tìm một chỗ ngồi xuống.

Túc Kỳ vừa ngồi xuống không bao lâu thì có hai nam sinh bước tới, "Này, cậu là Túc Kỳ phải không, tớ cũng học đại học A."

Túc Kỳ kéo khăn quàng cổ xuống, cười với cậu ta, "Chào cậu."

"Cậu cũng theo chuyên ngành này à, vậy sau này chúng ta có thể làm bạn học rồi, cậu theo thầy giáo nào?"

Túc Kỳ quay đầu nhìn cậu ta một cái, đối với nam sinh này cô một chút ấn tượng cũng không có, phỏng vấn còn chưa bắt đầu đã nói những lời này có phải là quá sớm hay không? Cô lễ phép trả lời, "Giáo sư Tần Tuyết Tùng."

Sắc mặt và ánh mắt nam sinh lập tức thay đổi, "Giáo sư Tần? Có phải có quan hệ với ba mẹ cậu? Đây là ngành giáo dục, có phải chỉ lên tiếng chào hỏi là được?"

"Cậu nói bậy gì đấy?" không biết Trần Tư Giai vào tới lúc nào, đứng bên cạnh Túc Kỳ mặt tức giận chất vấn nam sinh kia, "Cậu là ai, chúng tôi không biết cậu, cút sang một bên! Thấy cậu nói nhiều như vậy, tôi nhìn thấy liền phiền lòng, đừng làm ảnh hưởng tới tâm trạng trước cuộc thi của tôi, tránh ra!"

Túc Kỳ cúi đầu cười, mặc dù Trần Tư Giai đáng đáp rất xinh đẹp, nhưng lúc mạnh mẽ lên thì có thể hù dọa được người khác, nam sinh kia nhìn các cô mấy lần, rồi hậm hực rời đi.

Trần Tư Giai sau khi ngồi xuống tròn mắt nhìn bóng lưng người nam sinh kia mấy lần, mới quay đầu nói chuyện với Túc Kỳ, "Loại người này, chính mình không dám theo, người khác theo được thì ghen tỵ, hắt nước bẩn lên người khác, tiểu nhân, đừng để ý đến cậu ta!"

Âm thanh của cô không lớn không nhỏ, vừa nói vừa nhìn chằm chằm nam sinh kia. Phòng học vốn không lớn, nam sinh kia ngồi cách các cô cũng không xa.

Trong phòng học những người khác nghe được âm thanh cũng theo Trần Tư Giai nhìn sang, nam sinh kia cúi đầu xấu hổ vô cùng.

Túc Kỳ kéo cô, "Được rồi, mau chuẩn bị một chút đi, chuẩn bị bắt đầu rồi."

Diệp Tử Nam lúc đi qua hành lang, trong lúc vô tình liếc nhìn vào phòng học, dừng bước một chút rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Gõ rồi mở cửa liền thấy Tần Tuyết Tùng cười với anh, "Ta còn tưởng rằng trễ chút nữa con mới tới, ta chuẩn bị có buổi phỏng vấn."

Diệp Tử Nam thả đồ trong tay xuống, "Bên ngoài con đã thấy, những học sinh kia đều là mặt mày hoảng hốt, ngài hàng năm gặp mặt nhiều học trò như vậy cũng không thấy ngài thu nhận ai."

Giáo sư Tần cầm tài liệu trên bàn đứng lên, vẻ mặt nở nụ cười hiền lành, "Bộ dạng của ta rất đáng sợ sao? Chính là không có người thích hợp, nói không chừng năm nay thì có. Chờ ta một lát, rất nhanh ta sẽ trở lại."

Lúc Giáo sư Tần đi qua Diệp Tử Nam, Diệp Tử Nam chợt hỏi ông một câu, "Ông ngoại, ông phỏng vấn học sinh có phải có người tên là Túc Kỳ?"

Tần Tuyết Tùng liếc nhìn danh sách trong tay, gật đầu một cái, "Ừ, sao con biết?"

Diệp Tử Nam gật đầu, "Dạ, cô gái này không tệ, ông có thể suy nghĩ một chút."

Tần Tuyết Tùng thu hồi nụ cười, "Con phải biết là, làm học trò của ta cho tới bây giờ đều là dựa vào năng lực thật sự, những năm này nhiều người bằng quan hệ đi cửa sau để cho ta thu nhận học sinh, ta đều không nhận, thế nào, bọn họ cũng bằng quan hệ đi tới chỗ con sao?"

Sắc mặt Diệp Tử Nam có chút mất tự nhiên, giọng nói cũng rất kỳ lạ, "Không phải vậy, ông ngoại, con chỉ là có biết cô ấy, cô ấy cũng không biết con. Con không có ý giúp cô ấy chuyện này, con..."

Tần Tuyết Tùng nhìn anh hồi lâu, nhìn đứa cháu ngoại luôn ăn nói khéo léo lại bị nghẹn lời, chợt lớn tiếng bật cười, "Ta hiểu rồi, một người đổi lại một cháu dâu, đáng giá! Bất quá, có được hay không phải xem ở cô bé."

Túc Kỳ không biết rốt cuộc mình bị làm sao, trước lúc bắt đầu phỏng vấn nói rất nhiều, vậy mà khi đối diện với vị lão nhân quốc thước thì nói rất chậm rãi, không biết Giáo sư Tần cảm thấy cô nói đúng, hay chẳng qua cảm thấy cô gái nhỏ này có ý tứ, từ đầu đến cuối trên mặt luôn mang theo nụ cười hiểm thấy, căn bản không giống như trước kia nghe nói nghiêm túc hà khắc, sau khi phỏng vấn xong cùng bàn bạc vài câu với mấy thầy giáo bên cạnh rồi quyết định tại chỗ thu nhận cô.

Túc Kỳ ngây ngốc đi ra ngoài, đóng cửa lại mới lớn tiếng bật cười, trên mặt tràn đầy vui sướng và phấn khởi, lúc đó cô cảm thấy giống như đang nằm mơ, mấy tháng cực khổ đều xứng đáng.

Diệp Tử Nam đứng cách đó không xa nhìn cô, giống như bị lấy, cũng chậm chậm bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chuyện vui này xảy ra bất ngờ khiến cho Túc Kỳ hăng hái một thời gian, giáo sư Tần ở trong trường học là người cẩn thận nghiêm khắc và ông cũng nổi tiếng với câu 'thà thiếu không ầu'. Túc Kỳ bắt đầu sinh hoạt cuộc sống của nghiên cứu sinh ngày ngày ngâm mình trong phòng thí nghiệm, đoạn thời gian đó có thể nói là bận đến tối mịt, cũng là lúc đó, cô gặp được Diệp Tử Nam.

Trần Tư Giai nhìn Túc Kỳ cả ngày chỉ có ba điểm trên một đường thẳng (nhà, trường, phòng thí nghiệm), cô cảm thấy Túc Kỳ càng ngày càng không bình thường, cô đoán được mấu chốt vấn đề trở lại phòng ngủ liền ngã xuống giường Túc Kỳ, lấy chân đá đá cô, "Này, tớ nói cậu rốt cuộc có thật là bận rộn như vậy hay là đang trốn tránh cái gì?"

Túc Kỳ mở choàng mắt, lại lập tức nhắm lại. Cô cảm thấy như bây giờ tốt vô cùng, mặc dù mệt chết đi, nhưng là cái gì cũng không cần suy nghĩ, cũng không có thời gian và tinh lực (tinh thần và sức lực) mà nhớ mong, không nghĩ trong lòng cũng sẽ không khổ sở.

Có một ngày, Tần Tuyết Tùng gọi Túc Kỳ vào phòng làm việc, sau khi hỏi vài câu về chuyện đề tài nghiên cứu, cười cười hỏi, "Túc Kỳ à, dẫn dắt con nấy tháng, cũng không có dịp tốt hàn huyên quan tâm con một chút, hôm nay thầy không bận, chúng ta nói chuyện một chút nhé. Đúng rồi, con có bạn trai chưa?"

Mặc dù có rất nhiều người nhiệt tình hỏi cô vấn đề này, hơn nữa câu tiếp theo của vấn đề này đều giống nhau là "Nếu không có giới thiệu cho em một người nhé." Nhưng Túc Kỳ cảm thấy giáo sư Tần chắc sẽ không giống mấy người nhiệt tình làm việc mai mối kia, lắc đầu một cái, "Không có."

"Vậy thì tốt rồi, thầy biết một chàng trai, thật không tệ, đáng tiếc vẫn không có ai muốn, nếu không thì giới thiệu cho con thử xem?"

Túc Kỳ có chút tròn tròn mắt, "Hà?"

Giáo sư Tần có chút xấu hổ, "Ha ha, hay là cứ gặp đi, không gặp thì không biết được."

Ở trong mắt Túc Kỳ, giáo sư Tần là người chuyên tâm dốc lòng cho việc giảng dạy, không 'ăn khói lửa nhân gian' khiến cho người ta rất kính trọng ông, làm sao sẽ nghĩ đến việc giới thiệu bạn trai cho cô đây?

Mãi cho đến khi trở lại tức xá Túc Kỳ vẫn còn bộ dáng mê muội, Trần Tư Giai nhìn cô, "Cậu làm sao vậy?"

Túc Kỳ sững sờ nửa ngày mới mở miệng, "Giáo sư Tần nói giới thiệu bạn trai cho tớ, ngày mai tớ đi thân cận (giống hẹn hò hay gặp mặt nhưng mình dịch thế này cho gần bản gốc nhất)."

Trần Tư Giai vừa uống hớp nước liền phun ra, "Thân cận? Cậu lại muốn đi thân cận? Vậy cậu đồng ý?"

Túc Kỳ vẻ mặt không tình nguyện, "Nề mặt thầy giáo dù sao cũng không phản đối được."

"Giáo sư Tần thật ra rất quan tâm cậu, đối phương là người như thế nào?"

"Không biết."

"Không có hình sao?"

"Giáo sư Tần không có."

"Người kia tên gì, họ gì biết chưa?"

"Tên?" Túc Kỳ nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, "Hình như tên là Diệp Tử Nam."

"Diệp Tử Nam ba chữ đều liên quan đến 'đầu gỗ', bản thân nhất định giống như khối gỗ, ngờ ngác ngây ngốc, tớ nghĩ, cuộc thân cận này cậu không đi cũng được!"

Túc Kỳ cảm thấy Trần Tư Giai nói có mấy phần đạo lý, trong đầu cô lập tức hiện lên một khuôn mặt ngây ngốc, người đàn ông mang cặp mắt kính dày như đất chai, không khỏi rung mình một cái.

Ngày hôm sau Túc Kỳ lại ngâm mình trong phòng thí nghiệm suốt một ngày, dọn dẹp xong dụng cụ, mệt mỏi xoay xoay cái cổ, vừa nhìn thời gian liền sợ hết hồn, đã gần đến giờ hẹn, cô mặc áo khoác vào rồi chạy tới chỗ hẹn.

Túc Kỳ thừa nhận ngày đó thật nhếch nhác cực kỳ. Một ngày không rửa mặt, bên ngoài có gió, đi trên đường tóc bị thổi cho bù xù, ngay cả quần áo cũng là bộ buổi sáng ra cửa tùy tiện mặc vào, tới trễ không nói xin lỗi, sau khi ngồi xuống thấy bàn đầy thức ăn, ngay cả nhìn đối phương cũng chưa, liền cầm đũa lên ăn ngấu nghiến.

Ăn năm phần rồi, mới ngẩng đầu nhìn phía đối diện.

Trước mặt là Diệp Từ Nam tuấn tú ưu nhã, căn bản không giống dáng vẻ khi trước cô tưởng tượng, không phải như trong lòng nghĩ, vẫn là giáo sư Tàn đáng tin, người này tướng mạo từ dưới lên trên, quả thật không tệ, không nên nói không tệ, mà là rất tốt, ít nhất cô chưa từng thấy người đàn ông nào có dáng dấp đẹp mắt như vậy.

Cô cảm nhận được Diệp Từ Nam nhìn cô không nhúc nhích, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, cô có chút xấu hổ, "Thật xin lỗi, một ngày rồi tôi chưa ăn cơm, cho nên..."

Nụ cười trên mặt Diệp Từ Nam càng sâu hơn, ánh mắt đen nhánh thâm thúy đuổi mắt hơi giương lên, như bay vào mây, cả khuôn mặt bừng sáng.

Túc Kỳ có chút hốt hoảng, trong lòng nghĩ, tại sao người đàn ông này cười lại có thể đẹp mắt vậy chứ? Có phải những người đàn ông khác cười lên nhìn cũng đẹp như thế?

Diệp Từ Nam vươn tay thân thiện mời phần nói với Túc Kỳ, "Còn chưa có chính thức tự giới thiệu tên mình, tôi tên Diệp Từ Nam."

Túc Kỳ vẫn ở trong trường học, nên chưa bao giờ trải qua cảnh tượng này dù sao đây cũng là lần đầu chính thức gặp mặt, có chút hoảng hốt vươn nhẹ tay nắm lấy, "Chào anh, tôi là Túc Kỳ."

Túc Kỳ không biết trường hợp người khác thân cận thì như thế nào, cô chỉ cảm thấy hai người chưa từng gặp mặt ngồi ăn cơm chung một chỗ, ngoài xấu hổ vẫn là xấu hổ, lễ phép mà rồi rầm trong đầu tìm kiếm những câu chuyện không quan trọng để nói, cô chỉ mong kết thúc nhanh lên một chút. Nhưng nhìn Diệp Từ Nam, vẻ mặt anh thanh thoi hồ hạp bình tĩnh, dường như không có chút nào không được tự nhiên, Túc Kỳ thật không biết rốt cuộc anh làm sao mà bình tĩnh thế.

Buổi tối Diệp Từ Nam đưa cô về đến dưới lầu của ký túc xá, Túc Kỳ vẫy tay tạm biệt anh rồi đi vào cửa, trước khi lên cầu thang cô quay đầu lại liếc mắt nhìn, Diệp Từ Nam vẫn đứng tại chỗ đưa mắt nhìn cô.

Ấn tượng trong lòng cô với Diệp Từ Nam lại tốt thêm mấy phần.

Qua một buổi tối ở chung một chỗ, Túc Kỳ đối với Diệp Từ Nam cũng coi là căn bản biết rõ. Anh lớn hơn cô mấy tuổi, theo như anh nói là người buôn bán bình thường, thế nhưng trên người không thấy mùi tiền của một người buôn bán, lời nói cử chỉ biểu hiện rất có phong cách quý phái, đối với người nho nhã lễ độ, cho dù là lần đầu tiên gặp mặt cô đều chú ý vô cùng, thật đúng là xứng với câu nói, 'lời nói quân tử, âm áp như ngọc.'

Cô lắc đầu cười, một người đàn ông như vậy sao lại tới thân cận? Sao không có ai muốn chứ? Chỉ sợ lựa chọn quá nhiều nên hoa mắt, thực sự không biết chọn ai nên mới có thể còn độc thân.

Trở lại phòng ngủ liền thấy Trần Tư Giai nhào tới, cô áy mắt mày phấn khởi và vui sướng khi người khác gặp họa, "Về rồi? Là một cực phẩm sao?"

Túc Kỳ gật đầu mỉm cười, "Cực phẩm."

"Anh ta có phải là người cũng như tên? Hai người các cậu có phải có một đêm tiến hành tìm hiểu thảo luận?"

Túc Kỳ đẩy cô ra, "Đúng, là người cũng như tên, nhưng là khối gỗ tốt. Bạn học Trần Tư Giai, thật đáng tiếc nói cho cậu biết, người kia thật sự là cực phẩm, người đẹp trai có đẳng cấp, mềm mỏng lễ độ, nhìn dáng dấp cũng không thiếu tiền, là một người con gái đều sẽ gục ngã trước anh ta."

Trần Tư Giai vẻ mặt nghi ngờ, "Thật? Vậy tớ nhất định phải tìm cơ hội gặp một lần."

Túc Kỳ vỗ vai cô, mặt tiếc nuối, "Chỉ sợ cậu không có cơ hội rồi."

Túc Kỳ cho rằng mình hôm nay quả thực là không có chút hình tượng nào đáng nói, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không chấp nhận được hưởng chi một người đàn ông tốt như vậy? Sợ là bọn họ còn không có cơ hội gặp lại, hưởng chi là Trần Tư Giai.

Trần Tư Giai thuận tiện ôm cánh tay cô, "Nếu Diệp Từ Nam tốt như lời cậu nói, vậy cậu có nảy sinh tình cảm không?"

Khi Túc Kỳ bị cô hỏi thế, có lẽ từ lúc bắt đầu đã không có hi vọng gì, sau lại thấy đối phương quá xuất sắc, nên từ đầu đến cuối Túc Kỳ cũng không nghĩ tới phương diện này.

Trần Tư Giai nhìn vẻ mặt suy nghĩ của cô, khua tay múa chân, "Một chút xíu thôi? Một chút xíu cũng không có?"

Túc Kỳ lắc đầu, "Không có."

Trần Tư Giai đột nhiên đẩy Túc Kỳ ra, hai tay ôm trước ngực, vẻ mặt đề phòng, "Cậu không phải là thất bại trong tình cảm, nên đổi thành thích con gái đây chứ?" Tớ cho cậu biết, tớ sẽ không theo cậu, chuyện này cậu nên chết tâm đi!"

Túc Kỳ nhìn Trần Tư Giai đùa giỡn sinh động như thật, cười khúc khích.

Túc Kỳ cho là quan hệ giữa cô và Diệp Từ Nam dừng ở đây, sau này cũng sẽ không tiếp xúc gì, dù sao lần đầu gặp mặt cô cũng không để lại ấn tượng tốt nào cho đối phương. Nhưng giữa người với người duyên phận thật là kỳ diệu, có lúc mình cho rằng đã kết thúc, thì lại có niềm hi vọng nổi lên.

Chương 15

Không tới mấy ngày sau Túc Kỳ liền nhận được điện thoại của Diệp Tử Nam, hôm đó là Chủ nhật, Túc Kỳ ngủ đến giữa trưa, Trần Tư Giai ăn cơm trở về cô vẫn còn nằm ngáy o o, Trần Tư Giai cầm đồ chơi bằng vải nhưng có lông cao khoảng 1 mét liên tục đập vào Túc Kỳ, miệng kêu to, "Túc Kỳ, dậy đi! Nếu không dậy thì nhà ăn đóng cửa mất!"

Túc Kỳ lấy chăn bịt kín đầu, nằm trên giường giả chết, cảm giác được điện thoại rung, vốn là không muốn để ý tới, ai ngờ người gọi lại cố chấp như vậy.

Cô cầm điện thoại bên gối lên, một dãy số xa lạ nhìn qua rất đẹp, cô nghe máy.

"Ừm, xin chào, xin hỏi ai vậy?"

Bên kia im lặng một lúc, sau đó truyền đến âm thanh cười khẽ, "Tôi là Diệp Tử Nam."

Túc Kỳ tỉnh táo trong nháy mắt.

Ngày đó Diệp Tử Nam đưa cô đến dưới lầu ký túc xá khi đưa ra yêu cầu trao đổi số điện thoại, Túc Kỳ cho là Diệp Tử Nam vì quan tâm thể diện của cô, cho nên lấy điện thoại di động ra tùy tiện nhấn một dãy số, sau đó thì đi về, cô thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Tử Nam sẽ gọi điện thoại tới.

Hiện tại không biết anh sẽ nghĩ cô như thế nào, kiểu cách? Làm ra vẻ?

Bên kia vẫn rất yên tĩnh, giống như cho cô thời gian tiêu hóa. Túc Kỳ đang không biết nên nói cái gì, thì nghe Trần Tư Giai bên cạnh chen vào một câu, "Điện thoại của ai vậy, về mặt kia của cậu giống như gặm phải phân thế?"

Túc Kỳ chưa từng cảm thấy khả năng đánh giá của Trần Tư Giai lại mạnh như vậy, mấy chữ đó khẳng định Diệp Tử Nam bên kia cũng đã nghe được, rõ ràng cô nghe được hô hấp không bình thường bên kia điện thoại, giống như cười không ra tiếng.

Túc Kỳ tròn mắt nhìn Trần Tư Giai một cái, kiên trì, hồng thi hồng luôn, dù sao trước mặt anh luôn bị mất mặt, "Diệp tiên sinh, anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Diệp Tử Nam ho nhẹ một tiếng, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo ý cười không che giấu, "Cũng không có chuyện gì, Túc tiểu thư, muốn mời cô ăn cơm mà thôi."

Túc Kỳ ngáp một cái, "Ăn cơm? Không đi."

Thế nhưng giọng điệu Diệp Tử Nam vẫn rất dễ nghe, "Không đi? Vậy cũng được. Tạm biệt." Nói xong liền cúp máy.

Túc Kỳ giờ điện thoại lên, đối với sự thẳng thắn của anh rất kinh ngạc, cô còn tưởng rằng anh sẽ hỏi nguyên nhân.

Túc Kỳ ném điện thoại rồi đánh Trần Tư Giai tới tấp, "Trần Tư Giai, là cậu cố ý! Cố ý!"

Trần Tư Giai cố gắng phản kháng, hai người cùng ngã xuống giường.

Mấy phút sau điện thoại lại vang lên, Túc Kỳ liếc nhìn điện thoại ra hiệu Trần Tư Giai im lặng.

"Dạ, giáo sư Tần."

"Túc Kỳ, sao còn không đi xuống?"

Túc Kỳ thắc mắc trong đầu, "Đi xuống? Đi đâu ạ?"

"Ăn cơm, Tử Nam không nói với con sao? Hôm nay ta muốn đi ăn, gọi con và Tử Nam theo ta, bọn ta đang ở dưới lầu."

Rốt cuộc Túc Kỳ cũng sáng tỏ sao Diệp Tử Nam lại nói chuyện dễ nghe như thế, anh là cố ý!

Cô từ trên giường vừa bò dậy vừa trả lời, "Dạ dạ, con lập tức xuống liền, ngài chờ con một chút."

Sau đó dưới con mắt như nhìn người bệnh thần kinh của Trần Tư Giai rửa mặt thay quần áo rồi chạy nhanh như điên xuống lầu.

Túc Kỳ ngồi vào trong xe, vừa ngẩng đầu liền thấy cặp mắt trong kính chiếu hậu mang theo ánh mắt cười xấu xa, cô nhìn về kính chiếu hậu hung hăng

trùng Diệp Tử Nam một cái.

Ánh mắt Diệp Tử Nam cong lên, cho dù không thấy được cả khuôn mặt của anh, Túc Kỳ cũng biết anh đang cười.

Diệp Tử Nam rất nhanh khởi động xe, xe theo đường nhiều bóng cây trong sân trường chậm rãi di chuyển.

Tần Tuyết Tùng vỗ vỗ Túc Kỳ, cười nói, "Con hôm nay không sắp xếp làm gì chứ?"

Túc Kỳ lắc đầu, "Không sắp xếp gì cả."

Tần Tuyết Tùng quay về Diệp Tử Nam ngồi chỗ tài xế nói, "Vừa đúng lúc, lát nữa com nước xong ta đi gặp bạn cũ, hai người các con tùy tiện đi dạo một chút, đến giờ thì quay lại đón ta."

Túc Kỳ có chút sững sờ, sớm biết vậy thì vừa rồi đã nói không có thời gian.

Diệp Tử Nam từ kính chiếu hậu thấy vẻ mặt Túc Kỳ không tình nguyện nhưng lại không thể không đồng ý, tâm tình rất tốt, âm thanh nhẹ nhàng trả lời, "Được, ông ngoại."

"Ông ngoại?" Túc Kỳ không thể tin liếc mắt nhìn bóng lưng phía trước, sau đó chỉ vào Diệp Tử Nam hỏi Tần Tuyết Tùng, "Giáo sư, anh ấy là..."

"Thế nào? Nó không nói cho con biết sao? Nó là cháu ngoại ta."

Túc Kỳ chợt có cảm giác bị lừa giỡn bao vây, hèn chi thời gian qua không nghe thấy chuyện thầy giáo lo chuyện ngoài lề lại đột nhiên chăm chỉ khổ thân làm người tốt như vậy. Người ta chiếm giữ thiên thời địa lợi nhân hòa, làm sao có thể không chiếm thế thượng phong?

Trong bữa cơm, Túc Kỳ đối với Tần Tuyết Tùng rất cung kính, đối với Diệp Tử Nam rất khách khí, chỉ là từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn anh một cái.

Cơm nước xong Tần Tuyết Tùng ở quán cơm nói tạm biệt với hai người, "Địa điểm hẹn cách đây cũng gần, ta đi bộ tới là được, hai người các con đi dạo xung quanh đây một chút, đến lúc về chúng ta sẽ liên lạc lại. Tử Nam, chăm sóc tốt cho Túc Kỳ."

Diệp Tử Nam gật đầu đáp ứng, "Được, ông ngoại."

Túc Kỳ cười khéo léo, "Thầy Tần, tạm biệt."

Tần Tuyết Tùng chân trước vừa mới bước đi, Túc Kỳ thu hồi nụ cười, quay đầu bước đi theo hướng ngược lại.

Diệp Tử Nam kéo cô, "Cô đi đâu vậy?"

Túc Kỳ nhìn cánh tay đang kéo tay cô, "Có liên quan gì đến anh? Chúng ta rất quen sao?"

Diệp Tử Nam buông tay ra, một chút cũng không xấu hổ không khách khí đáp trả giọng điệu của cô, "Không quen, nhưng tốt xấu gì cũng coi là biết chứ? Mới vừa ăn cơm chung xong."

Ánh mắt Túc Kỳ nhìn về nơi khác, "Thật ngại, trí nhớ tôi không tốt, đã quên."

Diệp Tử Nam thu hồi nụ cười thờ ơ lúc trước, vẻ mặt thành thật nhìn mắt cô, "Tôi có làm sai chỗ nào sao?"

Túc Kỳ bị khí thế bức người của anh làm chấn động, lời nói anh tha thiết, vẻ mặt chân thành, lửa giận trong lòng Túc Kỳ cũng lập tức tan hết, trong đầu cũng suy nghĩ cẩn thận.

Người đàn ông như anh có thể thiếu con gái sao? Huống chi mình cũng không có tới mức nghiêng nước nghiêng thành, sao anh lại có thể phí hết tâm tư như vậy chứ? Nhất định là cũng bị thầy Tần bắt ép. Mình dựa vào gì mà đối xử với anh như thế?

Túc Kỳ có chút nản lòng lắc đầu một cái, "Không có."

Diệp Tử Nam cảm giác được rõ ràng tâm tình của cô trước sau thay đổi, chẳng qua cũng không tiếp tục hỏi, "Vậy chúng ta đi dạo một vòng chứ?"

Túc Kỳ ưỡn oải gật đầu một cái, "Được, đi dạo một chút đi."

Hai người một cửa hàng đối diện, đi dạo không có mục đích, thỉnh thoảng nói một đôi câu.

Nếu như là đi cùng Trần Tư Giai, nhất định Túc Kỳ sẽ tràn đầy hứng thú đi dạo từ tầng dưới lên đến tầng trên cùng, bắt quá đổi người, cô nhìn Diệp Tử Nam bên cạnh, hay là thôi đi.

Túc Kỳ thiếu hứng thú, Diệp Tử Nam cũng yên lặng theo.

Lúc đi dạo đến rạp chiếu phim ở lầu ba, Diệp Tử Nam đề nghị, "Vào xem phim không?"

Túc Kỳ suy nghĩ một chút, vào xem phim cũng tốt, cũng không phải vất hết óc suy nghĩ chuyện để nói, chờ lúc phim kết thúc có thể đi đón thầy Tần. Vì vậy gật đầu đồng ý.

Cho đến khi bộ phim bắt đầu, Túc Kỳ mới phát hiện đây là một bộ phim kinh dị. Bình thường cũng không tính, nhưng thời gian này cô ở phòng thí nghiệm làm thí nghiệm suốt đêm. Đến lúc đêm khuya vắng người, ở trong phòng thí nghiệm rộng rãi cô luôn không tự chủ nhớ tới những bộ phim kinh dị mình đã từng xem, vì thế dù cho bộ phim kinh dị này đang rất nóng, Trần Tư Giai từng cố gắng kéo cô đi xem, nhưng bị cô không nể tình từ chối.

Không nghĩ tới vẫn là không tránh được.

Túc Kỳ nhìn chăm chăm màn hình, mặt hoảng sợ từ từ nắm một nắm bóng, từ từ đưa lên miệng, từ từ nhai.

Diệp Tử Nam sắc mặt bình tĩnh quay đầu nhìn cô, dường như rất quan tâm hỏi, "Cô sợ sao?"

Túc Kỳ từ từ quay lại, "Anh nói thử xem?"

Diệp Tử Nam bị động tác chậm rãi của cô chọc cười, ghét sát tai cô nhỏ giọng nói, "Không có gì phải sợ, đều là giả, cô nhìn bên kia xem...."

Túc Kỳ vừa nghe anh nói vừa nhìn chăm chăm màn hình lớn, trong lòng sợ hãi dần biến mất, cảm thấy Diệp Tử Nam nói cũng đúng.

Diệp Tử Nam còn đang nhỏ giọng nói cho cô chỗ thiếu sót, thì cảm thấy bả vai trầm xuống, anh vừa nghiêng đầu nhìn, trong bầu không khí kinh sợ như vậy, cô lại ngủ thiếp đi! Trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Đây rõ ràng chẳng qua là một cái dựa trên vai, không biết tại sao trong lòng Diệp Tử Nam bịch một tiếng, tiếp theo cả trái tim đập không có chút quy luật nào.

Anh cũng không dám động đây, từ từ thả lỏng cơ thể để cho cô dựa vào thoải mái nhất.

Diệp Tử Nam quay đầu rũ mắt nhìn cô, tóc trên trán cô theo tư thế ngủ buông xuống, tinh tế xõa lên đôi mắt, ánh sáng trên màn hình thỉnh thoảng chiếu rọi lên mặt cô, có thể nhìn thấy rõ ràng mi mắt cô màu xanh.

Chẳng qua lúc đầu là anh tò mò về cô, sau khi tiếp xúc lại cứ muốn trêu chọc cô, mỗi lần thấy cô nghe được giọng cô, trong lòng chưa kịp vui mừng, có thể tức giận, có thể bất đắc dĩ, có thể mỉm cười, cả người đều dâng lên màu sắc sinh động hương thơm mát, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Hoặc có lẽ anh thật sự quá nhàm chán.

Sau khi bộ phim kết thúc, mọi người lục tục đi ra ngoài cũng không thể đánh thức cô, sau khi nhân viên làm việc đi vào liếc mắt nhìn rồi đi ra ngoài, chẳng bao lâu sau có một người đàn ông mặc âu phục đi vào.

Hắn cung kính đi tới bên cạnh Diệp Tử Nam, "Tổng giám đốc Diệp, ngài..."

Diệp Tử Nam giơ tay lên ngăn hắn lại, cẩn thận quay đầu nhìn cô một cái, mới nhẹ giọng phân phó, "Không sao cả, tôi đợi một lát rồi đi, cậu đang bận thì đi đi. Còn nữa, đừng để cho người khác vào."

Người đàn ông kia nhẹ giọng đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Trong phòng chiếu phim rất yên tĩnh, rất tối, cái gì cũng không thấy, bên tai chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cô và anh. Diệp Tử Nam cảm tay cô giữ trong lòng bàn tay, mềm mại không xương, da trắng nõn nà, cho nên anh không buông ra được.

Rất nhiều năm rồi, đối với chuyện nam nữ anh luôn không kiên trì, hiện tại vào giờ khắc này lại cảm thấy rất hường thụ.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Diệp Tử Nam liếc nhìn thời gian, đã đến giờ đi đón Tần Tuyết Tùng, anh ấn cái nút dưới chỗ ngồi, cả phòng chiếu phim sáng rực lên trong nháy mắt, anh nghiêng người nhẹ nhàng vỗ vỗ Túc Kỳ, "Đừng ngủ nữa, mau dậy đi."

Túc Kỳ chỉ cảm thấy giấc ngủ này có cảm giác rất thoải mái, rất an ổn, lâu lắm rồi không có cảm giác như thế.

Khi đó cô và Thẩm Ngôn Lỗi cùng đi thư viện tự học, thích nhất là ngồi trước cửa sổ chỗ mà mặt trời có thể rọi đến, mỗi lần Thẩm Ngôn Lỗi đều đến chiếm hai chỗ trước một ngày, mỗi lần cô học được một nửa là dựa vào người Thẩm Ngôn Lỗi ngủ thiếp đi. Ánh sáng mặt trời rọi lên người, ấm áp, rất

để chịu.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, mơ mơ màng màng thuận thế cũng ngủ được trên người Diệp Từ Nam, ôm eo anh, tựa vào ngực anh, ồm ồm nói, "Đừng quấy rầy, để em ngủ một lát mà, Ngôn Lỗi."

Diệp Từ Nam nhìn cô gái dính vào trên người anh, gầy yếu như vậy, làm cho anh nhìn không được muốn ôm cô.

Ngôn Lỗi, Thẩm Ngôn Lỗi. Anh còn nhớ rõ ngày đó Thẩm Ngôn Lỗi vẽ mặt cung chiều mặt mày tươi cười trong bữa tiệc đính hôn nhàn nhạt không tình nguyện, nhưng là người này vẫn từ bỏ cô, làm cô tổn thương.

Tình cảm của bọn họ rất cuộc sâu bao nhiêu, đến nỗi tới giờ khi cô đang ngủ vẫn kêu tên của hắn? Đến nỗi sau khi tổn thương cô mà cô đối với hắn vẫn nhớ mãi không quên?

Anh họ nhẹ một tiếng, mặc cho Túc Kỳ ôm anh, cũng phải hỏi mềm mỏng lễ phép, bộ dáng chính nhân quân tử, "Túc tiểu thư, tôi hơi mệt, có thể đổi tư thế ôm không?"

Túc Kỳ từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt anh, lập tức đẩy anh ra rồi ngồi dậy.

Diệp Từ Nam vuốt vuốt cánh tay tê cứng, mở miệng đùa giỡn ác độc, "Không nghĩ tới Túc tiểu thư chủ động như vậy."

Túc Kỳ á khẩu không trả lời được.

Dường như Diệp Từ Nam cũng không tính bỏ qua cho cô, mở hai tay ra, cười đến hồn xiêu phách lạc, "Tôi nghỉ ngơi xong rồi, tiếp tục đi."

Túc Kỳ đẩy tay anh ra, mặt đỏ gay giả bộ bình tĩnh, "Bệnh thần kinh!"

Nói xong đứng lên đi ra ngoài, hiện tại cô hận không thể gõ chết mình.

Diệp Từ Nam theo sau lưng cô, khóe môi khẽ nhếch lên, dường như tâm tình rất tốt.

Mãi cho đến khi Tần Tuyết Tùng lên xe, Túc Kỳ cũng không dám nhìn Diệp Từ Nam một cái.

Tần Tuyết Tùng vẽ mặt quan tâm hỏi, "Túc Kỳ, sao mặt đỏ như vậy, không thoải mái sao?"

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn thầy giáo hiền lành trước mặt, lắc đầu, "Không có, thưa thầy, con rất khỏe."

Hôm sau Túc Kỳ cũng không liên lạc với Diệp Từ Nam, không nhận điện thoại, nhắn tin không trả lời, căn bản là không để ý sự tồn tại của người này, lý do chỉ có một, cô bẽ bộn nhiều việc.

Cô đúng là bẽ bộn nhiều việc.

Thừa dịp phòng thí nghiệm có thời gian rảnh, Túc Kỳ xoa xoa huyết thái dương, suốt mấy đêm liền làm thí nghiệm, trong đầu đã sớm thành một khối bột nhão, nhưng có một chuyện giống như in trong đầu cô vậy, luôn luôn nhắc nhở cô.

Túc Kỳ hận tại sao mình có thể nhớ rõ ràng như thế.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn con số trên lịch ngày, hôm nay là sinh nhật Thẩm Ngôn Lỗi.

Trước kia sinh nhật của bọn họ đều là hai người cùng nhau trải qua, năm này không biết anh sẽ trải qua thế nào.

Vợ chưa cưới của anh có đẹp không? Bọn họ ở chung một chỗ hạnh phúc sao?

Cũng đã qua lâu như vậy, tại sao mình vẫn không bỏ xuống được?

Cô nghĩ bận rộn sẽ bỏ quên những bi thương bất lực trong lòng, sắp xếp kín thời gian, nhưng dường như cũng không có hiệu quả.

Túc Kỳ muốn làm tiếp thí nghiệm, vừa mới đứng lên đã cảm thấy đầu choáng váng, thấy hình ảnh đồ vật cứ chồng chéo lên nhau. Chợt nghe sau lưng có người gọi cô, một tiếng vừa rõ ràng vừa mơ hồ, cô quay người lại nhìn, chỉ cảm thấy hoa mắt, rồi cơ thể liền mềm nhũn xuống.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân vội vàng, không có đau đớn như trong tưởng tượng, chỉ thấy có một người nâng mình lên, rồi mất đi ý thức.

Diệp Từ Nam nhìn cô gái nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, làn da vốn sáng long lanh giờ bệnh nên trắng bệch, anh đưa tay chạm vào một cái.

Mặt gầy nhỏ như vậy, một bàn tay anh cũng có thể che hết.

Một Y tá vào điều chỉnh tốc độ truyền dịch, đỏ mặt nói với Diệp Từ Nam, "Một lát truyền xong gọi tôi là được."

Diệp Từ Nam lễ phép nói cảm ơn.

Y tá mặt càng đỏ hơn, cúi đầu chạy ra ngoài.

Diệp Từ Nam đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn mặt Túc Kỳ như có điều suy nghĩ.

Qua hồi lâu, xoay người đi ra ngoài, lúc trở lại đi theo phía sau là cô y tá hồi nãy.

Rút kim ra đau nhói nên làm Túc Kỳ tỉnh giấc, cô từ từ mở mắt, ánh sáng ngọn đèn trên đầu đâm vào mắt, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra. Cô từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn rõ người trước mắt, yếu ớt nói câu, "Là anh đưa tôi tới bệnh viện sao? Cảm ơn nhiều."

Diệp Từ Nam đứng bên cạnh gương mặt lạnh lùng nhìn cô, trên mặt nụ cười không chút để ý trước sau như một thường ngày cũng không có một tia.

Túc Kỳ vẫn cho rằng Diệp Từ Nam có bộ dáng dịu dàng ôn hòa như ngọc, giống như đối với bất cứ thứ gì cũng không thêm để ý, điệu bộ rất dễ nói chuyện. Thế nhưng hôm đó chứng kiến anh nổi giận nên sau này không cho là như vậy nữa.

Túc Kỳ vừa muốn nói chuyện, điện thoại Diệp Từ Nam vang lên, anh lấy ra liếc mắt nhìn, đi tới trước cửa sổ nghe máy..

Vừa mới bắt đầu nói mấy câu thì vẫn mềm mỏng, về sau càng nói, giọng lạnh như băng cứng rắn làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh.

"Đây là việc mà các người có thể làm? Tôi tốn tiền mời các người về chính là vì đồng đồ bỏ đi này?"

Bên kia đang giải thích gì đó.

"Chuyện gì cũng cần tôi giải quyết vậy còn cần các người làm gì? Tự các người xem mà làm, trước ngày mai mà không giải quyết được thì cắt hết đi."

Sau đó liền cúp máy.

Túc Kỳ hít mắt nhìn bóng dáng trước cửa sổ, thật sự anh chỉ là người buôn bán bình thường sao? Khí thế bức người như vậy một người bình thường có thể có sao?

Thì ra cái gọi là hiện tượng nóng lạnh thật sự tồn tại.

Anh xoay người lúc trở lại mặt lạnh như băng, trong đôi mắt xinh đẹp xen lẫn sương mù, cau mày hỏi Túc Kỳ, "Cô có biết bất tỉnh ở phòng thí nghiệm vào thời gian đó rất nguy hiểm không? Túc Kỳ, cuối cùng cô muốn làm gì?"

Túc Kỳ đuối lý, lúc đây chính là thời gian ăn cơm tối, phòng thí nghiệm trừ cô ra thì không có người khác, nếu như khí hơi ở phòng thí nghiệm tràn ra mà nói, như vậy hiện tại chắc cô sẽ không được tốt ngồi ở chỗ này, nghĩ lại quả thật rất sợ. Nhưng cô không chịu nổi giọng điệu Diệp Từ Nam, mạnh mẽ rống to, "Tôi không gọi anh đưa tôi tới, ai cho anh xen vào việc của người khác! Anh là gì của tôi, dựa vào gì mà quản tôi!"

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Túc Kỳ liền hối hận. Mình thật là không phân biệt tốt xấu.

Diệp Từ Nam không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, qua hồi lâu chợt bật cười, khoe miệng rõ ràng cong lên, nhưng nhìn qua người còn đáng sợ hơn so với lúc nãy.

Túc Kỳ không dám nhìn anh, cúi đầu nhỏ giọng giải thích, "Công việc của anh không vừa ý cũng đừng trút giận lên tôi, tôi chỗ nào chọc giận anh..."

Diệp Từ Nam xoay người đi ra ngoài, trong lòng quả thật im lặng.

Không phải anh vì công việc không vừa ý mà nổi giận với cô, mà là bởi vì cô mà phát lửa giận với cấp dưới.

Túc Kỳ nhìn anh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy áy náy nhiều hơn, cô kêu to, "Diệp Từ Nam, anh đừng đi."

Diệp Từ Nam dừng bước quay đầu lại nhìn cô, Túc Kỳ cảm thấy bộ dạng này của Diệp Từ Nam rất đáng sợ.

Túc Kỳ cúi đầu, rồi rầm nửa ngày mới mở miệng, "Thật xin lỗi, vừa rồi không phải tôi cố ý, anh đừng giận, tôi mời anh ăn cơm được không?"

Diệp Từ Nam nhủ mi, giọng điệu rất ngạo mạn, "Sớm nói như vậy không phải tốt hơn sao, lãng phí thời gian của tôi."

Túc Kỳ nhìn thấy gương mặt Diệp Từ Nam biến thành mùa xuân ấm áp, thật sự là không biết nói cái gì cho phải. Cô rất muốn đi qua sờ, xem mặt anh làm bằng gì, mà sao thay đổi nhanh như vậy.

Sau khi truyền dịch xong, Túc Kỳ có cảm giác sống lại, ít nhất đi đường không thấy hoa mắt, còn có thể nhảy dựng lên.

Diệp Từ Nam đi theo sau lưng cô, về mặt không đồng tình.

Lái xe đi ra ngoài thật lâu, Túc Kỳ nhìn kiến trúc chung quanh, quay đầu hỏi, "Anh đi nhầm đường sao?"

Về mặt Diệp Từ Nam vô tội, "Không phải cô nói mời tôi ăn cơm sao? Chẳng lẽ tôi nghe nhầm?"

Túc Kỳ xoa trán, đúng là tự làm vậy không thể sống mà.

"Không có không có, tiếp tục đi thôi."

Diệp Tử Nam đưa Túc Kỳ đến một cửa hàng cháo, cửa tiệm rất nhỏ, nhưng trước cửa đỗ rất nhiều xe, bên trong ngồi đầy người, buôn bán rất náo nhiệt.

Cửa hàng tuy nhỏ, nhưng được cái sạch sẽ gọn gàng, mùi thơm bay đầy nhà, vừa bước vào sẽ khiến cho người ta muốn ăn.

Mở tiệm là một đôi vợ chồng, nhìn qua đều là người thành thật chất phác hiền lành, vợ bên ngoài chào hỏi khách, chồng bên trong nấu cháo và các món ăn khác, thỉnh thoảng đi ra ngoài đưa món ăn, đều mặt mày tươi cười, còn có mấy người nhân viên.

Túc Kỳ cầm thực đơn từ từ xem, "Tôi muốn một phần bánh chẻo hấp, một phần lẩu thịt dê, một phần sườn heo nướng, lại thêm một phần cháo tôm thịt bò, tôi sẽ ăn những thứ này, còn anh xem anh ăn gì đi."

Diệp Tử Nam nhận lấy thực đơn đặt lên bàn, dịu dàng nhìn cô, "Bây giờ mới biết đói bụng?"

Túc Kỳ thành thật gật đầu, "Ừ, cả ngày tôi chưa ăn gì rồi."

Diệp Tử Nam cười càng dịu dàng hơn, nhìn cô mấy giây rồi gọi nhân viên phục vụ món ăn nói, "Cho tôi một phần như cô ấy vừa gọi, cho cô ấy một phần cháo trắng, một phần nhỏ thức ăn là được."

Túc Kỳ không thể tin nổi nhìn anh, Diệp Tử Nam không nhìn cô mà nói tiếp với nhân viên phục vụ, "Chỉ như thế thôi."

Nhân viên phục vụ nhìn Túc Kỳ một chút, lại nhìn Diệp Tử Nam một chút, rất thức thời cầm thực đơn rồi đi.

"Anh làm gì thế?"

Diệp Tử Nam chậm rãi rót chén nước, "Không làm sao cả."

Túc Kỳ trừng anh, "Tôi mời khách mà, tôi ăn món gì anh cũng quản? Không cần phải tiết kiệm cho tôi."

"Bác sĩ nói, gần đây cô ăn uống không điều độ, một bữa quá mức, hôm nay lại cả ngày chưa ăn cơm mới có thể tẻ xiu, sau khi tỉnh lại phải ăn thức ăn dễ tiêu, kiêng dầu mỡ, kiêng rượu chè ăn uống quá độ."

"Anh..."

Diệp Tử Nam đem cái ly cho cô, hơi hột phun mấy chữ, "Lời này không phải là tôi nói, mà là bác sĩ nói, hơn nữa còn nói đúng nguyên bản, bác sĩ cũng vì muốn tốt cho cô, nghe lời người ta đi, ngoan..."

Túc Kỳ nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười trên mặt Diệp Tử Nam đều rất xấu xa, về mặt kia và giọng nói giống như dụ dỗ đứa trẻ cố tình gây sự, còn thiếu mỗi đưa tay sờ đầu cô.

Ăn một bữa cơm, Diệp Tử Nam ăn món ngon, Túc Kỳ ăn vài miếng cháo trắng rồi ném cái muỗng xuống.

Diệp Tử Nam biết rõ rồi còn hỏi, "Thế nào, ăn không ngon sao?"

Túc Kỳ lờm anh một cái, "Chẳng có mùi vị gì..."

"Không thể nào, tuy cháo trắng nhưng là món tủ của bọn họ, ăn xong mọi người nói vừa dinh dưỡng lại ăn ngon."

"Vậy anh tới ăn thử một chút đi!"

Diệp Tử Nam giả bộ cầm cái muỗng cô vừa ném xuống mức một muỗng, bỏ vào miệng, về mặt hưởng thụ nuốt xuống, "Ăn rất ngon mà."

Túc Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể cắn anh một cái, "Anh cố ý! Diệp Tử Nam!"

Diệp Tử Nam cầm cái muỗng trên bàn Túc Kỳ và chút thức ăn trên đĩa, gạt một ít dưa leo muối chua và tương đậu vào trong cháo, sau đó khuấy khuấy, "Ném thử một chút đi."

Túc Kỳ nhận lấy cái muỗng, miễn cưỡng nếm thử một miếng, không thể không thừa nhận, dường như không tệ.

Diệp Tử Nam bưng chén nhỏ trong tay, từ từ mở miệng, "Cô lúc đầu thích cháo tôm thịt bò, cho nên theo đó liền ghét cháo trắng, ăn vào trong miệng tự nhiên thấy ăn không ngon, không thử một lần thì làm sao biết được cháo trắng không thích hợp với cô? Nếu cháo tôm thịt bò đã không phải của cô, tại sao không cho cháo trắng một cơ hội đây? Bây giờ không phải cũng cảm thấy cháo trắng ăn rất ngon sao?"

Cuối cùng Túc Kỳ cảm thấy trong lời nói của Diệp Tử Nam có ý khác, giống như đang nói về món cháo, vừa giống như đang nói cái khác, trong đầu

chợt lóe lên một ý niệm, bất cũng không bắt được.

Cô cúi đầu ăn vài miếng chợt nhớ tới, "Vừa rồi anh dùng cái muỗng của anh ăn cháo trong chén của tôi!"

"Nhỏ mọn thế, vậy cô cũng ăn một hớp trong chén của tôi là được rồi."

Túc Kỳ cảm thấy Diệp Tử Nam rất thích xuyên tạc ý người khác bản lĩnh này đã được dày công tôi luyện, rõ ràng cô không có ý đó!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cuối cùng vẫn là Diệp Tử Nam trả tiền, lý do rất đơn giản, không xài tiền của con gái.

Giăng co một đêm, Túc Kỳ đã sớm mang những thứ bị thương kia ném đi, vui ở chỗ cạnh tài xế gió thổi mát rượi thoải mái híp mắt, "Ôi, Diệp Tử Nam, xe này của anh rất thoải mái."

Diệp Tử Nam nghe cười cười, "Coi như cô còn biết phân biệt."

Rất ít người kêu thẳng tên anh như vậy, bất quá so với kêu Diệp tiên sinh thì dễ nghe hơn nhiều.

Đến trường học, lúc này là thời gian tự học của các sinh viên khóa dưới, Túc Kỳ lấy lý do nhiều người đường lại hẹp nên xuống xe trước, Diệp Tử Nam nhìn cô đoán ra được đầu mối cũng không nói gì thêm.

Túc Kỳ có chút chột dạ xuống xe chuẩn chạy về phòng, nhưng vừa bước vào cửa đã cảm thấy không đúng.

Trần Tư Giai mặc áo ngủ in hình hoạt hình hai chân nghiêm chỉnh ngồi trên giường, mặt nghiêm trang, "Bạn học Túc Kỳ, là người bạn cùng phòng duy nhất của cậu, tớ rất nghiêm túc chân thành vì tình bạn nhắc nhở cậu một chút, ngày mai giờ lên lớp tốt nhất cậu đừng đi, phòng thí nghiệm bên kia tốt nhất cũng đừng đi, còn nữa, nếu như thế nào cũng phải ra cửa thì nhớ mang kính và đeo khẩu trang."

Túc Kỳ nhìn bộ dạng này của cô ấy chỉ cảm thấy buồn cười, "Cậu làm thí nghiệm đến choáng váng đầu óc rồi hả?"

Trần Tư Giai nặng nề thở dài, "Ôi, tự cậu phúc đi."

Nói xong liền nằm xuống ngủ.

Túc Kỳ cho là cô ấy lại phát bệnh đùa giai nên không để trong lòng, ai ngờ sáng hôm sau đến phòng thí nghiệm, cách mấy phút lại có người chạy tới về mặt bất quái hỏi cô ngày hôm qua té xỉu là ai đưa cô đi bệnh viện.

Túc Kỳ nhìn mọi ánh mắt mọi người tỏa sáng hưng phấn, trong lòng rét run, cẩn thận giải thích, "Một người bạn, bạn bè bình thường. Vậy, tôi có việc đi ra ngoài một chút."

Túc Kỳ tránh mọi người về mặt mờ mịt chạy sang phòng bên cạnh hỏi Trần Tư Giai rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trần Tư Giai ngồi trước máy tính chơi trò chơi mắt nhìn không chớp, đối với phản ứng của cô dường như không giật mình, Túc Kỳ còn chưa mở miệng, Trần Tư Giai đã giải đáp nghi ngờ của cô, "Nghe nói tối hôm qua cậu bị té xỉu ở phòng thí nghiệm, sau đó bị một vị đẹp trai ôm đưa đi bệnh viện, nghe nói vị đẹp trai kia hình dáng phong cách đều đẹp, nghe nói vị đẹp trai kia dáng dấp rất xinh đẹp, nghe nói, vị đẹp trai kia lái chiếc xe cũng rất phong cách."

"Vậy sao tối qua cậu không nói cho tớ?"

"Bởi vì ăn cơm tối về, cũng tan hết rồi, tớ không thấy." Trần Tư Giai chợt ngẩng đầu lên, về mặt oán hận, "Cái gì cũng không thấy! Không thấy trai đẹp! Không thấy anh hùng cứu mỹ nhân! Không thấy chiếc xe! Bọn họ chỗ nào cũng hào sảng thảo luận khí thế ngất trời còn tớ cái gì cũng không thấy! Cậu có thể hiểu cảm nhận đó không! Trai đẹp ơi!"

Túc Kỳ nhìn cô ấy đùa giỡn, cau mày.

Trần Tư Giai ném con chuột trong tay, "Trai đẹp kia là ai hả?"

Túc Kỳ ngồi xuống bên cạnh cô, "Chính là đối tượng lần trước hẹn hò đó."

Trần Tư Giai nắc nắc lên, "Đầu gối kia? Không phải cậu nói cậu không động lòng sao? Thế mà còn liên lạc?"

Bây giờ Túc Kỳ nhìn đáng vẻ bất quá tò mò của cô ấy liền sợ, vội vàng phủ nhận quan hệ, "Ừ, anh ta là cháu ngoại của thầy Tần, cuối cùng tớ không thể không cho thầy Tần chút mặt mũi."

Trần Tư Giai "Cắt" một tiếng, "Viện có hả?"

Túc Kỳ gãi gãi đầu, "Trần Tư Giai, tớ chợt thấy hình như mình có chút sai sót trong việc kết giao bạn bè."

"Thật sao, chính xác, tớ cũng thế."

Túc Kỳ chợt chỉ vào thời gian trên màn hình máy tính về mặt cười gian, "Không còn thời gian, cậu thua rồi."

Trần Tư Giai tro mắt nhìn màn hình xuất hiện 'Game Over', muốn mắng Túc Kỳ, vừa ngẩng đầu lên đã không thấy tăm hơi.

Túc Kỳ đi trên hành lang, trong lòng rất rối rắm, hiện tại tình cảnh này giống mấy năm trước đã từng xảy ra ở trong trường học. Luôn là có vài người đột nhiên lao ra xuất hiện hỏi cô và người kia có quan hệ như thế nào.

Điện thoại truyền đến âm thanh có tin nhắn, cô mở ra, là Trần Tư Giai.

"Yên tâm đi, các cô ấy cũng chỉ mới mề vài ngày, qua mấy ngày là khỏe rồi, không có chuyện gì đâu."

Cuối tin nhắn còn kèm một khuôn mặt tươi cười đáng ghét.

Sau khi Túc Kỳ xem xong liền bật cười, lời này không giống Trần Tư Giai nói, chẳng qua nhìn khuôn mặt tươi cười thì đúng là phong cách của cô ấy.

Quả nhiên, không đến mấy ngày sau, chuyện này liền bị mọi người ném ra sau ót, giống như cho tới bây giờ chuyện cũng chưa xảy ra.

Tần Tuyết Tùng còn đặc biệt gọi cô đến phòng làm việc của ông, dặn dò cô chú ý nghỉ ngơi, bài vở và bài tập quan trọng, nhưng thân thể cũng quan trọng không kém.

Mấy ngày sau, Diệp Tử Nam cứ không có chuyện gì cũng chạy đến Đại học B, Túc Kỳ đối với hành động của anh rất tò mò.

"Gần đây anh rất rảnh sao?"

Dường như Diệp Tử Nam đã đoán được cô sẽ hỏi như thế, trả lời rất đường hoàng, "Bác sĩ nói, cô phải chú ý ăn uống có điều độ, phải ăn đúng một ngày ba bữa, tôi tới giám sát cô."

Túc Kỳ cũng không bao giờ dám nữa nói ra câu 'anh là gì của tôi, sao giám sát tôi', chỉ có thể dẫn tính nóng nhẹ nhàng thương lượng, "Tôi biết sai rồi, tôi sẽ ăn cơm thật ngon nghỉ ngơi thật tốt, làm phiền anh đừng tới."

Diệp Tử Nam không chút nào lay chuyển được, "Không được, nếu như cô ăn cơm thật tốt, lần trước cũng sẽ không tệ xiu."

Sau khi nói mấy lần, Diệp Tử Nam căn bản cũng không bỏ mặc cô, nên tới thì theo tới không bỏ sót, Túc Kỳ nói xong miệng lưỡi khô khốc cũng không có kết quả, chỉ có thể dùng hành động thực tế để phản kháng, mỗi lần Diệp Tử Nam hỏi cô ăn gì, cô đều chỉ những món ly kỳ cổ quái, mặc dù cô cũng không muốn ăn.

Chính là từ lúc đó cô dần dần nhập vào vòng tròn luẩn quẩn với Diệp Tử Nam, biết đám bạn của anh.

Có lúc Diệp Tử Nam đi một mình với cô, có lúc sẽ mang cô đi tham gia tụ tập với bọn họ, ăn cơm, ca hát, hoạt động thể thao, cùng bọn họ tiếp xúc ngày càng nhiều, Túc Kỳ đối với Diệp Tử Nam càng ngày càng hiểu kỳ, càng cảm thấy anh không đơn giản.

Buổi chiều thứ bảy Túc Kỳ và Trần Tư Giai ở trong ký túc xá quần lấy nhau cả một buổi, sau lại nhận được điện thoại của Diệp Tử Nam, hẹn cô buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Túc Kỳ tính toán thời gian, từ trên giường bò dậy mặc quần áo.

Trần Tư Giai dựa vào mép giường, táy trái cầm bản tạp chí, tay phải cầm quả táo, cười hi hi hời, "Ồ, con gái vui vẻ làm đẹp cho mình, cậu ăn mặc xinh đẹp như vậy là vì có hẹn với người nào đó?"

Túc Kỳ liếc nhìn mình trong gương, nhìn rất lâu.

Túc Kỳ đổi lại không mặc váy, tùy tiện thay vào áo T-shirt và quần jean, ném giày tăng chiều cao cho người đi qua một bên, lau phấn trang điểm trên mặt, mới xuống lầu.

Cô vừa bước chân ra khỏi cửa phòng lại thu chân về, nhìn chăm chăm Trần Tư Giai, trên mặt từ từ nở ra một nụ cười quý dị.

Trần Tư Giai nheo mắt nhìn cô, "Cậu muốn làm gì?"

Túc Kỳ ngồi xuống nắm bả vai cô, dụ dỗ nói, "Không muốn làm gì, không phải cậu cậu vẫn muốn gặp Diệp Tử Nam sao, cùng đi chứ?"

Trần Tư Giai ném đồ trong tay, cầm tay Túc Kỳ, vẻ mặt mong chờ, "Có thật không? Có thật không? Đây là sự thật có phải không?"

Túc Kỳ gật đầu, đối với phản ứng của Trần Tư Giai cô rất hài lòng.

Trần Tư Giai chột thu hồi nụ cười, nghiêng mắt liếc cô, lạnh lẽo nói, "Cậu tốt như vậy sao? Nói không chừng là Hồng Môn yến, cậu kéo tớ đi làm bia đỡ đạn, tớ mới không ngu như vậy, liền hai chữ, không đi!"

Túc Kỳ đẩy cô một cái đứng lên, hung dữ nói, "Trần Tư Giai, cậu thật đáng ghét! Tớ nguyên rủa cậu cuối tuần ngày đêm làm thí nghiệm, số liệu thí nghiệm không có cái nào sử dụng được!"

Nói xong lấy gối đập lên người Trần Tư Giai mấy cái, thừa dịp trước khi Trần Tư Giai đánh lại ném gối xuống chạy ra ngoài, để lại Trần Tư Giai phía sau hét lên, "Túc Kỳ, cậu là người con gái độc ác!"

Diệp Tử Nam ngồi trong xe, nhìn bộ dạng lên xe lén lút như kẻ trộm của Túc Kỳ, không nhịn được bật cười, anh càng ngày càng cảm thấy cô rất thú vị, mỗi lần đều mang lại cho anh những cảm giác khác nhau.

Túc Kỳ lườm anh một cái, "Cười cái gì mà cười, còn không mau lái xe đi."

"Yên tâm đi, bên ngoài không thấy được bên trong." Nói xong quay đầu nhìn Túc Kỳ.

Túc Kỳ mặt kỳ quái hỏi, "Sao thế?"

Diệp Tử Nam lắc đầu, "Không có gì."

Sau đó khởi động xe.

Mặc dù Túc Kỳ không nói gì, nhưng từ những hành động của cô, Diệp Tử Nam phát hiện trong lòng cô thay đổi, tâm tình bài xích mấy ngày trước dường như trở lại.

Trong đầu anh đột nhiên lóe lên một ý tưởng, mặc dù anh thừa nhận chuyện này rất nhàm chán rất không thú vị, nhưng anh quyết định làm như vậy, khóe môi không thể không nhếch lên.

"Muốn ăn gì."

"Tùy ý đi."

Âm thanh Diệp Tử Nam vui vẻ nói rõ ràng, "A, tùy ý, rất tốt."

Túc Kỳ lại cúi đầu, như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Cô nhìn đồ vật và những người xung quanh, lại nhìn cách ăn mặc của mình, thật muốn lập tức biến mất.

Mặc dù mấy bàn khách bên cạnh dường như cũng không để ý cô, nhân viên phục vụ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, không có biểu hiện ra một chút khác thường nào, nhưng cô cảm thấy bọn họ đang nhìn cô, sớm biết thế đã không thay quần áo.

Trong lòng cô ra sức nhắc Diệp Tử Nam, anh nhất định là có ý! Anh nhìn thấy cô ăn mặc thoải mái như vậy nên cố ý mang cô đến chỗ này dùng cơm!

Nhà hàng com Tây này tọa lạc trên đỉnh núi, trang trí rất có không khí, ánh đèn chiếu cũng rất lãng mạn, ngoài cửa sổ là cảnh đêm của thành phố, trên sân khấu cách đó không xa là đàn Piano và đàn Violon hợp tấu rất vui mắt, nếu như bỏ qua chuyện Túc Kỳ và quần áo không hợp nhau, thì đây là một nơi nói chuyện yêu đương rất tốt.

Hết lần này tới lần khác Diệp Tử Nam có vẻ mặt không rõ nội tình, giả vờ quan tâm hỏi cô thế nào.

Túc Kỳ thật muốn cầm ly rượu đỏ trong tay gọi lên đầu anh, sau đó mang cái mâm úp lên đầu anh!

"Sao lại không ăn? Để lạnh hương vị sẽ không ngon."

Túc Kỳ giả vờ không nghe thấy nhìn ngoài cửa sổ, ăn cái đầu anh, hiện tại cô hận không nhai được Diệp Tử Nam.

Diệp Tử Nam nhìn rất bình thường, ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ lại gần, "Tôi đặt ghế lô đã chuẩn bị xong chưa?"

Phục vụ hai tay để sau lưng, khom người một chút, "Đã chuẩn bị xong, Diệp tiên sinh."

"Vậy giúp chúng tôi đưa bữa ăn sang ghế lô đi."

"Được"

Nói xong đứng lên vươn tay phía Túc Kỳ, "Đi thôi."

Túc Kỳ hiểu rõ, rốt cuộc thấy Diệp Tử Nam có ý xấu, rõ ràng anh có ý định đặt ghế lò rồi, lại còn khiến cho cô ngồi chỗ này xấu hổ cả nửa ngày!

Cô nhìn bàn tay đưa đến trước mặt, không chút suy nghĩ tới lý luận 'nam nữ thụ thụ bất thân' kia, rất nhanh đưa tay nắm lấy, nở nụ cười đứng lên, sau đó dọc đường đi cầm tay Diệp Tử Nam rất chặt, dùng móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay anh.

Hiện tại cô hận móng tay mình không đủ dài không đủ sắc bén.

Chờ Túc Kỳ ngồi xuống mới lưu luyến không rời buông tay, sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, về mặt Diệp Tử Nam cũng không chịu nổi nữa, nhìn những dấu vết rất sâu trong lòng bàn tay, về mặt không thể tin, "Thế mà em cũng có thể ra tay được!"

Trong ghế lò tầm nhìn tự do hơn bên ngoài rất nhiều, tâm tình Túc Kỳ rất tốt nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt đặc ý một chút.

Diệp Tử Nam về mặt bất đắc dĩ, "Tức giận cũng đã trút ra, có thể ăn được chưa?"

"Được chứ, em cũng đói bụng." Túc Kỳ quay đầu cầm dao nĩa cười hi hi thưởng thức món ăn ngon.

Diệp Tử Nam lại không động đậy, thu hồi nụ cười khuôn mặt dịu dàng rũ mắt nhìn cô.

Ngón tay cô trắng bóc như ngọc, cúi đầu nghiêm túc cắt đĩa thịt bò bít tết, trên mặt trang điểm nhẹ, không nhìn kỹ căn bản không biết, so với những người con gái bình thường anh tiếp xúc trang điểm đậm rất xinh đẹp thì người con gái trong sáng này một chút cũng không giống nhau. Sạch sẽ như vậy, chuyên tâm như vậy, giống như trong biển người mờ mịt phát ra ánh sáng, chiếu sáng cả thế giới.

Bao gồm, thế giới của anh.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Diệp Tử Nam không nghĩ tới ngày hôm sau Túc Kỳ lại chủ động gọi điện thoại cho anh.

Lúc ấy Diệp Tử Nam đang họp, Bộ trưởng bộ tài chính đang hướng về phía màn hình trên bục phát biểu chỉ vào những đồ thị lên xuống báo cáo, tiếng rung ong ong vô cùng khác thường ở trong phòng họp yên tĩnh làm cho người ta chú ý.

Diệp Tử Nam cầm điện thoại lên theo thói quen muốn nhấn nút tắt máy, vô ý nhìn thoáng qua, cho nên nhấn nút màu xanh nghe máy.

"Này, anh đang làm gì thế?"

Diệp Tử Nam rũ mắt nhìn bàn tay đang đùa nghịch chiếc bút, dừng một lúc, "Không làm gì, đang rảnh rồi."

Cả phòng họp về mặt của mọi người không thay đổi, nhưng trong lòng lập tức hoạt động phong phú, thời gian qua trong công việc luôn nghiêm túc trong sạch vậy mà ngay trước mặt cấp trên và bọn họ lại nói dối. Mặc dù không nghe được đối phương đang nói gì, nhưng suy nghĩ thêm một chút là có thể đoán được.

Rảnh rồi? Không làm gì? Vậy đám người bọn họ lo lắng đề phòng ngồi hai giờ ở phòng họp để làm gì? Đánh bài sao? Bàn xem trưa nay ăn gì sao?

"Vậy chiều nay anh có thời gian không?"

Diệp Tử Nam nhếch môi cười một tiếng, dịu dàng đáp một câu, "Có thời gian."

Khuôn mặt của Diệp Tử Nam tươi cười không chút nào báo động trước lại hù dọa được một đám người. Mặc dù tổng giám đốc Diệp cười lên nhìn rất tuần tú, nhưng thật sự là rất quý dị.

Bên kia truyền đến âm thanh hưng phấn, "Vậy em mời anh ăn cơm chiều được không?"

Diệp Tử Nam cảm thấy cô không có ý tốt, nhưng vẫn sáng khoái đáp ứng, "Được."

"Vậy năm giờ gặp ở cửa sau đại học A, đừng tới trễ đó." Túc Kỳ nói xong liền cúp điện thoại.

Diệp Tử Nam nhìn biểu thị trò chuyện kết thúc trên màn hình, vừa lắc đầu vừa cười.

Đề điện thoại xuống, nụ cười trên mặt đã tan hết, nhìn Bộ trưởng tài chính thân nhiên phun hai chữ, "Tiếp tục."

Trong phòng mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, vẫn là đáng về tổng giám đốc Diệp rất khá.

Đi ra từ phòng họp, Diệp Tử Nam nghiêng đầu nói với trợ lý Tô Dương bên cạnh, "Hủy toàn bộ những kế hoạch đã sắp xếp sau bốn giờ chiều nay, tôi muốn đi ra ngoài một chút."

Tô Dương gật đầu, "Được, tổng giám đốc Diệp."

Cửa sau đại học A có một đường dành cho người đi bộ, thời gian này chợ đêm đã bắt đầu, cả con đường đều là học trò đi dạo ăn com, rộn ràng nhộn nháo rất náo nhiệt

Diệp Tử Nam dừng xe ở chỗ rất xa, lúc đi trở lại thì thấy Túc Kỳ đứng dưới tàng cây trong sân trường, trong miệng ngậm mút quả, thấy anh liền cười rồi ngoắc anh.

Diệp Tử Nam vừa đi tới gần, Túc Kỳ liền lôi kéo cánh tay anh đi về phía trước, "Đi, đi ăn com, đói chết em rồi."

Diệp Tử Nam cúi đầu liếc mắt nhìn cánh tay đặt trên tay anh, vừa định đưa tay cầm, thì Túc Kỳ buông tay ra.

Cô đi ra ngoài mấy bước, vừa quay đầu lại mới phát hiện Diệp Tử Nam còn đứng sững sờ tại chỗ, một bên tay đang đặt lên cánh tay kia, không biết đang suy nghĩ gì.

"Này, anh phát ngốc gì thế, đi!"

Diệp Tử Nam ngẩng đầu nhìn cô, cười nhạt, "Được"

Túc Kỳ mang Diệp Tử Nam đi đông đi tây giữa đám đông, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc anh một cái xem anh có theo kịp hay không.

Thật lâu rồi Diệp Tử Nam không đi lại chen chúc trong đám người như vậy, anh vốn định che chở trước mặt cho Túc Kỳ, nhưng cô năng động giống như con cá chạch (trơn, luồn nhanh), căn bản không cần anh bảo vệ, anh đành hoàng theo phía sau, trước mắt chỉ có cái đuôi ngựa kia ve vẩy lay động.

Cuối cùng Túc Kỳ dừng ở một tiệm mỹ phẩm nhìn qua rất cũ nát không sạch sẽ, xoay người cười với Diệp Tử Nam một cái, "Chính là nơi này, đồ ăn tiệm này ngon kinh khủng."

Diệp Tử Nam nhíu mi liếc cô một cái, hỏi hột hỏi ngược lại, "Là sao?"

Sau khi bước vào, khắp phòng đều là học sinh quần Jean áo T-shirt, Diệp Tử Nam ban ngày phải tham dự hội nghị, buổi sáng lúc ra cửa chính thức mặc âu phục màu xám tro, lúc này xuất hiện ở nơi này thế nào cũng cảm thấy khó coi.

Trong lòng anh lập tức hiểu, thật là một cô gái nhỏ có thù phải trả.

Sau khi ngồi xuống, Túc Kỳ nói với Diệp Tử Nam, "Anh ngồi đây lát nhé, em đi mua."

Có lẽ khí chất trên người Diệp Tử Nam như thế nên xuất hiện nơi này rất kỳ quái, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, đều là ánh mắt những học sinh ngây thơ thẳng tuột, một chút cũng không biết che giấu, cứ như vậy thẳng tắp nhìn sang.

Diệp Tử Nam lại không thèm để ý chút nào, chợt quay lại liền bắt được Túc Kỳ đang nhìn lên, nhìn về mặt cô từ hải lòng biến thành ngượng ngùng, thản nhiên bật cười.

Túc Kỳ không nghĩ tới Diệp Tử Nam lại đột nhiên quay đầu, bị tóm đúng lúc, vô cùng mất tự nhiên chuyển tầm mắt nhìn về phía khác.

Nụ cười Diệp Tử Nam lại sâu thêm mấy phần, quay đầu, không chút nào để ý ánh mắt của mọi người, cởi áo ra, tháo cà vạt, nói lỏng cổ và ống tay áo, rồi xắn ống tay áo lên, nhìn qua lại có mấy phần nho nhã thư giãn, giống như thoáng cái trẻ thêm vài tuổi.

Túc Kỳ cảm số thứ tự trở lại bàn ngồi xuống, liền nghe phía sau một đôi tình nhân nhỏ giọng thảo luận.

"Này, anh nhìn người đàn ông đó, người mặc áo sơ mi trắng đó, có ngoại hình rất tốt nha." trong giọng cô gái lộ vẻ hoa si và phấn khởi, đáng về giống như Trần Tư Giai.

Bạn trai cô gái hiển nhiên không chịu, "Anh mặc áo sơ mi cũng rất đẹp trai mà."

Cô gái "xì" một tiếng bật cười, "Anh? Là anh? Anh cũng không soi gương nhìn một chút, anh mặc vào nào có đẹp như người ta, anh có vóc dáng khí chất ôn hòa như người ta sao?"

Người con trai rõ ràng nổi giận, "Có phải em xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá hay không, anh nói nữ sinh các em đều cảm thấy yêu thích áo sơ mi trắng, thấy mặc áo sơ mi trắng liền cho là bạch mã hoàng tử, không khéo hần vừa quay đầu lại thì hù chết em (ý nói mặt xấu hù chết người), này, cái này ăn ngon, cho em ăn."

"Thật sao, để em nếm thử."

"...."

Hai người vẫn còn lải nhải vừa ăn vừa đầu vớ mồm, Túc Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Ngày đã dần dần tối xuống, nhưng còn chưa tới lúc bật đèn, trong nhà ánh sáng cũng không tốt, nhưng Túc Kỳ lại thấy rất rõ ràng. Có vài người phải cần dựa vào y phục để làm đẹp cho mình, còn có một số người có thể mặc trang phục bình thường tùy ý nhưng lại có hương vị rất riêng không giống người khác, dĩ nhiên Diệp Tử Nam thuộc dạng người sau.

Rõ ràng Diệp Tử Nam cũng nghe được, vẻ mặt cong cong, cảm giác được tầm mắt Túc Kỳ và khuôn mặt cô nhìn thẳng vào mắt cũng không né tránh, 'sóng dậy không sợ hãi' cầm đôi đũa duy nhất trên bàn, đẩy ra phía sau cọ xát hai cái.

Túc Kỳ thấy động tác này của anh về mặt kỳ quái hỏi, "Làm sao anh biết phải làm như vậy?"

Diệp Tử Nam tương đối im lặng, thờ dãi, "Anh cũng từng trải qua thời học sinh đến đại học, cuộc sống như thế anh cũng từng có, em kém anh chỉ có ba tuổi, xin đừng nghĩ rằng giữa chúng ta không thể vượt qua được khoảng cách."

Ánh mắt Túc Kỳ nhìn xung quanh, bĩu môi, không nhận câu nói đó.

Khi hai chén bún chua cay thơm phức đặt lên bàn, ánh mắt Túc Kỳ lập tức sáng lên, "Mau ném thử đi, em đặc biệt kêu bỏ nhiều vùng (mè) và ớt cay."

Lúc đầu Diệp Tử Nam cho rằng Túc Kỳ chỉ là muốn trêu chọc anh, bắt quá nhìn đáng về mặt mày cong cong đúng là rất thích tiệm này, chỉ là anh thực sự tròn tròn mắt.

Túc Kỳ nhìn Diệp Tử Nam nhìn chăm chăm vào chén nhưng không có bất kỳ động tác nào, có chút giễu cợt mở miệng, "Thế nào, tổng giám đốc Diệp ăn nhiều sơn hào hải vị nên ghét loại thức ăn này? Cũng không trách được, sao em lại có thể để cho ngài thân cao quý hạ mình ăn món này đây, ngài..."

Diệp Tử Nam mới nghe được một nửa lập tức cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn, thật không biết nếu anh nhìn thêm, cô sẽ nói ra những lời khó nghe nào nữa. Diệp Tử Nam luôn mạnh mẽ, cho tới giờ đều là anh chế giễu người khác, hiện tại lại gặp cô gái này đúng là không có biện pháp nào.

Túc Kỳ nào đâu biết rằng Diệp Tử Nam không thể ăn nhất là chua và cay, giờ hai thứ này lại ở cùng nhau, anh có phần há hốc mồm.

Túc Kỳ cầm đũa ăn vài miếng động tác liền chậm lại, cô khuấy khuấy chén bún chua cay, ánh mắt lại nhìn Diệp Tử Nam chăm chú, một lòng mong đợi nước lèo màu đỏ sẽ rơi trên áo sơ mi trắng, nhưng Diệp Tử Nam lại thủy chung không để cho cô được toại nguyện.

Động tác của anh tao nhã ung dung, không có chút nhếch nhác và không ổn, Túc Kỳ đột nhiên cảm thấy không thú vị, chuyện căn bản không phát triển như cô tưởng tượng, năng lực ứng biến của Diệp Tử Nam quá tốt, căn bản cô không phải là đối thủ.

Tâm tình xuống thấp dĩ nhiên khẩu vị cũng không tốt, cô ăn vài miếng rồi buông đũa xuống.

Diệp Tử Nam biết cô đang nghĩ gì, liếc cô một cái, cũng để đũa xuống, thử thăm dò hỏi, "Đi?"

Túc Kỳ cầm túi đứng lên, buồn buồn trả lời, "Được."

Trong lòng Diệp Tử Nam, Túc Kỳ giống như đứa trẻ, có vui vẻ hay không cũng biểu hiện hết lên mặt, vừa nhìn là hiểu, đơn thuần sạch sẽ, không cần tốn công hao tổn tinh thần vật lộn đoán lòng người khác, mỗi lần xã giao xong, cuối cùng vẫn nhớ tới cô, càng ở chung với cô càng cảm thấy cô rất đáng quý.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Nghĩ tới đây, Diệp Tử Nam nắm chặt cánh tay trong tay, trong ngực là 'ôn hương nhuyễn ngọc', bên tai hô hấp yên ổn kéo dài, tay anh vuốt vuốt đuôi tóc, cảm giác mềm mại hương thơm mát của kem dưỡng tóc quanh quần đầu ngón tay anh.

Nếu như ngay lúc đó rút người trở ra, vẫn duy trì khoảng cách bạn bè, vậy quan hệ của bọn họ có lẽ sẽ lâu dài hơn.

Diệp Tử Nam vén một góc chăn lên, nhẹ nhàng di chuyển cánh tay bị Túc Kỳ đè ép cả đêm. Nửa người đau đớn chưa xót tê dại, giống như bị mấy vạn con kiến cắn xé.

Cô cũng thật kỳ lạ, bình thường lúc hai người họ đi ngủ, cô cực kỳ rất không đành lòng, luôn chiếm hơn nửa cái giường, thường cách một lúc lại đổi một tư thế. Nhưng mỗi lần bọn họ ôm nhau ngủ, cô lại có thể ngoan ngoãn duy trì một tư thế đến trời sáng. Thường ngày thì hướng về anh giường nệm vuốt, chỉ có thời điểm vui vào ngực anh mới dịu dàng nhu thuận giống như con mèo nhỏ.

Diệp Từ Nam nhét góc chăn cho cô, cúi đầu nhìn cô mấy lần rồi đứng lên. Đi tới trước cửa sổ phòng khách sát đất, kéo màn cửa sổ ra.

Mặt trời phía đông vừa ló dạng, bầu trời rộng lớn bao la, mặt trời dần dần lên cao, chiếu sáng cả thành phố.

Cơ thể Diệp Từ Nam căng ra, anh cũng không biết mình bị làm sao, đột nhiên bắt đầu nhớ lại chuyện lúc trước, hơn nữa mỗi lần nhớ lại là cả một đêm. Đồng thời anh cũng không nghĩ tới chính là, mình vậy mà nhớ rõ ràng như thế, ngay cả một chi tiết rất nhỏ cũng nhớ rõ ràng.

Người khác đều nói, khi một người bắt đầu nhớ lại chuyện cũ là nói rằng hắn đã già rồi. Chẳng lẽ là, anh già thật rồi?

Tiếng chuông điện thoại nhảm chán vang lên, Diệp Từ Nam cau mày, nhìn dây số xa lạ mà quen thuộc trên màn hình, chân mày nhăn sâu hơn, anh chậm chạp không nhận, khi tiếng chuông sắp kết thúc mới nghe máy.

"A lô." giọng điệu trước sau như một không chút để ý.

Bên kia giọng nữ dường như đối với anh rất hiểu rõ, biết anh luôn dùng âm thanh trong trẻo lạnh lùng này, không có chút nào không vui, "Ngại quá, sớm như vậy đã gọi điện cho anh, không quấy rầy anh nghỉ ngơi chứ?"

Thật lâu cũng không có âm thanh nào khác, Diệp Từ Nam vươn ngón tay vẽ đóa hoa lên rèm cửa sổ, nhàn nhạt đáp một câu, "Không có."

"Em vừa mới diễn xong, đang trên đường trở về, qua báo chí thấy có đưa tin về anh, liền gọi điện cho anh," giọng nữ bên kia dừng lại mấy giây, trong âm thanh dễ nghe mang theo chút cẩn thận, "Anh hẳn là biết, em đã trở về?"

Diệp Từ Nam vẽ xong một đóa, lại vẽ thêm một đóa bên cạnh, "Biết, tôi có nghe nói."

"Vậy chúng ta tìm thời gian thích hợp gặp mặt một lần đi?"

Diệp Từ Nam không trả lời ngay, bên kia dường như cũng có tính kiên nhẫn cực tốt, cũng không thúc dục anh, lẳng lặng chờ.

Anh xoay người đi vào phòng khách, sau khi ngồi xuống, tìm điều thuốc trên bàn rồi hút, ngậm điều thuốc trong miệng, sau khi đốt hút một hơi, phun ra khói mù lượn lờ, mới hít mũi nói, "Được."

Túc Kỳ vừa mới đi tới phòng khách liền bị mùi thuốc lá làm ho sặc sụa, cô bịt mũi mở cửa sổ ra, về mặt ghét bỏ, "Mới sáng sớm ngủ dậy liền hút thuốc lá, kẻ nghiện thuốc!"

Diệp Từ Nam dập tắt điều thuốc, ngón cái xoa mi tâm, vừa lên tiếng mới phát hiện âm thanh khàn khàn khô khốc, "Nâng cao tinh thần, hôm nay có một hợp đồng muốn ký."

Đội cả phòng khói thuốc tàn đi, Túc Kỳ mới nhìn thấy vẻ mặt Diệp Từ Nam mệt mỏi, đi tới ngồi cạnh anh, "Tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Diệp Từ Nam chợt dựa sát vào, đầu để trên vai cô, hai tay để lên hai cánh tay cô, sau đó thì không hề động đậy.

Túc Kỳ muốn đẩy anh ra xem thế nào, nhưng hai tay anh ra sức ngăn cô lại.

"Anh làm sao vậy?" Túc Kỳ không thể không mặc cho anh dựa vào.

"Không sao, có thể để cho anh dựa vào một lát, chỉ một lát thôi." Âm thanh bay bổng, để lộ không có chút sức lực và mệt mỏi.

Túc Kỳ chợt có chút hoảng hốt, ở trong trí nhớ của cô, Diệp Từ Nam vẫn là người rất tốt rất đáng tin để dựa vào, từ khi quen biết chưa từng phát hiện thấy đáng sợ này, yếu đuối? Bần khoản? Những từ này giống như đều không nên xuất hiện trên người anh.

Túc Kỳ mở miệng muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Túc Kỳ vốn đang lo lắng, sáng sớm làm điểm tâm với Diệp Từ Nam và cùng nhau ăn, ăn không đến vài miếng liền bỏ đi, Diệp Từ Nam ra cửa không bao lâu, cô cũng ra khỏi nhà, buổi trưa hẹn đến nhà Trần Từ Giai ăn cơm kẹ.

Mặc dù Trần Từ Giai tính tình tùy tiện cầu thả, nhưng ở phương diện nấu nướng cô ấy là cao thủ, trước kia lúc đi học, lén lút nấu ăn trong ký túc xá, mỗi lần đều thu hút rất nhiều người trọ phòng bên cạnh.

Nhắc tới tài nấu nướng của Trần Từ Giai, Túc Kỳ luôn thêm thưởng ba thước, trong lòng cô, Trần Từ Giai dù chỉ là nấu mỳ ăn liền cũng ăn ngon hơn so với cô nấu.

Ăn cơm xong hai người mệt mỏi ngã xuống ghế salon xem tivi, Túc Kỳ không yên lòng cầm điều khiển đổi kênh, đổi từ kênh đầu đến kênh cuối, rồi lại từ kênh cuối đến kênh đầu tiên.

Trần Từ Giai đập cô một cước, "Này, cậu làm gì thế, vừa rồi ăn cơm cũng không có tinh thần mà ăn, chẳng lẽ là, có?"

Túc Kỳ mệt mỏi nên cũng lười tính toán với cô.

"Này, kênh vừa rồi, mở lại đi!" Trần Tư Giai chợt đoạt lấy điều khiển tivi, "Hình như tớ nhìn thấy chồng cậu."

Trước ống kính Diệp Tử Nam và một người đàn ông trung niên ngồi sau bàn nghiêm túc viết gì đó, sao đó hai người trao đổi, cuối cùng đứng lên bắt tay nhau trong tiếng vỗ tay, rồi nhìn nhau cười, ánh đèn flash không ngừng xuất hiện.

Về một môi biếng nhác lúc sáng của Diệp Tử Nam đã thay đổi, thần thái sáng láng, mặt mày rạng rỡ, trước ống kính cười rất đắc chí mãn nguyện, cặp mắt kia mang ánh cười rất sâu sắc.

Túc Kỳ mang theo lo lắng trong lòng rút cuộc cũng an tâm, nhưng nghĩ cũng rất kỳ lạ, buổi sáng nhìn đáng vẻ của anh cũng không giống giả vờ.

Cô ngồi dậy nghiêm túc hỏi Trần Tư Giai, "Cậu nói, tình thân một người có thể giả vờ được hay không?"

Ánh mắt Trần Tư Giai tiếp tục nhìn chằm chằm vào tivi, "Có ý gì?"

"Nói đúng ra, một người rõ ràng rất mệt, nhưng có thể ngủ dậy rồi giả vờ cả một ngày là có sức sống bắn ra bốn phía."

Trần Tư Giai chỉ vào người đang nói chuyện trên màn hình, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi.

"Cậu đang nói anh ấy sao?"

"Buổi sáng lúc anh ấy ra khỏi cửa sắc mặt khó coi muốn chết, mí mắt cũng lười nâng lên, bây giờ cậu xem, cho anh ấy chạy Ma-ra-tông cũng dư sức." Câu nói kế tiếp Túc Kỳ không chút suy nghĩ liền phun ra, "Loại chuyện như vậy mà cũng có thể giả vờ, vậy còn cái gì là không thể giả vờ? Tình cảm? Có phải hay không ngoài mặt đối với tớ rất tốt, thật ra thì trong lòng căn bản không để ý tớ thậm chí rất ghét tớ?"

Vừa nói xong, Túc Kỳ liền bị chính mình làm hết hồn, cô không biết tại sao mình lại nói ra những này, chắc là lơ đãng tùy ý nhắc tới còn cô đối với Diệp Tử Nam vẫn không xác định, đây mới là suy nghĩ thực sự trong lòng cô?

Trần Tư Giai nhìn mặt cô có vô số biểu tình trên đó, "Cậu cùng anh ấy biết lâu như vậy, cũng đã kết hôn hai năm rồi, không phải cậu nên rõ ràng nhất sao? Làm sao ngược lại tớ hỏi tớ?"

Tâm tình Túc Kỳ chợt lên xuống, không nói ra thì bị đè nén bức bối. Bởi vì vì mình, cũng bởi vì Diệp Tử Nam.

Buổi tối ăn cơm xong cô mới chậm rãi về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy hai chiếc giày vút ở cửa, giày là của Diệp Tử Nam, nhưng cách bày gọn gàng như vậy thì không phải là tác phong của anh.

Diệp Tử Nam luôn chú ý từng chi tiết, qua tay anh cái gì cũng đều có thứ tự ngăn nắp, đầu vào đây.

Vừa vào phòng ngủ đã ngửi thấy cả phòng toàn mùi rượu, Túc Kỳ mở đèn liền thấy Diệp Tử Nam nằm ngang trên giường, trên người chỉ đắp một phần chăn, vừa nhìn biết là tùy tiện đắp lên.

Đột nhiên xuất hiện ánh đèn thức tỉnh người trên giường, nhưng chẳng qua anh chỉ giật giật rất nhẹ, rồi lại ngủ tiếp.

Hôm qua Túc Kỳ mới đổi ra giường và vỏ chăn, lúc này y phục trên người Diệp Tử Nam cũng không cởi ra, nghĩ chắc cũng không có tắm, khắp người toàn mùi rượu cứ như vậy nằm trên giường, hơn nữa hôm nay tâm tình Túc Kỳ cũng không tốt, cô giận đùng đùng đi tới.

"Này, không tắm mà leo lên giường, bẩn chết!"

Diệp Tử Nam nghe thấy, nhưng bây giờ không muốn mở mắt.

Tối qua anh một đêm không ngủ, vốn là một môi không chịu nổi, một phần hợp đồng từ buổi sáng ký tên đến buổi trưa, lúc ăn cơm trưa lại thành mục tiêu cho mọi người công kích, cũng không kịp ăn một miếng liền ngênh đón một chén lại một ly rượu trắng thay nhau oanh tạc, anh mạnh mẽ chống đỡ được đến cuối tiệc rượu, lúc trở về liền nôn ra trên đường. Bây giờ trong dạ dày đau rát, đầu óc choáng váng như căng ra, một cái cũng không nhúc nhích được.

Túc Kỳ nhìn anh không có phản ứng, trong lòng càng tức giận, không biết trong lòng anh lại nghĩ gì thế.

Mặc dù tức giận, trong lòng Túc Kỳ vẫn khâm phục Diệp Tử Nam. Cô gặp qua rất nhiều người sau khi say rượu, chỉ có Diệp Tử Nam mới có thể uống nhiều sau đó vẫn duy trì hình tượng tốt đẹp như vậy, tao nhã bình tĩnh, thậm chí tóc cũng không rối một sợi, tùy lúc cũng có thể ra cửa gặp khách.

Cô khom lưng ra sức kéo cánh tay Diệp Tử Nam, "Anh mau đứng lên cho em, làm chiếc giường duy nhất cũng bị dơ!"

Diệp Tử Nam miễn cưỡng mở mắt ra, cảm giác được đèn trên đầu đang đưa, mắt nhắm chặt lại, uể oải nói, "Đừng động tới anh, anh thật sự rất khó chịu."

Túc Kỳ cho rằng anh là cao thủ giả vờ, cười lạnh, "Anh có thể giả vờ như vậy, ai biết có khó chịu thật hay giả? Mau đứng lên cho em, thay quần áo sạch sẽ rồi mới lên giường!"

Nói xong ra sức quàng hai tay lên vai anh, lay qua lay lại.

Diệp Tử Nam chợt đẩy cô chạy về phía nhà vệ sinh, ngay sau đó Túc Kỳ nghe được âm thanh dường như nôn mửa, cô sững sờ.

Sau âm thanh xả nước bồn cầu, Diệp Tử Nam từ từ đi ra, nhắm mắt lại dựa vào cửa nhà vệ sinh, sắc mặt tái nhợt, trắng bệch rất dọa người.

Bỗng nhiên Túc Kỳ bắt đầu hồi hận, xem ra đúng là anh không thoải mái thật.

Cô đi tới đỡ anh, "Anh không sao chứ?"

Diệp Tử Nam hất tay cô ra, lạnh lùng nói, "Vừa lòng chưa?"

Nói xong đi tới trước tủ quần áo cởi đồ ra, thay đồ ngủ rồi đi vào phòng tắm, toàn bộ quá trình động tác chậm chạp, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Túc Kỳ bị ánh mắt và giọng nói anh làm đông cứng lại, không dám tiến lên.

Tối hôm đó Diệp Tử Nam tắm xong liền ôm chăn ngủ mất, Túc Kỳ không chịu được phòng ngủ chính có mùi rượu, đi ngủ ở phòng khách bên cạnh. Cô luôn quen giường, đổi chỗ, trần trọc trở mình, khó có thể ngủ. Cuối cùng nghĩ đến ngày mai là học kỳ mới lại bắt đầu, ngày nghỉ cũng kết thúc, mới ép buộc mình phải ngủ.

Ngày hôm sau Túc Kỳ và Trần Tư Giai ngáp liên tục xuất hiện ở phòng làm việc, quan sát mấy người khác tuổi xấp xỉ giáo sư, đều là đáng vẻ phờ phạc ngủ không đủ, hai người lập tức liền yên tâm thoải mái đứng lên.

Buổi sáng lúc ra cửa Diệp Tử Nam còn đang ngủ, chờ cô tan làm về nhà, đúng như dự đoán anh không ở nhà.

Túc Kỳ càng ngày càng nghĩ không ra, từ khi nào thì bắt đầu, cô và Diệp Tử Nam tiến vào chiến tranh lạnh không ngừng nghỉ?

Buổi tối hôm đó khi Túc Kỳ đắp mặt nạ dưỡng da ngồi trên ghế salon xem phim thần tượng nội dung cầu huyết đến buồn nôn, đột nhiên nhận được một cú điện thoại, sau khi cúp máy liền xé bỏ mặt nạ, tùy tiện mặc quần áo rồi chạy vội vàng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Túc Kỳ tới bệnh viện hỏi ý tá mới tìm được phòng bệnh.

Khi cô gái nằm trên giường nhẹ giọng gọi cô một tiếng "Cô giáo", trái tim Túc Kỳ mới thả lỏng.

Túc Kỳ đối với Dư Hiểu ấn tượng cũng không sâu sắc, chỉ nhớ em ấy là một cô gái yên lặng, thân thể yếu đuối, có thể là do ít tập luyện, nên cơ thể không tốt, quanh năm sắc mặt tái nhợt, ngược lại thành tích trong lớp luôn đứng đầu danh sách.

Khi bác sĩ khám bệnh, đặt ống nghe một lát về mặt liền cứng lại hỏi, "Tiền sử em có bệnh gì không?"

Dư Hiểu nhẹ giọng trả lời, "Em có bệnh tim, tính chất bẩm sinh."

Bác sĩ vừa nghe liền nóng nảy, "Có bệnh tim mà còn vận động kịch liệt, người trẻ tuổi không biết quý trọng thân thể của mình."

Túc Kỳ nghe xong giật mình, thế mà cô không biết! Cô cái gì cũng không biết! Cô theo lớp này hai năm, không biết Dư Hiểu cố ý giấu diếm hay do cô căn bản không quan tâm, thế nên chuyện lớn như vậy mà cô cũng không biết!

Chán nản và hồi hận một cổ xông vào đầu cô, về mặt cô lo lắng hỏi, "Hiện tại em ấy có gì nguy hiểm không?"

Bác sĩ liếc nhìn cô một cái, "Cô là như thế nào với người bệnh?"

"Tôi là chủ nhiệm lớp em ấy."

"Tạm thời không có gì nguy hiểm, sau này nhất định phải chú ý không để người bệnh hoạt động mạnh, thân thể cô ấy đã..."

"Bác sĩ, tình huống của em em đều biết, thầy đừng nói nữa." Dư Hiểu chợt ngắt lời bác sĩ, dùng ánh mắt liếc nhìn người bên trái.

Nam sinh vẫn đứng bên cạnh về mặt hồi hận nhìn cô, nhìn qua không giống như có quan hệ bình thường.

Bác sĩ thờ dài, "Em nên nghỉ ngơi một chút, cảm thấy tốt liền xuất viện, nhớ uống thuốc đúng giờ."

Sau khi bác sĩ đi, Túc Kỳ sờ đầu cô hỏi, "Khá hơn chút nào không?"

Dur hiểu gật đầu, "Tốt hơn nhiều, ngại quá cô Túc, trẻ như thế còn làm phiền cô."

"Không sao cả", Túc Kỳ cười một cái, quay đầu hỏi, "Em ở lớp nào?"

Người con trai hơi khom lưng, "Em ở lớp cô Trần."

Túc Kỳ suy nghĩ một lúc, mở miệng hỏi, "Trần Tư Giai."

"Vâng."

Cô cười một tiếng, "Vậy thẳng thắn đi, em là bạn trai em ấy?"

Người con trai gãi gãi đầu, nhìn Dur Hiểu một cái, Dur Hiểu nhú mày, mặt đỏ dần, không dám nhìn cậu ta.

"Không phải."

Túc Kỳ nhìn hai người liếc mắt đưa tình, nghĩ rằng đôi tình nhân nhỏ đang giận dỗi, vui vẻ hỏi, "Vậy các em..."

Dur Hiểu chợt ngồi dậy, cúi đầu, "Cô giáo Túc, em đỡ hơn nhiều rồi, chúng ta đi thôi."

Túc Kỳ đi tới đỡ cô, người con trai cũng muốn đi qua đỡ, bị cô né tránh, về mặt người con trai lúng túng. Túc Kỳ làm bộ không thấy, trong lòng cười thầm.

Túc Kỳ ôm cả người cô đi về phía trước, người con trai theo sau, Túc Kỳ nói với Dur Hiểu lời nói tình ý sâu xa, "Bây giờ là đại học, cô cũng không thể quản các em như hồi còn trung học, ngày thường cô cũng không giao lưu với các em nhiều, có chuyện gì nhất định phải nói cho cô biết, cô đã là chủ nhiệm lớp các em, tự nhiên phải có trách nhiệm với các em."

Dur Hiểu gật đầu, "Dạ em biết rồi, cô Túc."

Túc Kỳ còn muốn nói thêm gì đó, nghe phía sau có người gọi cô, cô quay lại thì thấy Thẩm Ngôn Lỗi.

Hai gò má anh ta đỏ ửng, nhìn qua không có tinh thần, cười với cô có chút miễn cưỡng.

Túc Kỳ suy nghĩ một chút vẫn là đến gần mấy bước, "Anh làm sao vậy?"

Thẩm Ngôn Lỗi vuốt vuốt trán, giọng khàn khàn, "Không có chuyện gì, lên con sốt, tôi đây chuyển nước. Còn em?"

Trong ấn tượng của Túc Kỳ, cơ thể Thẩm Ngôn Lỗi vẫn rất khỏe, trong cuộc sống của anh ta, ít khi thấy anh ngã bệnh, ngay cả loại cảm cúm bị lên con sốt như thể này dường như cũng không có.

Hàng năm đến mùa đông, lúc Túc Kỳ phàn nàn với anh ta lỗi mũi tắc nghẹn khó chịu, anh ta sẽ kiên nhẫn dụ dỗ cô, sau đó mua một đồng thuốc lớn dặn cô phải uống đúng giờ, rồi mang cô quần chặt chẽ kín mít.

Nhìn đáng vẻ bây giờ của anh ta, dường như rất nghiêm trọng.

Túc Kỳ nhìn hai người bên cạnh, "Trong lớp tôi có học sinh không thoải mái chột té xỉu, tôi tới xem một chút."

Thẩm Ngôn Lỗi gật đầu một cái, "Vậy thì đi đi."

Túc Kỳ nhìn phía sau anh ta một chút, "Không ai đi cùng anh tới đây sao? Anh... Vợ chưa cưới của anh đâu?"

Ánh mắt âm trầm của Thẩm Ngôn Lỗi chợt sáng lên, "Anh tự đi tới, gọi xe tới là được."

Túc Kỳ thuận miệng hỏi tiếp, "Vậy tôi lái xe đưa anh về."

Sau khi nói xong liền hối hận.

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn mặt cô có vẻ phiền muộn, cười khổ, "Vậy làm phiền rồi."

Không biết tại sao, lúc ấy trong đầu Túc Kỳ chợt nảy sinh ra suy nghĩ.

Nếu như Thẩm Ngôn Lỗi đổi là Diệp Từ Nam, vậy nhất định anh sẽ cười nhạt, môi mông khê mở phun ra hai chữ, "Rất tốt." Sau đó sẽ không để cho cô có bất kỳ cơ hội dỗi ý nào, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra bãi đậu xe.

"Tiểu Kỳ?" Thẩm Ngôn Lỗi đề bà vai cô lại.

Túc Kỳ hoàn hồn, ra sức lắc đầu một cái, "Không phiền lòng, tiện đường, đi thôi."

Túc Kỳ đưa Dư Hiểu về đến dưới lầu, nhìn cô ấy lên nhà, Thẩm Ngôn Lỗi đứng bên cạnh.

Mấy năm trước Túc Kỳ cũng từng ở một phòng tương tự như thế này trong ký túc xá, hàng ngày mỗi buổi tối Thẩm Ngôn Lỗi cũng sẽ đứng dưới lầu nhìn cô đi lên, vẫn đợi cho đến khi cô trở về phòng ngủ, đứng ngoài ban công vẫy tay với anh ta, anh ta mới rời đi.

Khi đó cô có bao nhiêu là ngu ngốc, tưởng rằng bước tiếp theo bọn họ hạnh phúc như vậy, nắm tay đi hết đời này.

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn Túc Kỳ, mặt cô nâng lên nhìn chăm chăm vào ánh đèn trước cửa sổ đối diện, về mặt cô đơn, nhìn thấy thế tim anh ta đau đớn từ từ.

"Cô Túc, vậy em cũng về nhé." Sau lưng vang lên một giọng nam yếu ớt.

Túc Kỳ trở lại bình thường, bộ dạng cô giáo nghiêm túc, "Dư Hiểu là con gái, cô hỏi em ấy không tiện, em nói cho cô nghe một chút, hôm nay xảy ra chuyện gì?"

"Cô Túc, cô còn nhớ không? Một năm sau khi vào trường, cô và chúng em cùng cô Trần tổ chức đi chơi xuân, lúc lên núi em rớt đồ nên quay lại tìm, đụng phải cô ấy tụt lại phía sau, lúc đó cô ấy thờ dốc sắc mặt tái nhợt ngồi trên tảng đá, em cũng không biết làm sao, liền muốn đi qua bảo vệ cô ấy, lúc hai chúng em bò từ từ lên đỉnh núi, cô và cô Trần đều lo lắng."

Túc Kỳ suy nghĩ một chút, dường như là có chuyện như vậy, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, bọn em ở trường gặp nhau mấy lần, thành bạn bè, quan hệ cũng không tệ. Em biết em thích cô ấy, không chỉ muốn làm bạn bè của cô ấy, sau này em nói cho cô ấy biết, cô ấy không chỉ có từ chối em, mà còn trốn tránh em. Em tìm cô ấy chừng mấy ngày, cuối cùng hôm nay cũng tìm được cô ấy ở phòng tự học, em kéo cô ấy từ phòng học chạy ra ngoài mấy bước, không nghĩ tới đột nhiên cô ấy thở rất lợi hại, rồi hôn mê bất tỉnh," ánh mắt người con trai chợt đỏ lên, "Em thật sự không biết cô ấy bị bệnh tim."

Túc Kỳ biết, mới vừa rồi ở bệnh viện nhìn ánh mắt cô ấy, Dư Hiểu cũng có thích cậu ta. Bởi vì do mình bị bệnh nên tự ti, từ chối người yêu.

Túc Kỳ thở dài, "Cô ấy cũng là thân bất do kỷ vì em mà suy nghĩ."

Người con trai chợt ngừng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy kiên định, "Em không quan tâm, cô ấy có bị bệnh hay không, có thể sống bao lâu, những thứ này em đều không quan tâm, em thích cô ấy! Cô ấy cũng không phải là em, làm sao biết rõ thế nào mới là suy nghĩ cho em?"

Phản cổ chấp này có lẽ là ngây thơ, có lẽ chẳng qua nóng lên ba phút đồng hồ, nhưng đối với tình cảm mà liều lĩnh nhiệt tình và kích động như vậy làm cho cô cảm động, vì tâm tình này cô cũng đã từng có.

Nhưng bây giờ đây? Cô còn có thể vì chuyện tình yêu mà liều lĩnh, cho dù là như thiêu thân lao vào lửa cũng sẽ không tiếc sao?

Túc Kỳ đưa Thẩm Ngôn Lỗi về nhà, dọc đường đi trong lòng hai người đều có tâm sự.

Thẩm Ngôn Lỗi thấy động tác lái xe của cô rất thành thực, giọng điệu không rõ nói, "Trước kia lúc học lái xe, em vừa lái xe lên đường thì làm tắt máy, hồi hộp tới tay đều là mồ hôi."

Mắt Túc Kỳ nhìn về phía trước, xem nhẹ tâm tình trong lời anh ta nói, giương như nói để cho có nói trả lời, "Cũng đã qua lâu như vậy, cuối cùng tôi cũng phải trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ như trước kia nữa."

Bây giờ Túc Kỳ lái xe tốt như vậy hơn phân nửa là công lao là thuộc về Diệp Từ Nam.

Khi đó Diệp Từ Nam luôn nhanh trí ngồi trên vị trí kế bên tài xế, chiếc xe bánh bao chói mắt của anh bị cô quẹt qua không biết bao nhiêu lần.

Cô vốn khản trương, hết lần này tới lần khác là Diệp Từ Nam dạy cô phương pháp lại cực kỳ biến thái.

Anh sẽ không giống người khác điều khiển cô như vậy, làm cho cô tay chân luống cuống. Anh từ đầu đến cuối cũng sẽ không nói một câu, chỉ là yên lặng hai tay ôm ngực nhìn đường xá phía trước, cho dù mắt thấy sẽ gây ra sự cố giao thông ngoài ý muốn anh cũng sẽ không mở miệng nhắc nhở, đợi đến khi xuống xe hoặc là chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, anh mới tổng kết phát biểu ý kiến, cùng đưa ra sáng kiến.

Cô nhớ có một lần ở khu phố xá sầm uất, xe trên đường chạy rất nhiều, chiếc xe trước mặt chợt dừng lại, cô sợ tông vào đuôi chiếc xe nên lái sang hướng bên phải, mà bên phải có chiếc xe đang theo sát, chỉ cảm thấy thân xe chấn động mạnh một cái, hai xe đụng vào nhau.

Sau cơn chấn động, Diệp Từ Nam nhú mi, đáy mắt mang theo vui vẻ, nhàn nhạt nói câu, "Đẹp."

Sau đó cời dây an toàn xuống xe giải quyết vấn đề.

Sau khi lên đường một lần nữa, Túc Kỳ không nhịn được hỏi anh, "Rõ ràng anh nhìn thấy phía sau có chiếc xe đi tới, sao không nhắc nhở làm em tỉnh"

người?"

"Sao anh phải nhắc nhở em?" Diệp Từ Nam liếc cô một cái, "Chuyện như vậy người khác nói cho em biết cũng vô dụng, chỉ có em tự mình trải qua mới có thể khắc sâu ấn tượng, biết đề lần sau lúc muốn sang đường thì phải bật đèn xi nhan, phải quan sát các tình huống hướng đi các xe khác."

"Đã như vậy thì anh còn ngồi chỗ này làm gì? Tự em luyện tập không phải tốt hơn sao?" Giọng nói Túc Kỳ mang vẻ ghét bỏ.

Chợt trên mặt Diệp Từ Nam có chút lỳ lợ, rất nhanh trả lời một câu, "A, vậy sao giống nhau được."

Túc Kỳ vẫn không hiểu sao lại không giống nhau chứ.

Sau nhiều lần phát sinh một số sự cố và người chứng kiến một số sự cố đó là Diệp Từ Nam tổng kết đưa ra sáng kiến, cuối cùng kỹ thuật lái xe của Túc Kỳ đột nhiên tăng mạnh. Lúc học lái Túc Kỳ không thể không thừa nhận, Diệp Từ Nam đúng là thầy dạy tốt.

Túc Kỳ lưu loát kéo thắng (phanh) lên, quay đầu, "Tới rồi."

Thẩm Ngôn Lỗi định mở cửa xuống xe nhưng rồi đóng lại, nghiêm túc hỏi, "Xem ra bệnh của cô gái kia đã rất nghiêm trọng, cô ấy lựa chọn không liên lụy đến người con trai, là vì muốn tốt cho cậu ta, em cảm thấy cô ấy làm đúng không?"

Túc Kỳ không hiểu tại sao Thẩm Ngôn Lỗi đột nhiên lại hỏi cô vấn đề này, nhưng vẫn rất nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Tôi nhớ lúc đi học có học qua một câu, Trang Tử (nhà triết học Trung Quốc) không phải cá, làm sao biết cá có vui không? Cô ấy cũng không phải tôi, làm sao sẽ biết cái gì mới là vì tôi mà suy nghĩ? Hẳn là nói những lời này nghe được rồi chứ."

Mặc dù không trả lời trực tiếp, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Sau một hồi lâu Thẩm Ngôn Lỗi mới gật đầu xuống xe, từng bước đi về phía trước. Anh ta vẫn cho rằng năm đó làm như vậy là vì tốt cho Túc Kỳ, mặc dù từng mờ mịt hoang mang, nhưng chưa bao giờ hối hận, thế mà bây giờ anh ta lại bắt đầu hối hận.

Có lẽ năm đó cái gọi là "Vì nghĩ cho cô" lại càng làm tổn thương cô sâu hơn.

Loại tổn thương này không bao giờ có thể....có thể bù đắp được.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Lúc Túc Kỳ về đến dưới lầu liền hoảng sợ.

Trước vườn hoa có mấy chiếc xe vây xung quanh, ánh sáng xa hoa phát ra trong bóng tối, mấy người đàn ông tựa vào mũi xe nói chuyện, ngón giữa đều kều lên đốm lửa đỏ.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Ánh đèn xe chiếu rọi tới đó, mấy người đàn ông đều quay đầu sang nhìn.

Túc Kỳ đến gần mới phát hiện, bọn họ đều uống rượu. Âu phục nam giới gọn gàng sạch đẹp, giữa hai hàng lông mày □ không giới hạn.

Thấy Túc Kỳ, Giang Thánh Trác sau khói thuốc mở miệng cười trêu chọc, "Ồ, nhân vật chính đến, chúng ta rút lui thôi!"

Ngay cả Thi Thần về mặt từ tám trăm năm trước luôn luôn đứng đắn cũng đùa giỡn độc ác, "Đúng đó, đêm xuân khổ đoán, chúng ta đây là đám người cô đơn đừng quấy rầy người ta có đôi có cặp."

Mấy người cười rồi lái xe rời đi, động tác sạch gọn lưu loát, để lại một đồng tàn thuốc.

Túc Kỳ cúi đầu oán thăm, chỗ nào có đôi có cặp chứ, tối hôm qua vừa mới cãi nhau một trận.

Vừa nghĩ vừa đi về phía trước, cổ tình không để ý đến anh.

Lúc Diệp Từ Nam đi tới bên cạnh, anh chợt đưa tay kéo cô.

Diệp Từ Nam phải uống nhiều mặc dù không đến nổi say, nhưng rõ ràng trạng thái đã không còn tỉnh táo. Rõ ràng bọn họ đang chiến tranh lạnh, bây giờ lại cười đến phong tình vạn chủng với cô.

Ánh mắt anh sáng lấp lánh, cong môi nhẹ giọng hỏi, "Vẫn còn giận anh?"

Túc Kỳ quay đầu chuyển hướng sang một bên, động tác tức giận như trẻ con khiến cho Diệp Tử Nam buồn cười.

Anh đứng thẳng người lên, đối mặt với Túc Kỳ, cầm tay cô đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng dụ dỗ, "Đừng giận nữa, tối hôm qua anh không thoải mái, bây giờ xin em lỗi có được không?"

Anh càng nói càng nhích tới gần, cuối cùng đặt bên tai cô, như gần như xa, vừa nói vừa hướng vào trong thối khí.

Hơi thở mát lạnh của đàn ông và mùi rượu, cùng mùi thơm thuốc lá đồng loạt đánh úp tới, trong lòng Túc Kỳ hoảng sợ, muốn thoát ra ngoài khỏi lòng bàn tay anh.

Anh lại không cho phép cô trốn tránh, hai tay ôm mặt cô, nhìn ánh mắt cô, mang theo mê hoặc bên trong, từ từ tiến lại gần, cuối cùng in trên môi cô, trong nháy mắt gần bó như môi với răng, mí mắt rất mỏng che kín ánh mắt xinh đẹp, lông mi dày cong vút nhìn rất mê người.

Anh cũng không đi sâu, chỉ là khe khẽ vuốt ve, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ trên môi cô, nhẹ nhàng ngậm môi dưới vào trong miệng, liếm ngậm hút cắn.

Mặt Túc Kỳ dần dần nóng lên, không thể tin nhìn gương mặt trước mắt này.

Anh cực ít dịu dàng và kiên nhẫn mà hôn cô như thế, cho dù là lúc trước thời điểm tình cảm tốt nhất cũng chưa bao giờ có.

Diệp Tử Nam chợt buông cô ra, từ từ mở mắt, khẽ cười một cái, "Nhắm mắt lại, ngoan."

Nói xong từ từ hướng về trước hôn lên đôi mắt cô, Túc Kỳ theo bản năng nhắm mắt lại.

Bởi vì không thấy được cho nên cảm giác lập tức lớn mạnh thêm, môi lạnh của anh từ đôi mắt xuống chớp mũi, cuối cùng trở về vị trí ban đầu.

Dưới đèn đường, bóng cây loang lổ vẩy vào trên người bọn họ. Đêm đã khuya, xung quanh rất yên tĩnh, Túc Kỳ đột nhiên cảm giác được an tâm, người đàn ông này trên người luôn luôn có một loại làm cho người ta say đắm yên ổn.

Túc Kỳ đỡ anh mở cửa nhà, mới vừa vào tới liền bị anh đặt lên trên cánh cửa, cúi đầu cắn môi cô, lôi kéo cô cùng anh quần quít, tay đã theo vạt áo vuốt lưng cô, cảm xúc trơn bóng mềm mại khiến cho anh càng ngày càng mê muội.

Túc Kỳ thở dốc, mới vừa rồi trong thang máy anh liền bắt đầu không đang hoàng, không dấu vết động tay động chân, nếu như không có camera, chỉ sợ anh càng hành động táo tợn hơn.

Cuối cùng hai người cùng té xuống salon, Diệp Tử Nam nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên.

Túc Kỳ duy trì tư thế nằm ngửa không thay đổi, trong lòng suy nghĩ chuyện lúc tối, chợt mở miệng hỏi, "Diệp Tử Nam, trước kia anh từng thích người nào không?"

Cô biết Diệp Tử Nam không có say.

Diệp Tử Nam mở mắt, vẻ mặt không rõ.

Túc Kỳ xoay người nằm đè lên trên người anh, tay gầy nút áo sơ mi của anh, "Lúc đi học có phải có rất nhiều cô gái theo đuổi không? Anh có biết lúc trước em rất thích một người không?"

Diệp Tử Nam nâng một cái cô lập tức trượt xuống, thờ ơ trả lời, "Có."

"Vậy bọn anh sao lại tách ra."

"Anh chỉ có thể nói, hai mươi tuổi nhất định phải yêu, cũng nhất định phải chia tay."

Âm thanh của Diệp Tử Nam rơi xuống, trong phòng một mảng yên tĩnh, Túc Kỳ cau mày nghiêng đầu, dường như đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó, Diệp Tử Nam nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ghế salon vốn rộng rãi mềm mại nhưng vì chứa hai người cùng lúc nên có vẻ chật chội, Diệp Tử Nam cũng không ngại, chỉ cảm thấy vợ nhỏ trong ngực hương thơm ôn nhu mềm mại, trong mũi quanh quẩn mùi thơm cơ thể thuộc về cô.

Túc Kỳ cau mày suy nghĩ rất lâu, chợt ngẩng đầu hỏi anh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, "Người con gái đó là ai?"

Diệp Tử Nam một tay ôm cô, một tay đặt sau ót, nhắm mắt lại vẻ mặt thích ý, "Người con gái nào?"

Túc Kỳ hai tay nín cổ áo sơ mi của anh, cười xấu xa, "Chính là người mà anh vừa nói từng thích ấy."

Diệp Tử Nam nhắm mắt lại, nửa thật nửa đùa trả lời, "Người con gái anh thích là em."

"Trước em cơ!"

"À, đã qua lâu rồi, anh không nhớ rõ."

"Không thể nào!" Túc Kỳ đề lên người anh, cách mặt anh chỉ mấy milimet, "Anh nói mau! Không phải quá nhiều người, nên anh không nhớ được chứ gì?"

"Ừ, nhớ, anh thích em." Diệp Từ Nam thờ ơ trước sau như một, dường như nói cho qua loa xong chuyện.

"Không phải vậy!"

"Anh yêu em!" Diệp Từ Nam trả lời rất nhanh, đôi mắt vẫn nhắm như cũ, lông mi rất dài khẽ rung rẩy.

Túc Kỳ càng nhìn càng thấy vẻ mặt của anh không được tự nhiên, còn giống như đỏ lên, không tự chủ dựa sát vào, muốn nhìn cho rõ hơn.

Diệp Từ Nam cảm giác được hơi thở ấm áp quét trên mặt, lửa nóng trong lòng lập tức vọt tới, vịn vào eo cô theo vạt áo trượt vào trong, xoa hông thịt của cô, càng lúc càng đè nén không được.

Anh mở mắt liếc cô một cái, giọng khàn khàn khó nhin, "Em dựa vào nữa, dựa vào nữa anh liền động thủ đó!"

Túc Kỳ nhìn ánh mắt anh đang bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt mãnh liệt lập tức phản ứng kịp, muốn đứng thẳng dậy, nhưng bàn tay đặt bên hông cô không có chút ý định nào buông ra.

Túc Kỳ dùng sức đẩy mấy cái, không để ý tới bụng đang ma sát một chỗ, chờ đến khi cô chuẩn bị ngẩng đầu trách Diệp Từ Nam, vừa nhấc mắt liền thấy tín hiệu nguy hiểm trong mắt Diệp Từ Nam, đen nhánh như mực, đen nhưng có ánh lửa lấp lánh.

Cô lập tức rũ đầu nằm xuống ngực Diệp Từ Nam, bên tai nghe nhịp tim mạnh mẽ có lực của anh, 'đông đông đông,' bụng dưới cảm giác được rõ ràng lửa nóng đang chống vào, giống như ở đó thoáng chốc cũng nhảy lên một cái.

Túc Kỳ vừa bị hai bên cùng đập làm tâm tư hỗn loạn, đầu óc trống rỗng, gương mặt hồng lại nóng, nhỏ giọng thì thầm, "Anh buông tay ra."

Diệp Từ Nam theo thất lung trượt lên trên, vốn định tạm giải nhiệt, ai ngờ khi nắm được đầy đả trước ngực, mặc dù cách áo lót, nhưng cảm thấy mềm mại cảm giác no đủ khiến cho như có dòng điện chạy từ lòng bàn tay vào tận đáy lòng, cả người lập tức bị lửa lòng đốt cháy, dường như rượu cũng dâng lên, trong lòng trong đầu dục vọng bị ứ đầy, ngây ngô giống như trẻ mới lớn.

Diệp Từ Nam dịch người ra bên ngoài, hơi dùng sức nâng cô vợ nhỏ đang giả chết nằm trong ngực anh sang bên cạnh, nhìn khuôn mặt cô trắng nõn nhìn loạn khắp nơi nhưng không dám nhìn ánh mắt của anh, cũng không đề nén được nữa, cúi đầu cắn lên mặt cô một cái.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ tưởng rằng sẽ nghênh đón một trận cuồng phong bão táp, thế nhưng anh chợt chậm động tác lại, tay cởi nút áo trước ngực cô rồi từ từ chui vào trong, không chút hoang mang âu yếm, vuốt ve, có mùi phấn thích thú trên đầu.

Hơi thở nóng như lửa quét trên mặt, chóp mũi, môi lưỡi của anh lưu luyến trên khoe môi cô. Những chuyện như thế này Diệp Từ Nam luôn mạnh mẽ, tối nay cũng rất khác thường, có lẽ là do rượu, từ mới bắt đầu liền dịu dàng không thể tin.

Khi ngón tay anh vuốt ve trước ngực vừa đau vừa nhột lại căng ra, cô không tự chủ đưa tay đè anh lại, không biết rốt cuộc muốn cho cô dừng lại, hay vẫn là do anh dùng sức hơn. Anh để vào giữa hai chân cô, không chút báo động trước chôn sâu vào trong cơ thể cô, Túc Kỳ nhất thời nhin không được ưm một tiếng, Diệp Từ Nam nghe vào tai rất khiêu khích.

Đột nhiên xuất hiện vật lấp vào chỗ trống không để cho cô thích ứng, cảm giác đau đớn tê dại cùng nhau kéo tới, cơ thể chợt căng cứng, thân thể theo phản ứng bình thường khiến cho cô đặt hai tay đặt trước ngực anh kịch liệt đẩy ra.

Diệp Từ Nam cũng không có bất kỳ động tác nào nữa, chôn ở cổ cô, nhẹ nhàng nói câu, "Đừng làm rộn, anh rất khó chịu, Túc Kỳ, em bắt anh phải làm gì với em bây giờ..."

Cô chợt có phần sợ hét hồn hét vía, mở ánh mắt ướt ướt mê hoặc nhìn anh, vừa mở miệng thanh âm quyến rũ chảy ra nước, "Anh chỗ nào không thoải mái?"

Diệp Từ Nam mở miệng thật sâu rồi cắn một ngụm vào thịt non mềm trên cổ cô, hận không thể cắn chết cô!

Cực nóng chôn trong cơ thể cô khẽ run rẩy, hai ngón tay nắm đỉnh cao vút trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi ấm áp ngậm lấy tai cô, khẽ liếm mát chậm rãi, Túc Kỳ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ chỗ nhỏ bé xông ra, lúc đầu căng đau từ từ bị đủ loại cảm giác thay thế.

Nhưng dần dần lại cảm thấy trống không, cô muốn làm anh nhúc nhích. Lòng ngực anh dán chặt cô, nhiệt độ nóng lên, hơi thở thô ráp hỗn hển mang theo khó nhin, nhưng cố nhin xuống như vậy lại gây vò cô!

Một khi nổi lên tâm tư, té bào toàn thân đều kêu gào, cảm giác ngứa ngáy bò khắp toàn thân, cắn nuốt lý trí cô.

Hai tay Túc Kỳ nắm chặt vào ghế salon, ngón chân co quắp rúc vào một chỗ, không tự chủ nâng cao vòng eo ma sát một cái, cái loại này khiến cho tư tưởng khoái cảm lao ra khỏi cơ thể thẳng lên đại não!

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Có lần đầu tiên liền muốn có lần thứ hai, cảm giác tê dại nóng bỏng đó khiến cho Túc Kỳ muốn ngừng mà không ngừng được.

Hết lần này tới lần khác Diệp Tử Nam chỉ nhìn cô giãy dụa cơ thể một cách vụng về, cho dù cặp mắt đã đỏ lên vẫn không có chút động tác nào.

Anh không phải là không muốn, ngược lại, cảm giác chặt chẽ co rút xoắn vào nhau làm cho anh muốn phát điên lên rồi!

Chẳng qua là từ trước tới giờ ra trận đều chủ động khiến cho anh có chút nản lòng thoái chí, anh chợt muốn biết nếu như anh không chủ động, cô sẽ làm sao.

Cô chợt mở mắt nhìn anh không chớp, trong đó dường như có chút tủi thân, có cầu xin, có dục vọng, nhưng vẫn cứ cắn môi không nói lời nào.

Trong mắt cô có chứa nước, gợn sóng trong vắt, ánh mắt đen nháy sáng ngời như ngâm trong nước quả nho, nhìn vào trong mắt anh lại là hấp dẫn trí mạng, khiến cho anh cúi đầu hôn.

Diệp Tử Nam hôn đi hôn lại đôi mắt cô, rồi hôn chóp mũi cô, khoe môi, một cái, hai cái, nhưng làm thế nào cũng không đủ, cuối cùng mang dục vọng thật vất vả đè xuống thả ra ngoài, anh thở dài một tiếng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Tiểu yêu tinh đây vô người."

Anh kéo hai chân cô quăn lên người anh, nặng nề va chạm, cảm nhận nơi kia hơi to lên, mỗi một lần chuẩn xác mà mãnh liệt đụng vào đều khiến cho cô từng đợt run rẩy, từng trận co rút nhanh lại làm cho anh muốn đụng nát cô, xé rách, như muốn nuốt vào trong bụng.

Cô ngửa đầu một tiếng rồi một tiếng nức nở và thở gấp, khiến cho anh cuối cùng không muốn giãy vò cô thêm nữa, tự hành hạ mình, gác hai chân cô lên vai, hung hăng đứng lên và chạm...

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Túc Kỳ nằm úp xuống, mặt mũi đến mí mắt cũng mở không ra, cứng rắn vịn lại, "Anh đừng tưởng rằng như vậy là em đã bỏ qua cho anh, nói, người con gái kia là ai?"

Túc Kỳ vốn chỉ tùy tiện hỏi qua một chút, không nghĩ tới Diệp Tử Nam sẽ thật sự trả lời, hơn nữa còn là câu trả lời rất chắc chắn.

Mặc dù câu trả lời của anh rất đơn giản, mặc dù lúc trả lời biểu hiện trên mặt hết sức tự nhiên, nhưng cô vẫn phát hiện đáy mắt anh chợt lóe lên chút tiếc nuối. Một khắc kia cô không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình của mình, kinh ngạc? Mất mát, còn có ghen tỵ?

Khi cô tò mò vấn đề này, anh lại giữ kín bằng mọi cách, tránh né không dấu vết.

Rốt cuộc là người con gái như thế nào mới có thể khiến cho Diệp Tử Nam như vậy?

Diệp Tử Nam cúi người khẽ cắn nhẹ sau lưng cô, trên da thịt trơn bóng mềm mại lưu lại một vết cắn, anh vừa vội vàng vừa mở miệng cười, "Còn nhớ rõ hả? Xem ra hôm nay anh không đủ cố gắng, anh phải tăng thêm sức lực, có phải vậy không?"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Cuối cùng anh ghé vào tai cô nhẹ nhàng phun ra ba chữ (Anh yêu em), Túc Kỳ hơi nghiêng đầu liền thấy được khoe miệng anh cười xấu xa một cái, hôn xiêu phách lạc, rất cảm động, mặt của cô đột nhiên nóng lên.

Diệp Tử Nam nói xong rồi ghì eo cô xuống, từ từ tiến vào cơ thể cô.

Hiện tại cả người Túc Kỳ đặc biệt nhạy cảm, cánh hoa mới vừa nở rộ bị ma sát có chút sưng lên. Cô cau mày tiếp nhận anh, cảm giác được anh không mềm không cứng, dường như chỉ là muốn trêu chọc cô, hiện tại cô cần phải làm chính là trong thời gian ngắn nhất để phòng anh đùa mà thành thật.

Cô cười lấy lòng anh, hơi thờ mong manh, "Em sai rồi, em không hỏi, không bao giờ...hỏi nữa."

Diệp Tử Nam di chuyển qua lại mấy cái, hứng thú dần dần tăng lên, điệu bộ tâm tình rất tốt, "Hỏi đi, muốn biết cái gì thì hỏi đi."

Túc Kỳ cảm giác được rõ ràng vật đó trong cơ thể có khuynh hướng to lớn cứng rắn hơn, liền khóc lên, "Em thật sự sai rồi, Diệp Tử Nam, đừng tiếc nuối, anh đi tìm cô ta đi, cô ta nhất định sẽ tha thứ cho anh!"

Trong lòng Diệp Tử Nam một luồng lửa giận vây quanh, dường như mang theo vẻ không thể tin, "Em nói gì!"

Túc Kỳ vui cười, hiện tại trong lòng và trong đầu đầy suy nghĩ làm thế nào có thể khiến cho anh dừng lại. Nói năng lộn xộn hồ đồ, có phần không đầu không đuôi, căn bản không biết mình đang nói cái gì, "Anh đi đi, anh ưu tú như vậy nhất định cô ta cũng nghĩ đến anh, đến lúc đó em cho các người tự do."

Diệp Tử Nam chợt dừng lại, phản ứng cười giận dữ, "Tự do? A, Túc Kỳ, anh xem em chính là thiếu dạy dỗ!"

Nói xong thì ý định thương hoa tiếc ngọc khi vừa mới bắt đầu chuyện này liền tan thành mây khói, nâng cao eo cô lên, ấn nửa người trên của cô xuống, đỡ hông cô không chút lưu tình từ phía sau ngay ngắn tiến vào.

Tư thế này khiến cho anh vào sâu hơn so với vừa rồi, nặng nề chống đỡ trên hoa tâm. Mỗi một cái di chuyển nhỏ cũng có thể cảm giác được cái miệng nhỏ nhắn kia căng ra hút thật chặt đỉnh đầu của anh, cái cảm giác này đánh thẳng vào khoái cảm khiến cho anh càng ngày càng không thu lại được, anh đưa tay nắm lấy hai đỉnh tròn trắng như tuyết lay động trước ngực theo động tác của anh, hận không thể cứ như vậy đâm thủng cơ thể của cô.

Túc Kỳ cắn môi cũng không thể nhịn được tiếng rên rỉ, vỡ vụn mà đè nén kêu lên. Cô sợ nhất tư thế này, anh lại muốn vừa sâu vừa nhanh, mỗi lần đều tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, gọi ra dục vọng nguyên thủy nhất, dường như chỉ có kêu lên mới có thể giảm bớt khoái cảm đang ép cô đến phát điên. Từng đợt rồi từng đợt đang từ đám mây biến thành vực sâu, cô cảm giác được anh thay đổi lớn hơn, nóng lên, trở nên cứng rắn, tốc độ của anh cũng càng lúc càng nhanh, biết anh sắp đến cao trào, ra sức cắn môi ép mình tỉnh táo một chút, giọng đứt quãng phun ra mấy chữ, "Dừng, dừng ở bên trong..."

Diệp Tử Nam nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, không đếm xỉa đến yêu cầu của cô, cô không muốn anh ở bên trong, anh lại càng muốn ra ở bên trong!

Điện thoại di động chợt vang lên, tiếng chuông đặc biệt giành riêng cho người bạn thân đặc biệt. Trần Tư Giai gọi vào giờ này, nhất định là có chuyện.

Túc Kỳ thò tay tìm điện thoại di động nằm trong đồng quần áo lộn xộn trong phòng.

Diệp Tử Nam dừng lại, nín thở tập trung suy nghĩ muốn nhớ lại cảm giác sinh động mới qua đi, nhìn vòng ngọc màu hồng nhạt trên làn da trắng như tuyết, cánh tay dài duỗi ra mò lấy điện thoại nhét vào trong tay cô, cười híp mắt nói, "Nhận đi."

Nói xong mắt nhìn có ý xấu đồng thời ra sức hướng về phía dưới cọ xát một cái.

Tay Túc Kỳ run run nhấn nút trả lời, còn chưa kịp mở miệng đã nghe bên kia Trần Tư Giai kêu lên.

"Này, cậu có ngủ được không? Lúc ăn cơm tối tớ uống ly cà phê, giờ làm thế nào cũng không ngủ được."

Túc Kỳ cố gắng duy trì âm thanh nhẹ nhàng, "Là sao?"

Diệp Tử Nam chợt rút người ra ngoài, giúp Túc Kỳ lật người dựa vào trên gối, Túc Kỳ vừa muốn cười cười với anh để thể hiện lòng biết ơn của mình, thì Diệp Tử Nam liền đặt đầu mình trước ngực cô, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ lên nụ hồng màu đỏ, một tay khác xoa lên bên còn lại.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ lập tức bắt đầu thở hổn hển.

Dường như Trần Tư Giai cảm thấy được có gì không đúng "Cậu làm sao thế? Sao mà thở đến lợi hại như vậy?"

Một tay Túc Kỳ cầm điện thoại di động, một tay khác giữ đầu Diệp Tử Nam lại, ngăn anh làm càn.

"Không có, không có gì, tớ vừa vận động xong, trước khi ngủ vận động một tý, ngủ mới ngon."

"Oh, thật không?"

"Thật, cậu mau.... Thử xem..."

Diệp Tử Nam né tránh cánh tay không có chút lực nào của cô, ấn tay cô vuốt ve nụ hoa ẩm ướt, nụ hoa vốn đã dựng đứng ngạo nghễ lại thêm đỏ rực.

Đầu óc Túc Kỳ nổ tung, loại cảm giác này cô chưa bao giờ có, dường như không giống với cảm giác được anh vuốt ve, dường như lại giống như vậy, khoái cảm mới mẻ và kích thích từng cái từng cái một chiếm hết tâm trí cô.

Diệp Tử Nam vốn có kỹ thuật rất tốt, lại có ý hành hạ cô, cô không còn cách nào, đành phải liên tiếp thua trận.

Diệp Tử Nam nhìn cô đã tiến vào trạng thái nửa mơ nửa màng màng, rất hài lòng, bỗng nhiên lại cúi đầu xuống phía dưới, mục tiêu lần này là nụ hoa non mềm tỏa ra dục vọng.

Túc Kỳ không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy, nhất thời không nhận được cơ thể căng cứng thờ ơ nhẹ ra.

Rốt cuộc Trần Tư Giai có chút hiểu, cẩn thận hỏi, "Cái kia, Túc Kỳ, không phải cậu và tổng giám đốc Diệp nhà cậu cùng nhau vận động đó chứ?"

Hiện tại tất cả tâm tư Túc Kỳ đều bị dẫn đến trên miệng lưỡi Diệp Tử Nam, ằm ằm bên tai, căn bản không nghe rõ Trần Tư Giai đang nói gì. Đầu lưỡi anh đặt lên viên đậu nho nhỏ, khi có khi không, liên tiếp vạch ra, cảm giác yếu mềm ngứa ngáy từ từ đánh úp tới.

Điện thoại di động trong tay dần dần rơi xuống, cuối cùng "Đông" một tiếng trượt xuống sàn nhà, Diệp Tử Nam vừa vát và cắn cù cây cày, vừa sờ soạng điện thoại, sau khi ấn nút, màn hình rơi vào bóng tối.

Túc Kỳ đã sớm không suy nghĩ đến vấn đề mất mặt, hai tay cắm sâu vào tóc anh, vội vàng mở miệng, mềm mại như nước, "Ừm...Cho em..."

Diệp Tử Nam chợt dừng lại, nghiêng đầu cười nhìn cô, khoe miệng còn mang theo chất lỏng trong suốt, những chất lỏng đó rõ ràng là của cô, lại phối hợp với khuôn mặt anh tuấn, tình cảnh ướt át mà ngông cuồng.

Anh biết rõ còn hỏi, "Nói muốn gì nào?"

Hai chân Túc Kỳ ôm hông anh, dùng sức đè xuống, ngửa đầu lắc lư, mái tóc dài lộn xộn không chịu nổi, hai gò má đỏ au rỉ ra máu được, cô chỉ cảm thấy nóng.

Diệp Tử Nam mang hai tay cô lên ấn lên đỉnh đầu, kéo miệng cô ngậm lại tóc dài nhét sau lỗ tai, lỗ tai trắng nõn nà, ghé vào bên cạnh nhỏ giọng dụ dỗ, "Ngaoan, nói ra, nói ra anh liền cho em, nói cho anh biết, nói muốn gì nào?"

Trong lòng Túc Kỳ vừa xấu hổ vừa tức giận, cô không biết vấn đề của cô cũng là vấn đề của Diệp Tử Nam, đối với chuyện nam nữ cô chưa bao giờ có dục vọng mãnh liệt như thế này, mãnh liệt đến đáng sợ, căn bản là cô không không chế được, cảm giác đó quá khó chịu.

Mà người khôi xướng Diệp Tử Nam không biết nổi điên cái gì, một đêm đều ở đây thay đổi các tư thế ép cô đi vào khuôn khổ.

Cô há miệng trừ ưm ra, một chữ khác cũng không có, cô bây giờ nói không được, cau mày cắn môi, then quá hóa giận, vừa đẩy Diệp Tử Nam ra, vừa giùng giàng đứng dậy, bướng bỉnh mở miệng, "Anh tên bại hoại này, em không cần, anh tránh ra!"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Diệp Tử Nam đỡ người lão đảo lắc lư lập tức sẽ té từ ghế salon xuống, về mặt đùa giỡn, "O, có khí phách thế, hả?"

Âm cuối cùng trầm thấp từ miệng anh bay ra, trăm nghìn thay đổi, đặc biệt mê người, vừa nói vừa cúi người nhìn cô, đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên ánh sáng nhỏ, trực tiếp nhìn vào lòng cô.

Diệp Tử Nam nhìn cô toàn thân làn da trắng mịn cũng đã biến thành màu hồng....Kéo tay cô cầm của mình, dẫn dắt từng bước, "Muốn anh có phải không?"

Túc Kỳ tùy tiện gạt đầu, gấp gáp chảy ra vài giọt nước mắt.

"Vậy em còn chạy lung tung không?"

Đầu óc Túc Kỳ mê man, căn bản không biết anh đang nói gì, theo quán tính gạt đầu một cái.

Diệp Tử Nam nhìn đôi mắt cô ngẩn lệ mông lung, về mặt mơ hồ gạt đầu, lại bắt đầu nổi nóng, "Còn dám lung tung?! Em còn dám chạy lung tung nữa không?"

Túc Kỳ nhìn anh trợn mắt râu ria cũng dựng lên hết liền biết mình trả lời sai rồi, lập tức lắc đầu.

Diệp Tử Nam nhìn cô rơi nước mắt càng lúc càng nhanh, rốt cuộc trong lòng không đành, ôm cô đi vào phòng tắm. Lúc quy luật co rút nhanh và trí mạng từ từ biến mất, người trong ngực ôm cô anh ngủ mê man, anh mới rút người ra ngoài để lại dấu vết trên gương trong phòng tắm.

Tác giả có lời muốn nói!!!! Tăng thêm tổng cộng hơn bốn ngàn chữ có "thịt"!!! Chính là nếu không tung hoa không cất giầu không để lại lời bình luận cho Bá vương Đông ca, thì Đông ca sẽ không bao giờ.... cho các bạn ăn thịt nữa!!! Các bạn sau này sẽ ăn củ cải rau xanh cây cỏ đi!!! Các bạn hãy làm thỏ giấy đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: hancoi

Diệp Tử Nam mang Túc Kỳ đặt lên giường đắp kín chăn, tùy tiện khoác chiếc áo choàng tắm, đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn toàn bộ ánh đèn rực rỡ của thành phố. Anh cầm gói thuốc là trên đầu giường, trong chớp mắt khi ngọn lửa lạnh màu lam sắp chạm được đầu thuốc, anh "đinh" một tiếng khép bật lửa lại, quay đầu liếc nhìn người trên giường đang hô hấp đều đều, giật đầu thuốc xuống ném qua một bên.

Câu nói kia, anh chưa từng nói qua với bất kỳ một người con gái nào, ngoài cô. Thế nhưng cô dường như căn bản không nghe thấy, hoặc có lẽ là nghe không vào. Rốt cuộc có vốn là không tìm không phổi, hay chỉ là đối với anh mới không tìm không phổi?

Khi còn trẻ đã từng không hiểu được rốt cuộc yêu là gì, đối với cô gái ngưỡng mộ trong lòng để lộ rõ nhất cũng chỉ có hai chữ ưa thích. Sau từ từ lớn lên, đối mặt với những phụ nữ muôn hình muôn vẻ, mập ốm đều có, anh thủy chung lại không tìm được loại cảm giác đó.

Họ chạy theo anh như vịt, trừ bỏ bên ngoài xuất sắc, sợ là họ còn coi trọng thân phận địa vị tiền tài của anh hơn. Các cô đối với anh mà nói, là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, có hứng thú sẽ đi chung ăn một bữa cơm, bận rộn hai ba tháng sau liền quăng ra sau ốt. Về sau anh hình như là tìm được người không phải cô ấy thì không được, nhưng mà đối với người kia thì anh lại có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Có đôi khi anh nghĩ, câu nói kia có phải thật vậy không.

Đi ra đi vào, sớm hay muộn vẫn phải thế.

Thật ra thì đối với cô, đó cũng là lần đầu tiên nói câu đó với cô.

Cho dù là lúc trước khi bày tỏ tình yêu với cô cũng chưa từng nói qua ba chữ kia.

Anh nhớ đêm hôm đó thời tiết rất lạnh, bông tuyết bay đầy, khí lạnh bức người, lại đứng trước cửa chào hỏi nửa ngày với đối tượng cùng hợp tác rồi mới ngồi vào trong xe.

Bên trong xe mở điều hòa, nhiệt độ vừa đủ ấm, hơi rượu dần dần bay lên, anh thở ra một ngụm khí nóng, mới vừa hạ cửa kính xuống, gió lạnh xen lẫn bông tuyết liền bay vào, kết quả anh rung mình, tỉnh táo đi nhiều.

Tô Dương ngồi bên vị trí tài xế muốn nói rồi lại thôi hồi lâu mới nhìn sang chỗ khác, về mặt áy náy, "Thật xin lỗi, tổng giám đốc Diệp, tôi..."

Tô Dương là đàn em của Giang Thánh Trác, năm đó chính Giang Thánh Trác làm trung gian giới thiệu Tô Dương làm trợ lý cho Diệp Tử Nam.

Vừa mới bắt đầu Diệp Tử Nam cũng không đồng ý, anh vẫn cảm thấy nữ trợ lý dù sao cũng không tiện, ngộ nhờ đối phương có ý định gì đó, khi vào công việc sẽ không được tự nhiên.

Chỉ là Giang Thánh Trác vút cho anh một câu nói, "Trước tiên cứ thử một tháng, nếu một tháng sau cậu vẫn còn quyết định như vậy, tớ lập tức tới đây đưa người đi, ngôi biệt thự trên đỉnh núi kia cũng là của cậu."

Nói đến như thế này, Diệp Tử Nam mà không nhận thì không có lý lẽ. Trong một tháng, Tô Dương mạnh mẽ vang dội, làm việc gọn gàng nhanh nhẹn, năng lực tuyệt không thua gì đàn ông, lại vô cùng kín miệng, khiến cho anh tương đối hài lòng. Từ đó về sau Tô Dương vẫn là trợ lý của anh.

Dĩ nhiên vì thế Giang Thánh Trác bắt chẹt anh chiếc xe thể thao mới đặt.

Xế chiều hôm đó người phụ trách hạng mục có việc gấp xin đi trước, cho nên Tô Dương không thể tránh khỏi việc trở thành đối tượng bị mọi người tấn công, khi Tô Dương khó xử mà đối diện là khuôn mặt tươi cười cùng một ly rượu đầy, Diệp Tử Nam mặt không biến sắc giúp cô đỡ một ly rượu.

Một bữa tiệc rượu từ giữa trưa đến khi lên đèn mới kết thúc, căn bản không động đũa, chủ yếu ly rượu cũng không để không, trong lòng cô rất áy náy.

Diệp Tử Nam nghiêng đầu nhìn bông tuyết dương dương tự đắc phiêu diêu dưới đèn nê-ông, nhàn nhạt nói câu, "Không sao, con gái không nên uống nhiều rượu như vậy."

Có thể là do thời tiết không tốt, lúc này trên đường vẫn chắn đầy xe như trước, ven đường đầy người đứng chờ xe buýt và xe tắc xi. Khi đi qua một trạm xe buýt, Diệp Tử Nam chợt thấy một hình dáng quen thuộc, cho nên trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Thật ra thì ánh sáng cũng không tốt, anh uống rượu nên cũng không thấy rõ ràng, nhưng chính là cảm giác đúng là cô.

"Dừng bên cạnh một lát." Diệp Tử Nam mở miệng.

Xe chậm rãi dừng trước biển hiệu trạm xe buýt, Diệp Tử Nam hạ cửa kính xuống, nhìn về phía người đứng ngoài cửa sổ đang vừa giậm chân vừa chà xát tay cười nói, "Mau lên xe, nơi này không cho dừng xe."

Túc Kỳ đứng chỗ này lâu rồi, xe buýt chen chúc không lên, tắc xi không bắt được, cô cũng đã muốn đông cứng như gậy. Thấy một chiếc xe dừng trước mặt cô, lại thấy mặt Diệp Từ Nam, thì dường như thấy được vị cứu tinh, liền cười rồi lên xe.

Diệp Từ Nam nhìn cô bị lạnh nên mặt mũi tay chân đều đỏ bừng, kéo cửa kính lên, bảo tài xế tăng thêm nhiệt độ, "Đi đại học B."

"Sao em lại ở đây?" Diệp Từ Nam quay đầu hỏi cô.

Túc Kỳ đang cúi đầu thắt dây giày, nhưng tay đã sớm lạnh cóng không còn cảm giác, thử mấy lần cũng không thắt được, "Gần đây tôi tìm thêm mấy cuốn sách tham khảo, nghe nói xung quanh đây có nhà sách, tôi liền tới xem một chút, ai ngờ thế mà lại có tuyết rơi."

Có lẽ Diệp Từ Nam uống quá nhiều, trong đầu chưa kịp suy nghĩ đã đưa tay ra, kéo hai tay cô ủ ấm trong tay mình, khoe miệng nhún nhọt cười nhìn cô, "Tìm được chưa?"

Bàn tay của anh khô ráo mà ấm áp, so với đôi tay trong trí nhớ thì còn to lớn hơn một chút.

Túc Kỳ ngây ngốc nhìn anh, đây là cảm giác đầu tiên của Túc Kỳ.

Sau đó liền bắt đầu lúng túng, cô tránh mấy lần, nhưng không thành công. Hai gò má Diệp Từ Nam đỏ ửng, cái gì cũng không nói, chỉ là cười nhìn cô.

Túc Kỳ nhìn một lát mới hiểu được, anh uống rượu.

Màn che chỗ ngồi phía sau không biết kéo lên lúc nào, mặc dù không có ai nhìn thấy nhưng Túc Kỳ vẫn đỏ mặt, giãy dụa mấy cái mà vẫn không thoát ra được, nỗi giận đùng đùng hướng Diệp Từ Nam nói, "Buông tay!"

Thế nhưng Diệp Từ Nam trả lời một câu bất chấp lý lẽ, "Không buông."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ có chút kinh ngạc nhìn anh, những lời này giọng điệu này dễ nhận thấy không phải là tác phong của Diệp Từ Nam, xem ra anh đúng là uống quá nhiều, cô cũng sẽ không so đo với một người say, mặc kệ nắm thì nắm đi, cũng không mất miếng thịt nào.

Diệp Từ Nam nhìn cô rồi cuộc cũng đành hoảng, động tác trên tay không thay đổi, nghiêng người tựa vào phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi, khoe môi vẫn cong lên như cũ.

Trong không gian nhỏ hẹp, các cô ngồi rất gần, gần đến mức khi Túc Kỳ hít thở đều là mùi trên người của anh, mùi rượu nồng nặc như thế cũng không giấu được, tim cô chợt có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Hai người bọn họ là ngồi bên cạnh mặt đối mặt, tư thế này cũng không thoải mái, Diệp Từ Nam nhắm mắt lại lòng bàn tay ôm lấy đôi bàn tay kia thì cảm thấy an tâm, lòng yên tĩnh, chợt hi vọng xe cứ một đường thế này mà đi, vĩnh viễn không đến được điểm cuối.

Cuối cùng xe vẫn phải dừng lại dưới lầu phòng ngủ, Túc Kỳ nhìn Diệp Từ Nam một cái, anh không có bất kỳ phản ứng nào, hình như là ngủ thiếp đi. Sau đó tầm mắt dừng ở nơi hai đôi tay đang chồng lên nhau.

Thật ra thì cô đã sớm hết lạnh, trong tay còn ra một ít mồ hôi, ngược lại phải thừa nhận tay Diệp Từ Nam ấm hơn so với tay cô. Cho nên cô không đành lòng đánh thức anh.

Chỗ ngồi phía sau không có phản ứng, làm cho tài xế và trợ lý cũng không có tiếng động nào, bên trong xe bốn người cứ ngồi im như vậy.

Trong lòng Túc Kỳ cứ nghĩ, đợi thêm mười phút nữa, anh còn không tỉnh thì cô gọi anh. Quyết định đợi thêm mười phút này lặp lại tới hai lần, đến lần thứ ba rồi cuộc Diệp Từ Nam mở mắt.

Anh buông hai tay cô ra, hai tay ôm trước ngực, nhún mày cười hỏi cô, "Nếu như tôi vẫn chưa tỉnh, em định ngồi cùng anh tới khi nào?"

Túc Kỳ luôn luôn đối với vấn đề không biết trả lời như thế nào chọn lựa không nhìn thái độ, cô hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi đi đây, tạm biệt."

Vừa nói vừa chuẩn bị mở cửa.

Nụ cười trên mặt Diệp Từ Nam càng sâu hơn, chợt gọi cô lại, "Từ từ."

Nói xong cúi người thắt lại dây giày mà vừa này Túc Kỳ không thắt được, còn thắt thành nơ bướm xinh đẹp, rồi ngồi dậy, "Đi đi."

Túc Kỳ cúi đầu nhìn nơ bướm một chút, lại ngẩng đầu nhìn Diệp Từ Nam, vẻ mặt không rõ gật đầu một cái.

Hai người cùng bước xuống xe, Diệp Từ Nam đứng cách xe không xa đưa mắt nhìn cô đi về phía trước.

Tuyết rơi mấy giờ liền, nhiệt độ lại thấp, trên đất tuyết đã đọng lại, đi qua để lại một hàng dấu chân.

Túc Kỳ chợt dừng lại, xoay người, đứng tại chỗ lớn tiếng hỏi, trên mặt mang vẻ nghi ngờ và khó hiểu, "Diệp Tử Nam, rốt cuộc anh có ý gì?"

Diệp Tử Nam đi về phía trước mấy bước tới trước mặt cô, mỗi một bước đều đạp lên trên đầu chân cô vừa mới để lại, trên mặt vẫn là nụ cười lười biếng, "Em cảm thấy tôi có ý gì?"

Túc Kỳ chợt lạnh mặt, "Tôi không thích đoán."

"Rất thành thật, tôi cũng không thích đoán."

Có câu nói trời không chiều lòng người, hai người đều không thích đoán sau đó lại phải bỏ ra rất nhiều thời gian và tinh lực để đoán tâm tư của đối phương, mà vẫn càng đoán càng sai.

Diệp Tử Nam hai tay khoác lên vai cô, "Trước hết, tôi phải tuyên bố, mặc dù tối nay tôi có uống rượu, hơn nữa uống cũng không ít, nhưng hiện tại tôi rất tỉnh táo, mỗi một chữ tôi nói tôi đều chịu trách nhiệm."

Nói xong, anh dừng một lát, "Tiếp theo, tôi cho rằng em là đối tượng hẹn hò tôi hài lòng nhất trong những đối tượng hẹn hò của tôi."

Túc Kỳ nâng mặt nhìn anh, "Tôi có thể hiểu là anh đang tỏ lộ, muốn theo đuổi tôi sao?"

Diệp Tử Nam gật đầu, mỉm cười, "Hoàn toàn có thể, tôi chính là có ý này."

Túc Kỳ giống như chim sợ cành cong, không chút khách khí nào trả lời, "Vậy thì thật không khéo, tôi đối với anh, hoàn toàn không có ý này."

Tình yêu thứ đồ chơi này, sau này cô không bao giờ... muốn đụng vào nữa.

Diệp Tử Nam không chút tức giận, lại có thể dùng giọng điệu khoan dung nói, "Không liên quan, tôi không ngại, sau này sẽ có."

"Anh..."

Diệp Tử Nam đưa tay lên phui tuyết trên vai cô xuống, vừa làm vừa dịu dàng mở miệng, "Mau về đi, tuyết rơi nhiều rồi."

Cuối cùng hai tay khoác lên vai cô lần nữa, chợt cúi người hôn lên mặt cô một cái, như chuồn chuồn lướt nước, chạm vào liền rời đi.

Cảm xúc ấm áp bên ngoài da thịt rất rõ ràng, hình như mặt cô nóng lên, Túc Kỳ sừng sốt, bị động tác xảy ra bất ngờ của anh làm cho chấn động.

Diệp Tử Nam cúi đầu cười ra tiếng, hai tay dùng sức xoay người cô 180 độ, "Mau trở về đi thôi."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ ngẩn ngơ đi về phía trước, trong đầu trống rỗng, cho đến khi trở về phòng vẫn như cũ không thể tiếp nhận nỗi sự thật này.

Tô Dương ngồi trong xe nhìn thấy một màn này, cô gái kia đã đi vào lâu rồi không nhìn thấy nữa, anh vẫn còn đứng tại chỗ, bóng lưng cao ngất kiên định.

Trong ấn tượng của cô, Diệp Tử Nam không phải là người đàn ông tốt, ít nhất không phù hợp với định nghĩa của cô về người đàn ông tốt.

Mấy năm nay, bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, trong đó không thiếu danh môn hiển dụ, một số ngôi sao, nhưng đều là thái độ như gần như xa, cách một thời gian sẽ đổi một người, chưa bao giờ ổn định, thái độ của anh với các cô đó cũng rất mập mờ, thậm chí có một đoạn thời gian cô khinh thường hành động đó của anh.

Sau dần dần lại phát hiện ra, anh cùng các cô ấy chỉ là cùng ăn cơm, trò chuyện mà thôi, cũng không xấu xa như cô nghĩ.

Nhưng mới vừa rồi một màn kia lại khiến cho cô hoàn toàn thay đổi cách nhìn.

Mới vừa rồi khi anh cúi đầu hôn cô gái kia, trên mặt vẻ dịu dàng không thể tin. Nói đúng hơn là cô không tin người trước mắt là người trước bàn đàm phán khí thế bức người, là cấp trên sắc bén bình tĩnh gương mặt lạnh lùng.

Qua mấy phút sau Diệp Tử Nam ngồi vào trong xe, nhàn nhạt phân phó, "Đi thôi, đưa trợ lý Tô về trước."

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngày hôm sau lúc Túc Kỳ không yên lòng dạo phố cùng Trần Tư Giai thì nhận được điện thoại Diệp Tử Nam, nói là mời cô ăn cơm.

Vốn cô muốn cự tuyệt, trải qua chuyện tồi qua như vậy, hiện tại cô tránh anh còn không kịp nữa là. Nhưng nhìn sang Trần Tư Giai bên cạnh, chợt bật cười, lại đáp ứng một tiếng.

Cúp điện thoại, Trần Tư Giai ôm bả vai cô, "Sao mà tớ cảm thấy, vừa rồi cậu cười gian xảo như vậy chứ?"

Túc Kỳ nhéo nhéo mắt, "Có sao? Cậu suy nghĩ nhiều rồi. Đúng rồi, tối nay mời cậu ăn ngon!"

Khi Túc Kỳ và Trần Tư Giai xuất hiện trước cửa nhà hàng, Trần Tư Giai kéo Túc Kỳ, "Cậu mời tớ đến đây dùng cơm? Trúng số độc đắc hả? Hay nhặt được tiền? Hoặc là đầu óc bị hư rồi?"

Túc Kỳ trừng cô một cái, "Đầu óc cậu mới hư đấy, quán nhiều thế làm gì, mau vào đi."

Khi Trần Tư Giai thấy một người đàn ông anh tuấn đẹp trai đứng trước cửa phòng cười cười ngoắc tay về phía các cô, thì đã biết chuyện gì xảy ra.

Cô xoay người muốn đi, bị Túc Kỳ kéo đi về phía trước, mỉm cười nhìn Diệp Tử Nam, ngoài miệng không ngừng cầu xin, "Chị gái tốt, chị giúp em một lần đi."

Trần Tư Giai cũng duy trì tươi cười mắt nhìn phía trước, miệng nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi, "Túc Kỳ, đẩy chị của em đến nước này, xem trở về chị thu thập em thế nào!"

Diệp Tử Nam nhìn hai người đang âm thầm phân cao thấp, chỉ cảm thấy buồn cười, anh ngoắc tay gọi phục vụ tới, "Gọi thêm một phần cơm như hồi này."

Phục vụ cung kính gật đầu rồi rời đi, đi lướt qua Túc Kỳ và Trần Tư Giai.

Ba người thật thật giả giả bắt đầu nói chuyện, sau khi ngồi xuống, điệu bộ Trần Tư Giai lễ độ có thể làm đệ nhất phu nhân, lộ ra hàm răng tiêu chuẩn tám chuyện lời nói khéo léo, "Ngại quá, tôi không biết Túc Kỳ hẹn với anh, làm phiền rồi. Trước mặt tôi Túc Kỳ luôn nhắc tới anh, tôi đã sớm muốn gặp anh, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội rồi."

Túc Kỳ nhìn điệu bộ của cô, vẻ mặt khinh bỉ, giả bộ, cậu giả bộ!

Diệp Tử Nam nhìn mắt Túc Kỳ, cười cười, "Thật sao, cô ấy thường nhắc tới tôi?"

Túc Kỳ và Trần Tư Giai đồng thời mở miệng, nhưng câu trả lời hoàn toàn trái ngược.

"Vâng."

"Không phải!"

Sau khi nói xong Túc Kỳ và Trần Tư Giai đối mặt, tiến hành trao đổi ánh mắt, hai người không ai nhường ai.

Túc Kỳ trừng mắt nhìn cô, cậu mà lại nói bậy nữa tớ liền tiêu diệt cậu.

Trần Tư Giai híp mắt không chút nào bị uy hiếp, cậu mà đe dọa tớ nữa tớ liền đi khỏi đây, mình cậu ở lại đi!

Túc Kỳ nhú mày, anh hùng không để ý thiệt thòi trước mắt, được rồi, cậu tha hồ mà nói.

Sau khi đạt được nhận thức chung, hai người đồng thời quay đầu cười với Diệp Tử Nam. Trần Tư Giai cười đến đoạn trang khéo léo, nhưng Túc Kỳ thì lại cười như kiểu ngoài cười nhưng trong không cười.

Diệp Tử Nam đưa ra một quyển sách, "Em một mực tìm chính là bản này sao?"

Túc Kỳ lờm một cái, "Không phải!"

Trần Tư Giai cảm lấy mang qua lật đi lật lại, "Thế nào lại không phải, không phải bản này sao? Đầu óc cậu hư rồi hả?"

Túc Kỳ bỗng nhiên hối hận khi mang Trần Tư Giai tới, trước mặt mọi người phá đám, đầu óc cậu mới hư ấy!

Túc Kỳ đoạt lấy trong tay Trần Tư Giai, ném cho Diệp Tử Nam, "Tôi không cần, anh mang về đi."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Trần Tư Giai lập tức cướp về ôm trong ngực, "Vì sao không cần, cậu không cần thì tớ cần!"

Túc Kỳ lại hối hận, ghé vào tai cô, "Cậu có thể có chút khí phách không?!"

Về mặt Trần Tư Giai mê muội, "Khí phách là quái gì? Có thể ăn được sao? Có khả năng nấu canh được sao?"

Túc Kỳ cảm thấy Trần Tư Giai thật sự không giúp gì được, để cô tự sinh tự diệt đi thôi, quay đầu sang một bên.

Bên tai liền nghe thấy Trần Tư Giai thả âm thanh mềm mỏng, "Túc Kỳ nhà chúng ta da mặt mỏng, xấu hổ khi nhận đồ người khác, không sao tôi nhận giùm cô ấy, thật sự là cảm ơn anh. Đúng rồi, quyển sách này bây giờ rất khó tìm, không biết có thể tìm cho tôi một bản không?"

Túc Kỳ hóp một ngụm nước trái cây thiếu chút nữa thì phun ra, che miệng không ngừng ho khan. Diệp Tử Nam không biến sắc đưa cho cô chiếc khăn tay, âm thanh rõ ràng nín cười, "Có thể."

Trần Tư Giai lơ đãng vỗ vỗ lưng cho Túc Kỳ dễ thở, ánh mắt nhìn Diệp Tử Nam về mặt sùng bái, "Thật không? Thực sự rất cảm ơn anh!"

Tối hôm đó Trần Tư Giai và Diệp Tử Nam nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Túc Kỳ thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng càng cảm thấy hối hận.

Cũng chính là từ bữa cơm tối đó khiến cho Trần Tư Giai trở thành fan trung thành của Diệp Tử Nam, mặc cho Túc Kỳ đe dọa dụ dỗ như thế nào cũng không lay chuyển được.

Diệp Tử Nam đưa Túc Kỳ và Trần Tư Giai về đến dưới lầu phòng ngủ, Túc Kỳ kêu Trần Tư Giai lên trước, cô ở lại nói chuyện với Diệp Tử Nam.

Túc Kỳ đã quyết định nói rõ ràng, "Diệp Tử Nam, tôi nghĩ đã rất rõ ràng, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp."

Dường như Diệp Tử Nam sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, "À..., không thích hợp? Chỗ nào không thích hợp?"

Túc Kỳ vốn là vì để cự tuyệt anh tùy tiện tìm một lý do, không nghĩ tới anh mở xẻ hỏi tận gốc rễ như thế, có chút thẹn quá hóa giận, giọng điệu không hiền lành, "Không thích hợp thì không thích hợp! Chỗ nào cũng không thích hợp! Diệp Tử Nam, người như anh thiếu phụ nữ sao? Tại sao anh lại dây dưa với tôi?"

Diệp Tử Nam nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc, "Tôi là người như thế nào? Tôi là loại người gì vậy?"

"Từ lúc bắt đầu anh liền không thẳng thắn thành khẩn, anh nói anh chỉ là người làm ăn bình thường, anh đúng là người làm ăn bình thường sao? Người làm ăn bình thường sẽ đi chỗ đó ăn cơm? Người làm ăn bình thường sẽ sử dụng loại xe này? Người làm ăn bình thường lại có thể có đám bạn bản lĩnh cao cường như thế? Anh chính là loại người như thế nào không phải anh rõ ràng lắm sao?"

Diệp Tử Nam nhìn cô bỗng nhiên bật cười, "Túc Kỳ, em không cần như vậy. Diệp Tử Nam tôi là loại người như thế nào chính bản thân tôi rõ ràng, em nói đúng, tôi không thiếu phụ nữ, cần gì phải đi dây dưa với em?"

Nói xong liền rời đi, để lại Túc Kỳ sững sờ đứng đó. Cứ như vậy sao? Cô còn tưởng rằng đối mặt với đối thủ cường đại, không nghĩ tới đối thủ vậy mà chủ động thỏa hiệp, thật sự là không tưởng tượng nổi.

Đêm hôm đó tên Diệp Tử Nam cứ cách vài phút lại xuất hiện trong miệng Trần Tư Giai, Túc Kỳ không thể nhịn được nữa, "Trần Tư Giai, tớ nói cho cậu biết, cậu mà còn nhắc đến ba chữ kia nữa thì tớ thực sự sẽ trở mặt với cậu đấy!"

"Trở mặt? Vì sao không thể nói ra? Không phải cậu đối với người ta không có cảm giác sao? Khi nào thì cậu bắt đầu chú ý đến người qua đường Át Giáp rồi hả? Đúng rồi, cháu ngoại giáo sư Tần tên gì? Ăn cơm với chúng ta là ai? Đối tượng lúc trước cậu thân cận tên là gì?"

"Trần Tư Giai!" Túc Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng.

"Được rồi được rồi, không nói tới thì không nói nữa," Trần Tư Giai ngồi vào bên cạnh Túc Kỳ, "Tớ có chuyện nghiêm túc muốn hỏi cậu."

Túc Kỳ liếc mắt một cái, "Nói đi."

Trần Tư Giai bỗng nhiên đưa ra một quyển sách cười hỏi, "Người đưa cho cậu quyển sách này tên là gì?"

Lần này Túc Kỳ không rống, trực tiếp đẩy Trần Tư Giai xuống giường rồi bóp cổ cô, hai người nháo thành một đoàn.

Từ sau hôm đó, Diệp Tử Nam thật sự không xuất đầu lộ diện. Túc Kỳ vốn tưởng rằng lần này cô và Diệp Tử Nam xem như triệt để không quan hệ, nhưng lại không nghĩ tới nửa tháng sau đó, cô thế mà thấy được Diệp Tử Nam.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Ngày đó ở một khách sạn sang trọng tiêu chuẩn năm sao hội nghị nghiên cứu và thảo luận, tham gia hội nghị đều là các cô nhân viên trong lĩnh vực nghiên cứu, Tần Tuyết Tùng cử Túc Kỳ đi tham gia. Hội nghị phiền phức dài dòng mở một ngày cũng không hợp xong, thế nên kéo dài đến buổi tối.

Túc Kỳ ngồi ở vị trí mệt mỏi muốn ngủ, lại ngại với mọi người nên không dám ngủ, tìm có ra ngoài đi dạo một chút cho tỉnh táo, không nghĩ tới vừa mới đi ra đến đại sảnh liền thấy Diệp Tử Nam, bên cạnh có một người con gái xinh đẹp mảnh mai đang khoác lên cánh tay Diệp Tử Nam.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ba giờ sáng!!! Nhìn thấy không!!! Nói Đông ca có bị nhập không ba giờ sáng đã dậy!!! Có một đám người cực kỳ thô bạo với Đông ca, Đông ca liền nổi giận!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Người đẹp kia váy dài áo màu sâm banh, trên làn váy lay động có gắn những hạt kim cương, cổ dài thon nhỏ không mang bất kỳ đồ trang sức nào lại càng tôn lên bản thân cô cao quý xinh đẹp, như vậy rất giống với khí chất của Diệp Từ Nam.

Diệp Từ Nam toàn thân mặc tây trang màu xanh thẫm, vốn cực kỳ cứng nhắc nhưng bởi vì phối hợp thân hình cao nhòng cùng áo sơ mi có hoa văn nhỏ, làm cả người đều có tình thú.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Diệp Từ Nam đang cười nói chuyện với cô ấy, không giống với bình thường lễ phép xa cách, trong ánh mắt chứa đầy ý cười, đặc biệt chói mắt. Từ bên ngoài đi vào lại còn giúp cô ấy cởi áo choàng bằng lông màu trắng giao cho bồi bàn, liên tiếp các động tác đều ăn ý thân mật.

Thời điểm anh đứng trước mặt cô, cũng cười giống như vậy, nhưng dường như lại không phải, hiện tại trong nụ cười có một tia thân mật và ý lại.

Người đẹp nghe xong vài câu cau mày nhíu mắt không thể tin nhìn anh một cái, ngay sau đó cười ha hả, trên mặt còn mang theo giận dữ e thẹn.

Trong đầu Túc Kỳ bỗng nhiên nhớ tới lúc đi học vụng trộm xem qua vài câu thơ tình.

Căng nghiêm phẩm cách tuyệt hiềm đoán,

Giận dữ mặc dù gặp lúm đồng tiền mở.

Tiểu nhận nghiêng xâm mi liễu đi,

Mị hà hoàng tiếp sóng mắt tới.

Nghĩa là: Phẩm cách nghiêm chỉnh tuyệt không nghi ngờ,

Gặp giận dữ cũng nở nét mặt vui cười.

Lông mày nghiêng sát nhìn như cây liễu.

Sóng mắt đong đưa ngang dọc xinh đẹp như áng mây.

(Tự dịch không sát được mọi người đừng cười :P).

Diệp Từ Nam bỗng nhiên lướt mắt đảo qua nhìn bên này, ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của Túc Kỳ là trốn sau chậu hoa cành lá rậm rạp xanh biếc bên cạnh, động tác nhanh nhẹn gọn gàng.

Một lúc sau khi làm một loạt động tác cô có chút thất thần, cô vì cái gì mà muốn trốn?

Trần Tư Giai từ hướng khác đi tới, đối với người sau chậu hoa tò mò, "Cậu cứ vội vàng luống cuống như vậy là đang trốn ai đây hả?"

Cô cố gắng nở một nụ cười, "Không, không trốn ai cả, tớ muốn nhìn xem làm thế nào mà nó có bộ dạng tốt như vậy."

Lúc Diệp Từ Nam quay đầu, mặt mày cong cong. Người đi theo bên cạnh theo tầm mắt anh nhìn qua, chỉ nhìn thấy một cô bé nói chuyện với chậu hoa, không có gì đặc biệt, liền mở miệng hỏi, "Em cười gì vậy?"

Diệp Từ Nam sờ sờ mặt mình, hỏi lại, "Em có cười sao?"

Lúc Túc Kỳ và Trần Tư Giai trở lại hội trường, hội nghị nghiên cứu và thảo luận đã kết thúc, người đứng ra tổ chức Phương Chính đang làm tổng kết, sau một trận vỗ tay, tuyên bố lên lầu dùng tiệc đứng (Buffé).

Tiệc rượu đối diện cũng đã bắt đầu tiến hành bữa tiệc, Túc Kỳ tùy ý đưa mắt nhìn, bên trong quần áo lụa là tóc tai gọn gàng, ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình.

Tiệc đứng có rất nhiều món ăn, hương vị tinh xảo, Trần Tư Giai lôi kéo Túc Kỳ ăn nhiều chết đi được, Túc Kỳ lại cầm cái đĩa không yên lòng cầm vào trong mâm bánh ngọt.

Trần Tư Giai nhìn cô một cái, "Sao cậu lại không ăn?"

Túc Kỳ tiếp tục động tác trên tay, qua loa đáp câu, "Ừ..."

"Không thoải mái?"

Túc Kỳ nhìn miếng bánh ngọt trước mặt đã hoàn toàn thay đổi, có phần không muốn thừa nhận, quả thật trong lòng cô có chút không thoải mái.

Đúng là cô nghĩ không ra cái cảm giác khó chịu là do đâu mà có.

Ghen tỵ? Rõ ràng là cô chủ động từ chối Diệp Tử Nam. Aiya, đó có lẽ là do người đàn ông ôn nhu chăm sóc mình giờ đối lại tốt với người khác như vậy, trong lòng thấy không công bằng, đây là phản ứng tâm lý bình thường. Phụ nữ mà, ít nhiều đều có chút lòng hư vinh.

Túc Kỳ an ủi chính mình, đứng dậy hỏi, "Có đi toilet không?"

Trần Tư Giai đang cố gắng nhét thứ gì đó vào miệng, trả lời mơ hồ không rõ, "Không đi."

"Tớ đi đây."

"Được."

Túc Kỳ vừa đi tới góc toilet, liền nhìn thấy Diệp Tử Nam đứng ở chỗ không xa, hình như là đang chờ người.

Cô nhìn không chớp mắt đi qua người Diệp Tử Nam, cố gắng duy trì vẻ tự nhiên. Hành lang hẹp dài yên tĩnh chỉ có hai người bọn họ, Diệp Tử Nam không nhìn cô, nhưng mà dường như anh cũng dự định làm như không thấy, cũng không mở miệng gọi cô.

Lúc Túc Kỳ đứng trước bồn rửa mặt rửa tay, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người đẹp vừa rời từ phòng kế bên đi ra, đến gần đứng bên cạnh cô trang điểm lại.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Cách gần như vậy, Túc Kỳ cuối cùng cũng nhìn thấy rõ. Hóa ra cô ấy không chỉ là khí chất xuất chúng, mà người cũng rất xinh đẹp.

Chuông điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại từ túi xách ra nghe, nghe xong vài câu sau đó mở miệng, "Được, em biết rồi, lập tức đi ra ngoài." Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi dễ nghe, mang theo ý tứ làm nũng thích thú nhân nhậ .

Túc Kỳ nhớ tới người đàn ông trên hành lang kia, bĩu môi, không phải là trước toilet sao, gần bó keo sơn đến như vậy sao. Ngón ngang trăm mối đóng vôi nước, sẩy khô tay rồi đi ra ngoài.

Đi ra từ toilet Túc Kỳ vẫn như cũ là nhìn không chớp mắt tiêu sái đi qua, bất quá so với vừa rồi thì có thêm một tia khinh thường lẫn tức giận, cảm nâng lên rất cao.

Mấy ngày hôm trước mới gián tiếp thổ lộ với cô, hiện tại liền với người khác dính cùng một chỗ, loại đàn ông này, may mà lúc ấy cự tuyệt anh ta.

Tầm mắt Diệp Tử Nam một lần nữa lại di chuyển theo từng bước chân của cô, mãi đến khi cô tới chỗ rẽ, nhìn không thấy được nữa mới quay đầu lại, chậm rãi bật cười, trong ánh mắt long lánh tia gian xảo sau khi thực hiện được gian kế.

"Sao em cười đến giống như con hồ ly thế?" Người đi ra từ toilet nhìn anh hỏi.

Diệp Tử Nam nghiêng đầu, lại cười cười, "Không có gì. Đi nhanh đi, người nào đó chắc đã chờ sốt ruột rồi."

Sau khi trở lại Túc Kỳ dạo một vòng cũng không thấy Trần tư Giai, cầm điện thoại ra quả nhiên thấy mấy tin nhắn.

Đại Boss triệu tập khẩn cấp, tớ phải rút lui trước.

Túc Kỳ thờ dài ngồi trên ghế salon, người duy nhất nói chuyện với cô cũng đã đi rồi.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam, "Nghe nói bạn là đệ tử của giáo sư Tàn?"

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, là một người đàn ông ngũ quan đoan chính, đeo gọng kính không phù hợp, nhìn qua nho nhã lễ độ.

Cô nở nụ cười một chút gật gật đầu, lời nói này kể từ sau khi cô trở thành học trò của giáo sư Tàn đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.

"Tôi là học trò của thầy Từ đại học A, thầy ấy thường nói với tôi về bạn."

Thầy Từ là chủ nhiệm lớp lúc Túc Kỳ học đại học, trông cô từ nhỏ tới lớn.

Túc Kỳ vốn là không có hứng thú, căn bản không cùng với người xa là nói chuyện phiếm, nhàn nhạt trả lời, "Thật sao?"

Đối phương dường như không chút nào cảm giác được cô lạnh nhạt, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, "Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu, tôi là Kiều Vũ, tôi còn biết, bạn tên là Túc Kỳ, tên của bạn nghe rất dễ nghe."

Túc Kỳ chỉ cảm thấy phiền chán, những mẫu đối thoại này thật là có đủ nhàm chán, vốn cô còn muốn ở lại một lúc, hiện tại xem ra việc này là không cần thiết rồi. Cô đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười giả tạo, "Ngại quá, đột nhiên tôi nhớ ra tôi vẫn còn một số việc muốn làm, đi trước nhé."

Nói xong không đợi đối phương trả lời liền đi ra khỏi đó.

Túc Kỳ đi đến cửa khách sạn, mới bước được vài bước đầu tiên liền nhìn thấy hai người đứng trước cửa.

Cô vốn định muốn thu hồi một cước kia, nhưng là Diệp Tử Nam rất nhanh nhìn thấy cô, cực kỳ hướng nội gật đầu chào hỏi với cô, nhàn nhạt mở miệng, "Khéo như vậy."

Người phụ nữ bên cạnh theo tầm mắt anh nhìn qua, Túc Kỳ lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, cũng nhàn nhạt đáp trả câu như thế, "Thật khéo."

Kỳ thật cô muốn trả lời chính là, giả dối! Người đàn ông này rất có khả năng giả vờ!

Tầm mắt người phụ nữ dừng lại trên mặt Túc Kỳ vài giây, quay đầu cười hỏi Diệp Tử Nam, "Không giới thiệu cho chị một chút sao?"

Vừa rồi tầm mắt cô thấy trong mắt Túc Kỳ và vẻ mặt đều đã mang theo thái độ thù địch, trong lòng cô oán thầm

Diệp Tử Nam nghe lời bắt đầu giới thiệu, "Túc Kỳ, học trò nữ của Tần lão gia, vị này chính là ..."

Túc Kỳ cho rằng tiếp theo trong miệng anh sẽ phát ra chính là từ "Bạn gái," nhưng là ông trời chưa cho cô cơ hội nghe được hai chữ này.

Sau khi ngọn đèn từ xa chiếu lại gần, một chiếc xe chậm rãi tiến tới trước cửa khách sạn, một người đàn ông từ trong xe đi xuống, cửa xe mở ra một nửa, có thể nhìn thấy trên ghế sau một đứa bé đang ngủ.

"Sao giờ anh mới tới, lạnh chết em rồi." Người phụ nữ đoan trang khéo léo lúc này vừa nói vừa nắm cánh tay người mới tới.

Người đàn ông lập tức vội vã cởi áo bành tô kéo người phụ nữ ôm vào trong ngực, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười cưng chiều.

Túc Kỳ tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, sững sờ quay đầu nhìn Diệp Tử Nam, trên mặt anh nở nụ cười mang vẻ tự nhiên, nhìn hai người ân ái.

Dường như cảm giác được ánh mắt của cô, Diệp Tử Nam cuộn tay phải đặt trên môi, ho nhẹ một tiếng, "Đề tôi giới thiệu một chút, vì này chính là chị họ tôi Diệp Phi Dao, từ nhỏ bọn tôi cùng nhau lớn lên, vị này chính là chồng chị ấy, bên trong tiểu tử ngủ giống như heo con kia là con trai của họ."

Không biết có phải cảm giác sai hay không, Túc Kỳ cảm thấy hai chữ chị họ kia nghe vào trong tai rất rõ ràng, hình như là anh cố ý nhấn mạnh rõ ràng như thế, mà lại không dấu vết mà tìm ra.

Trong đầu Túc Kỳ trống rỗng, nhìn Diệp Phi Dao trên mặt cười cười, cười giống như vừa rồi, đâu có chút nào địch ý nữa!

Thảo nào anh cười với cô ấy vui vẻ đến thế, thảo nào động tác của bọn họ lại ăn ý như thế, thảo nào anh thân thiết với cô ấy như thế.

Diệp Tử Nam bỗng nhiên nhẹ giọng nói câu, "Em gọi chị họ, chồng chị họ là được."

Túc Kỳ còn đang không theo kịp chuyện kinh ngạc kia liền phục hồi lại tinh thần, nghe được Diệp Tử Nam nói mà không chút suy nghĩ liền ngoan ngoãn mở miệng, "Chị họ, chồng chị họ."

Diệp Phi Dao nhìn cô, sờ sờ tóc của cô, "Ng Sloan."

Đúng là người một nhà, cả cái động tác nhỏ này cũng giống nhau.

Sau khi nói mấy câu, người đàn ông ôm lấy người phụ nữ lên xe, người phụ nữ bỗng nhiên quay cửa kính xe xuống nói mấy câu với Diệp Tử Nam mà Túc Kỳ nghe không hiểu.

"Là đây sao?"

Diệp Tử Nam khom người, "Đúng thì sao, mà không đúng thì thế nào?"

Diệp Phi Dao lườm anh một cái, "Còn làm bộ thế này với chị? Chị thì một câu, cô gái này rất được, so với những người phụ nữ lộn xộn trước kia của em thì mạnh hơn nhiều, chị cực kỳ thích."

Nói xong liền kéo cửa kính lên, xe chậm chậm lướt ra ngoài.

Túc Kỳ vẻ mặt chán nản cúi đầu, Diệp Tử Nam nhún mày đứng bên cạnh cũng không nói gì. Cô cảm thấy hôm nay mình thật sự bị trúng tà, chẳng thể thì

làm sao có thể làm sai nhiều như vậy, xem biểu tình của Diệp Tử Nam, khẳng định được anh nghĩ như thế nào, bây giờ cô hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Hai người đứng một lúc, Túc Kỳ mở miệng phá vỡ im lặng, "Vậy, tôi đi trước nhé."

Diệp Tử Nam gật đầu, "Được."

Túc Kỳ cho rằng anh sẽ chủ động đề nghị đưa cô về, mặc dù là chỉ ở chung một thời gian, nhưng Diệp Tử Nam vẫn để lại cho cô ấn tượng rất quý ông, thế mà anh lại chỉ nói một chữ được.

Cô cũng không rút lại, lời đã nói ra miệng, nước đổ khó hốt, Túc Kỳ xoay người đi ra ngoài, gió lạnh không ngừng từ cổ áo tay áo thổi tới, rét lạnh thấu xương.

Túc Kỳ đứng nơi nguồn gió đợi hồi lâu cũng không thấy có chiếc xe nào tới, bỗng nhiên trước mắt sáng lên, nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc chậm rãi đi qua đây, đó là xe của Diệp Tử Nam.

Nhưng xe đi qua bên người cô cũng không dừng lại, ngược lại tăng tốc chạy qua người cô.

Anh nhất định là cố ý!

Toàn bộ buổi tối đều là anh cố ý! Là lập kế hoạch đã lâu! Cố tình khiến cho cô hiểu lầm sau đó nhìn cô mất mặt! Mang cô đùa giỡn lòng vòng.

Túc Kỳ bây giờ hận không thể đuổi theo đánh cho anh một trận!

Không tới vài phút có một chiếc xe thể thao cực kỳ thâm trầm dừng trước mặt cô, Giang Thánh Trác xuất hiện, "Lên xe, tôi đưa cô về!"

Tầm mắt Túc Kỳ từ đầu xe quét đến đuôi xe, lại từ đuôi xe quét lên mặt Giang Thánh Trác, cười nói câu, "Xe này rất hợp với phong cách của anh!"

Giang Thánh Trác đoán ra được đầu mỗi liếc cô một cái, "Lời này nếu người khác nói tôi sẽ rất cao hứng, nhưng từ trong miệng cô nói ra nhất định không phải là lời hay gì."

Túc Kỳ mở cửa xe ngồi vào, "Làm sao có thể chứ, tôi đứng đây đông cứng hồi lâu đều không ai để ý đến tôi, anh hạ mình đồng ý đưa tôi về, sao tôi lại có thể không nói lời tốt được chứ!"

Giang Thánh Trác cầm lấy điện thoại nghe máy, "Tôi nhận điện rồi sẽ cùng cô làm nhâm."

"A lô."

"Vẫn còn, nhanh sẽ tới."

"Được, biết rồi."

Sau khi đặt điện thoại xuống, Giang Thánh Trác bắt đầu nói nhỏ, "Rõ ràng mình có lái xe, lại còn để cho tôi đưa về, người này thật sự là! Lo lắng cho người ta, vậy còn tìm tôi làm gì!"

Túc Kỳ nghiêng đầu hỏi, "Anh nói cái gì?"

Giang Thánh Trác bỗng nhiên giẫm chân ga, vẻ mặt cười xấu xa, "Không có gì."

Vốn tốc độ của xe thể thao rất cao bỗng nhiên dừng lại ngay đột ngột, Túc Kỳ hoảng hồn từ trên xe bước xuống, sắc mặt tái nhợt vỗ vỗ ngực mình, "Giang Thánh Trác, về sau tôi sẽ không bao giờ ngồi xe anh nữa."

Giang Thánh Trác cười vài tiếng hô hô, xe vèo một tiếng như gió bão chạy đi.

Túc Kỳ chậm như rùa đi về, vừa tới dưới lầu phòng ngủ liền thấy Diệp Tử Nam đang đứng tựa vào bên cạnh xe hút thuốc, dường như đã đợi rất lâu rồi.

Túc Kỳ tiếp tục coi như không thấy anh, mắt nhìn phía trước hướng cửa cầu thang đi lên.

Diệp Tử Nam bỗng nhiên bước tới, kéo cô lại. Cô gắng sức vùng mấy cái, không thoát ra được, tức giận xoay người nhìn anh.

Vẻ mặt Diệp Tử Nam mang theo nụ cười miễn cưỡng, nhìn bộ dáng cô lửa giận ngút trời khoe miệng càng cong hơn.

Túc Kỳ trừng mắt nhìn anh, hung tợn mở miệng, "Cười, có gì mà buồn cười!"

Diệp Tử Nam dịu dàng mở miệng, "Em có cái gì mà khó chịu?"

Túc Kỳ kéo kéo cánh tay, không thừa nhận, "Tôi có gì mà phải khó chịu?"

Diệp Tử Nam bỗng nhiên buông tay, Túc Kỳ không nghĩ tới anh sẽ thả tay, cơ thể ngã về phía sau, mắt thấy liền muốn ngã xuống đất, Diệp tử Nam lại duỗi tay níu chặt cô.

"Là em nói, về sau chúng ta vẫn là bạn bè, đây là thái độ của em với bạn bè sao?"

Túc Kỳ hất tay anh ra, càng tức giận thêm, quay người đi lên.

Diệp Tử Nam bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy cô, hai tay ôm chặt eo cô.

Ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi, "Một màn vừa rồi, em không hâm mộ sao?"

Nói một câu không đầu không đuôi, vậy mà cô nghe liền hiểu. Nói thật, cô hâm mộ, cực kỳ hâm mộ. Cái cảm giác được bao bọc bởi hạnh phúc cuốn hút cô, trong một khắc kia, trong đầu cô hiện lên tình cảnh buổi tối hôm đó Diệp Tử Nam sưởi ấm tay cho cô.

"Anh cực kỳ hâm mộ." Diệp Tử Nam đợi hồi lâu không thấy cô trả lời liền mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ thần nhiên yên tĩnh.

Anh cảm giác được người trong lòng không gãy giữa nữa, liền nắm chặt đôi tay, "Túc Kỳ, anh vẫn muốn cùng với em, muốn cùng với em giống như bọn họ vậy.

Chị họ là người kết hôn sớm nhất trong dòng họ, từng hưởng hạnh phúc nhất. Năm đó chồng chị họ không có thành công như bây giờ, người nhà cậu đều phản đối, chỉ có ông ngoại và anh ủng hộ chị. Anh nhớ rõ ngày kết hôn chị nói với anh, hạnh phúc là tự mình nắm giữ trong tay, đợi chờ do dự là không thể có."

Túc Kỳ bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, nước mắt 'ba' một tiếng liền rơi xuống.

Dường như Diệp Tử Nam có thể cảm giác được cô đang suy nghĩ cái gì, từ phía sau đưa tay vuốt ve mặt cô, giọng điệu trịnh trọng mà kiên định, "Đừng sợ, có anh ở đây. Bất kể lúc nào anh cũng sẽ không buông em ra."

Diệp Tử Nam hút xong điếu cuối cùng, tay chân nhẹ nhàng bước lên giường, thành thạo mang người đang ngủ ôm vào trong ngực, cùng nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ngày hôm sau lúc ăn cơm trưa Trần Tư Giai dùng chiếc đũa gõ gõ vào bát Túc Kỳ, "Này, Chủ nhật các bạn học đại học gặp mặt, cậu có đi không?"

"Gặp mặt? Sao tớ không nghe nói, những người nào đi?"

Trần Tư Giai xoay xoay chiếc đũa, "Đám người trước đây trong trường đại học."

Túc Kỳ dừng một chút, vẫn là lời ra, "Anh ta có đi không?"

Trần Tư Giai tiếp tục chọn rau thơm trong mâm, biết rõ còn cố hỏi, "Anh ta? Người nào nhỉ?"

Túc Kỳ ném đũa xuống tức giận nhìn cô, "Trần Tư Giai!"

Trần Tư Giai nhìn cô một cái, thờ dãi, "Haizz, thôi được, nói thật theo như lời cậu nói, thì là Thẩm Ngôn Lỗi đề nghị, tớ chỉ phụ trách chuyển lời, có đi hay không do cậu quyết định."

Túc Kỳ cúi đầu, "Cậu nói tớ có đi hay không?"

"Tớ không biết."

"Vậy cậu có đi không?"

"Tớ nhất định đi chứ, nhiều năm rồi không gặp, không dễ dàng có cơ hội gặp mặt, chỉ sợ cũng chỉ có Thẩm Ngôn Lỗi kêu gọi mới có tác dụng như vậy."

"Tớ đây...Cũng đi."

Trần Tư Giai nhìn cô, "Cậu xác định? Cậu không sợ sẽ nhìn thấy người nào đó rồi khó chịu?"

Túc Kỳ lập tức cây ngay không sợ chết đứng trả lời, "Đương nhiên xác định, chỉ là bạn học thời đại học mà thôi, tớ sợ gì chứ?"

Trần Tư Giai liếc cô một cái không nói gì nữa.

Liên tiếp vài ngày sau Diệp Tử Nam đều bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều tận khuya mới về nhà, buổi sáng lại ra cửa sớm, Túc Kỳ vẫn không gặp được anh, mà cô lại muốn nói trước mặt anh, nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Mãi đến đêm hôm trước khi đi, Túc Kỳ ăn cơm tối xong ngồi trên ghế salon vừa xem tivi vừa kiên trì đợi anh về.

Diệp Tử Nam về mặt mệt mỏi đẩy cửa ra, nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa có chút kỳ quái, uể oải hỏi, "Làm sao còn chưa ngủ?"

Túc Kỳ nhìn sắc mặt anh rất khó coi, giống như cánh tay cũng chẳng muốn nâng lên một chút, vốn nghĩ muốn nói lại tự động nuốt vào, đi qua giúp anh cởi quần áo, "Gần đây anh bề bộn nhiều việc à? Công việc có vấn đề hả?"

Diệp Tử Nam nhắm mắt ngồi trên ghế sofa, "Không có."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ bĩu môi, "Em đi giúp anh chuẩn bị nước tắm."

Túc Kỳ vốn định chờ anh tắm rửa xong, nghỉ ngơi chút cho đỡ mệt rồi sẽ nói, không nghĩ tới Diệp Tử Nam tắm rửa xong tóc cũng chưa lau khô liền cầm đầu gối xuống giường ngủ luôn.

Cô ngồi bên cạnh nhẹ nhàng lắc lắc anh, "Này, anh đừng ngủ trước, em có chuyện muốn nói với anh."

"Ừm"

"Anh nghe thấy sao?"

"Ừm"

"Mấy người hồi đại học bọn em có cuộc gặp mặt, ở thành phố Y giáp với một thị trấn nhỏ, Chủ nhật này em muốn đi tham gia, nói cho anh biết một tiếng."

"Ừm"

"Tối mai em đã đi rồi."

"Ừm"

Ngày hôm sau tan tầm Túc Kỳ về nhà dọn dẹp xong từ đông sang tây. Kéo rương vừa mới đi tới phòng khách, liền thấy Diệp Tử Nam mở cửa đi vào, cái chìa khóa vẫn treo ở trên cửa.

Túc Kỳ thấy kỳ quái, "Sao anh trở về lúc này?"

Diệp Tử Nam nhìn chằm chằm rương hành lý sau lưng cô, "Em muốn đi đâu thế?"

Thanh âm khô khốc trầm thấp.

"Đi ra tàu lửa, em và bọn họ đã hẹn như thế."

Diệp Tử Nam có chút kỳ quái nhìn cô, trong ánh mắt lại còn có ý tức giận, "Em nói cái gì?"

"Đêm qua em đã nói với anh rồi, bạn học hồi đại học gặp mặt, muốn đi tới một thị trấn nhỏ để chơi."

Diệp Tử Nam dẫn lửa nóng hỏi, "Có phải em đã quên cái gì rồi không hả?"

Túc Kỳ cúi đầu lật lật túi xách của mình, "Không có mà, cái gì nên mang em đều đã mang..."

Diệp Tử Nam không biết làm thế nào nghiêng đầu qua một bên, tay đặt trong túi gấu áo nắm thành quyền, sau đó từ từ buông ra, thở thật sâu một hơi, nhàn nhạt nói, "Em đi đi."

Túc Kỳ nhìn anh, có chút lo lắng, "Anh không sao chứ? Nhìn sắc mặt rất khó coi."

Diệp Tử Nam cũng không thèm nhìn tới cô liền đi thẳng vào phòng ngủ, giọng điệu lạnh nhạt còn mang theo phần không kiên nhẫn, "Không có việc gì, em đi nhanh đi."

Như thế giống như cực kỳ chán ghét cô, không thèm nhìn lại cô một cái.

Túc Kỳ không hiểu ra sao cả nhìn anh một cái, trong lòng cũng có chút buồn bực, kéo va li ra cửa, lúc đóng cửa cổ tình đóng mạnh gây tiếng động lớn.

Diệp Tử Nam từ phòng tắm đi ra mắt nhìn điện thoại di động, làm như không nghe thấy, anh từ từ đi qua nghe máy, vừa nhắc máy liền nghe giọng vô cùng lo lắng của Tô Dương, cô theo anh lâu như vậy, rất ít khi không bình tĩnh như thế này.

"Tổng giám đốc Diệp, tôi đang ở dưới lầu nhà ngài, nếu anh không đi thì không kịp chuyến bay mất."

Quả thật Tô Dương có chút nóng nảy, theo Diệp Tử Nam lâu như vậy chưa từng thấy qua anh không đứng giờ như thế này. Đã hẹn nửa giờ sau đến nhà đón anh và Túc Kỳ ra sân bay, kết quả cũng đã qua một giờ rồi mà không thấy bóng người đâu, điện thoại thì không nhận, cô cũng không dám tùy tiện đi lên gõ cửa.

Diệp Tử Nam ngồi trên giường, tay xoa xoa mi tâm, nhàn nhạt nói, "Không cần, giúp tôi hủy bỏ đi, cảm ơn."

Tô Dương không xác định hỏi một câu, "Là tất cả đã sắp xếp sao?"

Diệp Tử Nam không chút do dự, "Tất cả."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Dương quai lại tắt điện thoại, chạy đôn chạy đáo suốt đêm ngày chỉ vì từ hôm nay sẽ nghỉ phép, bây giờ lại muốn hủy bỏ? Nếu không phải cô theo Diệp Tử Nam lâu như vậy, cũng phải hoài nghi đầu óc của anh có phải bị những nước rồi không.

Lái xe nhìn về mặt không thể tin của Tô Dương, mở miệng hỏi, "Tô tiểu thư, nếu không xuất phát bây giờ sợ là không kịp."

Tô Dương trả lời bình tĩnh như thường, "Không đi nữa, chúng ta về thôi."

Lúc Túc Kỳ và đám người đi tới thị trấn nhỏ đã hơn 10 giờ tối, vừa tới nhà ga liền thấy Thẩm Ngôn Lỗi. Anh ta là người dù ném ở trong đám người như thế nào cũng sẽ không bị người khác che kín hào quang.

Cũng đã rất lâu rồi không gặp bạn học, gặp mặt liền ôm rồi kêu la, bày tỏ hưng phấn khi gặp lại sau xa cách từ lâu.

Lúc ở trường học nhân duyên của Thẩm Ngôn Lỗi rất tốt, bây giờ lại bị một đám đàn ông phụ nữ vây quanh, cả Trần Tư Giai cũng đã đi góp vui.

"Ngôn Lỗi, sau khi tham dự tiệc đính hôn của cậu thì chưa từng gặp mặt cậu, thế nào, phát tài rồi khinh thường bạn bè phải không?"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

"Đúng vậy, mấy năm nay cũng không tin tức, chuyện gì xảy ra hả cậu?"

Thẩm Ngôn Lỗi tốt tính giải thích cho bọn họ, "Trong nhà có việc không thể dứt ra được, giờ có thời gian liền tìm các cậu không phải sao."

"Rất nhiều năm không gặp, giữa chúng ta cậu là người đính hôn sớm nhất, chắc cũng đã có em bé, sao không mang tới cho chúng ta nhìn với hả?"

Thẩm Ngôn Lỗi có chút sốt ruột giải thích, "Không có, tớ còn chưa kết hôn, càng không có em bé. Đúng rồi, cậu đó, cậu cùng bạn gái nhỏ thế nào rồi?"

Đề tài câu chuyện thay đổi, từng người hỏi tình hình đối phương, Túc Kỳ đứng ngoài nhìn.

Không biết lúc nào thì Thẩm Ngôn Lỗi lui đi ra đến bên cạnh, cười với Túc Kỳ, "Anh không nghĩ tới em sẽ đến."

Túc Kỳ nhìn đám người trước mặt vô cùng sôi nổi, mặt không chút thay đổi, "Tôi tới là bởi vì bọn họ, không liên quan đến anh."

Thẩm Ngôn Lỗi nghe xong cười khỏ một tiếng, "Anh biết."

Túc Kỳ mang theo dáng vẻ tươi cười chen vào trong đám người, nói chuyện cười to với bọn họ, Thẩm Ngôn Lỗi đứng ở vị trí vừa rồi của Túc Kỳ nhìn theo bóng dáng cô.

Vừa rồi cô đứng đây nhìn cái gì? Có phải cũng nhìn anh giống như anh bây giờ đang nhìn cô?

Đến trước biệt thự của nhà họ Thẩm ở thị trấn nhỏ, mọi người thổn thức một hồi, tuy buổi tối tầm mắt không tốt, nhưng ngọn đèn trong hoa viên dưới lầu vẫn chiếu rõ cho thấy phong thái biệt thự rất độc đáo.

Túc Kỳ đi theo Diệp Tử Nam vài năm nay, cái gì mà chưa từng thấy, nên có chút coi như bình thường.

Lăn qua lăn lại cả đêm, mọi người đều sớm mệt mỏi không chịu nổi, sau khi chia phòng cũng đều đi ngủ, tất nhiên Túc Kỳ và Trần Tư Giai ở một phòng.

Cô nằm trên giường lại tỉnh táo khác thường.

Thật khéo, thời điểm lần trước cô tới đây cũng ngủ ở phòng này, cô không biết lúc phụ trách chia phòng Thẩm Ngôn Lỗi có tình hay vô ý.

Đại khái là lúc cô học năm hai đại học, Thẩm Ngôn Lỗi mời cô tới đây chơi, đứng trước biệt thự, cô cau mày nhìn Thẩm Ngôn Lỗi, làm thế nào cũng không chịu vào cửa.

Thời điểm đó cô cũng không biết Thẩm Ngôn Lỗi rốt cuộc có gia thế như thế nào, chỉ là thấy kỳ quái.

Lúc ấy Thẩm Ngôn Lỗi chỉ giải thích cho mình biệt thự này là thuê, tiền thuê không hề cao, có lẽ là do Thẩm Ngôn Lỗi chưa từng nói dối với cô, và còn có lẽ là lúc ấy cô đang ở vào thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt trong đầu đều là người con trai này, vì vậy mà liên tin là như thế.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó mình ngốc ghê gớm. Biệt thự xinh đẹp như vậy, chủ nhân của nó làm sao có thể để cho người xa lạ thuê chứ? Có thể mua được tòa biệt thự này làm sao có thể để ý đến chút tiền thuê đó? Cho dù là thuê, tiền thuê sao lại không đắt chứ?

Túc Kỳ lăn lộn qua lại thế nào cũng đều không ngủ được, trong lòng như là đè nén giọng điệu, cô nhẹ giọng gọi câu, "Trần Tư Giai, cậu ngủ rồi sao?"

Giọng Trần Tư Giai lười biếng truyền tới, "Cậu lăn qua lăn lại nhiều lần như nướng bánh nướng vậy, tớ ngủ được sao?"

Trong bóng tối Túc Kỳ im lặng.

Không tới vài phút lại vang lên giọng Trần Tư Giai, mang theo vẻ hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Túc Kỳ, không phải chỉ là Thẩm Ngôn Lỗi sao, cậu sợ cái gì vậy, cậu cũng là gái đã kết hôn, vẫn còn lộn xộn muốn cái gì nữa, về sau thấy anh ta, thẳng lưng lên, nên thế nào thì thế ấy, cậu nên nghĩ nhớ tới đích thị là Diệp Tử Nam chứ không phải anh ta!"

Túc Kỳ nhớ tới một màn khi ra cửa càng thêm buồn bực.

Diệp Tử Nam?

Người đàn ông kia ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không thèm thì nhỡ có ích lợi gì chứ?

Cô tiếp tục im lặng, kiên trì kiềm chế không động đậy, không lâu sau liền nghe tiếng hít thở ổn định có quy luật của Trần Tư Giai. Cô nhẹ nhàng tay chân bò dậy ra khỏi giường, khoác thêm chiếc áo đi ra khỏi phòng.

Thị trấn nhỏ ban đêm rất yên tĩnh, không có tiếng động lớn ồn ã như ở thành phố, cô tùy ý đi tới, bất tri bất giác đi tới trước hoa viên dưới lầu.

Lần trước cô tới trong hoa viên nở đầy hoa, một mảnh tràn đầy sức sống, cô và Thẩm Ngôn Lỗi lại còn cùng nhau cắt tỉa.

Cô đi vài bước tới ngồi lên chiếc xích đu trong hoa viên, đẩy vài cái, có lẽ là rất lâu rồi không sử dụng, khi đóng đưa phát ra tiếng cọt két.

Thời tiết rất lạnh, trong không khí đều mang theo gió lạnh, hanh khô và lạnh lẽo, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, từ từ đóng đưa.

Bỗng nhiên trên người cô thêm một chiếc áo, cô quay đầu sang nhìn, Thẩm Ngôn Lỗi đi tới trước mặt cô.

"Trời lạnh, đừng để bị cọng."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ nhìn anh ta một cái không nói chuyện cũng không từ chối chiếc áo trên người, tiếp tục ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thẩm Ngôn Lỗi suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt dừng trên mặt cô, vẻ mặt cô vẫn điềm tĩnh nhìn bầu trời. Lần trước tới bọn họ vào lúc ánh nắng mạnh nhất sau giữa trưa thường xuyên ngồi ở đây cười toe toét nói chuyện, nụ cười tươi tắn trên mặt cô cùng với ánh mặt trời đều sáng rực rỡ.

Chỉ sợ cô sẽ không còn cười với anh ta như vậy nữa.

Bỗng nhiên gió lạnh thổi bay mái tóc dài của cô, cô cúi đầu nâng tay vén tóc ra sau lỗ tai, ống tay trượt xuống, để lộ vòng ngọc Dương Chi trên cổ tay mảnh mai trắng nõn, không thể nói hết cái cảm xúc dịu dàng khéo léo và quyến rũ phong tình, đây là điều chưa bao giờ anh ta nhìn thấy.

Thì ra cô thật sự không giống với lúc trước, không còn là cô gái nhỏ sẽ làm nũng sẽ chơi xấu, bây giờ cô là cô gái dịu dàng quên rũ, thay đổi của cô không phải vì anh ta, mà là vì một người đàn ông khác.

Diệp Tử Nam

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Diệp Tử Nam, người kia trong nghề ngoài nghề, trường bối họ hàng thân thuộc cũng đều khen người đàn ông đó, không chỉ có tướng mạo phẩm chất hơn người, mà về mặt sự nghiệp cũng sáng như ánh mặt trời buổi trưa.

"Diệp Tử Nam..."Thẩm Ngôn Lỗi rót cuộc cũng mở miệng, nghe không ra giọng điệu gì, "Anh ta tốt với em không?"

Túc Kỳ không có ngừng nhìn mà trả lời, "Tốt."

Âm thanh bình tĩnh yên ả.

Thẩm Ngôn Lỗi có chút buồn bã, miễn cưỡng cười, "Em đi theo anh ta sẽ hạnh phúc, sự nghiệp nhà họ Diệp rất lớn, bối cảnh lại thâm sâu, anh ta đối với em lại tốt, em..."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ bỗng nhiên cười rộ lên, âm thanh rất nhẹ, nhưng những câu nói như đâm vào tim Thẩm Ngôn Lỗi.

"Thẩm Ngôn Lỗi, Túc Kỳ tôi là loại người này sao? Bây giờ nói thế giống như là tôi vì bám vào cánh cao nhà họ Diệp mới từ bỏ anh! Chuyện giữa chúng ta với nhà họ Diệp cùng Diệp Tử Nam có liên quan gì? Là anh chọn rồi bỏ tôi trước."

"Anh ghen tỵ với anh ta." Thẩm Ngôn Lỗi trầm thấp mở miệng, ngay cả Túc Kỳ cũng hoài nghi mình nghe lầm.

"Anh nói cái gì?"

"Tiểu Kỳ, anh hối hận rồi. Anh vô số lần tự nói với mình phải vứt bỏ em, nhưng vẫn là không nỡ. Hiện tại anh mới hiểu được, không có em, tương lai của anh sao có thể gọi là tương lai? Cho dù nhà họ Thẩm sẽ nở mày nở mặt đối với anh mà nói còn có ý nghĩa gì nữa?"

Cuối cùng tầm mắt Túc Kỳ từ bầu trời đầy sao thay đổi vị trí lên trên mặt anh ta, "Hiện tại nói những thứ này đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi."

Qua rất lâu mới nghe đến âm thanh Thẩm Ngôn Lỗi, trầm thấp từ tốn, "Anh chỉ muốn hỏi em, nếu anh quay đầu lại, em có còn đứng đó không?"

Túc Kỳ lập tức hoảng lên, cô nhìn Thẩm Ngôn Lỗi, về mặt anh ta cô đơn.

Cô đột nhiên đứng lên rồi đi về.

Bây giờ cô đã kết hôn, mà anh ta cũng đã có vợ chưa cưới, làm sao anh ta có thể nói ra mà không chịu trách nhiệm như thế? Cho dù anh ta chưa lập gia đình còn cô chưa gả, vậy thì thế nào? Dựa vào gì mà cô còn đứng đó?

Lúc ấy là anh ta buông tay rồi đi, dựa vào cái gì mà cô vẫn đứng ở đó? Dựa vào cái gì chứ!

Đường nhỏ trong hoa viên phủ kín đá cuội, gập ghềnh, Túc Kỳ vội vội vàng vàng bước đi trên đó, chân vừa lệch liền muốn té xuống.

Thẩm Ngôn Lỗi theo hai bước đỡ lấy cô, Túc Kỳ ngã vào lòng anh ta, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy trước mặt cặp mắt quen thuộc cùng ánh mắt không thể bỏ qua sự ân cần và lo lắng, cô đẩy mạnh anh ta ra, chạy trốn chết.

Túc Kỳ trở lại phòng ngủ dựa sau cánh cửa, trong lòng vẫn hoảng loạn như cũ, trong đầu rối thành một mui, bỗng nhiên muốn tìm người nói chuyện, nói cái gì cũng được.

Cô nhào lên giường, ra sức lung lay người trên giường, "Trần Tư Giai, cậu mau ngồi dậy nói chuyện với tớ đi!"

Người trên giường đang ngủ say bị ồn ào làm cho tỉnh, con tức phát ra, "Cậu tránh ra! Hơn nửa đêm không ngủ được còn không để cho tớ ngủ! Cậu là đồ bệnh thần kinh!"

Nói xong gạt cô ra vùi đầu vào trong chăn ngủ tiếp.

Túc Kỳ thất vọng đứng lên, mò mẫm di động trong túi áo, lấy ra cầm trên tay.

Cùng lúc đó, Diệp Tử Nam đang cùng Giang Thánh Trác Thi Thần và mấy người bạn ăn cơm, em gái Thi Thần Thi Nhã Tinh bất ngờ tham gia.

Về mặt Giang Thánh Trác cười không đứng đắn, "Em gái Tinh, sao chỉ có một mình em, chồng chưa cưới của em đâu?"

Suy cho cùng là tuổi còn nhỏ, dù cho yêu cầu nghiêm khắc tiểu thư khuê các từ nhỏ đến lớn, vẫn là chưa thoát khỏi tính trẻ con, hiện tại cũng không có người ngoài, không khỏi có chút bộc lộ bản tính, "Bạn bè đại học của anh ấy cùng tụ tập, nói là không cho mang theo người nhà, liền ném em lại một mình đi chơi rồi."

Mọi người nghe xong cười ha hả, kiểu cô gái nhỏ oán hận, mọi người liền xem là đang nghe câu chuyện cười.

Diệp Từ Nam vô ý hỏi một câu, "Đi chơi chỗ nào hả?"

"Thì là cùng thành phố Y chỗ giáp với thị trấn nhỏ đó, nghe nói thị trấn nhỏ đó yên tĩnh lại xinh đẹp, đặc biệt lúc có tuyết rơi, có phải vậy không, anh Từ Nam?"

Trong mắt Diệp Từ Nam bỗng nhiên tập hợp một mảng ánh sáng, càng tụ lại càng sáng, sau đó anh hí mắt, ánh sáng dần dần biến mất.

Anh nở nụ cười một chút, giọng điệu như thường, "Không sai, có cơ hội em cũng nên đi xem một chút."

Thi Nhã Tĩnh vừa nghe anh nói, thật sự động tâm suy nghĩ, "Thật sự như vậy? Anh Từ Nam nói không sai vậy chắc chắn sẽ không sai, ngày mai em liền đi tìm Ngôn Lỗi."

Mọi người rất nhanh chuyển đổi đề tài, Diệp Từ Nam ngắm nghía ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn bề mặt chất lỏng không ngừng đong đưa, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên nụ cười từ từ thêm sâu sắc, lại càng ngày càng lạnh.

Anh cầm điện thoại ra, nhìn tên chớp động trên màn hình, qua một lúc lâu mới đứng dậy đi ra ngoài.

"A lô." Giọng nói nhạt nhẽo.

Túc Kỳ không chút để ý, cô đứng trên sân thượng thậm chí có chút hưng phấn, "Diệp Từ Nam, em đến chỗ này, thị trấn nhỏ này thật sự rất xinh đẹp!"

Diệp Từ Nam hừ một tiếng, "Buổi đêm khuya có thể thấy cái gì? Chỗ nào thì đẹp chứ?"

Túc Kỳ dừng một lát, nhìn ngoài cửa sổ một mảnh đen tối chỉ có ngọn đèn thành phố lấp lánh, vẫn đúng lý hợp tình như trước, "Cảnh đêm xinh đẹp! Anh không cần phải không ăn được nhó thì nói nhó xanh!"

Diệp Từ Nam hỏi lại một câu, "Vậy sao?"

"Anh đang làm gì đó?"

"Ăn cơm."

"Trễ như vậy mà còn đang ăn cơm, cùng với ai?"

"Giang Thánh Trắc, Thi Thần, còn có em gái Thi Thần vợ chưa cưới của Thẩm Ngôn Lỗi."

Túc Kỳ bỗng nhiên vừa nghe đến tên kia gấp gáp đổi đề tài, "Bọn anh ăn gì thế, có gì ngon không?"

Diệp Từ Nam bỗng nhiên không nói tiếp, thật lâu mới hỏi, "Em nói này nói nhó từ nãy giờ, có thể nói cho anh biết rốt cuộc em muốn nói cái gì không?"

Túc Kỳ chột dạ, Diệp Từ Nam vĩnh viễn cũng không dễ lừa gạt như vậy.

"Em không muốn nói gì, không có chuyện gì, em ngủ trước, anh cũng về sớm đi, tạm biệt."

Sau đó cúp điện thoại.

Diệp Từ Nam nghe âm thanh di động đồ đồ, cất điện thoại, mặt không chút thay đổi quay trở lại.

Túc Kỳ núc vào trong chăn, mặc dù cùng Diệp Từ Nam nói chưa tới mấy câu, hơn nữa anh cũng không có nhiệt tình, nhưng là cô được giọng của anh, giống như ăn vào viên thuốc an thần, trong lòng bình tĩnh lại, bối rối cũng dần dần biến mất.

Ngày hôm sau quả nhiên có tuyết rơi, toàn bộ thế giới trắng xóa một mảnh.

Lúc Túc Kỳ tỉnh lại Trần Tư Giai đã không còn trong phòng, cô đắp chăn nằm úp xuống đầu giường nhìn bên ngoài, nhớ tới trước khi đi Diệp Từ Nam đều tặng cà mỗi ngày, sắc mặt anh tái nhợt cùng với tối hôm qua nói chuyện yếu ớt qua điện thoại, trong lòng bỗng nhiên không có tư vị gì.

Cô cầm di động trên giường gọi cho Diệp Từ Nam, không nghĩ tới là mẹ Diệp nghe máy.

"A lô, tiểu Kỳ à."

Túc Kỳ sững sờ một lúc, mắt nhìn di động, là số di động của Diệp Từ Nam, cô không nhấn nhầm.

"A lô, mẹ, có lẽ con gọi lộn số, ngại quá."

"Không gọi nhầm, con gọi tìm Từ Nam hả, Từ Nam theo ba nó đi thể dục buổi sáng, lập tức sẽ về, con tìm nó có việc gấp sao?"

"Không có việc gì không có việc gì, mẹ và ba gần đây thân thể tốt chứ ạ?"

"Đều rất tốt, đúng rồi, mẹ thấy sắc mặt Diệp Từ Nam kém hơn so với lúc trước, hỏi nó nó cũng không nói, có phải công việc xảy ra chuyện gì không?"

Túc Kỳ nheo mắt, cô cũng không biết, chưa từng hỏi kỹ càng, Diệp Từ Nam cũng không đề cập tới, giữa bọn họ giống như thế này, cô không hỏi anh cũng không gọi ra. Bất quá lời này cô khẳng định không thể nói cho mẹ Diệp.

"Không có, mẹ, chỉ là anh ấy bận rộn, mẹ đừng lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy."

"Không có việc gì là tốt rồi, nghe Từ Nam nói con đi công tác, hai ngày nay nhiệt độ xuống thấp phải mặc nhiều quần áo vào."

Nghe lời nói quan tâm bên tai, Túc Kỳ bỗng nhiên có chút nhớ nhung nhưng khóc, từ khi cô gả cho Diệp Từ Nam, nhà họ Diệp trên dưới đều rất tốt với cô, mặc dù mẹ Diệp đòi hỏi nhiều ở cô, những cũng là vì tốt cho cô, cô hiểu rõ.

Cô rõ ràng là vứt bỏ Diệp Từ Nam bận rộn đi chơi mấy ngày, mà Diệp Từ Nam lại còn giúp cô nói dối đối phó với câu hỏi của mẹ Diệp, trong lòng càng thêm áy náy.

Cúp điện thoại, cô tiếp tục nhìn tuyết tung bay ngoài cửa sổ, và chờ Diệp Từ Nam gọi lại cho cô nói chuyện.

Nhưng mãi đến khi cô rời giường, di động cũng chưa từng vang lên.

Cô rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng, đến bậc thang liền nghe trong phòng khách tiếng cười nói. Lúc đi đến bậc thang dưới cùng, vừa lúc gặp được Thẩm Ngôn Lỗi bụng âm trà từ phòng bếp đi ra.

Trong phòng nhiệt độ rất cao, anh chỉ mặc áo lông màu xám mỏng cổ chữ V, vẻ mặt sáng bừng tươi cười, cùng tới qua dưới dây xích đu dường như là hai người khác nhau.

Nhìn thấy cô, dịu dàng hỏi một câu, "Ngủ ngon không?"

Vốn là câu chào hỏi bình thường, bây giờ nghe vào tai Túc Kỳ lại cực kỳ khó chịu.

Tối hôm qua bỗng nhiên anh ta ném ra một quả bom như thế, cô có thể ngủ ngon được không? Nhưng nếu là lời nói ngay thật, có phải anh ta vẫn cảm thấy trong lòng cô anh ta hết sức quan trọng?

Túc Kỳ cũng cười một chút, "Rất ngon, cảm ơn!"

Trần Tư Giai ngồi trên ghế sofa kêu to, "Túc Kỳ, mau tới đây, bọn tớ đang nói tới cậu đó."

Túc Kỳ gật đầu với cô ấy rồi đi tới, Thẩm Ngôn Lỗi cũng đi qua, đặt ấm trà lên bàn.

Nói xong chuyện, cũng không biết là ai đề nghị muốn đi ném tuyết, rất nhanh chiếm được sự hưởng ứng của mọi người, nhanh chóng chia làm hai đội, lập tức bắt đầu chiến đấu.

Túc Kỳ vốn đang đông một nắm tây một nắm ném thật vui vẻ, dần dần cùng đồng đội phân tán bỗng nhiên có rất nhiều quả cầu tuyết đang bay về phía cô, căn bản cô không cách nào ngăn cản, gấp gáp nhìn xung quanh đồng đội có thể giúp, đầy người trong mắt đều là tuyết, trước mắt một mảnh mờ hồ.

Sau đó một bàn tay vươn ra kéo cô vào trong ngực, tiếp đó chuyển đổi góc độ, người tới đưa lưng về phía tuyết không ngừng bay qua.

Túc Kỳ dán vào sau lưng Thẩm Ngôn Lỗi, anh ta gắt gao ôm chặt cô, bên tai là âm thanh tuyết ném rơi trên quần áo, từng phát từng phát, giống như nện vào trong lòng anh ta, không đau, nhưng rất ngứa.

Người trong đội rất nhanh phản kích, Thẩm Ngôn Lỗi kéo cô từ từ rời khỏi trận chiến đi qua một bên.

Trên người cô từ đầu đến mặt trên quần áo trên khăn quàng đều là tuyết, anh ta cũng vậy, thậm chí so với cô càng thảm hại hơn. Vào phòng, tuyết dần dần chảy ra, tóc của anh ra đều đã ẩm ướt, có chút nhếch nhác.

Anh ta lấy hai khăn lông từ phòng tắm đi ra, đưa cho cô một cái, "Nhanh lau đi."

Túc Kỳ vươn tay nhận lấy, cõng lòng đầy tâm sự lau hồi lâu, lẻ mề lúc sau mới mở miệng, "Anh mau tắm rửa một chút rồi thay quần áo đi, để lát nữa sẽ bị cảm"

Thẩm Ngôn Lỗi đang lau tóc, nghe được lời cô nói, trên mặt lộ ra nụ cười khế, "Được."

Một đám người rốt cuộc hết hưng phấn, mỗi người đều ướt nhèm nhẹp, toàn thể đi tắm rửa, sau đó làm thành một đoàn ăn lẩu uống bia.

Uống nhiều rượu, lời nói cũng tự nhiên hơn, hăng hái bắt đầu nhớ lại thời đại học, trong lúc này khí thế ngất trời.

Bỗng nhiên Trần Tư Giai lung la lung lay đứng lên, tay trái cầm ly rượu, tay phải cầm bình rượu, nhất định phải tìm Thẩm Ngôn Lỗi uống rượu.

Cô ợ ra hơi rượu, "Thẩm Ngôn Lỗi, mặc dù bây giờ cậu 'dạng chó hình người' (để nguyên văn), tôi Trần Tư Giai vẫn khinh thường cậu, năm đó, năm đó, tôi nhìn Túc Kỳ khóc, trong lòng đã nghĩ, chờ tôi gặp lại cậu, khẳng định trước hết cho cậu mấy chục cái bạt tai, sau đó thiên cậu. Bây giờ tôi không ngại như thế, thì kính cậu ba ly rượu."

Vốn là mọi người vẫn xem nhẹ chuyện cũ không ngờ lại bị lật ra.

Túc Kỳ đứng lên giữ chặt cô, ra sức túm lấy cô, âm thanh tuy nhẹ nhưng rất vội vàng, "Cậu làm gì thế, ngồi xuống mau."

Trần Tư Giai vùng vẫy thoát ra, liếc cô một cái, "Cậu để kệ đi!"

Nói xong rút đầy một ly rượu đưa cho Thẩm Ngôn Lỗi.

"Tôi, chén thứ nhất, kính con mắt tinh tường biết nhìn châu ngọc, vứt bỏ Túc Kỳ tìm tới cái gì đại tiểu thư nhà họ Thi! Điều nói học được như vậy gả vào thật tốt, lời này thực không sai!"

Thẩm Ngôn Lỗi trong cái nhìn chăm chú của mọi người đứng lên nhận lấy không chút do dự, cái gì cũng chưa nói, ực một cái uống cạn.

Trần Tư Giai rất nhanh đưa ra chén thứ rượu thứ hai, "Chén thứ hai, kính tâm địa cậu đủ ngoan độc, tình cảm thời gian dài như thế mà nói buông bỏ liền buông bỏ! Tâm ngoan độc hảo (Tâm địa quá độc ác), lòng người không ngoan độc, địa vị không ổn!"

"Ly sau cùng, kính cậu không biết xấu hổ, cút liền cút, không cút xa một chút còn dám trở về, còn dám xuất hiện trước mặt Túc Kỳ, tôi thật sự chưa từng thấy qua người đàn ông nào không biết xấu hổ như cậu! Quá hạn không đợi, không hiểu sao?!"

Trần Tư Giai mà càng nói càng khó nghe, Thẩm Ngôn Lỗi không nói được một lời, một ly tiếp một ly uống, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Túc Kỳ đứng dậy đỡ Trần Tư Giai, "Được rồi, Tư Giai, đừng uống nữa, chuyện đã qua đi nhiều năm rồi, đừng nói ra nữa."

Trần Tư Giai dĩ nhiên uống nhiều, lời kéo tay Túc Kỳ, vừa cười vừa mắng, "Còn cậu đó, Túc Kỳ! Không phải con mẹ nó một người đàn ông sao! Chồng cậu Diệp Từ Nam không biết mạnh hơn anh ta bao nhiêu lần, cậu còn có cái gì có thể không bỏ xuống được, hà!"

Trần Tư Giai bỗng nhiên chỉ vào một người đàn ông khác, "Còn có cậu, đại nhân, tốt nghiệp cậu mượn tiền tôi là năm trăm đồng, đến bây giờ còn chưa trả!"

"Còn có cậu, cậu tên gì ấy nhỉ..."

Một đồng chuyện vùng thối thóc mục đều bị cô lôi ra, mọi người dờ khóc dờ cười.

Sau cùng Trần Tư Giai đã không biết mình đang nói gì, Túc Kỳ đỡ cô về phòng, chăm sóc cô sau khi ngủ xong. Túc Kỳ mới mở cửa phòng, liền nhìn thấy Thẩm Ngôn Lỗi đứng trước cửa.

"Cô ấy uống nhiều, nói hươu nói vượn, anh đừng để trong lòng."

Thẩm Ngôn Lỗi ngẩng đầu, không biết là do uống nhiều hay do nguyên nhân gì, ánh mắt hồng hồng bên trong vẫn còn chứa nước mắt, mới mở miệng, âm thanh khàn khàn, "Tiểu Kỳ, cô ấy nặng rất đúng, thực xin lỗi."

Túc Kỳ không nguyện ý nghe nhất là ba chữ kia, cô nghiêng đầu qua một bên, "Tôi nói, chuyện cũng đã qua nhiều năm, đừng nói tới nữa, tôi, bây giờ thì không nhớ rõ nữa."

Thẩm Ngôn Lỗi muốn nói lại thôi, bị Túc Kỳ cắt ngang, "Được rồi, anh cũng uống không ít, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Sau đó xoay người trở về phòng, nhốt Thẩm Ngôn Lỗi ở ngoài cửa.

Cô không biết anh ta đứng ở ngoài cửa bao lâu, anh ta đứng ngoài cửa bao lâu, thì cô đứng bên trong cửa bấy lâu, về sau nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện Kỳ *Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Dạo quanh một vòng trời xế chiều một đám người đều bước trên đường về, bởi vì ngày hôm qua Trần Tư Giai say rượu đùa giỡn đều mắng mỗi người

một lần, sáng nay sau khi tỉnh lại cảm thấy xấu hổ, sáng sớm vào ngồi xe lửa trở về.

Thắm Ngôn Lỗi đưa mọi người ra nhà ga, Túc Kỳ lên xe sau cùng, trước khi lên xe, cô đưa tay kéo rương hành lý, Thắm Ngôn Lỗi lại không buông tay, "Tiểu Kỳ, lời anh nói là thật, hi vọng em suy nghĩ một chút, nếu anh dám nói lời này, anh sẽ cố gắng để thực hiện nó."

Túc Kỳ cúi đầu, cái tay nhỏ ra sức kéo cái rương, xoay người đi về phía trước.

Hai ngày nay Túc Kỳ vẫn không nhận được điện thoại của Diệp Tử Nam, về đến nhà thấy bày biện trong nhà giống trước khi cô đi như đúc, cả chén nước trên bàn vẫn còn y nguyên, xem ra, hai ngày nay Diệp Tử Nam cũng không ở đây.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Đi công tác rồi sao? Không có khả năng, ngày hôm qua anh vẫn còn đang ở nhà họ Diệp mà.

Túc Kỳ ngồi trên ghế sofa gọi điện cho Diệp Tử Nam, điện thoại rất nhanh được kết nối, vẫn là âm thanh không chút để ý như trước.

"A lô."

"Anh đang ở đâu?"

"Ở nhà." Âm thanh miễn cưỡng của anh.

"Hi hi, Diệp Tử Nam, nói dối bị em bắt được rồi nhé! Em đang ở nhà, anh vốn không ở đây!"

Bên kia im lặng một lúc, Túc Kỳ dương dương tự đắc, chờ nghe Diệp Tử Nam bào chữa như thế nào.

"Anh đang ở bên chỗ ba mẹ đây." Trong âm thanh dường như mang theo khinh thường và bất đắc dĩ với năng lực phán đoán của cô.

Túc Kỳ le lưỡi, "Vậy anh không nói rõ ràng. Đúng rồi, hôm qua sao anh không gọi điện thoại lại cho em?"

Diệp Tử Nam trả lời qua loa, giống như rất không muốn trả lời vấn đề này, "Quên mất."

Trong ấn tượng của Túc Kỳ, trí nhớ Diệp Tử Nam vô cùng tốt, quên mất là từ chưa bao giờ sẽ từ trong miệng anh nói ra.

Bên kia bỗng nhiên truyền đến âm thanh mẹ Diệp, "Là tiểu Kỳ hả, kêu con bé qua đây cùng nhau ăn cơm đi!"

Diệp Tử Nam rất nghe lời nhún vai, "Mẹ gọi em về ăn cơm."

Nói thật Túc Kỳ một chút cũng không đói, toàn thân eo mỏi lưng đau, bây giờ cô chỉ muốn tắm rửa bằng nước nóng sau đó ôm chăn thoải mái để chịu ngủ thẳng đến buổi sáng hôm sau.

"Vậy, anh đừng nói chuyện nhé, chỉ trả lời em là có hoặc ừ."

"Được."

"Mẹ đang bên cạnh anh hả?"

"Ừm."

"Nếu em nói không đi, có phải mẹ sẽ mất hứng?"

Diệp Tử Nam dừng một lúc, "Em nói gì?"

Túc Kỳ quyết định bẻ cong để cứu mình, ném bom với Diệp Tử Nam, "Em thật sự mệt chết đi được, anh nói với mẹ một chút, em sẽ không đi nhé?"

Trái lại lần này Diệp Tử Nam lại nói chuyện rất tốt, "Được."

Sau đó lại nghe được giọng anh nói vọng ra, giống như là cầm di động đưa ra xa, "Mẹ, Túc Kỳ nói cô ấy..."

Túc Kỳ cảm thấy anh sẽ không nói lời gì hay, lập tức la to vào điện thoại, "Diệp Tử Nam, anh ngậm miệng mau!"

Dường như Diệp Tử Nam đang chờ cô mở miệng, nghe được tiếng la của cô lập tức dừng lại, hỏi lại cô, "Làm sao vậy?"

Túc Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, "Em đi! Em lập tức đi ra khỏi cửa!"

Âm thanh mẹ Diệp cũng truyền tới, "Tiểu Kỳ nói nó bị làm sao vậy?"

Diệp Tử Nam trả lời một câu, "Cô ấy nói sẽ lập tức tới đây."

Túc Kỳ phanh một tiếng cúp điện thoại, rửa mặt thay quần áo sửa sang mình ổn thỏa sau đó vội vàng vàng chạy tới hướng nhà họ Diệp.

Đến nhà họ Diệp, đồ ăn đã dọn lên bàn, chỉ chờ cô thôi. Cha Diệp không có ở nhà, mẹ Diệp hỏi cô vài câu rồi bắt đầu ăn cơm.

Toàn bộ quá trình Diệp Tử Nam vẫn hạ mí mắt nhìn bát đĩa trước mặt, cả liếc mắt cũng chưa cho cô một cái, Túc Kỳ không biết anh lại khó chịu chuyện gì.

Mẹ Diệp gấp một miếng thịt cá cho Túc Kỳ, "Mẹ thấy con cũng gầy, đi công tác mệt chết đi được có phải không?"

Diệp Tử Nam như có như không từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, âm thanh kia muốn khinh thường bao nhiêu thì có khinh thường bấy nhiêu, muốn châm biếm bao nhiêu thì có châm biếm bấy nhiêu.

Túc Kỳ nhét miếng thịt cá vào trong miệng, hung hăng nhai vài cái liền nuốt xuống, trong lòng tức giận bất bình.

Cái cớ đi công tác này là do anh tìm ra, bây giờ như thế này là thái độ gì chứ!

Cô mới vừa điều chỉnh tốt về mặt muốn đáp cảm ơn với mẹ Diệp, liền cảm thấy trong cổ họng nghoị nhói một lúc, nói không ra lời.

Mẹ Diệp thấy vẻ mặt cô đau đớn, vội hỏi, "Có phải bị mắc xương cá rồi không?"

Túc Kỳ gật gật đầu, hai tay đặt lên cổ, trên mặt vẽ thành một nắm.

"Ôi, con đứa nhỏ này sao lại bất cẩn như thế, lớn vậy rồi còn dễ bị mắc xương cá."

Diệp Tử Nam bên cạnh vẫn thờ ơ, nhìn thấy cô càng lúc càng đau đớn mới đứng dậy đi vào phòng bếp.

Lúc trở về trên tay bưng một chén dấm chua, "Uống vào đi, uống hết là tốt rồi."

Bình thường Túc Kỳ ghét nhất uống dấm, người cũng không được, chứ đừng nói là bây giờ phải uống hết một chén này, cô ra sức lắc đầu.

Mẹ Diệp cầm chén nhét vào tay cô, "Nghe lời, uống đi nào."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Cổ họng Túc Kỳ càng lúc càng đau, nhìn vẻ mặt ân cần của mẹ Diệp chỉ có thể nhận lấy, hạ quyết tâm, uống vào.

Cảm giác nghoị nhói từ từ biến mất, cái xương dường như cũng theo dấm chua trôi xuống. Túc Kỳ để chén xuống, nói với mẹ Diệp, "Mẹ, không có việc gì, hết đau rồi."

Mẹ Diệp nhẹ nhàng thở ra, "Không có việc gì là tốt rồi, lúc ăn cá phải nhai kỹ nuốt chậm mới không bị mắc xương, về sau cẩn thận một chút nhé."

"Dạ biết, mẹ."

Diệp Tử Nam liếc cô một cái, tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn xong lúc dọn dẹp bàn, mẹ Diệp kéo cô hỏi, "Con và Diệp Tử Nam có phải cãi nhau rồi hả?"

Túc Kỳ nghĩ nghĩ, cô và Diệp Tử Nam giống như cũng không cãi nhau, chỉ có chiến tranh lạnh.

"Không có, mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung."

"Mẹ xem nó giống như"

"Mẹ cũng biết gần đây anh ấy rất mệt mỏi, lúc mệt anh ấy liền như vậy, không thích quan tâm người khác, mẹ cũng biết mà."

"Điều này cũng đúng."

Vất vả lắm mới qua được cửa ải lừa bịp này, Túc Kỳ lại cùng mẹ Diệp xem tivi.

Sau bữa cơm chiều Diệp Tử Nam lười biếng ngồi trên ghế sofa, nhanh đã qua chín giờ, anh không có chút xíu ý định đi về. Túc Kỳ thừa dịp mẹ Diệp đi vào nhà vệ sinh, mặt dò xét nhỏ giọng hỏi, "Khi nào thì chúng ta đi?"

Ánh mắt Diệp Tử Nam dính trên màn hình tivi, không chú ý mở miệng, "Đi đâu?"

Túc Kỳ nhớ rõ Diệp Tử Nam người này không có nhiệt tình gì với tivi, cô nhìn nhìn màn hình, hơn nữa là loại phim truyền hình nội dung thối nát này.

"Về nhà!"

"Hôm nay anh muốn ở đây."

"Vì sao?"

"Mấy ngày này anh vẫn ở đây!"

"Anh không phải đi làm hả?"

Diệp Từ Nam nhìn cô một cái, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh như băng, giọng điệu cũng bắt đầu trở nên lạnh, "Anh nghỉ ngơi."

Nghỉ ngơi? Túc Kỳ rót cuộc cũng hiểu ra, hèn gì hôm nay thời gian này lại xuất hiện ở đây.

"Vậy em làm sao bây giờ?"

"Em muốn làm thế nào thì làm thế ấy."

"Diệp Từ Nam!"

"Nói."

"Anh..."

Lúc mẹ Diệp trở lại liền thấy Túc Kỳ vẻ mặt thất vọng, Diệp Từ Nam mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú quảng cáo trong tivi, hai người đều không có ý định đổi kênh.

Đêm đó Túc Kỳ ngủ lại nhà họ Diệp, ngày hôm sau lúc thức dậy vội vội vàng vàng đi làm, nhìn Diệp Từ Nam đang ngủ say bên cạnh, trong lòng rất không công bằng đá anh một cái.

Diệp Từ Nam mở to mắt nhìn cô một cái, tiếp tục ngủ.

Đến chỗ làm, Trần Tư Giai cầm bữa sáng đứng ở cửa nghênh đón cô, vẻ mặt nịnh nọt.

Túc Kỳ nhìn thoáng qua liền hiểu rõ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực nhắc cao chân đi qua cô, nhìn cũng không thèm nhìn cô ấy một cái.

Trần Tư Giai lẽo đẽo theo kịp, mang bữa sáng đặt lên bàn cô, "Chắc chưa ăn sáng chứ? Trời hôm nay mưa cho cậu, vẫn còn nóng hổi, ăn nhanh đi!"

Túc Kỳ đẩy đồ ăn sáng ra xa, "Không làm không hưởng lộc, trời vẫn là ăn không ngon."

Trần Tư Giai vẻ mặt cầu xin lại đẩy điểm tâm qua, "Chị gái, em sai rồi, em uống nhiều nói chuyện không có suy nghĩ, chị tha cho em một mạng đi!"

Túc Kỳ nhìn cô, "Cậu đã có thành ý như vậy, trời liền ăn thôi, cũng đúng lúc trời đói bụng."

Trần Tư Giai vẻ mặt vui vẻ cười hỏi Túc Kỳ đang ăn như hổ đói, "Ăn ngon không?"

Túc Kỳ gạt đầu, miệng đầy đồ ăn, thật sự không rảnh trả lời cô ấy.

"Vậy cậu liền tha lỗi cho trời rồi hả?"

Sau khi Túc Kỳ hớp một ngụm sữa đậu nành, vẻ mặt cường điệu biểu lộ, "Tha lỗi? Cậu có biết cảm nhận nhiều người cùng nhìn cậu với vẻ mặt thông cảm là như thế nào không? Trần Tư Giai, cậu làm tổn thương tớ sâu sắc, một bữa sáng như thế này có thể bù đắp sao?"

Túc Kỳ than thở khóc lóc nói, trong lòng Trần Tư Giai càng thêm áy náy, "Vậy tớ giúp cậu một tuần tiết học thí nghiệm?"

"Một tuần?!! Trần Tư Giai, cậu làm tổn thương tớ sâu sắc, mà một bữa sáng cộng thêm một tuần tiết học thí nghiệm có thể bù đắp à?"

"Vậy một tháng?"

"Thành giao."

Túc Kỳ nhanh chóng tiếp lời, cười với Trần Tư Giai, "Vậy một tháng tiếp theo, vất vả cho cậu rồi, cô giáo Trần."

Trần Tư Giai nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, "Không khách khí, cô giáo Túc!"

Cô vốn không giận Trần Tư Giai, tính tình Trần Tư Giai cô vẫn hiểu, tấm lòng Trần Tư Giai cô lại càng rõ ràng, bên cạnh có thể có một người bạn như vậy, cô làm sao có thể giận cô ấy đây?

Chẳng qua là ở bên cạnh người nào đó lâu rồi, gần mực thì đen, nên muốn nhân dịp này tìm ít phúc lợi mà thôi.

Túc Kỳ không nghĩ tới vài năm sau xa cách, mẹ Thắm lại tìm được cô.

Sắp đến giờ tan tầm buổi trưa, Túc Kỳ nhận được một cú điện thoại, âm thanh bên kia lễ phép mà cao cao tại thượng, mang theo cao ngạo không coi ai ra gì, trong đầu cô lập tức hiện ra một khuôn mặt.

Tuy mới chỉ gặp qua một lần, nhưng ấn tượng khác sâu.

"A lô, xin hỏi là Túc tiểu thư sao?"

Túc Kỳ hít sâu một hơi, bình tĩnh trả lời, "Bác Thắm."

"Là tôi, tôi có một chút việc muốn hẹn Túc tiểu thư nói chuyện, lát nữa chúng ta gặp nhau tại quán cà phê gần trường học của cô đi."

Cường thế, trực tiếp, không để cho đối phương có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào. Cô còn có thể nói gì đây?

"Được."

Túc Kỳ cúp máy, ngồi vào trước bàn sững sờ.

Lúc đó cô và Thắm Ngôn Lỗi đúng là thời kỳ tình nồng ý đượm, đêm trước tốt nghiệp, Thắm Ngôn Lỗi bỗng nhiên nghe điện thoại nhà rồi vội vã trở về thành phố Y.

Cô đưa Thắm Ngôn Lỗi ra ga xe lửa, Thắm Ngôn Lỗi đứng trên sân ga, cười với cô cực kỳ dịu dàng, nói cô ngoan ngoãn chờ anh ta trở lại.

Cô cho rằng không tới vài ngày anh ta sẽ trở lại, không nghĩ tới đợi không được Thắm Ngôn Lỗi, nhưng lại chờ được mẹ của anh ta.

Cô sợ hãi rụt rè ngồi trước mặt mẹ Thắm, căng thẳng đến phát run.

"Túc tiểu thư, có lẽ Ngôn Lỗi chưa nói qua với cô, nhà họ Thắm chúng tôi ở thành phố Y cũng là danh môn vọng tộc, con dâu nhà chúng tôi phải đoan trang hiền thực, môn đăng hộ đối, nghe nói cha mẹ Túc tiểu thư đều chỉ là thầy cô giáo đại học, gia thế của cô có lẽ không phù hợp với tiêu chuẩn chọn con dâu của nhà chúng tôi."

"Ngôn Lỗi cần chính là một người vợ tốt có thể giúp nó tiến lên trong sự nghiệp, qua sự hiểu biết của tôi với Túc tiểu thư, cô giống như cũng không thể làm được điều này."

"Tôi và cha nó đều rất vừa ý con gái nhà họ Thi, Ngôn Lỗi là đứa trẻ hiếu thuận, bọn nó lập tức sẽ đính hôn. Nếu Túc tiểu thư thật muốn tốt cho Ngôn Lỗi, thì đừng lại đây đùa với nó nữa."

Cao cao tại thượng như thế chẳng thêm để ý tới thái độ, gần từng tiếng hung hăng đâm vào lòng cô, khiến cho lúc đó cô không biết phải làm sao, nghe được câu cuối cùng thế mà nước mắt rơi tại chỗ chạy trốn chết.

Cô cũng không biết Thắm Ngôn Lỗi xuất thân từ một gia đình như thế nào, không biết gia đình kia rốt cuộc vinh quang đến mức nào. Cô chỉ biết gia thế anh ta rất tốt, mà anh ta cũng không phải là đứa trẻ nhà có tiền kiêu căng ngạo mạn, cho nên cô vẫn không để tâm. Từ nhỏ đến lớn cô vẫn tự hào về gia đình mình, người khác vừa nhắc tới cha mẹ cô đều là thầy cô giáo đại học, trên mặt trong miệng hâm mộ đều khiến cho cô vui rạo rực, không nghĩ tới vậy mà bây giờ đã thành lý do để người khác cự tuyệt.

Trần Tư Giai đi tới hỏi, "Nghĩ cái gì thế, gọi cậu nhiều như vậy một tiếng cũng không trả lời."

Túc Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng mà thờ dãi.

"Không phải cậu mấy ngày hôm trước vì bóc lột được tớ mà về mặt phấn khởi à? Sao bây giờ lại ủ rũ rồi hả?"

Tâm tư Túc Kỳ buồn buồn nói với cô, "Mẹ Thắm Ngôn Lỗi hẹn gặp tớ."

"Mẹ anh ta tìm cậu làm gì?"

"Không biết."

Trần Tư Giai vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt hiền ngang lăm lăm, "Vị lão phật gia kia cũng không phải là người dễ chọc, đồng chí, tự cầu nhiều phúc đi."

Lần thứ hai ngồi trước mặt phụ nhân nhìn qua rất khoan thai cao quý, Túc Kỳ không sợ hãi và bối rối như lần đầu tiên gặp bà ta, trên mặt vẫn duy trì nụ cười lễ phép, thái độ lịch sự, "Thắm phụ nhân."

Trên mặt Mẹ Thắm là nụ cười nhàn nhạt, nhưng không chút nào che dấu chán ghét nghiêm trọng, "Túc tiểu thư."

Diệp Tử Nam đã từng nói qua với cô, "Địch không động ta không động, lấy tĩnh chế động vẫn được một số người sử dụng, nhưng có một số việc muốn chiếm được thời cơ trước, nên đánh đòn phủ đầu thì hơn."

Cô không đợi mẹ Thắm chào hỏi gì mà nói trước, "Ngài có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi."

Mẹ Thắm kinh ngạc, cô gái trước mắt này, có lẽ độ phép tắc, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tiến lùi có chừng mực, không giống với người trong ấn tượng kia, bà ta không nghĩ tới vài năm ngắn ngủi, mà cô gái lại thay đổi nhiều như vậy.

Cho dù trong lòng kinh ngạc cũng không biểu hiện ra nửa phần, mẹ Thắm thu lại nụ cười, "Một khi đã như vậy, tôi liền đi thẳng vào vấn đề."

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Nói xong đưa ra một phong thư đẩy sang trước mặt cô.

Túc Kỳ nhìn một lúc mới cầm lên mở ra xem.

Là ảnh chụp lần trước khi bạn học tụ họp.

Dưới ánh trăng, cô yên lặng trong lòng Thắm Ngôn Lỗi đối mặt với anh ta.

Trong bầu trời đầy tuyết, Thắm Ngôn Lỗi gất gao ôm cô vào trong ngực.

... ..

Người chụp rõ ràng có dụng ý khác, mấy tấm hình đều nhìn biểu tình trên mặt bọn họ không rõ ràng lắm, nếu không phải cô là người có liên quan, chỉ sợ rằng cũng đã tin tưởng hai người trong ảnh chụp có quan hệ không giống bình thường rồi.

Cô mang ảnh chụp từ từ để vào phong bì, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Đề tay xuống bàn nắm gất gao.

"Ngài có ý gì?"

Mẹ Thắm thấy cô bình tĩnh trái lại rất ngoài ý muốn, "Cô biết không, gần đây Ngôn Lỗi vì cô mà chuẩn bị hủy bỏ hôn ước với nhà họ Thi."

"Việc đó liên quan gì đến tôi chứ?"

"Không liên quan đến cô? Nghe nói, cô cũng đã lập gia đình rồi. Nếu tôi mang những ảnh chụp này cho nhà họ Diệp, sẽ như thế nào nhỉ?"

Túc Kỳ lập tức bị chọc giận, cô ghét nhất bị người khác đe dọa, "Bà là trưởng bối, tôi kính trọng bà, nhưng làm người không nên khinh người quá đáng. Sự thật đằng sau mấy tấm ảnh này là như thế nào, tôi hiểu rõ hơn so với bà, tôi 'thân ngay thẳng không sợ bóng dáng nghiêng' (giống Cây ngay không sợ chết đứng), tùy ý bà. Tôi còn có việc, xin phép đi trước."

Túc Kỳ cầm áo khoác liền muốn đi ra ngoài.

Mẹ Thắm ra tiếng gọi cô lại, "Từ từ."

Túc Kỳ đứng lại, quay đầu nhìn bà ta. Mẹ Thắm không chút hoang mang khuấy ly cà phê trước mặt, "Tôi còn tưởng rằng cô có tiến bộ, không nghĩ tới vẫn là bộ dạng lúc trước. Trưởng bối chưa nói rồi khỏi mà cô đã vội vã đi trước như vậy, cha mẹ cô dạy cô như vậy vậy hả?"

"..."

Túc Kỳ toàn thân giật phắt run, "Cha mẹ tôi dạy tôi như thế nào không cần bà quan tâm, bà cũng không có tư cách nhắc tới cha mẹ tôi. Chẳng lẽ bây giờ người đang nói những lời này là có bộ dạng làm mẹ sao?"

Thắm Ngôn Lỗi là con bà, tôi cũng là con người khác, tôi kính trọng cha mẹ tôi, cho nên không muốn tranh cãi tiếp với bà nữa, bà còn nói gì nữa, nói đi tôi nghe."

"Nói đến mức này, tôi chỉ có một câu, cô đừng quấy rầy Ngôn Lỗi nữa, ảnh chụp tôi trả lại cho cô."

"Tôi từ đầu tới cuối không hề quấy rầy anh ta, hi vọng bà biết sự thật rồi hãy nói. Ảnh chụp bà muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đi, bất qua tôi xin khuyên bà một câu, người bóp méo sự thật để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn như vậy, thật là xem mọi người của nhà họ Diệp là kẻ ngốc sao?"

Tay mẹ Thắm khuấy ly cà phê dừng lại, Túc Kỳ mở miệng lần nữa, "Bây giờ tôi có thể đi được chưa?"

Hồi lâu không nghe được câu trả lời, Túc Kỳ xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Từ quán cà phê đi ra, ý chí chiến đấu sục sôi vừa rồi của Túc Kỳ tan thành mây khói, vừa lúc này cô dừng cảm không sợ hãi đều là giả vờ, nói thật, cô đúng là sợ Diệp Từ Nam nhìn thấy mấy tấm hình kia.

Không phải nói Diệp Từ Nam là kẻ ngốc, mà chỉ là mấy tấm hình kia chụp rất mờ ám.

Cô gọi điện cho Diệp Từ Nam, sau khi vang lên rất lâu bên kia mới nghe máy.

"Diệp phu nhân."

"Trợ lý Tô, Diệp Từ Nam có đó không?"

"Tổng giám đốc Diệp đang họp, cho phép tôi hỏi chị có chuyện gì sao."

"Cuộc họp rất quan trọng sao?"

"Rất quan trọng."

"À..., vậy tôi không sao, cúp máy trước nhé."

Xem ra gọi điện thoại là không thể thực hiện được, cô gọi điện xin phép trường học, quyết định đi tìm Diệp Từ Nam, trước mặt thẳng thắn được khoan hồng.

Từ khi cô và Diệp Từ Nam kết hôn rất ít đi công ty của anh, dựa vào ấn tượng tìm đến chỗ ấy, nhìn qua kính phòng họp trong suốt, bên trong ngồi đầy người, sắc mặt Diệp Từ Nam trầm lặng ngồi ở trung tâm tập trung tinh thần nghe cái gì đó. Cô đi tới văn phòng Diệp Từ Nam, vừa định đẩy cửa đi vào chờ anh, đã bị thư ký lễ phép ngăn lại.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

"Thật xin lỗi, chị, xin hỏi chị tìm ai?"

Túc Kỳ nhìn gương mặt xa lạ này, "Tôi tìm Diệp Từ Nam."

"Thật xin lỗi, xin hỏi chị có hẹn trước không?"

"Hẹn trước?" Túc Kỳ nhíu mày, "Không có."

Chẳng lẽ muốn gặp chồng mình còn cần hẹn trước sao?

"Thực xin lỗi, chị, chị không hẹn trước thì không thể vào ạ."

Thư ký nhìn người phụ nữ trước mặt, bộ dáng rất đẹp, dùng đồ trang sức trang nhã, so với những người kia đến đây tìm Diệp Từ Nam thì người phụ nữ này gọn gàng yếu ớt hơn nhiều, nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

Túc Kỳ nhìn vẻ mặt kiên định của thư ký, chỉ có thể xoay người đi góc ghế sofa chờ.

"Diệp phu nhân."

Túc Kỳ ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Dương ôm một chồng văn kiện, "Trợ lý Tô."

"Chị tìm tổng giám đốc Diệp sao? Sao lại không vào văn phòng chờ?"

"Thư ký nói, không hẹn trước không thể vào."

Tô Dương vẻ mặt xin lỗi, đi trước dẫn đường, "Ngại quá, thư ký này chưa thấy chị, không biết chị là Diệp phu nhân, chị đừng để ý."

Túc Kỳ vẫn có ấn tượng tốt với Tô Dương, cười nói, "Không có việc gì, ở đâu cũng giống nhau thôi."

Thư ký kia há hốc mồm tròn mắt nhìn Tô Dương cũng kính mà dẫn Túc Kỳ vào phòng tổng giám đốc.

Tô Dương rót cho Túc Kỳ một chén nước, "Tổng giám đốc Diệp đang họp, có thể còn lâu, chị chờ một lúc, lát nữa lúc đi vào tôi sẽ nói với tổng giám

độc Diệp một tiếng là chị đã tới."

"Được, cảm ơn cô."

Lúc Tô Dương đi qua thư ký, gõ gõ bàn cô ta.

Cô gái kia lập tức đứng lên, "Chị Tô Dương."

Tô Dương nhìn cô ta, "Vừa rồi thấy rõ người phụ nữ kia chưa?"

"Thấy rõ rồi."

"Vậy thì nhớ kỹ, tại Hoa Vinh người thứ nhất phải biết là tổng giám đốc Diệp, người thứ hai phải biết chính là cô ấy. Ở trong này, cô có thể không biết Tô Dương tôi, nhưng là cô ấy, cô tuyệt đối không thể không biết, nếu không cô chết như thế nào cũng không biết."

Thư ký gật đầu một loạt như gà mổ thóc, cau mày nghĩ hồi lâu mới hỏi ra, "Cô ấy là ai? Vì sao không biết cô ấy thì sẽ chết?"

Tô Dương đặt văn kiện lên bàn, hai tay chống lên bàn, "Đừng nóng vội, tôi sẽ lập tức cho cô biết. Cô ấy là Diệp phu nhân, là người tổng giám đốc Diệp đặt ở trong lòng. Cô thất lễ cô ấy, cô nói tổng giám đốc Diệp có thể cho cô chết hay không?"

Thư ký nhỏ mở to hai mắt nhìn Tô Dương, lại nhìn cánh cửa văn phòng đang khép chặt, không thể tin nói ra, "Diệp phu nhân."

Túc Kỳ không biết, tại Hoa Vinh, cái tên Diệp phu nhân này có bao nhiêu nóng. Tất cả mọi người chỉ biết là Diệp Từ Nam kết hôn, nhưng Diệp phu nhân trong truyền thuyết đến cùng lớn lên trông thế nào, mọi người hoàn toàn không biết gì cả. Mà một số ít người biết tình hình, lại cực kỳ kín miệng, căn bản không hỏi ra được gì.

Không biết Diệp Từ Nam vì bảo vệ cô, hay là còn nguyên nhân khác, ngay cả đám chó săn cũng chưa bao giờ bùng nổ tin tức có liên quan.

Tô Dương mang tài liệu phát đến tay mỗi người, sau trở về ngồi xuống bên người Diệp Từ Nam, nhẹ giọng nói, "Tổng giám đốc Diệp, Diệp phu nhân tới đây."

Diệp Từ Nam tay lật xem văn kiện dừng lại một chút, sau đó tiếp tục, anh gật gật đầu.

Qua một lát lại hỏi, "Cô ấy có nói có chuyện gì không?"

"Không nói."

"Được rồi, tôi đã biết."

Trong thời gian tiếp theo, Tô Dương cảm giác rõ ràng diễn biến càng lúc càng nhanh, sau cùng lúc kim đồng hồ chỉ đến số năm, Diệp Từ Nam tuyên bố kết thúc cuộc họp.

Mọi người vốn tưởng rằng tối nay phải tăng ca, bây giờ liền kết thúc nhanh như vậy, mỗi người cũng đều thở dài nhẹ nhõm.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Lúc Diệp Từ Nam trở lại văn phòng, liền nhìn thấy Túc Kỳ ngồi dang hoàng trên ghế sofa, so với hình tượng lúc ngồi bình thường hoàn toàn khác biệt.

Diệp Từ Nam ném gì đó trong tay lên bàn, xoay người ngồi đối diện Túc Kỳ, nói lỏng cả vạt, bụng ly trà đã lạnh trước mặt cô uống hai ngụm rồi mới bắt đầu nói chuyện.

Cả quá trình này, tầm mắt Túc Kỳ chuyển động theo từng động tác của anh, thủy chung chưa nói một lời nào.

"Bao lâu rồi em chưa tới công ty rồi hả? Phu nhân tổng giám đốc bị thư ký chặn ngoài cửa, em thật sự đủ chuyện."

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, hoàn toàn không nghe ra anh có ý tứ gì.

"Đợi lâu như vậy cũng không ngủ, xem ra là có chuyện lớn, nói đi."

Rốt cuộc Túc Kỳ có được cơ hội mở miệng, về mặt trình trọng hỏi, "Nếu nói, người yêu chia tay nhiều năm của anh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh, lại còn ngỏ lời muốn cùng anh gương vỡ lại lành, anh thấy thế nào?"

Diệp Từ Nam lập tức nâng mắt nhìn cô, trên mặt hiện lên một tia khó chịu, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi, "Em có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là ví dụ một chút. Anh cảm thấy anh cùng người yêu chia tay nhiều năm có chút nguyên nhân mà cùng tham gia một hoạt động, mà trong quá trình đó, bọn anh có chút tiếp xúc, anh cảm thấy bình thường không?"

Ánh mắt Diệp Từ Nam lóe lên một chút, "Tối cùng là em muốn nói cái gì?"

Túc Kỳ về mặt mơ hồ nhìn anh, "Không có ý gì cả, chỉ là hỏi một chút anh thấy thế nào, anh nói đi."

Diệp Tử Nam ho nhẹ một tiếng, "Em đợi anh cả buổi chiều chỉ vì hỏi anh hai vấn đề này? Em cho rằng vấn đề tình yêu này là anh có thể giải đáp được à? Bộ anh giống anh trai tri âm sao?"

Túc Kỳ bĩu môi, loại vấn đề cô gái nhỏ ôm ấp tình yêu dường như thật sự không thích hợp với Diệp Tử Nam, cô nghiêng đầu xoắn xuýt hồi lâu, "Vậy chúng ta đổi vấn đề đi, nếu..."

Diệp Tử Nam kéo cô một cái, "Đừng nếu như, chúng ta đi ăn cơm."

Túc Kỳ dựa vào tại chỗ không đi, "Em còn chưa hỏi xong mà, chuyện này thật sự rất quan trọng."

Diệp Tử Nam không hề thương lượng với cô, kéo cô đi ra ngoài, Túc Kỳ hoàn toàn không chống lại được kẻ địch cường thế.

Bởi vì lựa chọn phương pháp không đúng, Túc Kỳ muốn thắng thần vấn đề cũng chết non rồi, liên tiếp vài ngày cô cứ xoắn xuýt xem làm sao để thắng thần với Diệp Tử Nam.

Không quá mấy ngày sau, lúc Diệp Tử Nam đang ngồi trong phòng làm việc.

Tô Dương cầm một phong thư gõ cửa văn phòng, "Tổng giám đốc Diệp, anh có chuyển phát nhanh."

Diệp Tử Nam mở ra, rũ mắt nhìn thoáng qua liền để xuống, giọng điệu bình tĩnh không gợn sóng nói, "Cô đi ra ngoài trước đi."

Cùng với Tô Dương đóng cửa, Diệp Tử Nam hung hăng cầm phong thư ném lên cánh cửa, về mặt tức giận, trong mắt pha lẫn lạnh lẽo, đường cong trên cằm sắc bén cứng ngắc.

Anh há miệng thở hổn hển.

Hèn gì hỏi anh vấn đề kia, hèn gì mấy ngày nay ân cần như vậy, Túc Kỳ, em khá lắm!

Tô Dương nghe trong văn phòng có tiếng động cực lớn, cô đứng ngoài cửa nhẹ nhàng gõ gõ, "Tổng giám đốc Diệp, anh không có việc gì chứ."

Qua mấy giây, âm thanh bình tĩnh trước sau như một của Diệp Tử Nam truyền tới, "Không có việc gì, cô đi làm việc của cô đi."

Liên tiếp mấy ngày Diệp Tử Nam cũng chưa về nhà, Túc Kỳ gọi điện thoại cho anh anh cũng không nghe, gọi tới phòng làm việc, mỗi lần Tô Dương đều trả lời rất khéo léo khiến cho cô tìm không ra một chút khe hở nào.

Mỗi lần đều dặn Tô Dương nói lại với Diệp Tử Nam gọi lại cho cô, nhưng đi động của cô vẫn mãi chưa vang lên.

Tình huống như thế này trước kia chưa bao giờ phát sinh cả, cho dù vào lúc hai người chiến tranh lạnh, Diệp Tử Nam cũng sẽ không như vậy. Có lẽ là có tật giật mình, trong lòng Túc Kỳ cảm thấy không được bình thường.

Ngày đó Túc Kỳ phờ phạc đi tới phòng làm việc, vừa mới vào cửa liền nghe trong văn phòng các cô giáo đang khí thế ngất trời thảo luận chuyện gì đó.

Trần Tư Giai nhìn thấy cô bước vào, lập tức quăng tờ báo cho cô, nhìn thấy mọi người xung quanh đều đang tham gia thảo luận không ai chú ý bên này mới mở miệng, "Nhìn xem đi, Diệp phu nhân."

Tựa đề trang giải trí, Quý công tử nhà giàu có và ngôi sao mới đứng thứ ba trong âm nhạc và điện ảnh, nhiều khoa trương lại giả tạo nhiều nội dung buồn nôn gộp lại, bất quá nhìn tấm hình chung trước mắt này, cô bỗng nhiên cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Có lẽ là quá quen thuộc, mặc dù trong bài báo chưa nói Quý công tử nhà giàu có rốt cuộc là ai, nhưng Túc Kỳ liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, áo bên trong màu xám trên người anh là cô mua cho.

Người đàn ông cùng cô chung giường chung gối ba năm, bây giờ xem ra, chỉ sợ là người đồng sàng dị mộng ba năm.

Cô gái cũng quen thuộc, ngay trước đó không lâu, cô mới cùng Diệp Tử Nam thảo luận qua.

Lúc ấy cô tận lực hết sức khen cô ta một phen, lúc ấy Diệp Tử Nam còn giống như không quan tâm chút nào, bây giờ nghĩ lại, anh ngược lại có thể giả vờ như thật.

Ảnh chụp rõ ràng cho thấy là chụp trộm, nhưng hình chụp cực kỳ tốt, nam nữ đang nhìn nhau cười, ánh đèn mờ tối không ảnh hưởng tới dung mạo khí chất của hai người chút nào, ngược lại tôn lên một chút âm áp.

Trần Tư Giai thấy cô nhìn chằm chằm vào tờ báo hồi lâu không phản ứng, chạm chạm vào cô, "Diệp phu nhân, cậu là vợ cả, đối với việc này có ý kiến gì không?"

Túc Kỳ ném tờ báo qua một bên, "Loại tin tức quan hệ bất chính như thế này có gì tốt, chẳng qua là đám chó săn nhàn rỗi không có chuyện gì làm ra."

"Cậu liên tin tưởng Diệp Tử Nam như vậy?"

Túc Kỳ khẽ thở dài, "Có tin hay không đều đã không quan trọng rồi. Mấy ngày rồi Diệp Tử Nam không về nhà, tớ cũng không liên lạc được với anh ấy."

Cô vẫn cảm thấy Diệp Tử Nam không giống người đàn ông mà cô có thể điều khiển, hai người đối với đối phương mà nói, đều là đối tượng thích hợp chung sống. Lúc kết hôn cô đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị bất cứ lúc nào có một ngày, Diệp Tử Nam nói với cô, anh thích người khác.

Hiện tại xem ra, ngày này chắc là đã đến.

Chỉ là, cô bỗng nhiên có phần khó chịu.

Đó là không rõ sao?

Trần Tư Giai nhìn cô như đi vào cõi thần tiên, có chút lo lắng, "Cậu không sao chứ?"

Túc Kỳ lắc đầu, "Không có việc gì."

Di động vang lên, cô giơ lên với Trần Tư Giai ý bảo, "Tớ đi nghe điện thoại."

"A lô, xin chào."

"Tiểu Kỳ."

Túc Kỳ dừng bước, "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Em xem báo hôm nay chưa?"

"Xem rồi."

"Diệp Tử Nam anh ta..."

Lừa gạt của Túc Kỳ giấu trong lòng lập tức phun ra, "Thẩm Ngôn Lỗi, tôi nói rồi, chuyện giữa chúng ta và Diệp Tử Nam không liên quan, cũng giống như, chuyện tôi và Diệp Tử Nam không liên quan đến anh. Trên báo nói có phải sự thật hay không có quan hệ gì với anh hả?"

Bên kia im lặng một lúc, "Tiểu Kỳ, nếu em không được hạnh phúc, em có thể rời khỏi anh ta, anh nói rồi anh sẽ cố gắng."

"Cố gắng? Cố gắng như thế nào? Năm đó nhà họ Thi giúp anh, bây giờ anh có bản lĩnh lại quyết định một cước đá văng nhà họ Thi? Đây là cố gắng của anh? Hiện tại anh có thể một cước đá văng Thi Nhã Tĩnh, thì tương lai cũng có thể một cước đá văng tôi!"

"Tiểu Kỳ, chuyện không phải như em tưởng tượng thế, anh sẽ bồi thường cho Thi Nhã Tĩnh và nhà họ Thi."

"Đó là chuyện của anh, không cần giải thích cho tôi, tôi chỉ hi vọng mẹ của anh đừng đến quấy rầy tôi nữa, tạm biệt."

Thẩm Ngôn Lỗi nghe được câu sau cùng đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Túc Kỳ đứng ở hành lang bên giường, bỗng nhiên cảm thấy bất lực. Di động lại vang lên, Túc Kỳ nhìn nhìn, là điện thoại nhà họ Diệp.

"A lô."

"Ừ, Tiểu Kỳ à."

Túc Kỳ tưởng rằng mẹ Diệp, không nghĩ tới là người một ngày kiếm bạc tỷ khó gặp được mặt cha Diệp, cô có chút được sung ái mà lo sợ.

"Ba, ba tìm con có việc gì ạ?"

"Hôm nay con có giờ lên lớp không, thuận tiện trở về một chuyến nhé."

"Được được, con lập tức về, ba chờ con một lúc."

Đến cửa nhà họ Diệp, Túc Kỳ liền nhìn thấy xe Diệp Tử Nam dừng ở chỗ không xa.

Vào cửa, bác gái trong nhà dẫn cô lên thư phòng trên lầu, "Vào trong đi."

Túc Kỳ đẩy cửa đi vào, cha mẹ Diệp về mặt hờn giận ngồi trên sofa ở thư phòng, Diệp Tử Nam đứng ở giữa thư phòng, mặt không có biểu tình gì.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

"Ba, mẹ."

Cha Diệp nở nụ cười nói với cô, "Tiểu Kỳ à, qua đây ngồi."

Túc Kỳ đến gần vài bước, đứng bên cạnh Diệp Từ Nam, cung kính trả lời, "Không cần, ba, con đứng cũng được."

Cha Diệp gật gù đầu, sau đó cầm tờ báo trên bàn ném lên người Diệp Từ Nam, gào lên, "Tự mình xem đi! Con cũng thật biết tăng thể diện cho ba!"

Mẹ Diệp bên cạnh nhẹ giọng khuyên, "Được rồi, tim của ông không tốt, đừng tức giận quá thế làm gì."

Diệp Từ Nam cúi đầu nhìn tờ báo rơi vào bên chân, một câu cũng không nói.

Túc Kỳ cũng cúi đầu nhìn, đúng lúc một tờ báo mở ra, tầm nhìn kia nhìn một cái cũng không xót gì, bây giờ càng nhìn càng chói mắt, tầm nhìn trước mắt cô có chút mờ hồ.

Cha Diệp sắp xếp trên bàn, "Ngay trước mặt Túc Kỳ, chính con nói, chuyện này nên làm thế nào bây giờ!"

Diệp Từ Nam vẫn im lặng, im lặng có chút đáng sợ, giống như im lặng để phản kháng.

Mẹ Diệp oán giận nhìn Diệp Từ Nam, "Từ Nam à, người phụ nữ này năm đó hành hạ con thành bộ dạng kia, làm sao con không nhớ kỹ thế hả! Cho dù cô ta có trở về con cũng nên tránh xa ra, sao lại vẫn còn gặp mặt cô ta vậy!"

Lời nói này nghe vào tai Túc Kỳ giống như sấm sét giữa trời quang.

Năm đó....Hành hạ.

Cô vẫn nghĩ đây chỉ là xảy ra một chút chuyện nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục. Không nghĩ tới, Diệp Từ Nam và Đường Nhiễm Băng đã tồn tại, ngay cả cha mẹ Diệp đều biết rõ.

Hóa ra, anh cũng có người cũ.

Người như anh mà cũng bị người khác hành hạ, người phụ nữ khác.

Cô có linh cảm, cô và Diệp Từ Nam chỉ sợ là phải đi đến cuối cùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Nói đi! Con im lặng như đứa trẻ là có ý gì đây!"

Cha Diệp nhận ly trà mẹ Diệp đưa qua rồi trực tiếp quăng tới, Túc Kỳ chỉ còn kịp kinh hô (kinh sợ rồi hét lên) một tiếng, cái chén và nước trà nóng bỏng liền nện vào trên người Diệp Từ Nam, cái chén bể tan tành dưới đất, quần áo ẩm ướt một mảng, vẫn còn bốc lên hơi nóng.

Diệp Từ Nam ngay cả hừ một tiếng cũng không.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ quay đầu liếc anh một cái, vẻ mặt anh bình tĩnh. Cô bỗng nhiên nhớ tới một câu, càng thoát nhìn là người bình tĩnh, càng có thể khơi dậy sóng gió.

Trong ngày thường Diệp Từ Nam rất mềm mỏng có lễ phép, tác phong nhanh nhẹn, lúc này lại bướng bỉnh như đứa trẻ, luôn luôn hiếu thuận với cha mẹ lại không tiếc chống đối.

Cho tới bây giờ cô cũng không cho rằng Diệp Từ Nam và từ bướng bỉnh này có quan hệ, kém khá xa anh trong ngày thường không chút để ý.

Mẹ Diệp nhỏ giọng trấn an cha Diệp, Túc Kỳ quay đầu đi, nhẹ giọng mở miệng, "Ba, mẹ, chuyện này là không có thật, Từ Nam làm ăn buôn bán xã giao bên ngoài, phụ nữ là không thể thiếu, không thể tránh được gặp dịp thì chơi, ba và mẹ cũng biết, con không thích trường hợp đó, anh ấy cũng là không còn cách nào."

Túc Kỳ biết, cha mẹ Diệp nói và làm toàn bộ những thứ này, một nửa là giận thật sự, còn một nửa là làm cho cô xem. Cô cố ý xem nhẹ lời mẹ Diệp nói

lúc trước, chỉ nói rằng toàn bộ những việc này chẳng qua cũng là do các phóng viên giải trí cố tình gây chuyện, làm cho Đường Nhiễm Băng không hề dính líu tới mà chỉ là người qua đường Át Giáp.

Không biết có phải cô nhập vai diễn quá sâu, mà nói xong hốc mắt đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

Cha mẹ Diệp nghe xong lời cô nói, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Thật lâu sau, cha Diệp thở dài, giọng nói lộ ra vẻ tang thương, "Về thư phòng phía sau chép lời giáo huấn, chép đến khi nào hiểu được, thì khi đó đến gặp ba."

Diệp Tử Nam không có chút may mắn chần chừ, xoay người liền đi ra ngoài, từ đầu đến cuối không hề liếc cô một cái. Trong lòng Túc Kỳ lạnh lạnh, chan chất.

Com trưa, com tối, trên bàn com yên tĩnh ngay cả tiếng va chạm bát đĩa cũng không có, không khí ép xuống cực thấp, cũng không ai nhắc tới người đối bụng đang chép lời giáo huấn kia.

Sau bữa com tối, mẹ Diệp mở miệng, "Tiểu kỳ à, đêm nay con ngủ lại đây đi."

Mẹ hiền đau lòng con trai, ngại bố nghiêm ngặt không tiện ra mặt, vậy con dâu nhỏ này ra mặt, cha Diệp cũng không nói gì.

Túc Kỳ cười đáp ứng, "Được, thưa mẹ."

Cha Diệp ngày kiểm bạc tỷ, rất không dễ dàng nghỉ ngơi một ngày, vừa qua chín giờ liền cùng mẹ Diệp lên lầu chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trước khi lên lầu mẹ Diệp có thâm ý khác nhìn Túc Kỳ, Túc Kỳ mỉm cười gật đầu.

Túc Kỳ ngồi trên ghế sofa xem ti vi một lúc, thì nhận được điện thoại của Trần Tư Giai.

"Này, buổi sáng cậu vội vã bỏ chạy, không có chuyện gì đó chứ?"

Túc Kỳ tùy tiện đổi kênh, không chút để ý đáp câu, "Không có việc gì."

"Liên lạc được với Diệp Tử Nam chưa?"

Túc Kỳ nhìn thoáng qua về thư phòng phía sau, "Liên lạc được rồi."

"Liên lạc được là tốt rồi, cậu cũng biết làng giải trí vốn là ngư long hỗn tạp, lại thêm những tên phóng viên nhảy vào cuộc, cậu thấy chưa chắc đã là sự thật, huống chi là do người khác để cho cậu thấy."

Túc Kỳ khẽ cười một tiếng, "Ừm, Trần Tư Giai, sao đột nhiên tỏ phát hiện cậu có ý nghĩa thế này."

"Tớ vốn rất có ích được không?"

Túc Kỳ hoàn toàn tưởng tượng được điệu bộ dương dương tự đắc của người bên kia điện thoại, cười nói, "Được rồi, tớ biết rõ, tớ không sao."

Trần Tư Giai lập tức phản bác, "Ai thèm quan tâm cậu có sao hay không chứ, đó là tớ sợ về sau tớ không thấy được trai đẹp nữa!"

Hai người cười hi hi ha ha cúp điện thoại, Túc Kỳ nhìn đồng hồ, cảm thấy không sai biệt lắm mới đứng dậy.

Dù cho cô sẽ giả vờ như không có chuyện gì, có một số việc vẫn là nên đối mặt.

Túc Kỳ đi đến sân sau, mở cửa thư phòng liền nhìn thấy Diệp Tử Nam đứng sau bàn viết rộng rãi, nhìn như hết sức chăm chú viết chữ. Động tĩnh của cô không nhỏ, mà anh lại hoàn toàn coi như không có sự xuất hiện của cô.

Thư phòng ở phía sau không có điều hòa, phòng to như vậy giống hầm băng, lạnh tanh, giống như con người anh vậy.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Không, dường như con người anh lạnh hơn, nhiệt độ không khí chỉ làm lạnh cơ thể, mà anh là lạnh ở trái tim người.

Sau khi anh bị quả mắng ngay cả áo khoác cũng chưa mặc cứ thế tới đây, đã lâu như vậy, dấu vết nước trên quần áo anh vẫn còn, tay nắm bút lông cũng có chút cứng ngắc.

Túc Kỳ tới gần mấy bước, nhìn anh như trong lòng không có việc gì sao chép lời giáo huấn, đúng là chữ viết ra tiết lộ nội tâm anh bức bối.

Túc Kỳ ho nhẹ một tiếng, mở miệng, "Anh bị bỏng đúng không? Mẹ đưa thuốc mỡ cho anh."

Diệp Tử Nam mất diếc tai nghe.

"Trước đừng viết nữa, bà vú vừa nấu mì, thừa lúc còn nóng anh ăn một chút."

"Một lát nữa thay quần áo đi, người lạnh như thế này, đừng để bị cóng nữa."

Túc Kỳ dần lại tỉnh nóng nhẹ nhàng nói xong, tầm mắt của cô vẫn rơi trên người Diệp Tử Nam, cô nhìn không thấu người đàn ông này, tại sao bỗng nhiên thay đổi thế hả trời? Giữa bọn họ sao đột nhiên lại biến thành như vậy, ngay cả liếc cô một cái anh cũng không muốn.

"Anh cũng không cần như vậy, mặc dù em không biết rốt cuộc anh cùng Đường Nhiễm Băng lúc đó có quan hệ gì, niềm vui mới cũng được, tình yêu cũ cũng tốt, nếu anh thật sự thích cô ta, hoàn toàn có thể nói cho em biết, em...."

Bỗng Diệp Tử Nam cầm bút lông trong tay hung hăng ném lên bàn, nước mực bắn tung tóe khắp nơi, ngay lập tức một trang giấy vừa viết xong liền như vậy ô ư, cả trong cổ tay áo của anh cũng bị mây nét mực vương vào.

Anh đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, trong ánh mắt lạnh băng giống như một con dao găm bay tới, giọng điệu cũng không tốt lại còn châm biếm, "Em quyết định thế nào? Tình thoát khỏi chỗ này đúng không? Cái chức Diệp phu nhân sợ em đã sớm không muốn làm, sẵn cơ hội này vừa đúng lúc hoàn toàn thoát khỏi! Để em và người yêu cũ chung chăn chung gối được tốt!"

Da đầu Túc Kỳ run lên, có dự cảm không tốt, "Anh có ý gì?"

Bên môi Diệp Tử Nam mang theo một tia châm biếm, âm thanh lạnh buốt, "Em đừng quên, ngay cả khi em không còn là Diệp phu nhân, Thẩm Ngôn Lỗi anh ta vẫn là chồng chưa cưới của Thi Nhã Tĩnh! Tôi đồng ý buông tay, chưa hẳn nhà họ Thi đồng ý bỏ qua, các người chưa chắc có thể ở chung một chỗ!"

Trong đầu Túc Kỳ oanh một tiếng nổ tung, anh biết! Thì ra cái gì anh cũng biết!

Dường như Diệp Tử Nam không hề có ý định buông tha cô nhẹ nhàng như vậy, không biết từ đâu rút ra một xấp hình ném trước mặt cô, "Huống hồ nam đã kết hôn nữ đã gả, các người ngang nhiên như vậy, điểm mấu chốt đạo đức của các người ở đâu! Em đẩy tôi vào hoàn cảnh nào?!"

Túc Kỳ yên lặng nhìn ảnh chụp bữa bừa trên bàn.

Không ngờ mẹ Thẩm gửi ảnh chụp cho anh, anh vậy mà tin.

Anh là một người thông minh lạnh lợi như thế, làm sao có thể khinh địch bị lừa như vậy chứ? Đối với sự tin tưởng ở bản thân mình không chịu nổi một kích này sao?

Con tim cô nguội lạnh phát đau, không muốn giải thích một chút nào cả.

Mọi thứ trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, cô hỏi hình dáng kia, âm thanh rất cao, bén nhọn thay đổi giọng điệu, "Vậy còn anh? Anh liền trong sạch như vậy sao? Các người biết nhau không phải ngày một ngày hai, lần trước nhắc tới Đường Nhiễm Băng, anh cần gì phải làm bộ như không biết? Anh hoàn toàn có thể thoải mái nói cho tôi biết, đúng, anh nói đúng, cái danh Diệp phu nhân tôi đã sớm không muốn làm, anh tặng cho cô ta đi!"

Sau khi cô rống một tiếng cuối cùng, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đầu óc vừa căng vừa đau, rốt cuộc nói không nên một câu nào.

Đều nói vợ chồng cãi nhau không thể nói lời ngoan độc, bởi vì quen thuộc lẫn nhau, biết rõ điểm yếu đối phương, bắt đầu tức giận mỗi câu nói đều đâm thẳng vào chỗ yếu đối phương, so với người ngoài mướn câu nói lực sát thương rất mạnh, máu tươi đầm đìa, vết thương chồng chất, ngay cả sau này hòa thuận, vết thương vẫn còn tồn tại như cũ.

Cô không biết cô có chọc đến điểm yếu của Diệp Tử Nam hay không, nhưng cô biết, mỗi một câu của Diệp Tử Nam đều giống như cây đao không chút lưu tình nào cắm vào lòng cô, một đao lại một đao thêm sâu, một đao lại một đao ngoan độc.

Sao anh có thể nói cô như vậy, cô khi nào thì nghĩ tới sẽ cùng Thẩm Ngôn Lỗi chung chăn chung gối hả? Rõ ràng là anh chán ghét cô, lại nói ngược.

Diệp Tử Nam cũng ngừng công kích, hai người đứng tại chỗ, cúi đầu, hạ mí mắt.

Không biết Túc Kỳ đứng bao lâu, về sau thật sự không chịu được, đến ngồi trên ghế sofa bên cạnh.

Trong ấn tượng của cô, chưa bao giờ cô và Diệp Tử Nam cãi nhau kịch liệt như vậy. Mẹ Túc dạy cô, giữa vợ chồng ở chung cãi nhau cũng không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, cô vẫn ghi nhớ trong lòng, mà còn Diệp Tử Nam cũng không phải là người nóng tính, cho nên giữa bọn họ chưa bao giờ thật sự bùng nổ chiến tranh kịch liệt như vậy.

Mỗi lần cùng Diệp Tử Nam đấu võ mồm, thua luôn là cô, lần này, cả hai bên đều tổn hại.

Bọn cô sao có thể biến thành như vậy. Cái cô nghĩ và việc này không giống nhau chút nào.

Cô nghĩ rằng mình có thể giống như nói đùa mở miệng hỏi anh, "Diệp Tử Nam, có phải anh tìm được người phụ nữ để yêu thương rồi không? Có phải tôi có thể rút lui được rồi không?"

Diệp Tử Nam cũng sẽ giống như trước, cười trả lời, "Ừ."

Sau đó bọn cô hợp được thì tan được nói chia tay.

Nhưng vì cái gì mà biến thành như vậy?

Vì cái gì mà muốn nói một câu cũng nói không nên lời, vì cái gì mà trái tim như bị xé rách đau đớn?

Trầm mặc.

Không biết khi nào thì cô tựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại trời đã sáng, trên người đắp cái chăn vốn là mang đến cho anh.

Cô ngủ không được an ổn, mơ rất nhiều, nhưng nội dung cụ thể thì không nhớ được chút nào, mệt chết mất.

Cô ngồi xuống mới nhìn thấy Diệp Tử Nam đứng trước cửa sổ, ngược ánh sáng, Túc Kỳ đi đến phía sau anh, lặng lẽ nghe anh hô hấp.

Anh không hút thuốc, trong phòng một chút xú mùi thuốc lá cũng không có.

Túc Kỳ đã từng hỏi Diệp Tử Nam vì sao hút thuốc, là vì thu hút sự chú ý của các cô gái sao?

Diệp Tử Nam nghe xong cười ha ha, cười cô xem nhiều tiểu thuyết quá. Anh nói không vì gì cả, lúc buồn phiền hút một hai điếu cho mình bình tĩnh lại, lúc mệt mỏi có thể giải lao nâng cao tinh thần, về phần nguyên nhân cô nói kia anh chưa từng nghĩ tới.

Lúc ấy Túc Kỳ nghĩ cũng cảm thấy đúng, người như anh đứng ở đâu cũng đủ hấp dẫn ánh mắt con gái rồi, sao còn phải dùng cách này làm gì?

Trước kia lúc bọn cô chiến tranh lạnh, lúc anh gặp khó khăn, cũng đều thu hồi nét thờ ơ trong ngày thường, mặt không chút thay đổi hút thuốc một điếu lại một điếu, mà giờ đây?

Xem ra, cô với anh mà nói, thật là không quan trọng nữa rồi.

Túc Kỳ đứng sau lưng anh rất lâu, chỉ có một cảm giác, bình tĩnh.

Nếu nói, ngày hôm qua trước mặt cha mẹ Diệp ra vẻ bình tĩnh mà nói, thì bây giờ là bình tĩnh thật, bình tĩnh đến độ một chút gọn sóng cũng không có, bình tĩnh đến mức khiến cho cô sợ hãi.

Cô bây giờ rất nhớ lời nói ác độc của Diệp Tử Nam, nhớ tới Diệp Tử Nam cười xấu xa với cô, nhớ tới vẻ mặt cười không chút để của Diệp Tử Nam, còn nhớ Diệp Tử Nam ngày hôm qua nổi trận lôi đình, bất cứ hình ảnh nào cũng đều mạnh gấp trăm gấp nghìn lần so với người hiện tại.

Im lặng như đao cùn, từ từ lăng trì lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Một lúc sau, anh mới mở miệng, "Em có nhớ ngày đó là ngày gì không?"

Túc Kỳ lơ mờ, ngây ngốc hỏi ra, "Ngày gì?"

Diệp Tử Nam đưa lưng về phía cô, cô nhìn không được vẻ mặt của anh, chỉ nhìn thấy bờ vai của anh run lên mấy cái, giống như là đang cười. Anh cũng không quay đầu lại, chỉ là trở tay chỉ vào đám ảnh chụp lộn xộn trên bàn.

Túc Kỳ cố gắng nhớ lại, cau mày suy nghĩ lúc lâu, Diệp Tử Nam vẫn rất im lặng chờ đợi.

Rốt cuộc cô cũng nhớ được.

Đó là ngày kỷ niệm bọn cô kết hôn.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Kỷ niệm ba năm ngày cưới.

Cô bỗng nhiên nhớ tới ngày đó lúc gần tối về mặt Diệp Tử Nam mệt mỏi xuất hiện trong nhà, giận không thể làm gì nhìn cô rồi đi, và sau khi về thì thái độ

lạnh nhạt với cô.

Giọng nói Diệp Từ Nam chậm rãi vang lên, giọng điệu lạnh lùng, "Lúc ăn Tết năm này xong, em xem ảnh chụp Từ Đồng và bạn học đi Vụ Nguyên chơi đùa, nói với tôi, em cũng muốn đi, khiến cho tôi quyết định kỷ niệm ngày cưới sẽ dẫn em đi. Cũng khéo, mấy ngày này vừa đúng lúc có hạng mục kết thúc, tôi bận rộn mấy ngày đêm, rốt cuộc cũng xong trước ngày kỷ niệm một hôm, ký kết xong buổi tối bay về, về đến nhà muốn đợi em tan tầm liền bắt đầu đi, kết quả, kết quả chúng ta đi đến đâu đây?"

Túc Kỳ nhớ lại chuyện này, cô vẫn nghe nói Vụ Nguyên xinh đẹp, người ta trồng hoa cải dầu từng dải từng dải lớn, nhìn ảnh chụp của Từ Đồng, mất thêm không dứt, lúc ấy thuận miệng nói với Diệp Từ Nam. Khi đó Diệp Từ Nam đang mở đi động ra, lên tiếng qua loa cho xong chuyện, lại còn nói cái gì mà ra ngoài du lịch không thích bằng cảm giác ở nhà ngủ. Không nghĩ tới anh như vậy mà nhớ kỹ trong lòng.

"Em vậy mà đã quên. Lúc trước kết hôn với em, tôi thật sự nghiêm túc, nhưng mà em thế nào cũng không tin, em vẫn xem hôn nhân của chúng ta như một trò chơi, bất kể tôi giải thích như thế nào, em cũng không tin," từ này giờ Diệp Từ Nam chưa từng quay đầu lại, giọng nói cũng có cảm giác không còn hơi sức, mờ mịt hư vô, giống như sẽ biến mất ngay lập tức, "Nếu đã cưới em, tôi quyết định cả đời dành cho nhau những gì tốt đẹp nhất. Còn em thế nào? Lúc trước em kết hôn với tôi là vì cái gì? Là vì tham lam muốn có hạnh phúc? Hay là vì chạy trốn Thẩm Ngôn Lỗi?"

Túc Kỳ không trả lời được, cô cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì. Mấy vấn đề này cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ qua.

Cô đấu tranh rất lâu mới hỏi ra, "Anh biết từ lúc nào?"

"Lúc nào thì biết chuyện em và Thẩm Ngôn Lỗi hả? À...rất lâu rồi." Diệp Từ Nam nghiêng đầu giống như đang cực kỳ nghiêm túc nhớ lại, "Lâu đến bản thân tôi cũng đã quên rồi."

"Vì sao cho tới bây giờ cũng không hỏi tôi."

"Hỏi em cái gì? Hỏi lịch sử tình yêu lưỡng tình duyệt của em và Thẩm Ngôn Lỗi?" Anh khẽ cười một tiếng, nói tiếp, "Tôi không phải em, tôi có tim có phổi, tôi biết cái gì gọi là đau lòng, tôi sợ đau."

Nói đến câu này dường như anh có chút kích động, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh lại, nhàn nhạt mở miệng, "Thực ra, đã quên cũng không có gì, em luôn luôn không cần những thứ này. Không phải, là không cần những thứ liên quan đến tôi. Nhưng mà những ảnh chụp này hả? Chẳng lẽ em cảm thấy tôi dễ dàng tha thứ cho em khi đã đến nước này sao?"

Túc Kỳ cảm thấy máu toàn thân dường như đã đông cứng, cả người rét run, nhìn bờ vai rộng lớn của Diệp Từ Nam, nghĩ muốn tiến lên ôm lấy, nhưng một bước cũng bước không nổi.

Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho Túc Kỳ hoảng hốt, ngay lúc cô tâm phiền ý loạn Diệp Từ Nam mở miệng lần nữa.

"Túc Kỳ, trong lòng em có góc chết, chính em bỏ không được, người khác cũng không xông vào được. Thẩm Ngôn Lỗi cắm rễ trong lòng em, em biết rõ đó là u ác tính cũng không muốn cắt bỏ, em thà rằng ôm nó cùng chết."

Nhiều năm như vậy, tôi chờ em quên được anh ta, chờ em một lần nữa mở rộng lòng mình, chờ em quay đầu liếc nhìn tôi, nhưng mà, trong lòng trong mắt em đầy áp đều là Thẩm Ngôn Lỗi, cho tới bây giờ đều không dung nạp được người khác, bao gồm tôi, cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu đi nữa."

Túc Kỳ muốn phản bác, lại tìm không thấy một câu biện bạch cho mình.

"Một lần lại một lần, tôi cảm thấy mệt mỏi, thật sự."

Trong giọng điệu Diệp Từ Nam lộ ra mệt mỏi và bất lực, "Cho tới bây giờ em cũng không nghĩ tới cảm nhận của tôi, có phải em cũng cảm thấy tôi không quan tâm? Nói một chút, tôi không nói cũng không có nghĩa là tôi không biết, tôi không quan tâm. Có đôi khi, không phải tôi không quan tâm, mà là tôi đề ý xem sẽ thế nào đây? Nhưng mà em thì sao? Câu muốn thoát khỏi mà dễ dàng nói ra như vậy, em có nghĩ tới cảm nhận của tôi hay không? Ba năm này, tôi rất chân thành, lời thề lúc kết hôn, bao gồm cả câu nói kia, tôi yêu em"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Từ chi Túc Kỳ cứng ngắc, trong đầu trống rỗng, mấy năm này cô trốn tránh rất nhiều vấn đề, cô không muốn suy nghĩ, bây giờ mấy vấn đề này thành một khối đập vào mặt, đầu óc cô như bị gì ăn, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, bên tai chỉ có giọng thê lương lạnh nhạt của Diệp Từ Nam, thậm chí hành động hô hấp theo bản năng cũng không làm được.

"Túc Kỳ, đi tới đoạn này, tôi làm tất cả, nhưng không nhận được bất cứ thứ gì từ em đáp trả lại, tôi thật sự không biết rốt cuộc em muốn cái gì. Tôi thật sự mệt mỏi. Giống như, chúng ta thật sự không thích hợp, dừng ở đây đi. Chúng ta, tách ra một thời gian."

Túc Kỳ nghe đến đó, nước mắt, đột nhiên nước mắt không phòng ngự liên tục rơi xuống, trái tim đau đớn từ từ.

Cô muốn nói chút gì đó, mở miệng ra mới phát hiện giọng mình khàn khàn, "Không phải, không phải như thế..."

Rốt cuộc Diệp Từ Nam quay đầu nhìn cô, trên mặt mang theo nụ cười tự giễu, ánh mắt đỏ bừng, có tơ máu, "Cũng đã đến nước này, em cần gì phải gượng ép muốn nói em yêu tôi?"

Túc Kỳ hoảng sợ, tính cách của anh cho tới bây giờ đều là khí thế bức người, khi nào thì thành như vậy?

Túc Kỳ rút cuộc hiểu rõ vì cái gì mà Diệp Tử Nam bình tĩnh như vậy.

Bình tĩnh là vì trong lòng đã có quyết định.

Anh quyết định sẽ xa nhau.

Xau nhau một thời gian ngắn. Một thời gian ngắn đó là bao lâu? Một tháng? Ba tháng? Hay nửa năm?

Cô muốn biết, lại không hỏi được, hỏi ra chỉ sợ tự rước lấy nhục, cái anh gọi là một thời gian ngắn đó chỉ sợ là mãi mãi.

Sau khi Diệp Tử Nam nói xong chăm chú nhìn cô, giống như đang đợi câu trả lời của cô.

Túc Kỳ tìm rất lâu mới tìm về giọng nói cho mình, phun ra một chữ "Được."

Diệp Tử Nam nghe xong toàn thân chấn động một lúc, trong mắt dần dần chứa đầy lạnh lẽo, cả khuôn mặt cũng đã lạnh lùng vô cùng, sau đó anh cúi đầu, cười lạnh đi ra ngoài.

Túc Kỳ không nhớ rõ sau đó làm thế nào mà mình rời khỏi nhà họ Diệp, làm thế nào đến trường học. Cô ngồi trong phòng làm việc ngăn người bị Trần Tư Giai kêu hoàn hồn.

"Này! Cậu làm sao vậy? Ánh mắt đỏ như mắt thỏ." Trần Tư Giai khó có được nghiêm túc như thế.

Túc Kỳ lắc đầu, cầm sách trên bàn, "Không có việc gì, tớ còn có tiết, lên lớp trước đây."

Trần Tư Giai nhìn Túc Kỳ cầm sách trên bàn mở ra, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, "Cậu xác định muốn cầm bản tạp chí lên lớp dạy cho học sinh?"

Túc Kỳ cúi đầu nhìn thoáng qua, ném tạp chí trong tay, cầm quyển sách giáo khoa bên cạnh, vội vã đi ra.

Túc Kỳ không biết ngày đó rút cuộc là bị làm sao mà hai tiết trên lớp, trong đầu cô toàn là khuôn mặt Diệp Tử Nam, bên tai đều là tiếng Diệp Tử Nam, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

Buổi tối về đến nhà, cô đứng ở lối vào nhìn cả căn nhà.

Bài trí quen thuộc, không có gì thay đổi, nhưng sao bỗng nhiên cô cảm thấy lạnh như băng thế này?

Là vì ít đi một người sao?

Cô dựa vào cửa từ từ ngồi xồm xuống, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, vừa rơi xuống vừa an ủi chính mình, không có việc gì, dù sao mây cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, từ lúc bắt đầu mây liền không suy nghĩ cùng anh đi cả đời, như bây giờ cũng nằm trong dự tính, có thể chấp nhận.

Sau khi an ủi chính mình càng khóc thương tâm hơn, người sống cùng mình bao lâu nay bỗng nhiên không thấy nữa, trong lòng cô trống trải.

Chợt thấy chiếc vòng trên cổ tay, nghĩ đến buổi sáng cùng cô mỗi người đi một ngã, cô giận dữ muốn tháo vòng tay trả về, nhưng làm thế nào cũng không tháo ra được.

Cô đứng lên đi vào phòng tắm, dùng xà bông, nước rửa tay, cuối cùng trên tay đỏ lên một mảng cũng không thể tháo ra được.

Thẩm Ngôn Lỗi đứng trước bàn ăn nhìn mẹ Thẩm, vẻ mặt tức giận.

Mẹ Thẩm liếc nhìn anh ta một cái, tiếp tục ăn cơm, "Không phải nói không trở về ăn cơm sao? Di, lấy thêm hai bát đũa nữa."

Thi Nhã Tĩnh đang ngồi một bên ăn cơm liền đứng lên, cười nói, "Mau ngồi xuống cùng ăn cơm đi."

Thẩm Ngôn Lỗi liếc nhìn cô ta một cái, tầm mắt lại rơi trên người mẹ Thẩm một lần nữa, mẹ Thẩm chậm rãi nhai thức ăn, không chút nào chịu ảnh hưởng của anh ta.

Thi Nhã Tĩnh nhìn hai mẹ con đối với nhau như vậy, không rõ nguyên nhân.

"Vì cái gì mà mẹ làm như vậy?" Rút cuộc anh ta hỏi tới.

Mẹ Thẩm hạ bát đũa xuống, vẻ mặt yêu mến nhìn Thi Nhã Tĩnh, "Nhã Tĩnh, con về phòng trước đi, mẹ và Ngôn Lỗi có chuyện muốn nói."

Thi Nhã Tĩnh nhìn Thẩm Ngôn Lỗi, lại nhìn mẹ Thẩm, cuối cùng khéo léo gạt đầu, "Được, mẹ."

Thi Nhã Tĩnh vừa rời khỏi, vẻ mặt mẹ Thẩm liền mây đen dày đặc, "Con xem bộ dạng hiện tại của mình đi! Vì một nha đầu nhà quê không có giáo dục mà nói với mẹ của mình như vậy! Mà lại còn trước mặt Nhã Tĩnh nữa chứ!"

Thẩm Ngôn Lỗi vốn đã có một bụng lửa giận, nghe xong xưng hô của mẹ Thẩm lại càng giận dữ hơn, "Sao mẹ lại gọi cô ấy như vậy? Cô ấy chỗ nào thì không có giáo dục hả?"

"Đứa trẻ có giáo dục sẽ xúi giục con trai cùng mẹ nó mâu thuẫn hả? Trước kia con rất nghe lời, từ khi gặp cô ta, con liền bắt đầu phản nghịch, ngay cả ba mẹ nói cũng không nghe lời."

Thẩm Ngôn Lỗi cất ngang, "Hôm nay con không muốn nói mấy vấn đề này với mẹ, con chỉ muốn hỏi mẹ, vì sao mẹ đi tìm Túc Kỳ? Dựa vào cái gì mà đi tìm cô ấy?"

Mẹ Thẩm đứng lên đi tới trước mặt anh ta, tát cho Thẩm Ngôn Lỗi một cái, "Mẹ vì cái gì đi tìm cô ta ư? Nếu con có chí tiến thủ thì mẹ sẽ đi tìm cô ta sao? Con có động tác mờ ám con cho là nhà họ Thi không biết sao? Con vì ai con cho rằng mẹ không biết sao? Một khi nhà họ Thi biết rõ động cơ của con, gia nghiệp nhà họ Thẩm sẽ bị hủy trong tay con! Lời nói của cha con trước khi lâm chung đã quên nhanh như vậy sao?! Một cái tát này mẹ đánh thay cha con."

Thẩm Ngôn Lỗi vẫn không phục như trước, "Đây đều là ý của con, cô ấy vốn không biết gì cả, mẹ có thể nói với con, vì cái gì muốn đi tìm cô ấy? Cô ấy hoàn toàn không phải là đối thủ của mẹ, mẹ cần gì phải đối phó cô ấy, có cái gì mẹ cứ nhắm vào con đây!"

Mẹ Thẩm lại tát thêm một cái vào mặt Thẩm Ngôn Lỗi, "Một cái tát này là của mẹ, mẹ sinh ra con nuôi con lớn chỉ để vì người phụ nữ khác mà hô to gọi nhỏ với mẹ?! Con cũng không nhìn cô ta bây giờ có thân phận gì, con dâu nhà họ Diệp, con không biết chừng mực ý tứ như vậy không sợ nhà họ Diệp gây sự với con sao?"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

"Một cái tát sau cùng này mẹ đánh thay cho Nhã Tinh. Nhà họ Thi điểm nào có lỗi với con, Nhã Tinh chỗ nào có lỗi với con? Con nói trở mặt liền trở mặt, chính mẹ và cha con dạy con như thế hả? Mẹ xem con gần đây quá thoải mái, đầu óc không được rõ ràng lắm."

Thẩm Ngôn Lỗi cau mày, "Cùng đám hỏi với nhà họ Thi, con vẫn luôn phản đối, là hai người bức ép con!"

"Trên vai con là cái gì hả? Là trách nhiệm, không phải không khí! Con trai nhà họ Thẩm thì phải gánh vác!"

Bàn tay lần thứ ba hạ xuống, nửa mặt Thẩm Ngôn Lỗi liền sưng lên, rất lâu sau, mẹ Thẩm mở miệng, "Tĩnh táo lại chưa?"

Thẩm Ngôn Lỗi cúi đầu, "Tĩnh rồi. Toàn bộ đều là sai lầm của con, con chỉ mong mẹ đừng làm khó Túc Kỳ nữa."

Mẹ Thẩm một lần nữa ngồi lại bàn ăn, từ từ mở miệng, "Nếu con cách xa cô ta, tự nhiên mẹ sẽ không đi tìm nó nữa."

Thẩm Ngôn Lỗi nắm tay rất chặt, quyết định trong đầu càng thêm kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tối hôm qua Túc Kỳ nằm trên giường trằn trọc lần qua lần lại cả một đêm cũng không thể ngủ.

Lúc mới nằm lên giường, trên gối, trên chăn đều là mùi của Diệp Tử Nam, cô nghe mùi của anh làm thế nào cũng không ngủ được. Về sau mang áo gối ga giường và vỏ chăn đi đổi, rồi nằm tiếp lên giường, rốt cuộc cũng không nghe mùi của anh nữa nhưng vẫn không có biện pháp đi vào giấc ngủ.

Càng nghe nhưng không thấy trong lòng lại càng nhớ lại, sau cùng lại đổi bộ cũ về, lần qua lần lại toàn thân đầy mồ hôi, lúc nằm xuống lần nữa là đã tới ba giờ sáng. Cô nhìn giường trống không, lại thẹn thùng nhớ cái ôm ấm áp của Diệp Tử Nam, cuối cùng từ từ đi vào giấc ngủ trong cảm giác được vây quanh mùi Diệp Tử Nam.

Trước khi đi vào giấc ngủ còn nghĩ ngợi thế này, thói quen này không tốt, phải nhanh chân bỏ đi, sau này không còn Diệp Tử Nam, cô có thể ôm bộ khăn trải giường và vỏ chăn này dùng cả đời không giặt sao?

Cô an ủi chính mình, năm đó quyết định cưới vội, nên ly hôn là một chuyện bình thường biết bao, không cần để trong lòng, năm đó cưới vội, bây giờ xa cách vội, cũng xem như là trước sau ăn ý, về sau đóng lên dấu chấm tròn, đưa cho Diệp Tử Nam một tờ, tất cả lại bắt đầu lần nữa.

Ngày hôm sau đi dạy mắt vẫn đỏ như cũ. Trần Tư Giai xoay xung quanh cô ba vòng. "Cô giáo Túc, gần đây cậu bị làm sao vậy?"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Túc Kỳ ngồi xuống xoa xoa huyết thái dương, liên tiếp mấy ngày không ngủ ngon, đầu óc không tỉnh táo.

"Gần đây buổi tối cùng Diệp Tử Nam vận động nhiều quá nên phát hỏa?"

Bây giờ cái tên đó với cô đặc biệt nhạy cảm, nghe được liền bắt đầu xù lông, "Về sau trước mặt tớ đừng nói ra ba chữ đó nữa."

"Ồ, khi nào thì tổng giám đốc Diệp được đối xử như Thẩm Ngôn Lỗi rồi hả? Tên của anh ấy cũng không thể nói ra sao?"

Túc Kỳ hiểu rõ nếu không nói rõ ràng cho Trần Tư Giai, thì cô ấy sẽ không chịu bỏ qua.

"Tớ và Diệp Tử Nam tạm thời xa nhau."

Túc Kỳ chuẩn bị thật lâu mới nói ra miệng, nói xong câu đó liền cảm thấy hết cả sức sống.

Trần Tư Giai giật mình, "Tạm thời, xa nhau? Đây là ý gì hả?"

"Ý là ở riêng ấy."

"Là cậu nói hay chính anh ấy nói?"

"Anh ấy."

"Vì sao? Bởi vì cái người Đường gì đó hả?"

Về mặt Túc Kỳ bức bối, "Tạm thời cũng không nói rõ ràng, tóm lại sau này đừng mang tên tớ và anh ta để chung một chỗ nữa là được rồi."

Trần Tư Giai che miệng, tròn mắt di chuyển không ngừng.

Trước đám phóng viên Diệp Tử Nam chặn đường và một loạt đèn flash che chắn cho Đường Nhiễm Băng lên xe, đóng cửa xe về mặt Đường Nhiễm Băng xin lỗi nói với anh, "Thật ngại quá, vốn không muốn phiền phức cho anh."

Sau khi cô ta về nước phát triển, vẫn kiểu cách làm cao, mà người đại diện đối với kiểu này lại không hài lòng, muốn mang củi đốt thêm chút lửa cháy cho rực rỡ, chuyện xấu ắt hẳn là không thể thiếu, nếu chuyện xấu mà vai nam chính cũng là nhân vật được chú ý, vậy thì càng tốt. Cho nên Diệp Tử Nam trở thành người có điều kiện tốt nhất.

Diệp Tử Nam nhắm dựa ra phía sau, giọng nghệt mũi, "Không có gì."

"Anh bị bệnh?" Tay Đường Nhiễm Băng sờ trán anh, bị Diệp Tử Nam không dấu vết tránh đi.

"Không có việc gì, chuyện nhỏ, ngủ một giấc là được rồi."

Đường Nhiễm Băng ngượng ngừng thu tay, "Có vẻ tâm tình anh không tốt lắm, anh giúp em, vợ anh không nói gì sao?"

Diệp Tử Nam bỗng nhiên mở to mắt, sau đó từ từ nhắm lại, thờ dài, "Cô ấy không quan tâm."

Đường Nhiễm Băng có chút ngây ngẩn cả người. Vừa rồi trên mặt anh chợt xuất hiện chính là, là cô đơn sao?

Ở chung với cô mấy năm, chưa bao giờ anh có vẻ mặt cô đơn như vậy, chưa bao giờ có giọng điệu bất đắc dĩ như vậy, là vì người phụ nữ trong miệng anh nói "Không quan tâm" sao?

Trần Tư Giai mang tờ báo ném vào tay Túc Kỳ, Túc Kỳ đưa mắt nhìn, ném trở lại.

Gần đây khắp nơi đều là ảnh chụp chung của Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng, đủ loại suy đoán khiến cho mọi người suy nghĩ trong đầu, Túc Kỳ sớm đã thành thói quen.

"Này, các cậu còn chưa ly hôn, anh ta cứ như vậy, cậu cũng không có phản ứng gì sao?"

Túc Kỳ mặt không chút thay đổi.

Cô phải phản ứng thế nào đây? Cô có thể phản ứng gì được chứ? Chạy đi tìm Diệp Tử Nam tranh cãi sao?

Bây giờ cô có thể tưởng tượng được phản ứng của Diệp Tử Nam.

Nhất định là về mặt anh khinh thường và châm biếm nhìn cô một khốc hai nháo ba thất cổ, sau đó xoay người rồi đi đâu cũng không ngoảnh lại.

Cho nên phản ứng tốt nhất của cô là không có phản ứng gì, đỡ phải tự rước lấy nhục. Hiện tại anh còn đang cùng với người mới gần bó keo sơn, làm sao mà còn quan tâm người cũ là cô đây chứ?

À..., không, dường như Đường Nhiễm Băng mới đúng là người cũ, cũng không đúng, Túc Kỳ bỗng nhiên cảm thấy Đường Nhiễm Băng đúng là một nữ anh hùng, chiếm giữ cả vị trí người yêu cũ cùng niềm vui mới.

Gần đây quá nhiều cô không phải là tin tức này, mà là cô cảm thấy không thể ở lại căn nhà đó nữa. Cô cảm thấy trong nhà nơi nơi đều là bóng dáng Diệp Tử Nam, trong phòng khách, trong phòng ngủ, trong phòng tắm, đâu đâu cũng có thứ gì đó của anh, đâu đâu cũng đều là bóng dáng của anh, dường như trong không khí cũng có mùi trên người của anh.

Cô mất ngủ cả đêm, nếu ở lại tiếp nữa, cô không thể không điên được.

Buổi tối một ngày kia, cô nhón nhác từ trên giường bò dậy dọn dẹp đồ của mình, mang theo hành lý đi nhờ và Trần Tư Giai trong đêm. Nhà mình cô không dám về, cô chưa nghĩ ra nên nói chuyện này với ba mẹ như thế nào, dù sao cũng quá đột ngột.

Trần Tư Giai về mặt buồn ngủ ra mở cửa, nhìn thấy bao lớn bao nhỏ hành lý của cô, không thể tin hỏi cô, "Túc Kỳ, bây giờ là mấy giờ rồi hả! Cậu có phải điên rồi không?!"

Trong lòng Túc Kỳ hung hăng mắng Diệp Tử Nam, đúng, cô điên rồi, bị Diệp Tử Nam bức điên!

Trần trọc cả đêm, Túc Kỳ nằm trên giường Trần Tư Giai không bao lâu liền ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh thần sáng khoái rời giường, trong lòng nghĩ rất cuộc muốn thoát khỏi con ác mộng mất ngủ. Lập tức liền gửi chuyển phát nhanh trả chìa khóa cho Diệp Tử Nam, thế không bao giờ cùng anh có một chút quan hệ nào.

Chuyển phát nhanh cùng thành phố, nên xế chiều hôm đó Diệp Tử Nam liền nhận được chiếc chìa khóa kia.

Anh nhìn rất lâu chiếc chìa khóa trong tay, lâu đến độ Tô Dương đứng bên cạnh có chút sợ hãi, trong lòng không rõ thứ anh nhìn rất cuộc là cái gì.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Gần đây tâm tình Diệp Tử Nam rõ ràng không tốt, cả ngày về mặt đều trầm xuống, vốn đã không nói nhiều, bây giờ ngoại trừ lúc cần thiết, căn bản không mở miệng, cả công ty bao phủ mây đen dày đặc áp suất hạ thấp.

Trên báo cứ vài ngày lại xuất hiện chuyện xấu với tài năng mới Đường Nhiễm Băng lại càng khiến cho mọi người bàn luận sôi nổi, khiến cho mọi người không rõ ràng lắm người này từ lúc kết hôn tới nay đều giữ mình trong sạch còn bây giờ đang làm gì thế này.

Mặc dù Tô Dương cũng tò mò, nhưng còn chưa ngốc đến độ trực tiếp hỏi ra miệng, tính tình Diệp Tử Nam, cô vẫn hiểu rõ, cứ tận tâm tận lực làm tốt công việc của mình là được.

Căn nhà đã trả lại, làm phiền Trần Tư Giai lâu dài cũng không phải cách, Túc Kỳ quyết định thuê phòng nhỏ gần trường học, như vậy cách trường học cũng gần, mỗi ngày còn có thể ngủ thêm được một lúc.

Trần Tư Giai chiều nào xong giờ lên lớp cũng theo cô đi xem phòng, không ngừng kêu khổ, "Cậu quả thực là ăn no rửng mỡ, ở nhà không tốt sao, cần gì phải ra ngoài thuê phòng, Diệp Tử Nam đâu thiếu cái phòng nhỏ kia, cho dù các cậu thật sự ly hôn, cậu yêu cầu muốn căn phòng nhỏ đó, nhất định anh ta sẽ đáp ứng."

Túc Kỳ đang được người môi giới dắt đi tham quan, "Ồ đó tớ không ngủ được! Đây là điều quan trọng nhất!"

Trần Tư Giai "Cắt" một tiếng, "Làm sao có thể, đó là do trong lòng cậu có vấn đề."

Túc Kỳ xem như không có Trần Tư Giai, cười với người môi giới thành thật nói, "Căn này đi."

Căn này một phòng ngủ một phòng khách mặc dù không rộng, nhưng được cái trang trí tinh xảo ấm áp, xem ra rất thoải mái, Túc Kỳ cực kỳ hài lòng.

Ký hợp đồng giao tiền thuê nhà cùng tiền thế chấp xong, Túc Kỳ bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, chuẩn bị chuyển nhà.

Trần Tư Giai càng lúc càng cảm thấy không thích hợp, cô giữ chặt tay Túc Kỳ đang ra sức lau sàn nhà, "Cậu thật sự quyết định cùng Diệp Tử Nam giải tán hả?"

Cô vẫn cho rằng hai người chẳng qua là tiểu đả tiểu oán (giống như ồn ào nhỏ), Túc Kỳ nhìn qua cũng không thấy có gì đau khổ, vẫn không xem là quan trọng, vẫn cùng cô càn quấy, nhưng bây giờ xem ra, sự việc cũng không đơn giản như vậy.

Về mặt Túc Kỳ trịnh trọng, cô chỉ vào mặt mình, "Cậu nhìn biểu tình của tớ giống như là đùa giỡn hay sao?"

Trần Tư Giai lắc đầu như trống bỏi.

Túc Kỳ gật đầu, "Vậy là được rồi." Sau đó tiếp tục làm việc.

Trần Tư Giai vẫn không rõ, cô đi theo sau người Túc Kỳ, "Việc này tới cùng là vì cái gì hả?"

Túc Kỳ cúi đầu, "Năm đó vốn là hai bên không hiểu nhau đã kết hôn, cũng có thể là do đầu óc bị nóng không suy nghĩ kỹ đã kết hôn, quyết định trong khi xúc động này hơn phân nửa là sai lầm, sau khi kết hôn nhiều vấn đề sẽ dần dần xuất hiện, kết quả duy nhất của việc cưới vợ là đột nhiên ly hôn, chính là như vậy đó."

Cô và anh trong lúc đó mang theo Thẩm Ngôn Lỗi, mang theo Đường Nhiễm Băng, mà bọn cô có thể xem như là hài hòa sống chung ba năm, bây giờ nghĩ lại thật sự không dễ dàng gì.

Cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Tư Giai đứng tại chỗ có vẻ đăm chiêu, Trần Tư Giai bỗng nhiên trở nên thông suốt, liếc nhìn cô một cái, "Cậu đi một vòng lớn như vậy, thực ra là vì Thẩm Ngôn Lỗi?"

Túc Kỳ không phản bác được, qua một lúc lâu mới hỏi ra, "Có phải tớ thực sự không tìm không phải hả?"

Trần Tư Giai ngồi trên ghế sofa, "Diệp Tử Nam nói vậy?"

Túc Kỳ cũng ném cây lau nhà ngồi bên cạnh cô ấy, "Cậu quản ai nói làm gì."

"Vậy không giống nhau, trả lời vấn đề này cần phải xem người nào nói câu đó. Nếu là Diệp Tử Nam nói, đáp án đó tuyệt đối là khẳng định."

Túc Kỳ sùng sốt, Trần Tư Giai nhìn cô, vỗ vỗ vai cô, "Người từng là Diệp phu nhân, người nên tỉnh táo lại một chút cho tốt đi!"

Trong lòng Túc Kỳ ngộp thở, còn anh sẽ không cần tỉnh lại sao? Cho dù trước đây cô có sai lầm, anh cũng không thể nhanh như vậy đã cùng Đường Nhiễm Băng ở chung một chỗ.

Túc Kỳ không nghĩ tới Giang Thánh Trác sẽ tìm cô.

Cô toàn tâm toàn ý ăn cơm, Túc Kỳ ngồi đối diện Giang Thánh Trác nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần.

Rốt cuộc anh nhìn không được mở miệng, "Anh nói này, hai người bọn em rốt cuộc là diễn tuồng gì mới vậy hả?"

Túc Kỳ cũng không thèm nhìn tới anh, "Anh hỏi em làm gì, vì sao không đi hỏi Diệp Tử Nam ấy?"

Giang Thánh Trác lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, "Nếu anh có thể hỏi được từ cậu ấy, thì còn tới tìm em làm gì?"

"Vì sao em phải nói cho anh?"

Về mặt Giang Thánh Trác thế mà ưu tư, "Thì em nói cho anh biết đi, để anh đúng bệnh hốt thuốc. Em biết không, họ Diệp gần đây quá dọa người rồi. Ban ngày cậu ấy cười tươi như hoa mùa xuân với các phóng viên, quay người lại thì là gương mặt lạnh lùng, buổi tối lại biến thành lang sói ma cà rồng, rồi kéo anh sống chết uống rượu, nhất định không cho đi ngủ! Em xem đi, mắt anh thâm quầng rồi nè."

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu, ừ một tiếng.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên không nói lời nào mà nhìn cô.

Túc Kỳ lại ngẩng đầu, "Làm sao vậy?"

Giang Thánh Trác cười lắc đầu, "Vừa rồi động tác vẻ mặt giọng điệu của em cùng người nào đó thật sự là giống nhau như đúc."

Túc Kỳ bỗng nhiên lạnh mặt.

Giang Thánh Trác tiếp tục đùa giỡn, "Rốt cuộc là cậu ấy và Đường Nhiễm Băng đến cùng là có quan hệ như thế nào, em cũng không hiểu kỳ chút nào sao?"

Túc Kỳ cười lạnh, "Đây mới là mục đích thật sự của anh."

Ngược lại Giang Thánh Trác thành thật, vẫn giọng điệu bất cần đời như trước, "Đúng rồi, bị em phát hiện rồi."

Thái độ anh nửa thật nửa giả khiến cho Túc Kỳ cực kỳ bức bối, cô hít sâu một hơi, kìm nén lửa giận trong lòng, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Giang Thánh Trác chống cằm, nhìn chằm chằm mặt cô mấy giây, "Không muốn làm gì, năm đó Diệp Tử Nam tuyên bố muốn cùng em kết hôn, em chỉ nhàn nhạt cười, mặc dù cậu ấy không phải là đồ trần bảo hiểm có, nhưng nếu người phụ nữ nào nhạt được chỉ sợ nằm mơ cũng phải nỗ lực cười tởm, còn phản ứng của em rất nhạt nhẽo, bây giờ ra đi, em vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy, có phải thật sự Diệp Tử Nam đối với em một chút ảnh hưởng cũng không có?"

Túc Kỳ rất muốn trả lời không phải, nhưng mà Giang Thánh Trác giống như chăm chú nhìn nhưng thật ra dùng giọng điệu châm biếm khiến cho cô cực kỳ khó chịu, cô tức giận không chịu mở miệng.

Giang Thánh Trác bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng. "Anh thật sự thấy Diệp Từ Nam không đáng giá. Sốt cao mấy ngày vẫn cứ cố gắng không chịu đi bệnh viện, em nói, có phải cậu ấy bị nóng đến choáng váng rồi không?"

Bây giờ Túc Kỳ không còn chút tâm tình nào để đấu võ mồm với anh. Cô thừa nhận, Giang Thánh Trác nhìn như không nóng không lạnh nói mấy câu khiến cho lòng cô khó chịu như dòng sông lấp bể.

Đúng là vật hợp theo loài, mấy người quen thân với Diệp Từ Nam không phải người lương thiện, đều là nhẹ nhàng nói mấy câu băng quơ như thế, nhưng lực sát thương thì đều mạnh như vậy.

Trở lại trường học, túc Kỳ lấy di động ra ấn mấy chữ số, từ đầu đến cuối cũng không gọi.

Gọi được điện thoại, cô nên nói cái gì?

Hỏi anh vì sao ốm mà còn không chịu đi bệnh viện?

Anh có thể lạnh như băng hỏi cô, việc đó và em có quan hệ gì?

Có lẽ, căn bản anh sẽ không nhận điện thoại của cô.

Ngày đó anh nói chuyện rõ ràng như thế, lúc đi cũng không liếc nhìn cô một cái, chỉ sợ là anh cũng không muốn thấy cô, không muốn cùng cô có bất kỳ liên hệ nào nữa?

Kỳ thật cô cũng không có gì muốn nói với anh, chỉ là muốn nghe giọng của anh, xem anh có nghiêm trọng như Giang Thánh Trác nói không.

Trần Tư Giai đi dạy về liền thấy vẻ mặt Túc Kỳ xoắn xuýt với di động. "Di động cậu bị hư sao?"

Túc Kỳ nhìn cô mắt sáng lên, lập tức nhảy dựng. "Đưa di động của cậu cho tớ mượn một chút."

Trần Tư Giai đưa di động cho cô, liền nhìn thấy cô cầm lấy di động chạy từ từ ra hành lang.

Trần Tư Giai cảm thấy sau khi Túc Kỳ cùng Diệp Từ Nam tách ra liền bắt đầu trở nên không bình thường.

Cầm di động của Trần Tư Giai, Túc Kỳ không hề dừng lại ấn dãy số kia, sau khi vang lên năm sáu lần mới nghe máy.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

"A lô, xin chào, ai vậy?"

Giọng mũi rất nặng, âm thanh khàn khàn, trong lúc đó ho khan mấy tiếng.

Về mặt Túc Kỳ nhăn nhúm.

Dường như tâm tình anh thật sự không tốt, giọng lạnh buốt, kiên nhẫn cực kém, lại hỏi một câu, "Ai đó, nói đi!"

Không nhận được câu trả lời, anh cúp máy rất nhanh.

Túc Kỳ vẫn cầm di động để bên tai nghe âm thanh tút tút, biết không còn âm thanh nào nữa mới tắt máy.

Giang Thánh Trác nói không sai chút nào, anh ấy không lừa gạt cô.

Túc Kỳ đứng trên hành lang, nhìn bầu trời xa xa, cô cùng anh vốn là không nên bắt đầu, cô bị anh nói câu kia "Anh rất hâm mộ" mê hoặc, liền nhảy vào, nhưng lại quên hạnh phúc đúng là không cách nào trở lại.

Đã quên thứ tình cảm này, đã thương người lại tổn thương mình.

Đã đến nước này, có lẽ cô không nên làm phiền anh nữa, suy cho cùng anh và Đường Nhiễm Băng có nhiều qua lại, cô cũng không muốn biết, biết quá nhiều sẽ mất đi nhiều vui vẻ.

Cô cúi đầu nhìn vòng ngọc trên cổ tay, không tháo ra được thì thôi, giữ lại để làm kỷ niệm, tốt xấu gì cũng từng thân thiết như thế.

Cứ như vậy đi, về sau không bao giờ muốn nghe thấy tin tức của anh nữa, sẽ không quấy rầy anh nữa.

Túc Kỳ giương đầu lên, cố gắng mở to hai mắt, nhưng là nước mắt vẫn cứ rơi xuống. Cô vốn tưởng rằng sẽ rất dễ dàng, nhưng lại đau hơn so với tưởng tượng. Diệp Từ Nam giống như một miếng thịt trong lòng cô, bây giờ ngay cả nghĩ muốn cắt khối thịt này vứt bỏ đi, như thế nào cô cũng đều không nỡ.

Anh nói, Thẩm Ngôn Lỗi là u ác tính cắm rễ trong lòng cô. Nhưng là từ khi nào Diệp Từ Nam lại sống trong lòng cô thế này?

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Trong những ngày tiếp theo, nhìn qua Túc Kỳ rất bình tĩnh.

Điều cô không yên tâm duy nhất chính là sợ ba mẹ biết. Cô từng lòng lo lắng không yên về thăm nhà, nhưng dường như cha mẹ Túc cái gì cũng không biết, còn hỏi cô vì sao Diệp Tử Nam không về cùng.

Lúc đầu cô về đây là vì muốn thẳng thắn, nhưng không nghĩ tới lại thuận miệng trả lời, gần đây anh bề bộn nhiều việc, qua một thời gian ngắn nữa sẽ trở về thăm hai người.

Sau khi trả lời xong, chính cô cũng ngây người. Khả năng ứng phó cha mẹ hai bên đã tăng lên, lời nói dối mở miệng là nói ra được.

Trước kia nói dối lúc nào cũng không sợ, vì bên cạnh có Diệp Tử Nam. Nếu bị nghi ngờ, cũng có Diệp Tử Nam ở bên cạnh giúp đỡ, anh bắt đầu luống cuống đứng dậy đi tới, rất nhanh nhẹn, giống như nói, lời của anh luôn khiến cho người ta tin tưởng.

Còn bây giờ? Có lẽ sau này cuộc sống sẽ không dễ chịu lắm.

Về sau nghĩ lại, có lẽ là thôi, chính sách thẳng thắn được khoan hồng này vẫn không thích hợp với cô.

Mỗi ngày cô đi làm rồi tan tầm, yên bình như nước, thu hồi tất cả sắc sảo bén nhọn, yên lặng lên lớp làm thí nghiệm, giáo sư Thẩm nói cô chừng chặc, ngay cả Trần Tư Giai cũng nói cô bây giờ yên lặng quá.

Cha mẹ Diệp từng gọi điện thoại cho cô, ngoại trừ than thở vẫn là than thở, nhưng Túc Kỳ một câu cũng không nói nên lời.

Cô chưa từng trách Diệp Tử Nam, là cô không biết quý trọng, bọn cô ngày ngày đêm đêm sớm chiều ở chung như vậy, cô đều không biết quý trọng, rốt cuộc bây giờ Diệp Tử Nam nản lòng thoái chí buông tha cô, sao cô còn có thể trách anh đây?

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Anh là người lạnh lùng yên tĩnh kiên quyết như thế, nói buông tay là thật sự buông tay thôi.

Có một lần Trần Tư Giai hỏi cô, vì sao lúc cô và Thẩm Ngôn Lỗi chia tay thì khóc đến oanh oanh liệt liệt, mà còn chia tay với Diệp Tử Nam lại bình tĩnh như vậy.

Túc Kỳ nhớ lại, dường như Giang Thánh Trác cũng từng hỏi vấn đề này.

Không phải cô không đau lòng, loại chuyện này cũng không cách nào tính toán so sánh được. Không thể nói khi chia tay Thẩm Ngôn Lỗi thì đau lòng hơn khi chia tay Diệp Tử Nam, trong lòng khác biệt, trải qua những việc khác biệt, người cũng không giống nhau, làm sao có thể tính toán so sánh đây?

Cô chỉ cảm thấy, bản thân bỗng nhiên trưởng thành hơn.

Trước kia Diệp Tử Nam toàn nói cô tính tình trẻ con mãi không lớn được, bây giờ bọn cô tách ra, dường như thoáng cái cô trưởng thành hơn.

Chuyện muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười không kiêng nể gì như vậy, thì chừa lại cho những người tuổi nhỏ được rồi, bây giờ cô 27 tuổi, không thể lại làm những chuyện ngốc nghếch khiến cho người khác xem là chuyện cười, những chuyện điên khùng đó, những thứ tuổi trẻ khinh cuồng đó, kinh nghiệm đã qua là đủ rồi. 27 tuổi, muốn học cách bình tĩnh ung dung.

Chỉ là bình tĩnh ung dung không dễ dàng như vậy, trước kia nhìn thấy Diệp Tử Nam hạ bút thành văn, bây giờ tới mình có cố gắng như thế nào cũng kém một chút.

Khoảng thời gian trước đã từng dày vò, bây giờ bình tĩnh trở lại, thế nhưng cô lại bắt đầu nhớ Diệp Tử Nam.

Mỗi lúc trời tối cô sẽ không tự giác để cửa không khóa.

Lúc ăn cơm không tự giác xới hai chén cơm, sau đó buồn bã hồi tiếc đổ lại một chén.

Khi dạo phố cùng Trần Tư Giai lúc đi qua cửa hàng thời trang nam, sẽ không tự giác tưởng tượng dáng vẻ Diệp Tử Nam mặc bộ đồ này vào.

Buổi tối nằm trên giường, lần sờ giường trống không, nhớ hơi thở ấm áp cùng cái ôm chân thành an tâm của Diệp Tử Nam.

Cô vẫn an ủi mình, chỉ là thói quen mà thôi, từ từ sửa lại là được rồi.

Chuyện đồn đại của Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng dần dần bị các tin tình cảm khác thay vào, tính cách Đường Nhiễm Băng vẫn rất mạnh mẽ như trước, sự nghiệp tăng lên đều đều. Cô không biết trong chuyện này Diệp Tử Nam bỏ ra bao nhiêu sức lực, cô chỉ biết, là anh cam tâm tình nguyện.

Trước kia cô xin anh làm chuyện gì, anh đều đặt sớ điện lên tới trời, về mặt cô tươi cười chào đón, về mặt anh cười xấu xa sai bảo cô chạy lòng vòng, lại còn cô nói chuyện bình thường như thế nào cũng không chịu đáp ứng yêu cầu, bỏ ra một phần sức lực, nhưng lại muốn đòi lại ở cô gấp mười lần sức bỏ ra, bản tính thương nhân lộ rõ, lúc này mới miễn cưỡng giúp cô.

Người với người, quả nhiên không thể so sánh.

Bây giờ nghĩ lại, cái anh gọi là "Yêu", có lẽ là tạm thời tìm người lấp chỗ trống trong tình cảm, giờ người yêu cũ trở lại, anh đúng lúc tìm được cái cơ quang mình chính đại.

Túc Kỳ nghĩ như vậy áy náy trong lòng dần dần biết mất, nhưng lại dâng lên vài tia mất mát.

Thẩm Ngôn Lỗi lại xuất hiện trước mắt cô nhưng tiêu tụy đi rất nhiều.

Anh ta hẹn cô ăn cơm, giọng nói rất cẩn thận.

Trong lòng cô không đành lòng, gật đầu đáp ứng.

"Gần đây bận rộn nhiều việc sao?" Túc Kỳ tùy tiện tìm chủ đề.

Thẩm Ngôn Lỗi ăn như hổ đói, mơ hồ ừ một tiếng, sau khi nuốt xuống ánh mắt sáng rực nhìn cô, "Tiểu Kỳ, em chờ anh một tháng nữa."

Túc Kỳ cười nhẹ, thật ra là cô cảm thấy buồn cười.

"Chờ anh? Một tháng?"

"Sau một tháng, anh liền có thể thoát khỏi nhà họ Thi, chúng ta...."

Túc Kỳ cắt ngang anh ta, "Chúng ta cái gì cũng không có, cho dù có gì đó, cũng là đã từng có, bây giờ, về sau, thì cái gì cũng không có.

Yêu và không yêu, chẳng qua cũng chỉ là khoảng cách quay người lại, lúc anh buông tay, thì đã định trước tôi sẽ bỏ anh bỏ trong một khoảng thời gian.

Rốt cuộc chúng ta không thể quay lại được, ngay lúc anh phút chốc xoay người kia, sẽ không còn trở về được nữa."

Sắc mặt Thẩm Ngôn Lỗi tái nhợt, lập tức cứng đờ, "Em đã quên sao? Chúng ta đã từng tốt như vậy."

Túc Kỳ nhìn anh ta, rất bình tĩnh, "Anh cũng nói, là đã từng. Trôi qua rồi sẽ không còn nữa. Giữa chúng ta không có nhiều chuyện như vậy, không cần phải nói khó quên như thế."

"Bây giờ em vẫn còn hận anh năm đó vì sự nghiệp gia đình mà vứt bỏ em?"

Túc Kỳ lắc đầu cười, "Không có, thật sự không có. Mấy ngày nay tôi bỗng nhiên hiểu rõ một chút đạo lý, có một số người vì không nhìn thấy nữa, mới có thể phát hiện thì ra người ấy quan trọng đến thế. Giống như tôi đối với anh, Diệp Tử Nam đối với tôi."

Mấy chữ sau cùng cô nói rõ ràng chậm chạp mà kiên định, mỗi một chữ cô nói, sắc mặt Thẩm Ngôn Lỗi liền khi trắng khi xanh.

Cuối cùng cô đã thừa nhận.

Thừa nhận cô yêu Diệp Tử Nam.

Chỉ là, đã muộn, giống như Trần Tư Giai đã nói, quá hạn không đợi.

Túc Kỳ không dừng lại, đã nói đến nước này thì nói cho rõ đến cùng luôn.

"Rốt cuộc tôi có thể thân nhiên gọi tên của anh rồi, trong một khoảng thời gian dài trong quá khứ, mỗi khi nghe đến tên của anh thì tôi đau đến tê tâm liệt phế, thế cho nên tôi không chú ý người quan trọng nhất bên cạnh mình, nhưng bây giờ thì không rồi, Thẩm Ngôn Lỗi, cuối cùng tôi đã buông anh được, rốt cuộc tôi có thể cười với anh như ngày xưa rồi."

Mấy ngày này, trong đầu cô đều là Diệp Tử Nam, nhưng chưa bao giờ nhớ tới người đàn ông này. Không biết bắt đầu từ lúc nào, u ám tính trong lòng cô đã sớm biến mất, cô lại còn tưởng luôn luôn là anh ta.

Túc Kỳ nói xong đứng lên chuẩn bị rời đi, tin rằng sau này Thẩm Ngôn Lỗi sẽ không còn dây dưa với cô nữa, cả nhà họ Thẩm và nhà họ Thi.

"Anh không làm được, anh ta cũng có thể không làm được." Giọng nói Thẩm Ngôn Lỗi vang lên phía sau, "Nếu để cho anh ta chọn lựa giữa Hoa Vinh và em, cũng chưa chắc anh ta sẽ chọn em."

Giọng nói của anh ta sớm khôi phục bình tĩnh sắc bén.

Túc Kỳ dừng bước một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Cô không nghĩ tới sẽ gặp Diệp Từ Nam.

Ngày đó cô và Trần Từ Giai đi ăn lẩu, quán lẩu này đối diện một khách sạn cao cấp năm sao, nhưng tiếng tăm không bị che khuất chút nào.

Ăn xong nồi lẩu cô và Trần Từ Giai đi ra xe ở đường đối diện, mới vừa đi đến cửa khách sạn liền nhìn thấy mấy người đàn ông rất thu hút người khác, trong đó rõ ràng có cả Diệp Từ Nam.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Đúng lúc, còn lại mấy người, cô đều biết, là mấy người cùng hội trong vòng lẩn quẩn ngày xưa với Diệp Từ Nam. Bình thường gặp cô sẽ cười chào hỏi, bất quá bây giờ gặp, không khỏi có chút xấu hổ.

Chẳng qua loại xấu hổ này không biểu hiện ở trên mặt Túc Kỳ.

Mấy người đàn ông đó trường hợp nào mà chưa gặp qua, lúc này vẻ mặt tươi cười chào hỏi với cô, nhưng nhìn thoáng qua trong mắt đều đã lóe ánh sáng xem kịch vui.

Loại tâm tình này không khác gì biểu tình trên mặt của Trần Từ Giai, có khác là ở chỗ, người ta còn biết thu lại, còn Trần Từ Giai lộ đầy trên mặt.

Gương mặt Diệp Từ Nam lạnh lùng, nhìn cũng không nhìn cô.

Túc Kỳ nhìn lướt anh một cái, trước khách sạn đèn chiếu sáng như ban ngày, cho dù chỉ liếc mắt một cái, cô vẫn thấy rất rõ ràng. Mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng tinh thần thì không thể, khoe miệng hơi hơi dương lên, nhìn không ra có tâm tình gì.

Túc Kỳ kéo Trần Từ Giai, cười nói, "Các anh còn bận, chúng tôi xin đi trước."

Trên thế giới này cho tới bây giờ cũng không thiếu người nhiều chuyện.

Giang Thánh Trắc đưa tay ngăn cô lại, "Bọn anh cũng xong rồi, đưa các em về!"

Túc Kỳ hung hăng liếc anh một cái, Giang Thánh Trắc không có tí ti áp lực nào, cong mắt xinh đẹp nhìn cô.

Trần Từ Giai lập tức đồng ý, "Được được."

Túc Kỳ quay đầu phi mắt về phía Trần Từ Giai, Trần Từ Giai cũng không thèm nhìn cô.

Kết quả phân công cực kỳ rõ ràng, Diệp Từ đưa Túc Kỳ về, những người khác đưa Trần Từ Giai về.

Cô và Diệp Từ Nam cách nhau tầm một mét, những người khác đều đứng phía bên kia, tạo thành thế ba chân.

Đối với kết quả rõ ràng có âm mưu này, Túc Kỳ chỉ còn cách chấp nhận.

Diệp Từ Nam nhàn nhạt liếc mắt qua đám người một cái, phun ra hai chữ, "Nhàm chán."

Quả thực rất nhàm chán, nhưng mà, thái độ của Diệp Từ Nam khiến lòng cô run lên.

Cuối cùng Túc Kỳ vẫn lên xe Diệp Từ Nam, anh mang theo tài xế, nên ngồi ghế sau cùng với cô.

Không gian yên lặng khép kín, Túc Kỳ có thể nghe được hơi thở của anh, cô vài lần muốn lấy dũng khí phá vỡ im lặng, miệng há ra lại không biết nên nói cái gì.

Thái độ bây giờ của Diệp Từ Nam đối với cô như vậy, cô không có một chút niềm tin nào nữa.

"Xe của em đâu?" Diệp Từ Nam vừa lên xe liền nhắm mắt nghỉ ngơi, bây giờ hé nửa mắt, nhưng cũng không nhìn cô.

Túc Kỳ rút tay lại, "Hồng rồi."

Diệp Từ Nam liếc tay cô một cái, giọng nhẹ nhàng, "Tay làm sao vậy?"

"Không sao." Túc Kỳ bỗng nhiên có chút muốn khóc.

Ngày đó cô thực hiện thí nghiệm cho các học sinh, tinh thần ngán ngạo, chất lỏng theo ống nghiệm phun ra cô cũng không chú ý, cái tay kia vừa đỏ vừa sưng, rờn rã một tuần cũng chưa tốt, còn bị Trần Tư Giai chê cười rất lâu.

Trước kia cô cũng từng bị thương, bất kể cô che giấu tốt như thế nào, nhưng bao giờ Diệp Từ Nam cũng có thể phát hiện ra, sau đó về mặt trào phúng chế giễu cô, cuối cùng mới lấy thuốc ra xử lý giúp cô, tay thì xử lý mà miệng vẫn không buông tha cô.

Mặc dù lời nói nghe vào tai cô rất độc ác, nhưng động tác trên tay lại rất dịu dàng, mỗi lần tinh lực cô đều đặt lên chuyện phản kích, đến khi xử lý xong cũng không cảm thấy đau đớn.

Diệp Từ Nam nghe xong cũng không tiếp tục hỏi nữa, giống như chỉ là tùy tiện hỏi han, thái độ không quan tâm như thế này khiến cho Túc Kỳ cực kỳ không thoải mái.

Di động vang lên, Diệp Từ Nam liền nghe máy, Túc Kỳ nghe được giọng nữ cùng tiếng "Từ Nam."

Ngoại trừ mẹ Diệp ra, đây là lần đầu tiên cô nghe người phụ nữ khác gọi anh như vậy.

Anh nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, so với giọng nói trầm thấp cứng nhắc lúc nãy thì cách biệt một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Cúp điện thoại, Túc Kỳ nhìn ngoài cửa sổ, một câu cũng không muốn nói với anh.

Vốn cô tính hỏi anh còn bị sốt nữa không, xem ra có lẽ anh không cần tới sự hỏi han ân cần của cô.

Mãi cho đến khi về đến dưới lầu nhà cô, Túc Kỳ mới nhớ cô vốn không nói cho Diệp Từ Nam và tài xế, cô sống ở chỗ nào.

Tay cô đặt trên nắm cửa xe, quay đầu liếc nhìn Diệp Từ Nam một cái, đôi mắt Diệp Từ Nam vẫn nhắm như cũ, một bên mặt của anh ẩn trong bóng tối, một nửa mặt bên kia lộ ra có thể nhìn thấy nét tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, đuôi mắt xéch lên một đường, đôi môi mỏng lúc này hơi nhếch lên.

Trước kia khi ở cùng một chỗ cô không chú ý, bây giờ nhìn kỹ, thật cảm thấy người đàn ông này đúng là trời sinh yêu nghiệt.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Cô mở miệng, "Tôi đi nhé."

Diệp Từ Nam hé nửa mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói, "Được."

Túc Kỳ mở cửa xe, một chân đạp ra ngoài, lại quay đầu, "Anh muốn lên ngồi một chút không?"

Túc Kỳ cũng không biết rốt cuộc cô muốn làm gì, cô chỉ nghĩ muốn cùng Diệp Từ Nam ngây ngốc một lát, cô nghĩ muốn nghe anh nói chuyện, Diệp Từ Nam im lặng ít nói như bây giờ khiến cho lòng cô trống trải.

Dường như Diệp Từ Nam không nghĩ tới cô sẽ chủ động mời anh, nhìn cô không nói lời nào, mắt sáng như đuốc, quét cô từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn xem cô muốn làm gì.

Túc Kỳ bị anh nhìn nên xấu hổ, cười gượng, "Tôi chỉ tùy tiện hỏi, nếu anh không muốn thì thôi."

Nói xong liền muốn xuống xe, Diệp Từ Nam quay đầu nói với tài xế, "Cậu về trước đi."

Túc Kỳ và Diệp Từ Nam một trước một sau đi vào thang máy, thang máy lên cao được mấy giây đột nhiên có một tiếng động lạ vang lên, sau đó bất thành linh dừng lại, Túc Kỳ không tự chủ được kêu lên.

"A!" Vừa kêu vừa nắm chặt tay Diệp Từ Nam.

Về mặt Diệp Từ Nam khinh thường nhìn cô, vừa ra khỏi miệng liền mang theo không kiên nhẫn, "Đừng kêu!"

Nhưng không đẩy cô ra, ngược lại cánh tay hơi dùng sức giữ chặt cô.

Túc Kỳ vừa mồm nói chuyện, đèn trong thang máy liền chớp tắt vài cái, sau đó rơi vào một mảnh đen tối.

Túc Kỳ cố gắng mở to hai mắt nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, cô sớm linh tính thang máy có vấn đề, nhưng mà tầng trệt có vẻ cao, cô lại lười leo cầu thang, vẫn mang tâm lý may mắn, không nghĩ tới đúng lúc lần này lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng mà may mắn bây giờ còn có Diệp Tử Nam, cô bỗng nhiên ý thức được, hình như chỉ cần có người đàn ông này bên cạnh cô, bất kể chuyện gì xảy ra cô cũng không sợ.

Nghĩ như vậy, cô nhích lại gần bên người Diệp Tử Nam.

Diệp Tử Nam móc điện thoại ra, ánh sáng yếu ớt xuất hiện, Túc Kỳ lo đầu mắt nhìn màn hình, không có tín hiệu.

"Làm sao bây giờ?"

"Có thể làm gì được? Xem em thuê được căn phòng tốt chưa+!"

Giọng nói Diệp Tử Nam trước sau như một không chút để ý, lúc này nghe cảm thấy như kiểu vui sướng khi người khác gặp họa.

Mặc dù Túc Kỳ dựa vào anh, nhưng lại không phục, "Anh có gì mà đắc ý chứ, bây giờ không phải anh cũng bị vây ở chỗ này sao?"

Diệp Tử Nam cực kỳ trào phúng hừ một tiếng.

Sau một lúc lâu, giọng nói Diệp Tử Nam vang lên trong bóng đêm, "Em không biết cứ như vậy chết đi cũng là một giải thoát sao?"

Giọng nói trong bóng đêm nghe qua tịch mịch trống trải.

Túc Kỳ nghe được hết hồn, sao anh có thể xuất hiện suy nghĩ này?

Cô vừa định hỏi, đèn ban nãy vừa tắt lại sáng lên, cửa thang máy cùng từ từ mở ra, niềm vui sống sót sau tai nạn lập tức trào ra, cô kéo Diệp Tử Nam cùng chạy nhanh khỏi đó.

Ra khỏi thang máy mới phát hiện, thang máy đang ở tầng 3, mà cô ở tầng 22.

Bây giờ cô không có can đảm lại đi vào thang máy, chỉ có thể leo cầu thang.

Leo tám chín tầng, Túc Kỳ liền thở hổn hển ngồi trên bậc cầu thang, chân tựa như rớt chỉ vào, nâng cũng nâng không nổi nữa.

Diệp Tử Nam tức giận đứng bên cạnh, cởi áo khoác ngoài quàng lên người Túc Kỳ.

"Đi mau, không phải em mời tôi lên ngồi một lát sao?"

Túc Kỳ xua tay, "Thôi, có lẽ anh đừng đi lên, anh xem thang máy cũng đã hư rồi, với lại lát nữa anh còn phải leo xuống cầu thang, tôi nghĩ anh nên quay về đi, còn phải leo rất nhiều tầng nữa."

Diệp Tử Nam híp mắt, mang theo hơi thở nguy hiểm hỏi, "Em nói cái gì?"

Qua nhiều năm như vậy trong cơ thể Túc Kỳ đã sớm dưỡng thành nô tính (tính nô lệ), cô theo quán tính lắc đầu ngậm miệng.

"Tay em bị cái gì làm cho thành như vậy?"

Cởi áo khoác, vết thương trên tay phải Túc Kỳ lại lộ ra.

Cô cúi mắt nhìn, trầm thấp trả lời, "Lúc làm thí nghiệm không cẩn thận bị bỏng."

Diệp Tử Nam nhẹ giọng A... một cái, sau đó không chút khách khí nói câu, "Đáng đời!"

Giọng điệu đó nghe qua ngược lại như là thập phần hả giận.

"Anh!"

Túc Kỳ trừng mắt nhìn anh, nói không nên lời.

Diệp Tử Nam chưa cho cô cơ hội đáp lại, lạnh lạnh nói, "Đi nhanh đi, theo tốc độ này của em, chờ em leo đến nơi chắc tới sáng mai."

Về mặt Túc Kỳ đau khổ, "Tôi thật sự leo không nổi nữa."

Bây giờ hàng ngày cô căn bản đi không tới vài bước, thể chất càng ngày càng kém.

Diệp Tử Nam lạnh lạnh nhìn cô, nhìn qua rất tùy tiện, nhưng Túc Kỳ có cảm giác càng ngày càng lạnh, cuối cùng không thể không đứng lên.

Cô vừa mới bước hai bước, bỗng nhiên kêu một tiếng, "Ồi, chân của tôi..."

Tiếp theo cơ thể ngồi xuống dưới, sau cùng ngồi trên đất ấn ấn chân của mình, nhỏ giọng hừ hừ.

Diệp Tử Nam ngồi bên cạnh cô thờ ơ lạnh nhạt.

Về mặt Túc Kỳ như được giải thoát nói với Diệp Tử Nam, "Chân của tôi đau, đi không được."

Diệp Tử Nam vốn không tiếp chiêu, "À..., vậy tôi đi về trước, em ngồi chỗ này đi, hoặc là gọi 120 tới cứu em."

Nói xong đứng dậy, cúi người ném y phục và bao tay lên người cô, hoa hoa lệ lệ xoay người rời đi.

Túc Kỳ ngồi tại chỗ nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, cuối cùng biến mất. Hành lang vắng vẻ chỉ còn lại một mình cô.

Cô không nghĩ tới lần này Diệp Tử Nam lại nghe lời như vậy, thật sự rời đi.

Túc Kỳ hắng giọng một cái, âm thanh vọng lại rất lớn.

Khoảng thời gian dài cô không nhúc nhích, đèn cảm ứng trong hành lang bỗng nhiên tắt ngúm, trong lòng cô dần dần dâng lên cảm giác sợ hãi.

Tiểu khu này tuy gần trường học, nhưng nhà cửa đã cũ, cửa nẻo cũng không tốt lắm, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện chuyện trộm gà trộm chó, trong đầu cô không tự giác bắt đầu tiến hành tưởng tượng phim ảnh, tất cả nội dung đều xoay quanh một chủ đề.

Cô đột nhiên đứng lên, mắt nhìn con số cầu thang, an ủi chính mình, còn có mười tầng nữa thôi.

Mới vừa leo lên được vài tầng liền nghe thấy tiếng bước chân phía đằng sau, vốn cô tưởng rằng là hộ gia đình khác cùng tầng, nhưng sau khi leo thêm một tầng nữa, cô ý thức được, tiếng bước chân hình như là đi theo cô.

Cô bỗng nhiên hồi hận, nếu vừa rồi đi cùng Diệp Tử Nam mà nói, thì không chỉ có có người nói chuyện, sẽ không sợ hãi, mà nếu có việc gì, Diệp Tử Nam cũng sẽ không vứt bỏ mặc kệ cô.

Không biết vì sao mà cô lại khẳng định Diệp Tử Nam sẽ không vứt bỏ cô như thế.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, toàn thân Túc Kỳ đều dựng tóc gáy, ôm chặt áo khoác ngoài và bao tay leo nhanh lên cầu thang, một bước cũng không dám buông lơi, bước chân càng lúc càng nhanh.

Tiếng bước chân phía sau người vẫn không nhanh không chậm, giống như ma quỷ âm hồn bất tán.

Rốt cuộc chạy đến trước cửa phòng mình, cô run run bắt đầu tìm chìa khóa trong túi, càng khẩn trương càng tìm không thấy, mà tiếng bước chân lại càng lúc càng gần.

Trong nháy mắt ngay lúc cô tìm thấy chìa khóa, tiếng bước chân dừng sau lưng cô.

Cô không dám quay đầu lại cũng không dám mở cửa, mồ hôi lạnh chảy ròng, quần áo gắt gao dính chặt trên lưng, toàn thân cứng ngắc.

Phía sau cũng không có động tĩnh gì, cuối cùng đèn cảm ứng trên hành cũng tắt.

Đằng sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc, "Biết sợ rồi?"

Theo giọng nói vang lên, ngọn đèn lại sáng lên.

Túc Kỳ đột nhiên quay đầu, liền nhìn thấy Diệp Tử Nam tựa vào trên tường, về mặt nhàn hạ nhìn cô.

Cô tức giận ức chế không nổi phun ra, "Anh cái người biến thái! Làm tôi sợ muốn chết!"

Diệp Tử Nam liếc cô một cái, "Không dọa em có thể em sẽ ngồi dưới lầu cả đêm. Có một số người thiếu trừng phạt! Không ép cô cô vĩnh viễn dậm chân tại chỗ! Tôi thấy vừa rồi em chạy rất nhanh đấy thôi."

Túc Kỳ hung hăng trừng mắt với anh, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, bước nhanh tới, "Anh làm sao vậy?"

Trên trán Diệp Tử Nam mồ hôi lạnh càng ngày càng rõ ràng, vung tay gạt cô khi muốn qua đỡ anh, "Không cần em lo."

Túc Kỳ sững sốt, rất ít khi Diệp Tử Nam có tính trẻ con mà lại còn uốn éo như vậy.

Cô thật có chút tin tưởng lời nói của Giang Thánh Trác, chắc không phải anh bị sốt mà choáng váng đầu óc rồi chứ?

Vừa rồi cô còn thấy kỳ lạ, sao Diệp Tử Nam có thể dựa vào chỗ xa như thế, bây giờ nghĩ lại, sợ là thật sự đứng không vững để đi tới đây.

Vừa rời tay đẩy cô ra nhiệt độ rất thấp, lúc này cô mới chú ý tới giọng nói của anh cũng có chút khàn khàn.

Diệp Từ Nam nhắm mắt lại, bị choáng ngất đi.

túc Kỳ nhìn anh thít chặt chân mày, trong lòng dâng lên cảm giác là lòng, muốn vuốt vuốt giữa hai hàng lông mày của anh.

Cô kiên cường đỡ lấy Diệp Từ Nam, lôi kéo anh đi về phía trước, "Mau vào thôi, ở đây lạnh quá."

Sau khi Diệp Từ Nam ngồi vào ghế sofa liền nhắm mắt lại không nhúc nhích, điều bộ lười biếng, so với người thần thái phấn khởi trong những ngày thường thì không có gì khác biệt.

Túc Kỳ cảm thấy Diệp Từ Nam giống như là võ hiệp bị nội thương nặng trong một trận đấu lớn, cho dù là tính mạng hấp hối sắp chết, nhưng vẫn cố làm ra dáng vẻ nhẹ nhàng băng quơ có thể lừa gạt đẩy lùi một số kẻ địch.

Túc Kỳ lui vào phòng bếp, lấy điện thoại gọi cho mẹ Túc.

"Mẹ, mẹ đã ngủ chưa?"

"Còn chưa ngủ, có chuyện gì thế?"

"Mẹ còn nhớ không, lúc con đến trường, mỗi lần cảm mạo nặng buồn nôn con uống trà giải cảm rất hữu hiệu, là nấu như thế nào?"

"Con bị cảm?"

"Không có, không phải con, là, là Trần Tư Giai, cô ấy bị bệnh."

"À..., cái đó ở tiệm thuốc, giờ đã muộn rồi, ngày mai con ra tiệm thuốc mà mua."

"Vậy... Có cái khác không? Giống như mình có thể làm, cô ấy, cô ấy có vẻ gấp gáp."

"Vậy thì dùng cây kim ngân, cây hoa cúc, gừng thả vào nồi nước đun chừng 6 phút, thêm chút đường đỏ là được."

"Dạ, còn biết rồi."

"Gần đây trời lạnh, bản thân con cũng phải chú ý nhiều một chút, đừng để bị cảm."

"Dạ, biết rồi, mẹ, không có việc gì, qua hai ngày nữa con sẽ về thăm mẹ và ba, tạm biệt."

Túc Kỳ giăng co cả buổi, bụng một chén to trà giải cảm vừa nấu xong đặt trước mặt Diệp Từ Nam, "Mau uống đi khi còn nóng."

Diệp Từ Nam mở to mắt, cau mày, giọng điệu xấu xa, "Đây là cái gì, không uống."

Túc Kỳ cau mày nhìn chăm chăm tay cô, tay cô vẫn còn đau, không ngại cực khổ nấu cho anh trà giải cảm, thế mà anh ném cũng chưa ném một mực nói không uống.

Giọng nói cô cứng rắn, "Không thể không uống."

Diệp Từ Nam nhìn chất lỏng đỏ đỏ đen đen trong chén, lại thêm trong không khí có mùi kỳ lạ, "Thứ này có thể uống sao?"

"Anh có ý gì! Tôi lại không hạ độc, vì sao không thể uống."

"Em uống cho tôi xem?"

Túc Kỳ thờ phỉ phỉ bụng bát lên, ngừng thờ uống một hớp nhỏ, khó khăn nuốt xuống, sau đó về mặt hưởng thụ nói với anh, "Uống rất ngon, uống đi."

Thực ra mùi vị kia, cô nghĩ thôi đã muốn phun ra. Mỗi lần mẹ Túc nấu trà giải cảm cho cô, cô hận không thể đi tìm chết, nhưng hiệu quả thật sự rất tốt, mỗi ngày vào buổi tối uống trước khi đi ngủ, sáng hôm sau lúc thức dậy liền sáng khoái tinh thần, cho nên cô mới muốn nấu cho Diệp Từ Nam.

Diệp Từ Nam nhướng mày nhìn cô, "Uống được sao?"

Khóe miệng vẫn còn dương lên, hình như thấy chuyện rất buồn cười.

Túc Kỳ trả lời trái lương tâm, "Uống rất được."

"Nếu uống ngon như vậy," Diệp Từ Nam nở nụ cười nhẹ, "Thì em uống hết sạch toàn bộ đi!"

Túc Kỳ sùng sốt, dưới ánh đèn, ánh mắt đen nhánh của anh sáng rực, kết hợp cùng nụ cười xấu xa, nhìn thế nào cũng cảm thấy anh cố ý, cô buột miệng

nói ra, "Không phải anh giả vờ đấy chứ?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lại là Đông ca, nhóm người có thể thấy tôi không hả?????

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Cuối cùng Diệp Tử Nam vẫn cau mày uống thuốc, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh vo thành một nắm, Túc Kỳ cảm thấy đã mới mẻ lại còn được hà tiện.

Về mặt của anh luôn luôn thờ ơ, như là đối với cái gì cũng không thèm để ý, đối với cái gì cũng có thể dễ dàng tha thứ, còn chưa từng thấy chuyện gì hoặc ai đó có thể khiến cho vẻ mặt anh nhăn nhúm thành hình dạng như thế này.

Anh vừa đặt bát xuống, liền nhìn thấy cô cười vui sướng khi người khác gặp họa, dưới ánh đèn ánh mắt cô chứa đựng nụ cười đầy xấu xa, khuôn mặt trắng nõn hồng hồng ánh mắt mang theo ánh sáng rực rỡ.

Bỗng nhiên anh nhớ tới vài năm trước với Giang Thánh Trắc và Thi Thần cùng nhau nghỉ phép ở một thị trấn nhỏ của Pháp. Đó là mùa đù các loài hoa nở rộ, nằm giữa bụi hoa, nghe mùi thơm của hoa, nhìn bầu trời đầy sao.

Không khí ở thị trấn nhỏ kia rất trong lành, sao rất sáng, anh vẫn cho đó là ánh sáng đẹp nhất mà anh từng chứng kiến.

Nhưng mà so với ánh mắt trước mắt này, lập tức liền thua xa.

Không phải anh chưa từng thấy qua người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa Túc Kỳ cũng không thể nói nghiêng nước nghiêng thành, cũng có thể anh cảm thấy bộ dạng cô rất hợp tâm ý của anh, có lẽ đây là như Giang Thánh Trắc và Thi Thần nói, hợp mắt.

Sau khi Diệp Tử Nam uống thuốc xong, Túc Kỳ lại ôm hai chân đắp lên người của anh, bàn tay vung lên, "Uống thuốc đắp chăn ra mồ hôi là tốt rồi."

Sofa cũng không rộng lắm, Diệp Tử Nam nhìn một đồng chăn xếp lên người anh, hơi hơi nghiêng đầu, "Em đối xử với người bệnh như vậy hả?"

Túc Kỳ không rõ, "Anh còn muốn thế nào nữa?"

Có thể là do uống trà nóng vào, lúc này tinh thần Diệp Tử Nam tốt hơn rất nhiều, cũng đã có tinh lực cùng cô cò kè mặc cả rồi.

Anh hơi hást cảm, ý chỉ hướng phòng ngủ, tự nhiên mở miệng, "Người bệnh cần phải nghỉ ngơi cho tốt, giường thích hợp cho người bệnh nghỉ ngơi hơn ghế sofa."

Túc Kỳ đứng lên đi tới mấy bước, ngăn cản tầm mắt của anh, lần sờ sofa, "Không phải giống nhau à, sofa cũng rất mềm rất ấm áp."

Diệp Tử Nam nhú mày, "Vậy thì còn sinh ra giường để làm gì? Em đã cho rằng giống nhau, thì chúng ta đối thử xem, tôi ngủ giường, em ngủ sofa."

Túc Kỳ mở to hai mắt nhìn anh, anh thế mà nói như vậy được, quả nhiên là người cũ, ngay cả chút phong độ lịch sự tối thiểu cũng không có.

Diệp Tử Nam thừa dịp lúc cô sững sờ, ôm chăn vòng qua cô đi đến phòng ngủ.

Khi Túc Kỳ phản ứng kịp đuổi theo sau, anh đã nằm trên giường, nhắm mắt lại không nhích nhúc, dường như đã an ổn đi vào giấc ngủ.

Túc Kỳ vốn định kéo anh ngồi dậy, mới vừa bước được một bước liền dừng lại.

Cô bỗng nhiên có cảm giác, thần thái hồng hào lúc này của Diệp Tử Nam đều là giả vờ, thật ra, bây giờ anh thật sự rất khó chịu.

Trước kia sớm chiều ở chung, chung quy cô vẫn không biết trong lòng anh suy nghĩ cái gì, bây giờ xa nhau, dường như cô lại có thể hiểu rõ anh, chẳng lẽ cái này gọi là khoảng cách sinh ra điều tốt đẹp?

Túc Kỳ nhìn người chiếm nửa giường kia, suy nghĩ một chút, đi qua ôm một cái gối khác, định đi ra ngủ ở ghế sofa.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Ai ngờ vừa cầm lấy cái gối, Diệp Tử Nam liền mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt, "Ngủ cùng anh một lát đi."

Trong màn đêm yên tĩnh nghe nói thế, mà lại khiến cho tim cô run lên.

Giọng nói khe khẽ như nói mê, thậm chí Túc Kỳ còn nghi ngờ có phải anh thực sự nói mơ.

Cô khom người đợi hồi lâu, thất lung cũng đã mỏi mới nghe được Diệp Tử Nam thì thầm nói nhỏ, "Anh không chạm vào em, chỉ là nằm một lúc thôi."

Túc Kỳ nắm chặt một góc gối, gối bị biến dạng nghiêm trọng.

Trước đó quan hệ của họ đã căng thẳng như vậy, hơn nữa cũng đã bắt đầu chia tay, ly hôn là chuyện sớm hay muộn, cô một mực chờ anh mở miệng, có lẽ anh có suy nghĩ khác, nên vẫn chưa nói ra.

Bây giờ ban đêm gió lớn, cô nam quả nữ chung một phòng đã đủ khiến cho mọi người suy nghĩ vớ vẩn, giờ lại còn nằm chung trên một giường.

Nếu cô nói, bọn cô chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm, ai sẽ tin đây?

Cuối cùng Túc Kỳ vẫn nằm xuống, mặc dù chung giường chung gối vài năm, nhưng khi cô nằm xuống lần nữa toàn thân cứng ngắc.

Cô nhớ rõ Diệp Tử Nam luôn nhạy cảm với ánh đèn, đưa tay muốn tắt bóng đèn đầu giường, nhưng Diệp Tử Nam bỗng nhiên mở miệng, "Đừng tắt, anh nằm một lát rồi đi."

Trong giọng nói có phần giận dỗi. Mặc dù anh nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được người bên cạnh kháng cự và cứng nhắc.

Tim Túc Kỳ lập tức trầm xuống.

Đúng vậy, anh nằm một lát sẽ đi, không phải lúc này mới nghe một cú điện thoại sao, có lẽ lát nữa có hẹn với người đẹp.

Trong lòng Túc Kỳ an ủi chính mình, đi cũng tốt, đỡ phải đến lúc gây ra hiểu lầm không cần thiết, dù sao bọn cô bây giờ cũng đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

Cô càng nghĩ càng bức, về sau lại bắt đầu nắm chặt tay nghiêng răng nghiêng lợi oán thầm anh.

Dường như Diệp Tử Nam hiểu được cô nghĩ cái gì, nhàn nhạt nói, "Em nghĩ nhiều rồi."

Tim Túc Kỳ cả kinh, nghiêng đầu liếc anh một cái, vẫn còn nhắm mắt mà, sao mà anh biết được cô suy nghĩ gì chứ?

Người đàn ông này cho dù là bị ốm, cũng không thể trêu chọc.

Cô nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu, đến khi bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn có quy luật, cô mới nhẹ nhàng quay mặt nhìn Diệp Tử Nam.

Lại qua một lúc lâu sau, xác định anh ngủ say, mới từ từ nghiêng người đối mặt anh, kê đầu lên cánh tay.

Trong không khí tràn ngập hơi thở trí mạng quen thuộc mà đã lâu không nghe thấy, một cổ ký ức trước kia xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong tâm hồn.

Khuôn mặt gần trong gang tấc này gần hơn một chút so với trong trí nhớ, đường nét càng thêm rõ ràng, cảm nhận đường nét trên mặt thêm rõ.

Túc Kỳ đưa tay muốn sờ dấu vết nếp nhăn kia, từ từ vươn tay khẽ chạm vào.

Mí mắt mềm hơi mòng, cô nhịn không được lại sờ soạng một chút, sau đó lại không muốn rút tay về, trong lòng mừng rỡ như đứa bé, khóe miệng không tự giác dương lên, chịu đựng không cười ra tiếng.

Nhìn anh không có phản ứng, cô càng lúc càng lớn mật. Ngón tay theo mí mắt trượt xuống dưới, xẹt qua lông mi cong vút, xuống mũi, hô hấp phả ra giữa ngón tay, nóng bỏng, dường như nhiệt độ từ ngón tay truyền lên trên mặt, trên mặt nóng ran.

Ngón tay xoa môi anh, có thể là do cảm mạo, đôi môi có chút khô nứt, nhưng hình dạng vẫn đẹp mắt như trước. Sau cùng đầu ngón tay rơi vào trên cằm thanh mảnh.

Thô ráp, sờ lên thấy ngón tay hơi ngứa, làm cả trái tim cũng có chút rung động, cô lưu luyến quên thu về.

Bên tai nghe tiếng hít thở đều đều, hơi thở nam tính trên người anh vẫn vút xung quanh cô, cô di chuyển một chút qua phía anh, nhìn thấy anh không có phản ứng, lại dịch thêm chút nữa.

Túc Kỳ không biết cuối cùng mình ngủ lúc nào, chỉ nhớ rõ trong lòng cô cảm thấy cực kỳ yên tĩnh và rất an toàn, loại cảm giác này đã rất lâu rồi không có được.

Nửa đêm cô bị tiếng rên rỉ rất nhỏ làm tỉnh giấc, Diệp Tử Nam gấp gấp cau mày, hít thở khàn khàn gấp rút.

Túc Kỳ lập tức ngồi dậy xoa trán Diệp Tử Nam, lo lắng hỏi, "Chỗ nào không thoải mái?"

Người anh đầy mồ hôi.

Diệp Tử Nam vẫn chưa trả lời, qua lúc sau Túc Kỳ mới biết, Diệp Tử Nam đang nằm mơ, kết quả là nhẹ giọng kêu vài tiếng.

Trong lòng cô yếu đuối, rất khổ sở, người anh đầy mồ hôi, không biết là do nằm mơ hay là do uống trà giải cảm vào.

Hình dạng này của Diệp Tử Nam nhìn qua cực kỳ yếu ớt mệt mỏi, khiến cho cô đau lòng.

Cô không biết trong những đêm chung giường chung gối trước kia, Diệp Tử Nam có từng xuất hiện tình huống này không, nếu có, cô đã làm gì? Ngủ thiếp đi không nghe thấy?

Vậy vì sao bây giờ lại có thể nghe được?

Trong những ngày trước đó cô thật sự không tìm không phôi sao?

Có lẽ cô cảm thấy Diệp Tử Nam mạnh mẽ cứng đầu không dễ bị tấn công? Vì vậy nên chưa từng thật sự quan tâm tới anh?

Cô nhẹ chân nhẹ tay ôm Diệp Tử Nam vào ngực, thả ra giọng nói mềm mại, "Không có việc gì, đừng sợ, em ở đây."

Giọng nói nhẹ nhàng khe khẽ mềm mại trong đêm yên tĩnh nghe rất tình cảm rất chân thành, Túc Kỳ trước tới giờ cũng không biết giọng của mình lại có thể mềm mại đáng yêu thế.

Diệp Tử Nam dần dần an tĩnh lại, Túc Kỳ cũng từ từ ngủ lại.

Lúc tỉnh lại cô nằm trong lòng Diệp Tử Nam, một chân khoắc lên hông anh, một cánh tay bị anh cầm đặt vào trong ngực, dưới lòng bàn tay là trái tim đập rộn ràng.

Đêm đã qua, tối qua phát sinh những thứ đó cũng chỉ là bị bóng đêm hấp dẫn, bây giờ trời đã sáng, tất cả liền giống như Cô bé lọ lem trên chiếc xe bí đỏ, qua mười hai giờ, toàn bộ tan thành mây khói.

Bọn cô đã sớm mỗi người một ngã.

Vì tránh cho hai người tỉnh lại thấy xấu hổ, Túc Kỳ nhẹ nhàng thoát khỏi trời buộc, ngồi dậy, sau khi cửa toilet đóng một lúc, Diệp Tử Nam mở to mắt, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng khiến cho anh không thích ứng, anh cong cong ngón tay muốn bắt được cái gì đó, cuối cùng lại buông tay.

Lúc Túc Kỳ rửa mặt chải đầu xong từ phòng vệ sinh đi ra, Diệp Tử Nam đang đứng trước gương ngắm người với quần áo nhả nhúm.

Tướng ngũ của Diệp Tử Nam luôn rất tốt, những nếp nhăn này có lẽ hơn phân nửa là xuất phát từ cô, Túc Kỳ chột dạ luồn qua phía sau anh, đi làm điểm tâm.

Trên bàn cơm yên lặng có chút quỷ dị.

Diệp Tử Nam chậm rãi ăn điểm tâm, nhìn qua tốt hơn rất nhiều, sau đó một câu cũng chưa nói liền rời đi, toàn bộ những việc này khiến cho Túc Kỳ cảm thấy mờ mịt.

Dù thế nào đi nữa, cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ?

Một câu cũng không nói sao giống đứa trẻ thế này hả?

Túc Kỳ đến văn phòng quả nhiên nghênh đón là hai mắt bát quái của Trần Tư Giai.

"Tớ nhìn sắc mặt cậu hồng hào, có chuyện gì vui mừng hả..."

Túc Kỳ rất không có phong độ phun hết nước vừa mới uống, ho khan vài tiếng, "Cậu ra cầu vượt mở quán đi, có lẽ kiếm được nhiều hơn so với bây giờ đó, cũng nhàn hạ, chỉ cần mở miệng là được."

Trần Tư Giai nhìn chăm chăm mặt cô, "Về mặt mệt mỏi, tối qua không ngủ ngon hả?"

Tối qua Túc Kỳ không dám ngủ như chết, thường cách một lúc lại tỉnh dậy sờ sờ trán Diệp Tử Nam, cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh dần dần khôi phục như bình thường, trái tim cô mới được thả lỏng.

Nếu tiếp tục sốt cao liên tục như vậy, cô thật sự sợ anh bị nóng đến choáng váng.

Trần Tư Giai đưa tay quơ quơ trước mặt cô, "Này, hỏi cậu nói đi, cậu thất thần cái gì!"

Túc Kỳ không muốn lòng vòng với cô, ăn ngay nói thật, "Ừm, tối qua Diệp Tử Nam đưa tớ trở về sau đó ở lại chỗ tớ."

Nhìn vẻ mặt Trần Tư Giai có biểu tình bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngay sau đó Túc Kỳ tiếp tục mở miệng, "Nhưng mà cậu đừng nghĩ lung tung, bọn tớ cái gì cũng chưa phát sinh. Anh ấy phát sốt nên mới không về nhà."

Trần Tư Giai gật gù đầu, vẻ mặt tin tưởng, thế nhưng Túc Kỳ nhìn thế nào cũng cảm thấy được biểu tình kỳ quái của cô ấy.

"Tớ có thể hỏi các cậu làm sao mà ngủ? Tớ nhớ rõ chỗ cậu ở bây giờ chỉ có một cái giường. Cậu cam lòng cho anh ấy ngủ sofa? Cô nam quả nữ trên một cái giường, thân thể một người lại còn nóng nữa chứ, mà lại không phát sinh chút gì sao?"

Túc Kỳ đẩy cô ấy ra, rống cô, "Cậu tránh ra, tớ không muốn cùng với cậu nói chuyện xấu xa! Anh ấy không phải dục hỏa đốt người, mà là phát sốt! Phát sốt!"

Diệp Tử Nam mới vừa từ trong xe bước ra liền nhìn thấy vẻ mặt Giang Thánh Trác cười xấu xa dựa vào trước xe.

Anh chắn đường đi Diệp Tử Nam, chỉ vào quần áo trên người anh, "Không thay quần áo..., đêm không về ngủ! Áo sơ mi nhăn thành như vậy, chắc chắc!"

Diệp Tử Nam không để ý tới anh, anh lại tiếp tục, "Trở về thay quần áo sau đó đi làm?"

Diệp Tử Nam đẩy anh ra đi về phía trước, lấy chìa khóa mở cửa, "Hắn là lúc này không phải cậu nên có mặt ở công ty sao? Cậu liền rảnh rỗi như vậy?"

Giang Thánh Trác vẫy vẫy tay, "Những chuyện trần tục kia sao có thể so sánh với cậu được chứ? Tất nhiên tớ phải quan tâm cậu hơn -sinh hoạt cá nhân!"

Diệp Tử Nam hoàn toàn không để ý đến anh.

Giang Thánh Trác đi theo anh lên lầu vào phòng ngủ, sau đó đi quanh anh hai vòng, "Ừm, sắc mặt rạng rỡ hơn so với mấy hôm trước, tà khí cũng không nặng như trước, xem ra làm vận động quả nhiên là đúng."

Hiếm có nắm được chân đau của Diệp Tử Nam, Giang Thánh Trác càng nói càng hăng hái.

Diệp Tử Nam mất điếc tai ngo, "Rốt cuộc cậu có chuyện gì?"

Giang Thánh Trác ngồi trên ghế sofa, vẫn giọng điệu bất cần đời như trước, "Không có chuyện gì cả, tớ cũng là nhận sự ủy thác của người khác tới hỏi cậu một câu, mảnh đất kia..."

Giang Thánh Trác chỉ nói chút mờ đầu liền dừng lại, đương nhiên Diệp Tử Nam hiểu rõ ý của anh.

Diệp Tử Nam hừ lạnh một tiếng, "Không có khả năng."

Giang Thánh Trác nhú nhú mày, "Thật ra tớ cảm thấy, suy nghĩ của anh ta cũng nên bàn bạc, vì sao cậu không cân nhắc một chút hả? Là thật không thích hợp hay là, cậu công tư bất phân, giận đỏ cả mặt vì hồng nhan (người con gái đẹp)?"

Diệp Tử Nam cái gì cũng không nói, đi vào phòng tắm.

Giang Thánh Trác hướng phòng tắm khoa trương thờ dài, rống to, "Người xưa nói, hồng nhan họa thủy, quả thật không sai mà."

Không tới vài phút, Diệp Tử Nam khoác áo choàng tắm đi ra, không tự giác cau mày, "Không liên quan tới cô ấy, đừng lôi cô ấy vào. Cậu cho là Thẩm Ngôn Lỗi là thánh nhân? Không thuận lợi không chào hỏi, huống chi bây giờ anh ta như vậy chỉ vì cái lợi trước mắt, vụ này thành công anh ta có thể được chia một chén canh, nếu thất bại, anh ta sẽ lập tức quay ngược lại nuốt tất cả Hoa Vinh."

Về mặt Giang Thánh Trác dường như đã sớm dự đoán được, trêu đùa, "Bảo bối như vậy, một câu cũng không được nói sao?"

Diệp Tử Nam ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn anh một cái, chỉ liếc mắt một cái, Giang Thánh Trác liền ngậm miệng.

Hai tay anh giờ lên, "Tớ đầu hàng, đừng nhìn tớ như vậy, tớ sai rồi! Tớ không nói nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Diệp Tử Nam ngưng nhìn, bắt đầu thay quần áo.

Giang Thanh Trác thu hồi những thứ không đứng đắn lúc trước, vuốt cằm, có vẻ đắm chiêu, "Thẩm Ngôn Lỗi không đến mức đó chứ, trong lúc này vẫn còn có Thi Thần, rốt cuộc anh ta không đến nổi ngay cả mặt mũi nhà họ Thi cũng không cho chứ?"

Diệp Từ Nam hừ lạnh một tiếng, "Nhân tâm không đủ rắn nuốt voi, đối với nhà họ Thi, chỉ sợ anh ta đã sớm có suy nghĩ không tốt rồi."

Về mặt tình xảo của Giang Thánh Trác vô thành một nắm, "Làm sao tớ mới đi vắng vài ngày mà ở nhà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy?"

Diệp Từ Nam vốn đang chậm rãi xắn tay áo, nghe đến tên đó động tác trên tay khựng lại, khoe môi vạch ra độ cong quý dị, giọng điệu vẫn nhàn nhạt, "Băng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh (trời lạnh một ngày thì không thể có băng dày ba thước), chẳng qua bây giờ hân cho rằng thời cơ đã chín muồi, hoặc là hân không kìm nén được nữa rồi."

Giang Thánh Trác khoa trương hít hít mũi, "Ừm, sao tớ người được mùi dấm chua hả."

Diệp Từ Nam soi gương chỉnh cà-vạt, sớm duy trì thành thói quen anh chỉnh đốn cũng chỉ mười mấy giây.

Bỗng nhiên anh nhớ tới cái gì, xoay xoay cổ tay, trên khuỷu áo nạm kim cương màu hồng phản phản chiếu ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt bỗng nhiên bắt đầu nở nụ cười tươi sáng.

Giang Thánh Trác thò đầu mắt nhìn thẳng, "Ồ, rất đặc biệt, ánh mắt tinh tường."

Diệp Từ Nam không thèm nhìn anh, nhẹ giọng phụ họa một câu, "Quả thật ánh mắt tinh tường."

Giang Thánh Trác càng nghe càng không hiểu, anh cảm thấy những hành động của Diệp Từ Nam lúc này thật sự rất kỳ lạ, mở to mắt về mặt thân thiết, "Không phải cậu thật sự sốt ruột bị ngốc đó chứ?"

Diệp Từ Nam ném cho anh cái liếc mắt.

Giang Thánh Trác tự mình nở nụ cười ha hả, ho nhẹ một tiếng, "Khụ, bỏ qua đi, chuyện này Thi Thần biết không?"

Diệp Từ Nam sửa soạn xong, thản nhiên ngồi trên ghế sofa, về mặt nhàn hạ, "Cậu cho rằng bây giờ Thi Thần cùng người trong nhà náo loạn gà bay cho chạy là vì cái gì? Cậu cho rằng Thi Nhã Tĩnh nhờ cậu tới hỏi là vì cái gì? Nhờ anh trai tới hỏi tớ không phải tốt hơn sao?"

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Giang Thánh Trác gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, "Không đúng, vì sao ông cụ nhà họ Thi che chở cho Thẩm Ngôn Lỗi như vậy? Dù sao hân vẫn là người ngoài."

Diệp Từ Nam nhìn thẳng cửa sổ sát đất phía trước, nhàn nhạt mở miệng, "Thẩm Ngôn Lỗi thông minh và có năng lực là ở chỗ này, cả ông cụ nhà họ Thi cũng bị hân lừa dối."

"Vậy còn Thi Nhã Tĩnh? Hân là cô ta đã phát hiện ra, cô ta bị người ta xem như bàn đạp bây giờ lại sắp bị người ta một cước đá văng, làm sao cô ta còn có thể giúp hân chứ?"

"Thi Nhã Tĩnh...", Diệp Từ Nam nhẹ nhàng nói khẽ tên này, "Có lẽ, trận chơi đùa này cô ta là người vô tội."

"Cậu nói là, cô ta thật sự nhìn trúng Thẩm Ngôn Lỗi?"

"Khó mà nói."

Giang Thánh Trác gật đầu, Diệp Từ Nam không giống anh, thường ngày anh thích nói hươu nói vượn, mở miệng là chảy một mạch. Mà lời nói và việc làm của Diệp Từ Nam luôn luôn cẩn thận, cậu ấy không phủ nhận, mà nói là, khó mà nói. Xem ra tám chín phần là nguyên nhân này rồi.

Nghĩ như vậy, sự việc ngược lại thật sự là phức tạp rồi. Em gái Thi Thần là bảo bối yêu nhất của cậu ta, mặc dù không phải ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại rất yêu thương, bây giờ bị người ta lợi dụng như vậy, sợ là thật sự sẽ có sóng to gió lớn.

"Xem ra hân đến là có chuẩn bị, cậu có nắm chắc không?"

Diệp Từ Nam nhìn thời tiết âm u ngoài cửa sổ, nói câu không quan trọng, "Muốn thời tiết thay đổi."

Tay phải Giang Thánh Trác đang nhẹ nhàng nhịp nhịp tay vịn ghế sofa, bỗng nhiên dừng lại, "Còn có, Thẩm Ngôn Lỗi muốn hẹn cậu gặp mặt một lần."

Diệp Từ Nam mặt không chút thay đổi trên mặt không có chút xú nào bất ngờ, giọng điệu cũng sóng lớn không sợ, "Được."

Giang Thánh Trác bỗng nhiên ngồi vào bên cạnh Diệp Từ Nam, theo tầm mắt của anh nhìn ra phía cửa sổ, anh ta lại ho nhẹ một tiếng, muốn nói lại thôi, "Tớ còn một vấn đề."

Diệp Từ Nam tặng anh một chữ, "Nói."

"Cậu vẫn không nhúc nhích mặt không chút thay đổi nhìn ngoài cửa sổ như vậy thật sự rất có phong cách, rất nhiều cảnh như thế này đã từng xuất hiện trong phim ảnh, tớ vẫn muốn biết, rốt cuộc là mọi người đang nhìn cái gì? Vì sao mỗi lần tớ nhìn không tới năm giây thì đã không nhìn nổi nữa?"

Diệp Tử Nam liền biết anh sẽ hỏi câu hỏi bệnh thần kinh này, anh đứng lên cầm áo khoác, "Phải tới công ty, còn cậu ngồi đây đoán cho tốt vào, lúc đi nhớ đóng cửa giúp tớ."

Túc Kỳ vừa hết giờ dạy trở về liền chạm phải hiệu trưởng đang đứng trước bàn cô cười khanh khách, Trần Tư Giai ngồi bên cạnh hiệu trưởng nháy mắt ra hiệu với cô, cô liền có dự cảm không tốt.

Hiệu trưởng đại học B là một cụ ông trắng trẻo mập mạp, thường ngày có vẻ mặt ôn hòa, đáng đáp hiền lành bao giờ cũng khiến cho Túc Kỳ nhớ tới Phật Di Lặc. Cô đã từng nói qua với Diệp Tử Nam, lúc ấy Diệp Tử Nam tùy tiện lật trang tạp chí, thờ ơ nói câu, "Em cảm thấy có năng lực ngồi đến vị trí hiệu trưởng trường đại học B là người có thể đơn giản như vậy sao?"

Cô dừng động tác lật tạp chí, "Có ý gì?"

Nhưng Diệp Tử Nam bỗng nhiên ngậm miệng không nói chuyện, nhàn nhạt nở nụ cười xấu xa, nhìn như lòng không có việc gì khác xem tạp chí.

Túc Kỳ ra sức đứng đưa tay Diệp Tử Nam, trong mắt lóe lên ánh sáng, "Nói đi nói đi mà!"

Diệp Tử Nam cười nghiêng đầu liếc cô một cái, bỗng nhiên nhớ tới hồi còn bé có con cún nhỏ hay ngồi bên chân anh vẫy đuôi làm nũng giả vờ đáng thương chờ anh xoa cằm.

Anh đưa bàn tay ra, xoa đầu Túc Kỳ, vò rối tóc dài của cô, trong giọng nói cũng mang theo ý cười, "Ngoan~"

Túc Kỳ lập tức đẩy anh ra, vừa chỉnh lại tóc vừa kháng nghị, "Em cũng không phải cún con."

Cả khuôn mặt Diệp Tử Nam vui dưới ánh mặt trời, buồn cười nói, "Anh cũng không nói là em mà."

Túc Kỳ nói không lại anh thẹn quá hóa giận trực tiếp bỏ nhào qua, "Anh nói hay không!"

Diệp Tử Nam cùng ồn ào theo cô, chẳng qua cuối cùng vẫn là cô bị bại thế thảm, bởi không biết vì cái gì bọn cô lặn lội hết ở sofa lại lăn lộn đến trên giường.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Cuối cùng Diệp Tử Nam vẫn nói cho cô biết.

Cụ ông mập mạp này lúc bản thân tuổi còn trẻ đã từng là ngôi sao sáng trong giới chính trị, một bước lên mây, về sau thành tích xuất sắc nên được điều đi nhậm chức nơi khác, trong thế giới rắc rối phức tạp đó lại thành thạo mọi việc đều thuận lợi, tiếp sau đó thoát khỏi vị trí quyền cao chức trọng, lá rụng về cội lại quay trở về, đến đại học B.

Tình tình ông ấy khiêm tốn hướng nội, ngoại trừ vài vị giáo sư già, thì không ai biết chuyện này.

Từ đó về sau, mỗi lần Túc Kỳ nhìn thấy hiệu trưởng tươi cười nhã nhặn, thì cô mất tự nhiên nhớ tới Lão ngoan đồng Chu Bá Thông.

Hôm đó là sau buổi trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu ánh vàng rực rỡ ấm cúng lên người bọn cô, cực kỳ thoải mái. Cô nhắm mắt lại dính bên người Diệp Tử Nam, về mặt thỏa mãn.

Túc Kỳ chìm trong hồi ức không thể tự thoát ra được.

"Cô Túc? Cô Túc?"

Nhìn thấy Túc Kỳ trở lại bình thường, hiệu trưởng cao hứng phấn chấn hỏi cô, "Cô nhìn kỷ niệm chương này thấy sao, có đẹp không? Tự tôi thiết kế đó..."

Vừa nói vừa đưa tới trước mặt Túc Kỳ để cô nhìn.

Túc Kỳ nhìn nhìn, gật đầu, "Đẹp ạ."

"Cô giáo Túc này, không phải lần trước Hoa Vinh đến trường chúng ta thành lập học bổng sao, cô mang kỷ niệm chương này và thư cảm ơn đưa qua cho tổng giám đốc Diệp trò chuyện rất vui vẻ, nhưng tạm thời cô ấy có việc không đi được, chỉ có thể nhờ người khác."

Túc Kỳ có chút sững sờ, "Vì sao mà kêu em đi ạ?"

Hiệu trưởng sẽ không biết cô và Diệp Tử Nam có quan hệ đây chứ?

Túc Kỳ vừa hỏi vừa nhìn về phía Trần Tư Giai, ánh mắt đó có chút đe dọa có chút tức giận, về mặt Trần Tư Giai rất vô tội nhún nhún vai.

Hiệu trưởng vẫn cười tí mắt như cũ, nhưng mà lời nói ra lại làm cho người ta cười không nổi, "Lúc đầu muốn để cho cô Hứa đi, lần trước thấy cô ấy cùng tổng giám đốc Diệp trò chuyện rất vui vẻ, nhưng tạm thời cô ấy có việc không đi được, chỉ có thể nhờ người khác."

"Có nhiều người như vậy, tại sao là em đi ạ?"

"Chúng ta phải người đại diện cho trường học chúng ta, em có bộ dạng đẹp khí chất lại tốt, người như vậy không chọn thì còn chọn ai nữa chứ!"

Bàn tay to của hiệu trưởng giờ lên, cầm kỷ niệm chương và lá thư đặt lên bàn cô, "Được rồi, không cần nói nữa, xế chiều hôm nay em đưa qua đó đi."

Tiếp đó chấp hai tay sau lưng thong thả bước ra khỏi văn phòng, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô.

Trần Tư Giai gật gù đắc ý bên cạnh cô thờ dài, rất có hứng thú vui sướng khi người khác gặp họa, "Ôi, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó! Càng không muốn gặp lại càng xuất hiện! Nghiệt duyên quá sâu, không có biện pháp rồi!"

Túc Kỳ nhìn cô ấy làm ra vẻ, nghiêng răng nghiêng lợi kim nén phát ra một tiếng, "Trần Tư Giai!"

Trần Tư Giai nặng nề mà thờ dài, vỗ vỗ vai cô, "Ý trời vốn là như vậy, cậu không nên làm trái ý trời. Mau đưa đi đi, tớ lên lớp đây."

Túc Kỳ ngồi vào bàn, nhìn đồ hiệu trưởng để lại, nghĩ đến người kia, càng nhìn càng thấy chướng mắt, càng nghĩ càng phiền lòng.

Cô còn chưa chuẩn bị tốt để gặp lại Diệp Tử Nam. Lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù cô biết trong lòng mình có anh, nhưng lại không xác định được trong lòng anh có cô hay không.

Bây giờ anh rất lạnh nhạt với cô, thật sự là đoán không ra.

Quả thực cô không thể bước đến chỗ đó được.

Lúc cô gục xuống bàn thờ dài, bỗng nhiên có người chọc vào đầu cô, "Cậu rút lui đi! Nếu lui nữa thì cậu cứ chờ mà hối hận! Rút vào trong vỏ bọc của cậu đến cuối cũng đừng nên xuất hiện nữa!"

Túc Kỳ bị chọc da đầu run lên, cô ôm đầu quay lại nhìn người vừa hành động, lần này Trần Tư Giai ra tay ngoan độc mạnh mẽ quá.

"Cậu chọc tớ thế! Rất đau!"

"Tay tớ vẫn còn đau này!" Trần Tư Giai xoa xoa ngón tay ngồi xuống bên cạnh cô.

"Không phải cậu lên lớp sao, thế nào lại quay lại?"

"Ít nói sang chuyện khác đi! Xem thời gian mang đồ qua đi!" Trần Tư Giai hung hăng nhét đồ vào trong ngực cô, đẩy cô đi ra cửa.

Túc Kỳ đứng ở cửa thang máy đấu tranh, bây giờ cô chưa chuẩn bị tốt để gặp Diệp Tử Nam, bọn cô mà gặp nhau lúc này ngoại trừ lúng túng, cô cũng không nghĩ ra còn khả năng nào khác.

Cuối cùng cô vẫn lùi bước, ôm đồ trong tay chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên sau lưng có người gọi cô.

"Diệp phu nhân!"

Túc Kỳ xoay người nhìn thấy Tô Dương, trong lòng vui vẻ, nhờ cô ấy mang đồ cho Diệp Tử Nam là thích hợp nhất rồi.

Tô Dương đến gần, cười hỏi, "Chị tới tìm tổng giám đốc Diệp à? Anh ấy đang ở trong văn phòng."

Túc Kỳ lắc đầu, "Không có chuyện gì, không phải lần trước bọn cô thành lập học bổng ở trường tôi sao, hiệu trưởng kêu tôi mang kỷ niệm chương và thư cảm ơn cho anh ấy, cô mang vào giúp tôi là được."

Nói xong mang đồ trong lòng đưa qua.

Tô Dương mặt không biến sắc tránh đi, "Cũng đã đến đây rồi, vẫn là chị tự mình đưa lên đi, mặc dù nói là thứ đồ không có gì quan trọng, nhưng thể hiện thành ý của trường học, tìm người khác mang hộ, dù sao cũng không tốt lắm, chị nói đúng không?"

Dưới tay tướng mạnh không có bình hèn, người dưới quyền Diệp Tử Nam một người lại một người ai cũng thông minh lanh lợi, cũng đã nói đến mức này, nếu cô không tự mình đưa qua chẳng phải là coi thường Diệp Tử Nam, coi thường toàn bộ Hoa Vinh?

Bây giờ không phải là chuyện cá nhân cô và Diệp Tử Nam, mà là chuyện đại học B tôn trọng hay không tôn trọng Hoa Vinh, nếu nguyên nhân vì cô chọc giận Diệp Tử Nam, vì thế mà anh cắt học bổng, vậy....

Cô có thể tưởng tượng được bộ dạng nổi trận lôi đình của hiệu trưởng.

Tô Dương và Túc Kỳ cùng vào thang máy, sau khi cô ta ấn số thang máy bắt đầu âm thầm quan sát Túc Kỳ.

Cô ấy đang cúi đầu, vẻ mặt xoắn xuýt.

Tô Dương ở bên cạnh Diệp Tử Nam đã nhiều năm, cô vẫn luôn nghĩ rốt cuộc cấp trên sẽ lấy người vợ như thế nào.

Là tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối?

Là một mình tinh xinh xắn đẹp đẽ?

Hay là người phong tình vạn chủng như gái hồng lâu?

Mãi đến khi Túc Kỳ xuất hiện.

Ngay từ lúc bắt đầu cô cho rằng Diệp Tử Nam chỉ là thấy mới mẻ, dù sao Túc Kỳ cũng không giống với những người phụ nữ bên cạnh anh ngày trước. Cô đẹp thì đẹp thật, nhưng quá đơn thuần, căn bản không thích hợp với anh.

Cô một mực chờ ngày bọn anh tách ra, nhưng chờ được lại là tin tức bọn anh kết hôn.

Cô vẫn nghĩ mãi không ra.

Tĩnh tĩnh Diệp Tử Nam cô cực kỳ hiểu rõ. Anh tĩnh táo, nhìn xa trông rộng, người khác vĩnh viễn không đoán được anh suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà Túc Kỳ sao?

Đơn thuần, ngây thơ, mơ hồ, đơn giản giống như một tờ giấy trắng, khiến cho người khác liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ, bọn anh căn không phải là người cùng đường, người phụ nữ như vậy cũng không thích hợp đứng bên cạnh anh, sẽ không trợ giúp cho anh được chút nào.

Cô từng có khi say rượu lỡ mồm, nói bóng gió hỏi qua Giang Thánh Trác.

Lúc ấy hiển nhiên Giang Thánh Trác cũng đã uống nhiều, không có điều bộ không đứng đắn ngày trước, toàn thân mang theo ý có thể thông suốt hiểu rõ mọi sự việc, "Quá đơn giản, liền hai chữ, thoải mái."

Cô không hiểu, một chút cũng không hiểu, hỏi lại, nhưng Giang Thánh Trác cũng không chịu nói lại, chỉ là nhìn cô có thâm ý khác.

Cô cảm thấy hình như mình để lộ tâm tư, sau đó liền ngậm miệng không nói chuyện.

Về sau cô tiếp xúc rất nhiều với Túc Kỳ, rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của Giang Thánh Trác.

Ở chung một chỗ với Túc Kỳ thật sự rất thoải mái.

Cô gương đôi mắt to đen tuyền sáng ngời cười với mình, cười rất chân thành trong sáng, những kiểu cười hư tình giả ý lộ ra trước mặt cô rất mệt mỏi thiếu sức sống.

Cô không có tâm cơ, không có kiêu căng, hiểu chuyện, đối với cô cũng rất khách khí, thỉnh thoảng đáy mắt lộ vài tia nghịch ngợm, khiến cho trái tim trong lòng đều ảm áp, không tự chủ được thích cô.

Cô cũng đã từng tiếp xúc với nhiều phụ nữ bên cạnh Diệp Tử Nam, những cô đó bụng đầy tâm cơ, trước mặt Diệp Tử Nam, khách khí lễ phép với cô, nhưng sau lưng Diệp Tử Nam lại vênh mặt hất hàm sai khiến cô, được sủng mà kiêu.

Thường ngày Diệp Tử Nam ở trên thương trường nhìn những người mang bộ mặt giả dối nghĩ một đằng nói một nẻo, về đến nhà vẫn còn muốn cùng với cô hai người đầu tâm cơ giờ thủ đoạn, có lẽ chẳng ai mà chịu cho được, thế nên chọn lựa Túc Kỳ.

Lúc thang máy dừng lại Tô Dương thu hồi suy nghĩ, đi theo Túc Kỳ ra khỏi thang máy.

Tô Dương gõ gõ cửa văn phòng, giọng nói Diệp Tử Nam truyền ra, "Vào đi."

Túc Kỳ không yên theo sát sau lưng Tô Dương đi vào, nhưng lại thấy được có hai người.

Hình như lúc này bọn anh đang nói đề tài gì thú vị lắm, nụ cười vẫn còn ở trên mặt Diệp Tử Nam, nhưng đến khi nhìn thoáng qua cô, cứng đờ, sau đó biến mất không dấu vết.

Tô Dương cũng không nghĩ tới còn có người khác ở đây, cô chỉ đi xuống dưới một lát thôi mà.

Gần đây tính tình Diệp Tử Nam âm tình bất định, cô nhạy cảm khẳng định chắc có liên quan đến Túc Kỳ, cho nên mới cứng rắn lôi kéo Túc Kỳ đi lên, gặp mặt nói ra là được rồi, đỡ phải những người cấp dưới như bọn cô bị xui xẻo theo.

Xem ra, bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt.

Dù sao cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, Tô Dương khẽ nói, nghe không ra có chút sơ hở nào, "Tổng giám đốc Diệp, Diệp phu nhân tới đây."

Diệp Tử Nam như có như không ừ một tiếng, không khí trong phòng lúc này cực kỳ xấu hổ.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Đường Nhiễm Băng khẽ cười một tiếng, "Anh còn có việc, em đi trước đây. Chuyện vừa bàn quyết định như vậy đi."

Trên mặt Diệp Tử Nam lại xuất hiện nụ cười, "Được. Tô Dương, tiền Nhiễm Băng ra ngoài giúp tôi."

Dường như trong lòng Túc Kỳ có móng vuốt sắc bén đâm vào, bởi vì xung hô như vậy, thật sự mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thập Cầm Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lúc Đường Nhiễm Băng đi qua người Túc Kỳ, gật đầu mỉm cười nhẹ với cô, Túc Kỳ cười chào lại, cùng trong lòng cảm thán, người thật xinh đẹp hơn so với trên hình.

"Em tìm anh?" Diệp Tử Nam từ ghế sofa trong phòng tiếp khách quay trở về ngồi sau bàn công tác.

Hôm nay Đường Nhiễm Băng tìm anh anh cũng không biết trước, anh không nghĩ đến chính Túc Kỳ cũng tới.

Cô rất ít khi không nói một tiếng mà chủ động tới tìm anh.

Đường Nhiễm Băng tìm anh chỉ là muốn mời anh ăn bữa cơm cảm ơn lúc trước tận tâm chiếu cố cô ta, khoảng thời gian trước anh và Đường Nhiễm Băng nào nhiệt có dienn daan l e qui donn chút khủng khiếp, anh vẫn không giải thích không làm rõ, chính là muốn chọc giận Túc Kỳ, thế nhưng khi cô đột nhiên xuất hiện trên mặt có vẻ ngạc nhiên có khiếp sợ có đau lòng, trng một khắc đó thậm chí anh có chút hoảng sợ, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không nhận được rồi.

Vốn là chọc giận cô, kết quả lại biến thành anh đau lòng, anh cảm thấy bản thân mình thật sự là không tốt.

Anh nhiều lần thuyết phục bản thân, nhưng vẫn không tàn nhẫn hạ quyết tâm được.

Anh không nỡ.

Cho nên anh chỉ đề nghị tách ra, mà không phải ly hôn.

Anh không nỡ cứ như vậy mà buông tay, dù rằng cô đã làm tổn thương anh cho bây giờ.

Lúc trước anh lần lượt cho cô cơ hội, cho hai người bọn anh cơ hội, nhưng là cô một lần lại một lần không nhìn thấy. Kiên nhẫn của anh rốt cuộc bị mài mòn, mà cô vẫn như cũ không hề phát hiện ra cứ làm theo ý mình, anh dùng nhiều biện pháp như vậy mà cô vẫn thờ ơ, thật sự anh đã hết hi vọng, vậy thì như thế đi, đến cuối cùng lúc anh đề nghị tách ra vẫn còn hi vọng cô có thể lên tiếng giữ lại.

Nhưng là không có.

Trong thời gian xa nhau này, anh nhìn cô ép cô thoát khỏi cái vỏ kia, mà anh cũng kinh hồn bạt vía như bước trên tảng băng mỏng, sợ không cẩn thận một chút, cô lại rớt trở về. Cô bước từng bước một rất cẩn thận, có do dự có không xác định, tim của anh liên tục đau đớn như kim đâm, nhưng mà anh chính là muốn ép cô, không ép cô vĩnh viễn cô cũng không thoát ra được, giữa bọn họ vĩnh viễn cũng không có cơ hội.

Người trước mắt nghiêng mình, nhìn hướng Đường Nhiễm Băng rời đi, hơi cau mày, cắn môi dưới, trong ánh mắt sóng gợn lẫn lẫn, giống như con cún nhỏ bị người ta vứt bỏ, khiến cho anh muốn tiến lên ôm cô vào lòng.

Diệp Tử Nam khụ một tiếng, Túc Kỳ khôi phục bình thường, về mặt lưng tưng khi vẫn còn đang suy nghĩ bỗng nhiên bị cắt ngang.

"Tìm anh có chuyện gì?"

Túc Kỳ bỗng nhiên nhớ tới, đến gần vài bước mang đồ vật đặt trước mặt Diệp Tử Nam, "Trường học chúng tôi đưa cho anh."

Chúng tôi, anh.

Mấy chữ này Diệp Tử Nam nghe thấy rất chói tai, "Hiệu trưởng kêu em tới?"

Túc Kỳ thành thật gật đầu, "Ừm."

Hèn gì, chả trách cô tới tìm anh. Nhưng mà cũng không tồi, ít nhất vẫn là có đến đây.

Diệp Từ Nam cũng không nhìn xem cô mang qua thứ gì, tiện tay cầm một phần văn kiện, cúi đầu nhìn, "Chờ anh vài phút là có thể đi được rồi."

Túc Kỳ không rõ, "Đi? Đi đâu?"

Diệp Từ Nam hất cằm ý bảo, "Trường học bọn em nhỏ mọn như vậy sao, anh đầu tư vào nhiều tiền như vậy, mà lại đưa anh chỉ có mấy món đồ nhỏ nhoi tồi tàn thế này, ngay cả bữa cơm cũng không mời anh ăn được?"

Túc Kỳ ghen lời, đồ nhỏ nhoi tồi tàn, cô nhớ tới vẻ mặt cao hứng phấn chấn của hiệu trưởng, ông ấy mà nghe lời nhận xét này thì sẽ rất đau lòng.

Ăn cơm xong Diệp Từ Nam đưa Túc Kỳ về đến dưới nhà, cùng xuống xe với cô, cùng đóng cửa xe.

Túc Kỳ nghi ngờ nhìn anh, "Anh làm gì?"

Về mặt Diệp Từ Nam ôn hòa, "Đồ của anh bị rớt xuống ở chỗ em, muốn lên lấy."

Roi đồ?

Túc Kỳ cố gắng nhớ lại, trả lời rất quả quyết, "Không có mà."

Buổi sáng hôm nay cô dọn dẹp một chút rồi mới ra cửa, cũng không thấy có gì mà.

Diệp Từ Nam liếc cô một cái, sắc mặt mất tự nhiên, "Anh nói có là có! Em không phát hiện ra mà thôi!"

Vào cầu thang Diệp Từ Nam nhìn thang máy, giọng điệu trào phúng hỏi, "Thang máy này mà em còn dám đi? Không phải em là người một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng sao?"

Túc Kỳ biết anh lại lấy chuyện cô và Thẩm Ngôn Lỗi để nói chuyện này, có phần phát bực, "Anh nhìn cho rõ, đây là thang máy mới đổi! Đã thử rồi, không thành vấn đề!"

Sau khi rống xong đột nhiên ý thức được điều gì, nhìn anh chăm chú, "Sẽ không phải là anh chứ?"

Tổ thang máy ở đây đã từng nghe hộ gia đình phản ánh về chất lượng thang máy, nhưng tổ đó luôn luôn mượn cớ thoái thác, từ hôm qua sau khi xảy ra chuyện, đến sáng sớm ngày hôm nay thì thang máy được tu sửa, nghe nói là sửa gấp cả đêm.

Trình độ chuyên nghiệp của mọi người ở đây khiến cô không thể không nghi ngờ một người hoàn toàn khác, mà nghi ngờ lớn nhất chính là người đàn ông trước mắt này.

Diệp Từ Nam nghe xong liếc cô một cái, "Vi sao anh phải làm như thế? Anh cũng không ở đây. Hay là nói em nghĩ rằng anh làm thế là vì em?"

Nói xong mấy câu đó đi tới trước mặt Túc Kỳ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, hơi thở ấm áp phun bên tai cô, cô cảm thấy cả khuôn mặt nóng lên nhanh chóng.

Túc Kỳ né tránh tầm mắt anh, lúng túng trả lời, "Em chỉ tùy tiện hỏi, không phải thì thôi."

Trong lòng cô đúng là nghĩ như thế, cô tưởng rằng do Diệp Từ Nam làm, mà anh làm như vậy là vì cô.

Nhưng mà nhìn thái độ của anh, có thể là cô tự mình đa tình rồi.

Ra khỏi thang máy, Túc Kỳ cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, thì Diệp Từ Nam vượt lên trước một bước, vươn tay, "Anh mở cho."

Túc Kỳ cảm thấy trong tối nay Diệp Từ Nam rất kỳ quái, mặc dù thắc mắc nhưng vẫn đưa chìa khóa cho anh.

Diệp Từ Nam nhận lấy chìa khóa, nhưng không mở cửa ngay lập tức.

Anh để tay lên nắm cửa ra sức lung lay vài cái, cúi đầu nhìn chăm chăm khóa cửa hồi lâu, rồi mới sử dụng chìa khóa để mở cửa.

Sau khi vào nhà còn đi lại từ phòng bếp đến phòng khách, từ phòng khách đến phòng ngủ, rồi kiểm tra một lượt cửa sổ và khóa cửa, sau đó mới trở lại phòng khách ngồi trên ghế sofa.

Túc Kỳ đi theo sau lưng anh dạo quanh một vòng, nhìn anh không hề giống bộ dạng đang tìm đồ, "Anh đang tìm cái gì?"

Lúc này về mặt Diệp Từ Nam rất thoải mái, "Không tìm gì, tùy ý đi tham quan một chút."

Túc Kỳ càng mơ hồ, "Không phải lúc nãy anh nói, roi đồ ở chỗ em sao?"

Túc Kỳ vốn tưởng rằng đã nắm được đuôi của Diệp Tử Nam, ai ngờ vậy mà anh mặt không đỏ tim không đập mạnh lật lại lời nói ban nãy, "À..., đúng, là rơi đồ ở chỗ này của em."

Túc Kỳ cảm thấy Diệp Tử Nam vốn xem cô như con khi giờ trò đùa giỡn, hai tay chống nạnh, hung dữ hỏi, "Đùa giỡn em như vậy hay lắm sao?"

Diệp Tử Nam nhìn bộ dáng hung thần ác sát của cô, chẳng những không buồn bực ngược lại còn cực kỳ vui vẻ nở nụ cười, anh nâng cánh tay phải lên ý bảo, "Khuy tay áo."

Túc Kỳ nhìn cổ tay áo sơ mi trắng trơn, lại nhìn cổ tay áo bên trái, cuối cùng tin anh thật sự tới tìm đồ.

Chỉ có điều, đối với khuy áo kia....

Bên viền làm bằng kim loại màu bạc, ở giữa khảm kim cương màu hồng phấn, kết hợp giữa hình dáng và chất liệu, dung hợp cùng một chỗ, lại rất độc đáo.

Là cô tặng.

Là tặng lúc nào?

Hình như là không lâu sau khi cô và Diệp Tử Nam chính thức ở cùng một chỗ. Cô đi Hồng Kông tham dự hội nghị, hội nghị kết thúc trước thời gian, mà chuyến bay của cô thì vào hai ngày sau đó, chán muốn chết nên tùy tiện ra ngoài đi dạo.

Thật ra thì lúc đầu cô liếc mắt một cái không chỉ nhìn trúng một đôi này. Cả hai đôi đều rất đẹp, cô khó mà lựa chọn. Mà cô bán hàng thấy cô không thể chọn lựa nên bắt đầu khuyên nhủ cô mua cả hai đôi.

Mà cô lại luôn có chứng hoảng hốt khi lựa chọn, đang lúc khó xử, giọng nói đàn ông mát lạnh vang lên sau người, "Là mua cho anh sao?"

Túc Kỳ vừa quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt quen thuộc mang ý cười, không tự giác xuất hiện một nụ cười, rất ngạc nhiên mừng rỡ, "Sao anh lại tới đây?"

Diệp Tử Nam đi từng bước tới gần, "Không phải tôi qua lúc em nói chuyện điện thoại với anh kêu nhầm chán sao, anh đến đây với em."

Đúng là Túc Kỳ thật sự kinh hỉ, thật sự cao hứng. Hôm qua trời xé chiều sau khi hội nghị kết thúc, cô nghĩ đến vẫn còn phải ở lại chỗ xa lạ này hai ngày thì hết hứng thú, buổi tối trước khi ngủ lúc nói chuyện điện thoại với Diệp Tử Nam có chút bày tỏ ý nghĩ này.

Đầu dây bên kia Diệp Tử Nam khẽ cười một tiếng, thử thăm dò hỏi câu, "Vậy anh qua cùng em?"

Túc Kỳ biết anh công việc rất bận rộn, chỉ xem là anh nói đùa, liền nói bậy theo anh, "Được được, anh qua đi."

Cô không nghĩ tới anh thật sự đến, chắc là đáp chuyến bay sớm nhất ngày hôm nay rồi.

Cô giờ hai đôi khuy tay áo hỏi anh, "Cái nào đẹp?"

Diệp Tử Nam lặp lại một lần nữa, "Là mua cho anh sao?"

Túc Kỳ khó hiểu nhìn anh, "Đương nhiên rồi."

Diệp Tử Nam bỗng nhiên nở nụ cười, "Em thích đôi nào?"

Đôi nào cũng không quan trọng, chỉ cần cô tặng là được.

Túc Kỳ cúi đầu nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt khó xử, "Em liếc mắt là vừa ý đôi bên tay phải này, nhưng về sau nhìn thấy đôi bên tay trái, lại cảm thấy đôi này cũng rất được..."

Ngược lại Diệp Tử Nam rất đơn giản giải quyết vấn đề khó khăn này, "Vậy thì chọn đôi bên tay trái này đi."

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, "Vì sao? Anh thích đôi này hơn?"

Diệp Tử Nam cười lắc đầu, "Nếu em thật sự thích đôi đầu tiên, sao lại vừa ý đôi thứ hai chứ?"

Trong lòng Túc Kỳ đột nhiên mây tan sương tán, cô cảm thấy Diệp Tử Nam nói rất có đạo lý.

Đến cuối cùng cô nghe lời Diệp Tử Nam nói mua đôi thứ hai, chính là đôi bây giờ trên áo sơ mi kia của Diệp Tử Nam.

Sự thật chứng minh, là anh đúng.

Bây giờ cô ngoại trừ nhớ được đôi trên tay phải lúc đầu là bên ngoài có màu đen, còn nửa một chút ấn tượng cũng không có, ngược lại liếc mắt một cái là có thể nhận ra đôi trên tay trái này.

Bây giờ nghĩ lại, Diệp Từ Nam vô tình hữu ý dạy cô rất nhiều thứ.

Nếu em thật sự thích đôi đầu tiên, sao lại vừa ý đôi thứ hai chứ?

Nếu cô thật sự đối với Thẩm Ngôn Lỗi nhớ mãi không quên, thì làm sao có thể yêu Diệp Từ Nam?

Nhưng đáng tiếc là cô vẫn không hiểu.

Không tự giác thờ dài.

Diệp Từ Nam không biết trong đầu cô lại suy nghĩ cái gì, cho rằng cô là vì chuyện khuy tay áo, mở miệng, "Tim không thấy thì thôi."

Túc Kỳ nhìn anh, "Tim đi, có thể tìm thấy."

Cô cũng không thể xác định rốt cuộc có tìm thấy không, chỉ là cảm thấy nếu thật sự đánh mất, rất đáng tiếc.

Cô nhìn chằm chằm phía dưới Diệp Từ Nam, những chỗ tối qua Diệp Từ Nam đã dùng lại sofa, giường, cũng đều lật hết một lần rồi, kết quả chẳng tìm được gì cả.

Cô nhìn chằm chằm cổ tay trái Diệp Từ Nam, lại thờ dài.

Diệp Từ Nam bị cô chọc cười, "Đừng than thở, chỉ là một cái khuy áo, tìm không thấy thì thôi. Có lẽ là để vào chỗ khác rồi."

Túc Kỳ cúi đầu lên tiếng, "Ừm, tìm không được thì cũng đành vậy thôi, chứ còn làm thế nào được nữa."

Cô không biết bản thân vì cái gì mà muốn phải tìm cho được, tìm được có thể chứng minh cái gì chứ? Tìm được cô và Diệp Từ Nam có thể trở về như trước kia sao?

Diệp Từ Nam nhìn về mặt cô bình tĩnh, ánh mắt hồng hồng, giống như chuẩn bị khóc, trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận.

Khuy tay áo vốn không có bị mất. Buổi sáng lúc thay quần áo, không biết anh bị làm sao bỗng nhiên nghĩ tới biện pháp này, mượn cơ hội đi lên tìm đồ để giúp cô kiểm tra cửa sổ một chút. Tiểu khu này nhìn qua quả thật không an toàn, một mình cô ở đây khiến cho anh luôn lo lắng. Vì thế lúc ra cửa liền tháo xuống để ở trước hiên.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng của cô, không biết làm sao anh cũng có chút buồn bực, sớm biết thế thì tìm lý do khác rồi.

Nhìn bộ dạng cô buồn bã ỉu xiu, ở lại nữa cũng không có tác dụng gì, anh đứng lên, "Anh đi đây."

Túc Kỳ gật đầu.

"Đứng rồi," không biết từ đâu anh lấy ra một bình thuốc mỡ nhỏ màu xanh biếc đưa cho cô, lộ ra màu sắc trong suốt, "Rửa sạch tay rồi bôi, mặc dù tay em không được đẹp cho lắm, nhưng nếu để lại sẹo thì càng xấu hơn."

Vốn Túc Kỳ đang rất cảm động, nhưng nghe anh nói câu kế tiếp, chút cảm động đó lập tức biến mất.

Không nói tốt hơn được à! Cần phải đã kích cô anh mới đi được sao?!

Diệp Từ Nam nói xong liền thật sự đi về, đi tới cửa còn dặn một câu, "Một mình ở nhà khóa chặt cửa vào."

Túc Kỳ chẳng muốn tiễn anh, đứng bên ngoài ghé sofa miễn cưỡng khoát tay với anh.

Diệp Từ Nam vừa đi không bao lâu, Túc Kỳ cầm cái bình nhỏ kia, mở nắp bình, hương bạc hà mát rượi theo đó quanh quẩn bên mũi cô, cô chạy tới ban công, diện dầm lê quídon dưới đèn đường mờ nhạt, người đàn ông hai tay đút túi quần, nghiêng người tựa vào thân xe, mặt ngửa lên, cách quá xa, nên cô nhìn không rõ về mặt của anh.

Cũng không biết anh có thấy cô không.

Anh là đang đợi cô sao?

Túc Kỳ vừa định gọi điện thoại cho anh, thì nhìn thấy anh mở cửa lên xe, xe chậm chậm rời khỏi tầm mắt.

Trái tim Túc Kỳ nửa vui, không biết anh có tình dày vò trả thù cô, hay là vì vô ý, tóm lại, anh đã đạt được mục đích, hơn nữa bằng thủ đoạn cực cao minh.

Cô đứng trên sân thượng một chút rồi trở về phòng, lục lọi từ trong ra ngoài một lần nữa, ngay cả khe sofa và dưới gầm giường cũng đều nhìn qua, nhưng mà vẫn không có.

Trước mặt cô luôn thoáng hiện đôi khuy tay áo, cô muốn vứt bỏ đi cũng không được.

Cô mở máy tính, tìm trên mạng rất lâu cũng không tìm được kiểu nào giống như thế.

Nghĩ lại cũng đúng, cũng đã qua vài năm, sớm đã không có rồi. Cho dù là lúc đó mua ở cửa hàng, cũng không nhất định lại có. Mà hơn nữa tên tiệm và cỡ nào cô cũng không nhớ rõ, tìm được càng giống như mò kim đáy bể.

Cảm xúc phiền muộn và đau buồn tuôn ra, lúc Trần Tư Giai gọi điện thoại tới, cô đang nằm úp lên bàn giả chết.

"Tình hình thế nào rồi?"

Túc Kỳ lười biếng trả lời, "Tất cả đều thuận lợi, đồ đã đến nơi an toàn, anh ấy cũng đã nhận, tớ cũng an toàn về tới nhà."

"Ai hỏi cậu cái này chứ! Đồ có đưa tới hay không, anh ấy có nhận hay không tớ quản cái rắm! Tớ hỏi chính là chuyện hai người bọn cậu!"

Túc Kỳ khéo léo chuyển hướng, chính là không nói vào trọng điểm, "Tớ và anh ấy cùng ăn cơm, anh ấy đưa tớ về, sau đó mỗi người về mỗi nhà. Đúng rồi, là tớ mời anh ấy, là tớ bỏ tiền ra."

Trần Tư Giai nhin xuống xúc động cơn bão từ ngữ thô tục, "Cậu có thể nói vào trọng điểm không?"

Túc Kỳ hỏi lại, "Trọng điểm là gì?"

"Cậu thật sự quyết định sẽ tiếp tục như vậy với Diệp Tử Nam? Trong khoảng thời gian này tớ cũng thấy được trong lòng cậu nhớ tới Diệp Tử Nam, bây giờ có cơ hội gương vỡ lại lành, cậu còn không biết nắm chắc cơ hội tốt này, thật sự cần phải đợi đến lúc không có hi vọng cậu mới có thể chủ động sao?"

Túc Kỳ im lặng rất lâu, mới ừ ừ nói ra, "Buổi chiều ở văn phòng của anh ấy, chạm mặt Đường Nhiễm Băng rồi."

Trái lại Trần Tư Giai rất bất ngờ, "Tân hoan cự ái (niềm vui mới tình yêu cũ), tình địch gặp mặt, có phải rất tức giận không?"

Túc Kỳ không trả lời cô ấy, cứ thế nói tiếp, diên daan lee quí d0n "Cô ta thật sự rất đẹp, còn đẹp hơn so với trên ti vi..."

Trần Tư Giai tròn mắt, "Cậu cảm thấy Diệp Tử Nam chỉ chú ý coi trọng bề ngoài sao?"

Túc Kỳ đương nhiên biết Diệp Tử Nam không nông cạn như thế, "Nhưng mà, tình hình thực tế trước kia bọn họ đúng là có tình cảm..."

"Cậu cho rằng ai cũng đều y như cậu, giậm chân tại chỗ trong hồi ức sao?" Trần Tư Giai tiếp tục phản bác cô.

"Thế làm sao mà cậu xác định anh ấy không còn thích cô ta? Không thích thì tại sao lại có thể đối xử tốt với cô ta như vậy?"

"...."

"Cậu nói, chuyện giữa bọn họ là như thế nào?"

"Cậu đừng hỏi tớ, tớ không biết, hay là cậu đi hỏi người biết rõ đi."

Cô rất ít nói lời trong lòng với Trần Tư Giai như vậy, vừa nói liền không ngừng được nữa.

"Tớ muốn biết, vừa không muốn biết. Không biết, tớ tò mò. Nhưng mà tớ sợ biết được...Biết rồi trong lòng sẽ khó chịu."

Tình tình của tớ vốn là như vậy, anh ấy hiểu rõ, nhưng mà vì sao lại tức giận? Tớ chưa từng muốn xa anh ấy, vì cái gì mà anh ấy không cần tớ nữa....Như vậy không tốt, một chút cũng không tốt..."

Túc Kỳ nói xong lại ngủ thiếp đi, Trần Tư Giai nghe tiếng tiếng hít thở ổn định của cô, thở dài đủ kiểu, cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Diệp Tử Nam bình tĩnh giáp mặt với người đàn ông đối diện.

Thật sự là không sai, vài năm không thấy, quả nhiên tiến bộ không ít, đối mặt với anh lâu như vậy, mà không chút né tránh.

Lần này Thẩm Ngôn Lỗi ra tay gấp gáp như vậy, hơn nữa có nguy cơ sau lưng bị cô lập hoàn toàn, mũi nhọn chia thẳng vào Hoa Vinh, chẳng qua nguyên nhân anh lại rất rõ ràng.

Hắn cho rằng hắn vứt bỏ nhà họ Thi, là cô ấy có thể cùng với hắn rồi hả?

Ngây thơ! Ngu không ai bằng!

Anh liền cùng hắn đánh cược một chút, điểm d4n l3 qui d0n anh không tin vài năm nỗ lực lại chống đỡ được bọn anh chạy suốt hàng năm.

Mặc dù trong lòng có chút kinh động, trên mặt cũng không biểu hiện ra nửa phần. Diệp Từ Nam uống một ngụm cà phê, cười mở miệng đùa cợt, "Thẩm Đại công tử muốn gặp tôi, không biết là có chuyện gì?"

Thẩm Ngôn Lỗi biết anh vốn sẽ không đồng ý, nhưng vẫn nhiệt tình hỏi, "Tập đoàn nước Mỹ S&L muốn hợp tác hạng mục kia, trước đó tôi cũng đã từng nhờ người hỏi qua ý tứ của tổng giám đốc Diệp, mảnh đất trung tâm thành phố kia, tôi biết tổng giám đốc Diệp là tính thể bất buộc, vốn dĩ tình hình tiền vốn hiện nay của Hoa Vinh, chỉ sợ có nguy hiểm, nếu có thể, ngược lại tôi sẵn lòng hỗ trợ giúp tổng giám đốc Diệp một tay."

Diệp Từ Nam nhướn mày, cười khể một tiếng, "Cậu? Cậu thay mặt cho nhà họ Thẩm, hay là nhà họ Thi?"

Dù sao cũng trẻ hơn vài tuổi, Thẩm Ngôn Lỗi nghe xong sắc mặt liền thay đổi.

Diệp Từ Nam tiếp tục, "Nếu là nhà họ Thẩm, chỉ sợ bản thân nhà họ Thẩm đã khó giữ nổi. Nếu là nhà họ Thi, tôi nhớ rõ người thích hợp làm chủ nhất là Thi Thần anh trai vợ chưa cưới của cậu, mà cậu, làm chủ nhà họ Thi được sao?"

Thẩm Ngôn Lỗi không nghĩ tới Diệp Từ Nam sẽ trực tiếp làm rõ, một chút đường sống cũng không chừa cho anh ta, nếu như vậy, anh ta cũng chỉ có thể ra đòn sát thủ, "Tôi làm chủ được Túc Kỳ."

Diệp Từ Nam cười lạnh, "Vậy sao?"

"Mặc kệ người khác nghĩ tôi như thế nào, chỉ cần cô ấy chịu giúp tôi là được."

Diệp Từ Nam, chỉ cần cô ấy chịu giúp tôi, tôi không tin anh sẽ từ chối cô ấy.

"Cậu như vậy liền xác định tôi bị một người phụ nữ ăn sạch sành sanh?"

Thẩm Ngôn Lỗi khôi phục nụ cười vân đạm khinh phong, "Một khi đã như vậy, vậy chúng ta chỉ có thể gặp lại ở buổi đấu giá."

Vừa nói vừa tiện thể đứng lên, vươn tay hướng về Diệp Từ Nam.

Diệp Từ Nam cũng đứng lên, cười nắm lấy tay anh ta, "Được."

Thẩm Ngôn Lỗi đi rồi, Diệp Từ Nam yên lặng ngồi xuống, lẳng lặng uống cà phê đã nguội lạnh.

Túc Kỳ, anh biết rõ rành rành phải buông tay nhưng lại không bỏ xuống được, bởi vì anh vẫn đang chờ đợi việc không có khả năng xảy ra, cảm giác tệ nhất, là không biết nên chờ đợi hay là nên buông tha.

Đối với em, anh có rất nhiều thứ không xác định.

Túc Kỳ, anh sẽ tin em một lần, sẽ cho chúng ta một cơ hội, một lần cuối cùng, nếu.... Vậy thì anh thật sự sẽ buông tay, cái cảm giác này rất khó chịu.

Hi vọng em đừng để anh thất vọng.

Túc Kỳ nhìn người đối diện, bực bội chỉ muốn lập tức rời đi.

Lần thứ ba mẹ Thẩm tới tìm cô, thật sự là nằm mơ cô cũng không nghĩ tới, dù sao lần trước gặp mặt gần như đã trở mặt, hơn nữa cũng đã nói rõ ràng, thật sự không cần thiết phải gặp lại. Huống chi trong khoảng thời gian gần đây, Thẩm Ngôn Lỗi giống như là bốc hơi khỏi thế gian, rốt cuộc không xuất hiện trước mặt cô, theo lý thuyết, bọn cô hẳn là không có lý do để gặp mặt.

Nhưng sau khi bọn cô ngồi xuống, mẹ Thẩm cũng không mở miệng nói chuyện, nhìn thời gian trôi qua vô ích, cô thật sự không có kiên nhẫn để chơi đùa cùng bà ta.

"Bác gái, ngài có chuyện gì có thể nói thẳng." Túc Kỳ dần lại tính nóng khách khí hỏi.

"Gần đây Ngôn Lỗi đụng phải chuyện khó giải quyết, mảnh đất trung tâm thành phố kia." Mẹ Thẩm sâu xa mở miệng.

Túc Kỳ không hiểu gì cả, bà ta đang tự nói chuyện một mình? Nói như vậy, sao một chữ cô nghe đều không hiểu?

"Ngại quá, tôi không hiểu ý của ngài."

"Cô không cần hiểu. Cô chỉ cần biết rằng, Ngôn Lỗi nhất định phải có được mảnh đất kia."

Túc Kỳ càng lúc càng không hiểu, chuyện đó và cô có liên quan gì?

Mẹ Thắm tiếp tục nói, "Đối thủ cạnh tranh duy nhất với nó là Hoa Vinh, chỉ cần cô thuyết phục Diệp Tử Nam bỏ đi là được."

Rốt cuộc Túc Kỳ đã hiểu rõ, cùng lúc hiểu rõ, phần nộ cũng trào lên trong lòng, "Chuyện buôn bán, tôi không rõ, ngài tìm nhầm người rồi."

"Nó làm như vậy đều là vì muốn thoát khỏi nhà họ Thi, vì cô!" Cảm xúc tình thân lập tức bắt đầu kích động.

Túc Kỳ nghe cũng không hiểu chút nào, cô cảm thấy cô và mẹ Thắm rõ là không có tiếng nói chung, "Được rồi, cho dù là vì thoát khỏi nhà họ Thi, vì tôi, không phải ngài luôn phản đối anh ta làm như vậy sao? Bây giờ vì cái gì mà giúp anh ta?"

"Nó là con tôi, nó vứt bỏ toàn bộ đường lui làm một trận cuối cùng, tôi không thể trơ mắt nhìn nó thất bại hai bàn tay trắng."

Túc Kỳ thật sự không biết nói cái gì cho phải, Thắm Ngôn Lỗi có người mẹ như vậy, không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh nữa.

Nhiều lời vô ích, cô đứng lên chuẩn bị rời đi, "Thật xin lỗi, bác gái, chuyện này tôi thật sự không thể giúp được gì cả, có lẽ ngài nên tới Hoa Vinh tìm Diệp Tử Nam."

Mẹ Thắm bỗng nhiên đứng lên chặn đường đi của cô, lúc Túc Kỳ còn chưa phản ứng kịp bà ta muốn làm gì, thì bà ta đột nhiên quỳ gối trước mặt Túc Kỳ, khom người, đầu cúi xuống thấp.

Trong lòng Túc Kỳ cả kinh, xung quanh đã có rất nhiều người nhìn sang. Một người già quỳ gối trước mặt cô, không biết trong lòng người khác sẽ nghĩ như thế nào. Cô cúi người chuẩn bị nâng mẹ Thắm dậy, "Ngài mau đứng lên, có gì đứng dậy rồi nói."

Mẹ Thắm đẩy tay cô ra, "Tôi cả đời này tự nhận là người kiêu ngạo, ngoại trừ cha mẹ thì chưa từng quỳ trước ai cả, bây giờ tôi cầu xin cô, giúp đỡ Ngôn Lỗi, nếu cô không đồng ý, thì tôi không đứng dậy đâu."

Xung quanh tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, Túc Kỳ một lần lại một lần nhúc nhủ, cô thật muốn không để ý cái gì mà rời khỏi đây. Nhưng vẫn bất đắc dĩ đỡ mẹ Thắm đứng dậy, "Tôi đồng ý, ngài mau đứng lên."

Sau khi ngồi xuống lần nữa, Túc Kỳ mới mở miệng, "Tôi chỉ có thể giúp anh ta nói với Diệp Tử Nam một chút, có thể thành công hay không, tôi khó mà nói được."

Mẹ Thắm gật đầu, diendanleequid0n trên mặt có một tia xúc động, "Cô không cần thù hận Ngôn Lỗi, năm đó nó cũng không còn cách nào, tất cả đều do tôi ép nó. Vừa mới bắt đầu, nó cũng từng âm ỉ từng phản kháng, đều là vì cô, nể tình ngày xưa, không phải cô nên giúp nó sao? Mảnh đất kia đối với Diệp Tử Nam mà nói, không có gì đáng giá, nhưng đối với Ngôn Lỗi mà nói có nghĩa là toàn bộ, cô liền nhẫn tâm nhìn nó thua thất bại thảm hại sao?"

Túc Kỳ chỉ cảm thấy mệt mỏi, "Tôi cũng đã đồng ý giúp anh ta thuyết phục Diệp Tử Nam, ngài lại còn muốn thế nào nữa?"

Mẹ Thắm lại trở về bộ dáng vênh vác tự đắc trước kia, "Thật ra tôi làm như vậy cũng là vì tốt cho cô, năm đó chuyện của tổng giám đốc Diệp và Đường tiểu thư tôi cũng có nghe qua, nghe nói tổng giám đốc Diệp vì người đẹp ngay cả mạng sống cũng không cần, bây giờ cô ta đã trở về, cô không muốn biết cô và cô ta người nào quan trọng hơn sao? Đúng lúc có thể lấy mảnh đất kia làm thí nghiệm một chút."

Túc Kỳ hừ lạnh một tiếng, "Vậy thật sự là cảm ơn ngài, không còn chuyện gì, tôi đi trước."

Túc Kỳ đi trên đường, cô thừa nhận, câu nói cuối cùng kia của mẹ Thắm mới đúng là làm cô dao động nhất.

Anh vì Đường Nhiễm Băng mà ngay cả tính mạng cũng không cần?

Ở trong lòng anh, cô và Đường Nhiễm Băng rốt cuộc là ai quan trọng hơn?

Cô muốn biết.

Cô hiểu, làm người không nên biết quá nhiều, biết nhiều sẽ có so sánh, có so sánh sẽ có chênh lệch, có chênh lệch sẽ không vui. Nhưng mà trong lòng cô quan tâm làm thế nào cũng không hề ép xuống được.

Thì ra chuyện giữa Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng có nhiều người biết như vậy, ngoại trừ cô.

Đúng là cô vẫn còn tò mò.

Túc Kỳ móc điện thoại ra, "Anh ở đâu?"

Bên kia vẫn như giọng điệu không đứng đắn như cũ, "Đêm dài dằng dặc vừa mới bắt đầu, anh đây ngọc thụ lâm phong lại là người cô đơn, em nói anh có thể ở đâu đây?"

Túc Kỳ bỗng nhiên im lặng, Giang Thánh Trác cảm thấy không thích hợp, "Tìm anh có việc gì?"

"Có."

Bên Giang Thánh Trác truyền đến tiếng mở cửa, sau đó yên tĩnh lại, "Hôm nay không được, anh thật có việc mà, phải muộn mới xong, hôm khác đi!"

Kiên nhẫn của Túc Kỳ vừa rồi đã dùng hết, rốt cuộc không còn tinh lực vòng vo với anh, "Giang Thánh Trác, em chờ trong quán cà phê đối diện nhà anh nửa giờ không tới, anh xem đó mà làm!"

Nói xong liền cúp điện thoại.

Giang Thánh Trác nhíu mày, con tức lớn như vậy?

Sau 29 phút Giang Thánh Trác xuất hiện trước mặt Túc Kỳ, bề ngoài anh lại còn làm bộ làm tịch nhìn một chút, "Như thế nào, anh đúng giờ chứ?"

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, giọng điệu buồn bình, "Em muốn biết chuyện của Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng."

Lông mày Giang Thánh Trác dựng đứng lên, "Không phải em không tò mò à?"

"Bây giờ em tò mò, không được sao?"

Lúc ấy anh chủ động chạy tới muốn nói cho cô, bây giờ cô muốn biết anh lại không nói nữa.

Giang Thánh Trác cười hi hi tránh đi, "Chuyện cũng đã qua lâu như vậy rồi, có gì tốt mà nói chứ. Hay là chúng ta nói chuyện khác đi."

Trực giác cho anh biết là không có chuyện gì tốt, bây giờ là lúc không bình thường anh mà nói cho Túc Kỳ, nếu xảy ra chuyện gì, Diệp Tử Nam sẽ không bỏ qua cho anh.

Túc Kỳ nhìn anh chằm chằm, cố chấp nói, "Em chỉ muốn biết chuyện này."

Giang Thánh Trác cảm nhận được đêm này cô rõ ràng không thích hợp, thu hồi đùa cợt, "Em làm sao vậy? Nếu không, anh gọi điện thoại kêu Diệp Tử Nam đến đón em nhé?"

Túc Kỳ vốn không để ý tới anh, "Anh không nói thì thôi, em trực tiếp đến hỏi Đường Nhiễm Băng cũng được."

Nói xong thật sự đứng lên định rời đi.

Giang Thánh Trác cuống quýt ngăn Túc Kỳ lại, "Ồi ôi ôi, em đi hỏi cô ta làm gì, anh nói cho em!"

Anh biết Đường Nhiễm Băng về nước phát triển, 80% là vì Diệp Tử Nam, mặc dù trên miệng cô ta chưa từng nói, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi người Diệp Tử Nam.

Nếu thật sự Túc Kỳ đi tìm cô ta, ngộ nhờ cô ta nói hươu nói vượn, Túc Kỳ tin, vậy không phải anh trở thành tội nhân thiên cổ rồi hả?

Về mặt Giang Thánh Trác bắt đầu đi, im lặng rất lâu, dường như đang cân nhắc nên mở miệng thế nào.

"Diệp Tử Nam kéo đàn Vi-ô-lông rất hay, em biết không?"

Túc Kỳ lắc đầu, cô chỉ từng thấy anh đánh đàn dương cầm, nhưng chưa từng thấy anh chạm qua đàn Vi-ô-lông.

"Không phải anh ấy đánh đàn dương cầm rất khá sao?"

"Thật ra, đàn Vi-ô-lông cậu ấy kéo còn hay hơn, chỉ là, từ sau khi Đường Nhiễm Băng rời đi, cậu ấy chưa một lần nào chạm qua."

Tay Túc Kỳ đang cầm chén lập tức nắm chặt.

"Đó là câu chuyện lâu rồi, hai người bọn họ quen biết trong một lần diễn văn nghệ của trường, hai bên đều bị hấp dẫn bởi tài hoa của nhau, năm đó trong trường học Diệp Tử Nam tổ chức một dàn nhạc, Đường Nhiễm Băng là hát chính. Hai người bọn họ ăn ý và tình cảm nảy sinh trong những lần cùng tập luyện diễn xuất. Nội dung cụ thể em cũng có thể nghĩ ra, chính là như thế này đây."

Cô không nghĩ tới tuổi xuân Diệp Tử Nam lại mê văn nghệ. Đúng vậy, trai tài gái sắc, làm sao có thể không có cảm giác?

"Về sau thế nào?"

Vừa mở miệng cô mới phát hiện giọng nói của mình khàn khàn khó nghe, khiến Giang Thánh Trác nhìn cô.

"Đường Nhiễm Băng rất có thiên phú về ca hát, về sau được một Công ty đĩa nhạc nhìn trúng, muốn đưa cô ta ra nước ngoài bồi dưỡng. Ban đầu cô ta không muốn đi, nhưng cô ta tâm cao khí ngạo, một lòng muốn tạo một vùng trời ở làng giải trí, không muốn vứt bỏ cơ hội này. Lúc đó Diệp Tử Nam

Hồ đồ qua mấy ngày, mặc dù cô biết mẹ Thắm không có tốt bụng gì, nhưng vẫn định đi tìm Diệp Từ Nam hỏi rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Khoảnh khắc Túc Kỳ mạnh mẽ tiến vào văn phòng, trái tim Diệp Từ Nam đột nhiên chìm xuống.

Nhưng anh vẫn an ủi bản thân, có lẽ, cô là vì chuyện khác.

Sau khi Túc Kỳ ngồi xuống liền nhìn thấy tinh thần Diệp Từ Nam thật không tốt, hơn nữa mấy ngày này cũng không có tìm cô, "Gần đây bận rộn nhiều việc lắm sao?"

Diệp Từ Nam mệt mỏi xoa mi tâm, "Ừm."

"Là vì mảnh đất trung tâm thành phố kia sao?"

Lần này trái tim Diệp Từ Nam chìm tận đáy nguồn, giọng nói rõ ràng đã lạnh đi, "Ừm."

"Mảnh đất đó đối với anh rất quan trọng sao?" Túc Kỳ thử thăm dò.

Diệp Từ Nam bỗng nhiên mở to mắt, nhàn nhạt hỏi, "Em muốn nói gì?"

Sau khi hỏi xong, có chút khẩn trương nhìn chằm chằm Túc Kỳ.

Không cần nói ra, Túc Kỳ, nghìn vạn lần đừng nói ra.

Túc Kỳ nhớ tới ngày đó mẹ Thắm đầy nước mắt quý xuống trước mặt cô, vẫn là nói ra, "Nếu được, có thể nhường mảnh đất kia cho Thắm thị hay không?"

Diệp Từ Nam cảm nhận tất cả lực phủ ngũ tạng của mình đã bắt đầu đau, khi hô hấp cảm thấy cả lồng ngực sắp nổ tung.

Nhưng anh đột nhiên hiện ra nụ cười, có phần tự giễu, bất đắc dĩ, và phẫn nộ.

"Túc Kỳ, em xem Diệp Từ Nam tôi là gì?"

Túc Kỳ không nghĩ tới sẽ làm cho Diệp Từ Nam có phản ứng mạnh như vậy.

"Nhường cho hắn? Cái gì khiến cho em dễ dàng nói ra như vậy? Em có biết không, mục tiêu Thẩm Ngôn Lỗi vốn không phải là mảnh đất kia, mà là Hoa Vinh! Mảnh đất kia tính là cái gì, hắn muốn chính là tất cả Hoa Vinh!"

Túc Kỳ hơi há miệng, do dự một chút, mảnh đất kia anh không muốn nhường thì thôi, đó không phải mục đích chủ yếu khi cô tới đây.

"Nếu, em và Hoa Vinh, chỉ có thể chọn một, anh sẽ chọn ai?"

Con người đen láy Diệp Từ Nam lạnh xuống, khóe môi cười cũng biến thành cười lạnh, giọng nói dường như mang theo đau lòng và không thể tin, trong mắt tràn ngập chất lỏng trong suốt, "Em vì giúp hắn mà lại đi ép tôi?"

Túc Kỳ nhìn thấy bộ dáng của anh, hốc mắt đỏ lên, "Không phải vì anh ta, là vì...."

Giọng nói Diệp Từ Nam lạnh băng giống như một chiếc búa sắt chặn đứt tất cả hi vọng của Túc Kỳ, "Tôi chọn Hoa Vinh."

Đơn giản trả lời không chút do dự như là sấm sét giữa trời quang trong đầu Túc Kỳ nổ tung.

Anh vì Đường Nhiễm Băng mà ngày cả mạng cũng không cần, cô không cần mạng của anh, nhưng mà anh lại không chọn cô.

"Thờ dài nhẹ nhõm rồi hả?" Diệp Từ Nam bỗng nhiên cười rộ lên, nước mắt từ trong mắt chảy xuống hai gò má, "Thẩm Ngôn Lỗi trở về không ngừng bày tỏ, em cũng không đồng ý quay lại, dĩn dĩn l3 quy d0nn không phải là vẫn thắc mắc vì sao năm đó hắn chọn Thẩm thị mà không chọn em sao? Bây giờ em biết được câu trả lời của tôi có phải có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi không? Em cũng hi vọng tôi sẽ không chọn em? Như vậy cuối cùng em có thể trút được gánh nặng trở lại bên cạnh hắn một lần nữa phải không?"

Nhìn thấy nước mắt anh, trong lòng Túc Kỳ đau đớn tăng lên, nhưng mà sau khi nghe xong cô ngậy ngẩn cả người, anh đã vậy mà còn muốn cô hi vọng!

"Vâng!" Túc Kỳ cất cao giọng, nước mắt rơi ào ào, "Tôi liền nghĩ như vậy!"

Nói xong xoay người rời đi, đi được vài bước bỗng nhiên xoay người, vừa quay đầu lại, nước mắt đã sớm chảy đầy khuôn mặt, "Anh không phải tôi, dựa vào đâu mà anh nghĩ tôi như vậy! Dựa vào cái gì! Anh dựa vào cái gì mà nói tôi hi vọng anh không chọn tôi!"

Nói xong xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Cửa đóng phịch một tiếng, Diệp Tử Nam đứng tại chỗ toàn thân cứng ngắc, ngay sau đó đẩy những thứ gần bên cạnh trên mặt bàn quét xuống đất.

Anh không ngờ cô thật sự tới mở lời với anh, không ngờ được cô vì giúp Thẩm Ngôn Lỗi mà làm cho anh vứt bỏ Hoa Vinh, đó là tâm huyết của anh. Nếu chỉ là vì cô, anh có thể buông tha, nhưng mà, lại là vì một người đàn ông khác.

Túc Kỳ đóng cửa lại thì một bước cũng không đi nổi, ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, phần nộ đau lòng tui thân tất cả dồn hết lên đầu.

Diệp Tử Nam, làm sao anh có thể nghĩ em như vậy.

Tô Dương đi tới, đỡ cô đứng dậy, "Diệp phu nhân, chị làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Túc Kỳ lau hết nước mắt trên mặt, cố gắng làm cho giọng nói bình tĩnh, "Sau này không cần gọi tôi là Diệp phu nhân, không phải tôi, sau này lại càng không phải."

Tô Dương nghe thấy bên trong cánh cửa đồ đạc rơi nhiều lần gây nên tiếng động lớn, lại nhìn bộ dáng Túc Kỳ, cãi nhau rồi hả?

Túc Kỳ vội vã đi về phía trước, vừa đi vừa cầm điện thoại, soạn mấy chữ, ấn nút gửi đi.

"Chúng ta ly hôn."

Không có ý định thương lượng, dường như chỉ là thông báo cho anh một chút.

Diệp Tử Nam tìm được di động trong một đồng hồ lộn xộn, nhìn thấy bốn chữ kia, cười lạnh không ngừng.

Trong buổi đấu giá, chuyên gia bán đấu giá giờ cây búa hỏi, "Tám trăm ngàn, lần thứ nhất, tám trăm ngàn, lần thứ hai..."

Trải qua mấy vòng giờ bằng hiệu về sau, lúc đầu buổi bán đấu giá hơn mười xí nghiệp tham dự cũng đã bỏ cuộc, chỉ còn có Hoa Vinh và Thẩm thị, trải qua lần sau cùng Thẩm thị giờ bằng lên, Diệp Tử Nam lại im lặng.

Mọi người bên cạnh anh bối rối, đêm qua cuối cùng bọn họ quyết định điểm mấu chốt đúng một triệu là lấy được mảnh đất này, nhưng bây giờ còn thiếu hai trăm ngàn, sao tổng giám đốc Diệp lại không có động tĩnh gì thế?

Diệp Tử Nam vốn là kim nén một chút tính toán nhất định phải có, thế nhưng bây giờ trong đầu anh lại hỗn loạn.

Túc Kỳ chảy nước mắt, trên mặt đau khổ đầy nước mắt không ngừng hiện lên trong mắt anh, anh nắm chặt hai tay, lại từ từ buông ra.

Thôi, coi như là một lần sau cùng đi.

Kiên quyết đứng dậy, hai tay cài lại khuy tay áo, về mặt Diệp Tử Nam không chút thay đổi mang theo đoàn của anh rời đi trước mắt mọi người đang nhìn chăm chú.

"Tám trăm ngàn, lần thứ ba, thành giao!" Chuyên gia đấu giá một búa dứt khoát, "Chúc mừng Thẩm thị!"

Mọi người một mảnh xôn xao, ai cũng biết mảnh đất này rất ý nghĩa với Hoa Vinh, Thẩm thị lại không biết tự lượng sức mình đến cướp đoạt, bọn họ vốn là đến xem trò cười của Thẩm thị, nhưng mà, sao có thể có kết quả này?

Thẩm Ngôn Lỗi ngồi vào vị trí cười đến đắc chí vừa lòng.

Diệp Tử Nam vừa ngồi vào xe liền nhận được điện thoại của Thi Thần, "Sao cậu lại như vậy chứ!"

Diệp Tử Nam vẫn đạm phong khinh trả lời, "Không sao cả. Chỉ là bỗng nhiên không muốn mảnh đất kia nữa."

"Mẹ nó đầu óc có bị bệnh không!" Người luôn chững chạc như Thi Thần cũng không nhịn được mắng thô tục, "Cái tên ăn cây táo, rào cây sung gì đó lấy gì uy hiếp cậu rồi hả?"

Diệp Tử Nam cười nhẹ, "Hắn có thể lấy gì uy hiếp tớ đây? Bây giờ cái gì tớ cũng không còn, cái gì cũng không để ý rồi."

Ngày hôm sau, một bản tin chiếm giữ tí trang đầu trên tất cả các tờ báo.

Vì Hoa Vinh cạnh tranh đấu thầu thất bại đang đối mặt với nguy cơ phải bồi thường trăm triệu cho tập đoàn nước Mỹ S&L.

Đầu năm Hoa Vinh cùng với tập đoàn nước Mỹ S&L ký hợp tác một hạng mục, cùng khai phá mảnh đất trung tâm thành phố kia, ngày hôm qua trong buổi đấu giá Hoa Vinh bỗng nhiên rời tiệc, nguyên nhân không rõ, cho nên không lấy được mảnh đất kia, hành động trái với hợp đồng, căn cứ vào hợp đồng, phải bồi thường số tiền rất lớn, Hoa Vinh đang đối mặt với nguy cơ phán sản, mà có người còn cố tình lên lút thu mua cổ phần Hoa Vinh.

Đáng tiếc Túc Kỳ không đọc được.

Vào ngày trước đó cô tham dự hoạt động đi dạy bổ túc do đại học B tổ chức, đi vùng núi, Trần Tư Giai nhìn vẻ mặt cô hết hoảng lo lắng, cũng đi cùng.

Ban đầu cô không đăng ký tham gia, nhưng bỗng nhiên cảm thấy chán ghét, chán ghét người xung quanh và công việc, chỉ nghĩ muốn tìm đến một nơi không ai biết chỗ của cô để im lặng ở lại.

Mặc dù vùng núi giao thông khó khăn, điều kiện ăn ở rất kém, nhưng không khí lại rất tốt, cảnh vật cũng đẹp, người dân rất thật thà chất phác.

Lúc cô nhìn thấy trong mắt bọn nhỏ có khát khao muốn học, cô cảm thấy việc mình làm rất có ý nghĩa, rất thỏa mãn.

Ở đây di động luôn không có tín hiệu, vì vậy cũng thường xuyên bị thế, cô gần như là cắt đứt liên hệ với bên ngoài, cô cảm thấy như vậy rất tốt, cả đời ở đây cô cũng nguyện ý.

Rốt cuộc những chuyện trần thế tầm thường sẽ không tìm tới cô nữa.

Khi cô nói như vậy với Trần Tư Giai, Trần Tư Giai rất kỳ quái nhìn cô, "Không phải là cậu 'khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời hư ảo' rồi chứ? Tớ nói này cậu, vừa đúng lúc, cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc cho tớ rồi theo tớ trở về! Một ngày cũng không cho phép ở lại!"

Cô biết bản thân không phải là 'khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời hư ảo', mà cô trốn tránh. Cô thật sự là quá mệt mỏi, không muốn phải đối mặt nữa.

Có một ngày vào buổi tối, cô từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh dậy, đột nhiên tỉnh dậy kêu tên Diệp Tử Nam, thở hồng hộc, tìm đập rất nhanh, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Trần Tư Giai bị đánh thức, mơ hồ hỏi, "Cậu làm sao vậy?"

Hồ hấp Túc Kỳ dần dần ổn định lại, "Không có chuyện gì, ngủ tiếp đi."

Vốn vừa rồi cô không nhớ ra là mơ thấy gì, chỉ cảm thấy sợ hãi, muốn tìm người giúp cô, không biết vì sao liền thốt ra tên Diệp Tử Nam như thế.

Ngày hôm sau Túc Kỳ uể oải tới trưa, lúc chơi đùa trên sân thể dục của trường học cùng Trần Tư Giai và bọn trẻ, vòng ngọc trên cổ tay phải đột nhiên đứt đoạn, rớt xuống tại chỗ.

Một khắc đó, Túc Kỳ hết hồn, cô dự cảm rất không tốt.

Cô quay đầu nhìn phía Trần Tư Giai, "Tur Giai, tớ phải về."

Đáy lòng cô hoảng sợ, cô cảm thấy là đã có chuyện xảy ra.

Nói xong Túc Kỳ chạy trở về sắp xếp đồ đạc, Trần Tư Giai bị bộ dạng của cô hù sợ, theo cô trở về.

Túc Kỳ cầm điện thoại, đổi chỗ mấy lần, một chút tín hiệu cũng không có.

Cuối cùng cô bỏ cuộc, thu dọn đồ đạc qua loa, mang tất cả đồ đạc nhét vào trong rương, muốn kéo rương đi, bị Trần Tư Giai ngăn lại.

"Rốt cuộc là cậu làm sao vậy?"

"Tur Giai, trong lòng tớ rất hoảng sợ, tối hôm qua tớ mơ thấy ác mộng, sáng hôm nay vòng tay liền vỡ ra, nhất định là đã xảy ra chuyện, tớ phải về."

Giọng của cô run rẩy đến lợi hại.

Trần Tư Giai ôm cô, vỗ về sau lưng cô, "Không có việc gì, tớ theo cậu cùng trở về, chúng ta cùng trở về."

Khi Túc Kỳ và Trần Tư Giai trở lại thành phố đã là buổi tối, gọi điện thoại cho ba mẹ, ba mẹ đều không có chuyện gì.

Nghĩ một lúc lại gọi cho Diệp Tử Nam, gọi mấy lần cũng chưa bắt máy, sau đó gọi lại nhưng tắt máy. Không còn cách nào, cô chỉ có thể gọi về nhà họ Diệp, không nghĩ tới gì giúp việc nghe điện thoại lại nói cho cô một tin xấu.

Run rẩy cúp điện thoại, Trần Tư Giai cầm tay cô, "Đừng hoảng sợ, chuyện gì xảy ra."

Qua lúc lâu Túc Kỳ mới tìm lại được giọng nói của mình, "Ông ngoại, giáo sư Tần, bệnh tim đột phát ngã từ trên lầu xuống đang cấp cứu ở bệnh viện, hình như....Hình như không cứu được."

Kể từ sau khi cô và Diệp Tử Nam kết hôn, vẫn gọi ông ngoại theo Diệp Tử Nam, nhưng trong trường học vẫn một mực gọi là giáo sư Tần.

Túc Kỳ cầm chìa khóa xe muốn tới bệnh viện, nhưng bật chìa khóa mấy lần, xe cũng không phản ứng. Trần Tư Giai rút chìa khóa ra, "Đừng lái xe, với tình trạng này của cậu lái xe mà không gây ra chuyện mới là lạ đó, chúng ta gọi xe đi."

Túc Kỳ bỗng nhiên giữ chặt Trần Tư Giai, "Có phải đã muộn rồi không?"

Trần Tư Giai hiểu ý cô, không nói gì, sau khi xuống xe kéo Túc Kỳ xuống theo, tiếp theo nhét cô vào xe taxi. Không phải cô không muốn trả lời Túc Kỳ, diên d4n l3 quyỵ d0n mà là cô không có cách nào để trả lời.

Chuyện sống chết này không phải con người có thể không chế được, con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ.

Túc Kỳ đến bệnh viện, hỏi y tá đường tới phòng phẫu thuật, tiếng giày gõ trên mặt đất, từng phát từng phát, tựa như nện vào lòng cô.

Cách rất xa nhưng đã thấy rất nhiều người tụ lại trước cửa.

Cha Diệp mẹ Diệp, thầy cô trong trường, còn có rất nhiều người không quen biết.

Và còn, Diệp Tử Nam, và Đường Nhiễm Băng.

Cha Diệp đang nhỏ giọng an ủi mẹ Diệp, rất lâu rồi cô không gặp họ, có thể là ánh sáng ở bệnh viện có vấn đề, có thể là bầu không khí ở viện quá nặng nề, cô bỗng cảm thấy dường như bọn họ thoáng cái đã già đi rất nhiều.

Mẹ Diệp ngẩng đầu nhìn thấy cô, ngoác tay kêu cô đi qua ngồi, "Tiểu Kỳ, qua đây."

Cô và Trần Tư Giai ngồi bên mẹ Diệp, đối diện chính là Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng.

Diệp Tử Nam cúi thấp đầu, cô nhìn không được vẻ mặt của anh, từ đầu đến cuối anh cũng không ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Nhiễm Băng ngồi cách chỗ anh không gần không xa.

"Gọi điện cho con suốt, nhưng gọi mãi không được, con có thể tới thì tốt rồi. Ông ngoại đã lớn tuổi, con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Mẹ Diệp nhẹ giọng giải thích cho cô, Túc Kỳ vừa gạt đầu vừa rơi lệ.

Rốt cuộc đèn báo hiệu phòng phẫu thuật tắt, mọi người lập tức vây quanh, bác sĩ từ trong đi ra, tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt mệt mỏi lắc đầu với mọi người.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại, nước mắt Túc Kỳ không khống chế nổi tuôn ra ngoài, cô chú ý hai tay Diệp Tử Nam đặt bên người gắt gao nắm thành quyền, một đôi tay trắng nõn mềm mại của phụ nữ che phủ phía trên.

Bác sĩ mở miệng tiếp, "Người bệnh muốn gặp cháu ngoại và cháu dâu, là hai vị đúng không, mau vào đi."

Bác sĩ chỉ Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng nói.

Bọn họ nhìn qua rất giống vợ chồng.

Diệp Tử Nam không mở miệng giải thích, không thừa nhận cũng không phản đối, yên lặng đi vào phòng mổ.

Túc Kỳ không có phản ứng gì tiếp tục đỡ mẹ Diệp, nhưng trong lòng lại dòi sông lấp bể.

Lúc Đường Nhiễm Băng sắp đi chuyển Cha Diệp chậm rãi mở miệng, "Tiểu Kỳ, con mau vào đi, ông ngoại chờ con và Tử Nam đó."

Giọng nói tuy nhẹ nhưng lại rất có sức uy hiếp.

Mẹ Diệp vỗ vỗ tay Túc Kỳ, "Đứa nhỏ, đi thôi."

Cho tới bây giờ Túc Kỳ chưa từng trải qua cảnh sinh ly tử biệt. Ông bà bên nhà cô qua đời từ rất sớm, khi đó cô còn rất nhỏ tuổi, hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Ông cụ tinh thần quắc thước trong ấn tượng của cô lúc này nằm trên giường bệnh, hấp hối.

Cô và Diệp Tử Nam đứng trước giường, Diệp Tử Nam nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Ông ngoại."

Ông cụ cố sức mở to mắt, ánh mắt rời rạc, nhưng vẫn còn nhận thức, "Tử Nam, tiểu Kỳ."

Ông từ từ vươn hai tay ra, nắm lấy tay Diệp Từ Nam và Túc Kỳ đưa tới, sau đó đặt chung một chỗ, "Về sau ông ngoại đi rồi, hai người các con phải thật tốt, đáng tiếc quá, ông không có phúc nhìn cháu ngoại rồi..."

Túc Kỳ cảm giác tay Diệp Từ Nam lạnh buốt.

"Ông ngoại..." giọng nói Diệp Từ Nam run rẩy kêu lên một tiếng, rồi nghẹn ngào.

"Từ Nam, nhớ kỹ lời ông nói, ông ngoại rất yên tâm về con, biết con không thể ngã xuống như vậy, hãy làm cho tốt nhé, ông ngoại sẽ ở trên trời chứng kiến. Đi thôi, ông có mấy câu muốn nói riêng với tiểu Kỳ."

Diệp Từ Nam từ từ buông tay, xoay người đi ra ngoài.

"Tiểu Kỳ à, thật ra, chuyện của con và Diệp Từ Nam ông vẫn thấy rất rõ, các con cứ nghĩ là ông đã già rồi, nên giấu ông, thực ra ông hiểu rõ hơn so với người khác. Đầu nói, con cháu có phúc của con cháu, vốn ông không muốn quản, nhưng mà, ông sợ ông mà không quản thì không còn cơ hội nữa rồi. Khụ khụ khụ...."

Túc Kỳ vuốt cho ông cụ hô hấp, nước mắt rơi như mưa, "Ông ngoại người nói từ từ, nói từ từ, con nghe, cái gì con cũng nghe theo ông."

"Không phải con vẫn luôn thắc mắc tại sao ông lại thu nhận con sao? Năm đó ông và bà ngoại Từ Nam đã từng giao hẹn, đời này không thu nhận học sinh nữ, mặc dù bà ấy đã qua đời nhiều năm, ông cũng chưa từng phá lệ. Nhưng mà Diệp Từ Nam lại chạy đến tìm ông, nói con rất tốt, hi vọng ông có thể thu nhận con làm học trò. Trong lúc con còn chưa biết nó, nó đã bắt đầu thích con rồi. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với con sao? Các con đều là đứa nhỏ ngoan, nhưng vẫn không chịu nói với đối phương suy nghĩ trong lòng mình, luôn luôn làm cho đối phương phải đoán. Các con cũng không phải con giun trong bụng đối phương, làm sao có thể đoán trúng hả? Mặc dù Từ Nam không nói, nhưng tuyệt đối trong lòng nó có con. Các con về sau phải cho tốt, đừng giận đối nữa, d d l q d đời người vội vàng cũng mấy chục năm, phải biết quý trọng..."

Ông cụ chống đỡ nói một mạch, Túc Kỳ nghe xong trong lòng như là thiếu một khối, không có tư vị gì, thì ra có nhiều chuyện mà cô không biết như vậy.

"Được rồi, ông mệt quá, con gọi ba mẹ chồng con vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Lúc Túc Kỳ đi ra, Đường Nhiễm Băng đã đi rồi.

Cô ngồi trên hành lang trống trải, ánh đèn trên đầu đâm vào mắt khiến cô đau đau.

Trong bệnh viện có máy sưởi, rõ ràng ấm áp như mùa xuân, nhưng cô lại cảm thấy rét lạnh thấu xương, luồng khí lạnh từ đáy lòng xuất hiện, theo máu chảy về toàn thân. Nước mắt không ngừng tuôn ra, hốc mắt phình to, cô cắn răng không cho nó rơi xuống, nhẫn nhịn đến toàn thân phát run.

Ông cụ từng cười nói với cô "La con" một khắc đó dường như chỉ mới ngày hôm qua, vài năm ở chung, đối xử với cô như cháu gái ruột. Ông cụ vẫn nói cô đi theo ông học tiến sĩ, nhưng cô vẫn kéo dài, kéo dài, cho tới bây giờ cũng chưa từng thật sự suy nghĩ.

Bây giờ ư? Bây giờ cô nghĩ thông rồi, đáng tiếc không còn cơ hội nữa.

Vừa rồi ông cụ nói, muốn cho cô và Diệp Từ Nam phải thật tốt.

Cô từ từ quay đầu nhìn người đàn ông kia, cô và anh đi tới ngày hôm nay, thì làm sao mà còn có thể tốt được nữa?

Vài năm nay rốt cuộc là cô làm cái gì?

Cô cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa nghĩ, bây giờ mất đi mới biết được đã từng có được đã từng có bao nhiêu quý trọng.

Diệp Từ Nam đứng trước cửa sổ không xa hút thuốc, trong bệnh viện cấm hút.

Mà sau đó ông nội Diệp Từ Nam cũng chạy tới, tuổi tác đã cao nhưng một thân quân trang chỉnh tề làm cho ông lộ ra tinh thần quắc thước, dù sao cũng là người từng trải qua sự đời, vào lúc này vẫn như trước bình tĩnh vững vàng hỏi tình hình.

Có lẽ liên quan đến nhà họ Diệp, rất nhiều cấp trên trong giới chính trị và quân đội tới đây, mấy vị y tá mấy lần muốn tới ngăn cản Diệp Từ Nam, nhưng

cũng chưa dám tiến lên.

Nói là hút thuốc, thật ra anh vốn không hít mấy hơi, một tay đặt vào túi quần, một tay cầm thuốc lá, chỉ là ngửa đầu nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, đốt từng khói thuốc dài mảnh tùy ý, sau đó lại hít tiếp, đốm đỏ khi sáng khi tối, Túc Kỳ cảm giác dường như có vài thứ giống tàn thuốc bị thổi tan, vô tung vô ảnh biến mất.

Cái cảm giác này làm cho cô không biết vì sao hoảng sợ.

Bóng lưng anh cao ngất đơn độc, nhưng làm cho người ta có cảm giác an toàn, hấp dẫn cô, diendanleequidoon khiến cho cô muốn ôm anh từ phía sau, sau đó tựa vào lưng anh.

Diệp Tử Nam đưa lưng về phía cô, Túc Kỳ không biết rốt cuộc trên mặt anh có biểu hiện gì. Đau lòng? Rơi lệ? Hay là vẫn thờ ơ như trước? Hoặc là vốn không có biểu tình gì.

Túc Kỳ biết, Diệp Tử Nam rất đau lòng, bất kể là trên mặt anh có biểu tình gì. Anh từng nói, từ nhỏ anh đã rất gần gũi với ông ngoại, mấy chục năm tình cảm là ai cũng không thể thay thế được.

Trong lúc con còn chưa biết nó, nó đã bắt đầu thích con rồi. Cho tới bây giờ nó cũng chưa từng nói với con sao?

Cô thật sự không biết rốt cuộc là từ lúc nào thì Diệp Tử Nam biết cô, lúc cô vẫn chưa biết anh sao?

Là lúc nào? Lúc ấy cô đang làm gì? Anh đang làm gì?

Không biết qua bao lâu, Túc Kỳ và rất nhiều người đứng trước giường Tần Tuyết Tùng, tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây là lần gặp mặt cuối cùng, ngoại trừ những tiếng khóc nhỏ, phòng rất yên tĩnh.

Mẹ Diệp khóc không thành tiếng, Tần Tuyết Tùng gắng gượng cười, ánh mắt vô tri nhìn cha Diệp, chứa thiên ngôn vạn ngữ, lại nói không nên lời.

Cha Diệp ôm mẹ Diệp trong ngực, hốc mắt đỏ lên, "Ba, người yên tâm, những điều ba muốn nói con đều hiểu, 'những gì con đã hứa, nhất định tuân thủ cả đời'."

Thấy Tần Tuyết Tùng gật đầu, lại nhìn về phía Diệp Tử Nam, Diệp Tử Nam vội vàng tiến lên ngồi chồm hóm trước giường nắm tay ông cụ, anh vừa nhìn về phía Túc Kỳ, Túc Kỳ bỗng nhiên đi qua quỹ gối bên cạnh Diệp Tử Nam, chờ ông cụ lên tiếng.

Ông cụ có thể dặn dò gì cũng đã dặn dò, có thể thật sự không nói ra lời, chỉ là nhìn hai người bọn họ cười, ánh mắt càng ngày càng rời rạc.

Diệp Tử Nam cầm tay ông cụ rất chặt, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn về phía ông, giọng nói run rẩy mờ lì, "Ông ngoại, đừng đi, xin người, đừng đi..."

Giọng khàn khàn, như là bị tầng tầng lớp lớp bánh xe nghiền qua.

Túc Kỳ cũng đau lòng giống thế, đau đến chết lặng rồi.

Cuối cùng ông cụ nhắm hai mắt lại.

Túc Kỳ nhìn thấy một giọt nước mắt trên chiếc khăn trắng như tuyết, Diệp Tử Nam vẫn nắm tay ông cụ như trước, đầu chôn xuống thật sâu, hai vai run rẩy, dường như đang cố gắng đè nén gì đó.

Cuối cùng vẫn có một tiếng gào nhẹ từ trong miệng anh tuôn ra.

Tiếng gào nhẹ kia đầy đau lòng, đau lòng muốn chết.

Túc Kỳ lệ rơi đầy mặt, đưa tay qua cầm tay Diệp Tử Nam, "Anh đừng như vậy...."

Cô chưa từng thấy qua bộ dạng như thế này của Diệp Tử Nam.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trong mắt cô Diệp Tử Nam giống cây đại thụ cao chót vót, bão táp mưa sa cũng không có biện pháp lung lay anh nửa phần.

Mà bây giờ, dường như anh bị đá kích rất lớn, lưng lay sắp đổ.

Không phải anh chưa từng trải qua thất bại, mà mỗi lần anh đều có ý chí chiến đấu sôi ngùnghn đón thách thức, cố gắng xoay chuyển tình thế, bình tĩnh không hoảng hốt.

Nhưng dường như không giống bây giờ chút nào, tâm của anh, như đã chết.

Đều nói mặt tùy tâm sinh (về mặt do tâm tạo thành), tâm đã chết, cả người cũng không còn sức sống.

Cuối cùng Diệp Tử Nam bình tĩnh lại, một khắc khi miếng vải trắng che lên trên mặt ông cụ, Túc Kỳ cảm nhận được rõ ràng cơ thể anh cứng lại.

Lúc Túc Kỳ từ phòng bệnh đi ra, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cả người như đã hư hỏng hết rồi. Trần Tư Giai đưa cô trên đường trở về, cô luôn tựa vào vai Trần Tư Giai.

Rất lâu rồi không về, trong hòm báo chí tích lại được cả xấp, Túc Kỳ lấy ra, mệt mỏi ném lên bàn, một tờ bày ra.

Cô nửa tựa vào ghế sofa, Trần Tư Giai đẩy chén nước ấm đặt trước mặt cô, "Cậu nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ một giấc là tốt rồi."

Túc Kỳ vốn định bung chén nước lên uống, tầm mắt lại bị kiểu chữ to lớn nổi bật trên tờ báo bị mở ra thu hút. Cô cầm tờ báo hốt ha hốt hoảng lướt nhanh một lần, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Cô biết mình sai lầm rồi.

Tại sao có thể như vậy?

Cô không biết mảnh đất kia lại quan trọng với Diệp Tử Nam như thế! Vậy "có người" (là chỉ đoạn trên có câu "có người âm thầm thu mua cổ phiếu) hẳn là Thẩm Ngôn Lỗi?

Chẳng trách anh nói Thẩm Ngôn Lỗi muốn không phải chỉ là mảnh đất kia mà là toàn bộ Hoa Vinh.

Chẳng trách vừa rồi ông ngoại lại nói với anh những lời kỳ quái.

Chẳng trách vừa rồi tâm anh như tro tàn. Sự nghiệp, người thân, liên tiếp bỏ anh mà đi, cho dù là ai cũng không sẽ chịu nổi?

Cô thật sự sai lầm rồi.

Trần Tư Giai nhìn về mặt cô không bình thường, cầm tờ báo trong tay cô qua, nhìn vài phút, ném lên bàn, "Đây là chuyện gì vậy! Thẩm Ngôn Lỗi cũng không phải thứ đồ bỏ?!"

Túc Kỳ thỉnh linh cho mình một cái tát, Trần Tư Giai muốn ngăn cô cũng không kịp ngăn, về mặt cô kinh ngạc, "Cậu làm cái gì vậy?"

Túc Kỳ cắn môi, bây giờ trong lòng cô có rất nhiều điều, trong lòng trách móc bản thân, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Sáng sớm hôm sau, Túc Kỳ liền đi công ty của Giang Thánh Trác. Một đường xông tới, đi3nd4nBquyid0n thư ký cũng chưa kịp ngăn lại, cô đẩy cửa văn phòng, Giang Thánh Trác nhìn thấy cô lắp bắp kinh hãi.

Một người phụ nữ mái tóc bù xù sắc mặt tái nhợt đột nhiên xuất hiện trước mặt, làm sao anh có thể không giật mình cho được.

"Tổng giám đốc Giang, thật xin lỗi, tôi...."

Giang Thánh Trác nâng tay lên, "Cô đi ra ngoài trước, mang ly trà nóng vào đây."

Thư ký cung kính lui ra ngoài, Giang Thánh Trác mang Túc Kỳ ngồi lên ghế sofa, "Sáng sớm tới tìm anh với hình ảnh này, khiến cho mọi người nghĩ tới em tới tìm anh là tính món nợ phong lưu, ảnh hưởng nhiều tới hình tượng trong sáng của anh đó nhé!"

Túc Kỳ cúi thấp đầu không nói lời nào.

Giang Thánh Trác nhìn cô một cái, ánh mắt dừng lại trên má phải bị thương của cô, "Mặt của em là do ai làm? Đường Nhiễm Băng? Tôi qua ở bệnh viện, các em đánh nhau rồi hả?"

Túc Kỳ nhìn thấy vẻ mặt bất quá hưng phấn của anh, trong lòng dờ khóc dờ cười, "Không phải cô ta."

Vừa lúc thư ký bụng hai ly trà nóng đi vào, Giang Thánh Trác ngậm miệng.

Sau khi thư ký rời khỏi, Giang Thánh Trác đẩy đẩy cái chén về phía Túc Kỳ, nhìn thấy Túc Kỳ bung lên uống một hớp nhỏ, anh mới lại mở miệng, "Chuyện ông cụ Tần sáng nay anh mới biết được, nên bị thương đi."

Nước rất nóng, đầu lưỡi Túc bị nóng đến tê rần. Cô cầm chén rất chặt, vẫn không nói lời nào như cũ.

Giang Thánh Trác cảm thấy bây giờ Túc Kỳ và Diệp Tử Nam là cùng một loại bệnh, đều không thích nói chuyện, anh vẫn nhớ trước kia cái lúc mà anh cùng đấu võ mồm với Túc Kỳ.

"Được rồi, đừng cúi đầu như vậy nữa, nói một chút đi, khoảng thời gian trước biến mất lâu như vậy, ai cũng không liên hệ được, hôm nay bỗng nhiên lại chạy đến tìm anh, có chuyện gì hả?"

Túc Kỳ lặng lẽ lấy một tờ báo trong túi ra, đặt trên bàn.

Giang Thánh Trác dùng khước mắt nhìn lướt qua, trên mặt lập tức xuất hiện sắc giận, "Đừng cho anh xem, nói đến chuyện này anh liền tức giận. Lúc đầu đã nắm được thứ đó trong tay, nói không cần liền không cần, ngày cả lý do nghiêm chỉnh cũng không có! Vậy còn không để cho người khác nói à! Thiếu chút nữa làm cho Thi Thần tức hộc máu!"

Giang Thánh Trác kéo cần cổ còn muốn nói thêm gì đó, nhìn Túc Kỳ bỗng nhiên dừng lại, nheo mắt, "Nghìn vạn lần em đừng nói với anh, chuyện này có liên quan đến em, nếu không anh sợ bản thân nhện không được bóp chết em!"

Túc Kỳ yên lặng gật đầu, trái lại cô hi vọng Giang Thánh Trác có thể bóp chết cô.

Giang Thánh Trác về chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh biết ngay!"

Túc Kỳ cầm cái chén, "Là em xin anh ấy nhường cho Thẩm thị, em không biết mảnh đất kia rất quan trọng với anh ấy, em thật sự không biết! Nếu em biết..."

Giang Thánh Trác giận quá hóa cười, giọng nói mỉa mai cắt ngang cô, "Chuyện của Diệp Tử Nam, em mà biết chút ít gì chứ? Cái gì em cũng không biết thì có!"

Túc Kỳ không còn cách nào cãi lại, "Vốn anh ấy không nói cho em biết, lúc đó anh ấy cũng không đồng ý mà, nếu thật sự quan trọng như thế, anh ấy có thể không nhường..."

Giang Thánh Trác cười lạnh, rất có ý tứ bắt bình thay Diệp Tử Nam, "Túc Kỳ, em sờ sờ lương tâm mình nghĩ lại xem, mấy năm nay, hề là Túc Kỳ em mở miệng nói, d-đ!-q!đ Diệp Tử Nam cậu ấy khi nào thì không đồng ý chưa?!"

Không cần suy nghĩ, cô đã suy nghĩ một đêm.

Không có.

Chỉ cần cô mở miệng, dù cho về mặt Diệp Tử Nam không tình nguyện và nói điều kiện với cô, nhưng mà sau đó đều giúp cô xử lý vững vàng ổn thỏa, mà trước đó cô hứa hẹn cho tốt, nhưng anh chưa bao giờ thật sự đòi hỏi.

Túc Kỳ ấp úng vâng dạ, "Không phải em thật sự muốn anh ấy nhường cho Thẩm Ngôn Lỗi, là em muốn biết trong lòng anh ấy em và Đường Nhiễm Băng ai là người quan trọng hơn. Năm đó anh ấy vì Đường Nhiễm Băng mà ngay cả mạng sống cũng không cần, chính là em muốn biết đáp án."

Loại tâm tình cô gái nhỏ này nếu nói lộ ra cho người ngoài nghe, Túc Kỳ cảm thấy rất mất mặt.

Giang Thánh Trác thấy tâm tình phụ nữ thật sự rất khó có thể nắm bắt được, về mặt anh mê man, "Em nói cái gì?"

Túc Kỳ mang chuyện phía trước phía sau nói một lần, Giang Thánh Trác chỉ có thể thở dài.

"Anh chỉ có thể nói, cái tên kia thật sự là bảo hộ em quá tốt. Túc Kỳ à, thế giới này lộn xộn như vậy, em tận mắt thấy chưa hẳn đã là sự thật, huống chi là người khác cho em nhìn. Bà già nhà họ Thẩm kia có tâm tư gì sao em không nhìn cho rõ? Nếu Diệp Tử Nam vẫn còn ý gì với Đường Nhiễm Băng, sao cậu ấy lại có thể có chuyện với em? Vốn rất thông minh làm sao mà tới chuyện này lại mơ hồ như vậy hả?"

Túc Kỳ gật đầu, "Bây giờ em đã suy nghĩ cẩn thận, nhưng mà đã muộn rồi."

Giang Thánh Trác khó chịu bưng chén lên uống một hớp, nước nóng quá, anh liền phun ra, lần này càng bức bối hơn.

Túc Kỳ sợ hãi nhìn anh, "Chuyện thật sự rất nghiêm trọng sao?"

Giang Thánh Trác liếc cô một cái, "Em cảm thấy thế nào?"

"Em chính là không biết, mới hỏi anh."

"Anh thật sự bị em làm tức chết!" Giang Thánh Trác Hận không thể hắt nước nóng lên mặt cô, "Anh cũng không rõ lắm, thì vì chuyện này anh vẫn giận cậu ấy, không liên lạc, cũng không biết cụ thể thế nào."

Túc Kỳ muốn nói lại thôi, "Vậy anh đến hỏi anh ấy giúp em với."

Bây giờ cô chỉ muốn làm chút gì đó để sửa chữa một chút.

"Sao mà em không tự đi?"

Bây giờ cô còn mặt mũi gì mà đi tìm anh nữa.

Túc Kỳ cũng không biết mình bị làm sao vậy, nghĩ tới thì khóc, nước mắt như hạt đậu nói rơi xuống liền rơi.

Giang Thánh Trác chịu không nổi nhất là nước mắt phụ nữ, hai tay nâng lên đỉnh đầu, "Được được được, anh đi hỏi giúp em, bà cô, nghìn vạn lần em đừng khóc nữa. Lát nữa người ta thấy, thật sự là anh không giải thích được đâu!"

Túc Kỳ lau lau nước mắt, "Khi nào thì anh biết được?"

Giang Thánh Trác lạnh nhạt với cô, "Biết cái gì?"

"Em và Thẩm Ngôn Lỗi...."

Giang Thánh Trác nghiêng đầu qua một bên, vẻ mặt không muốn nhìn, "Biết từ tám trăm năm rồi!"

"Vậy anh..."

"Em nghĩ rằng anh không muốn? dienn daan lee quy đôn Nếu không phải Diệp Tử Nam che chở em, anh đã sớm lấy chuyện này giết chết em rồi! Diệp Tử Nam gặp phải em, thật là đáng đời! Cứ đồng ý một lần lại một lần! Đáng đời!"

Giang Thánh Trác càng nói càng tức giận, hận không thể nhảy lên đánh cô một trận, sau đó lại đánh Diệp Tử Nam một trận nữa.

Giang Thánh Trác nhìn bộ dạng đáng thương tội nghiệp của cô, giọng điệu cứng rắn hỏi, "Còn lời nào muốn anh nói với cậu nữa nữa không?"

Túc Kỳ hít hít mũi, "Có."

"Nói đi."

"Anh nói với anh ấy, em không muốn ly hôn."

"Ly hôn? Cậu ấy nói ra?"

"Không phải, là em nói."

Giang Thánh Trác cảm thấy đỉnh đầu mình bốc khói luôn rồi.

Cuối cùng Túc Kỳ bị anh đẩy ra cửa, "Em đi nhanh đi, anh thật sự sợ mình không khống chế được đánh chết em!"

Túc Kỳ biết, mặc dù Giang Thánh Trác tức giận, nhưng lời nói nhất định anh sẽ chuyển tới.

Cô từ chỗ Giang Thánh Trác đi ra, gọi điện thoại xin phép rồi trở về nhà.

Về tới cửa, vừa lúc gặp mẹ Túc ra cửa đi mua đồ ăn.

"Mẹ, hôm nay mẹ không có tiết hả?"

"Ừm, sao con lại trở về đây?"

Nói xong, lời kéo Túc Kỳ vào cửa.

Túc Kỳ ngồi trên ghế sofa, cũng kéo mẹ Túc ngồi xuống luôn, sau đó vùi vào lòng mẹ Túc, hít một hơi thật sâu, "Mẹ, ông ngoại Diệp Tử Nam mất rồi."

Mất mẹ Túc nhảy dựng lên, "Chuyện khi nào?"

"Đêm qua."

"Con đứa nhỏ này làm sao bây giờ mới nói hả."

"Mẹ."

"Làm sao vậy?"

"Mẹ, con làm sai rất nhiều chuyện, rất nhiều rất nhiều, vô tình cố ý, sai rất nhiều chuyện...."

Mẹ Túc cảm thấy không thích hợp, "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Túc Kỳ vùi đầu càng sâu, "Không có gì...Mẹ, con chính là nhớ mẹ."

Mẹ Túc dờ khóc dờ cười, "Con đứa nhỏ này, cũng đã lớn như vậy rồi mà còn làm nũng."

Diệp Tử Nam, thật xin lỗi, mấy năm nay, cái gì em cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng chẳng muốn, ý vào tình yêu của anh vào sự dễ dàng tha thứ của anh, làm rất nhiều chuyện tổn thương anh. Gần đây em suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ cân nhắc rất nhiều chuyện, nhưng mà, đều đã quá muộn. Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Về mặt Giang Thánh Trác và Thi Thần không tình nguyện xuất hiện trước mặt Diệp Từ Nam.

Diệp từ Nam mặc áo ngủ ra mở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ, cái gì cũng không nói xoay người đi vào trong nhà.

Ba người ngồi trên ghế sofa, di3nd4nl3quyyd0n Diệp Từ Nam đang xem tin tức, mặt không chút thay đổi.

Mà Giang Thánh Trác và Thi Thần nhìn thấy khuôn mặt trên màn hình kia, cùng nhú mồm.

Một miếng đất khiến cho Thảm Ngôn Lỗi trở thành đối tượng cho các tờ báo lớn tranh nhau phỏng vấn, mà tin tức hủy bỏ hôn ước với nhà họ Thi đúng là càng trợ giúp thêm.

Thi Thần đoạt lấy điều khiển từ xa, "Không có cái khác xem sao?"

Diệp Từ Nam chậm rãi hơi chớp chớp hai mắt khô khốc, về mặt trong veo mà lạnh lùng, khoe môi dương lên, một đường cong cực mỏng, giọng điệu thoải mái, "Cậu tức giận như vậy làm gì, tớ liền muốn nhìn xem hán có thể cười đến khi nào. Mảnh đất kia, là tớ đồng ý nhường, hán cũng phải làm cho tốt."

Trong mắt Giang Thánh Trác chợt lóe lên tia sáng, "Có ý gì? Cậu có cách sao? Chủ yếu vẫn là tiền bạc, bọn tớ chuẩn bị đầy đủ cho cậu?"

Diệp Từ Nam không nói tiếp, giữa hai hàng lông mày nhăn nhè nhẹ, có gì ẩn giấu sâu trong đó chậm rãi di động, ánh mắt ý vị sâu xa lại khó có thể đoán ra, giọng điệu vẫn thờ ơ như cũ, "Tất cả chờ sau lễ tang rồi hãy nói."

Giang Thánh Trác và Thi Thần liếc nhau, hai người đều có vẻ dăm chiêu.

Lễ tang Tàn Tuyết Tùng tổ chức trang trọng mà nghiêm túc, Túc Kỳ đứng bên người Diệp Từ Nam, đáp lễ với người tới viếng.

Cô đứng phía sau bên phải Diệp Từ Nam, thỉnh thoảng lên lút quan sát anh, cả người anh mặc quần áo đen, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, giống như khối băng ngàn năm, khiến cho người ta khó có thể đến gần, từ đầu đến cuối, cũng không nói với cô một câu nào.

Cô không biết Giang Thánh Trác có nói lại lời của mình hay không.

Mỗi ngày cô đều chú ý tin tức, chuyện Hoa Vinh xôn xao huyền ảo, cô không biết rốt cuộc anh dự định giải quyết thế nào.

Nếu thật sự không có biện pháp, có phải anh thật sự sẽ bị phá sản, sau đó hai bàn tay trắng không?

Cô không dám nghĩ tiếp, nếu anh mà như vậy, cô biết sự nghiệp đối với người đàn ông mà nói có bao nhiêu quan trọng, đả kích như thế đối với ai cũng khó mà chấp nhận, cho dù kiên cường như anh.

Nghe nói, cổ phiếu Hoa Vinh rớt xuống thảm hại.

Nghe nói, tổng giám đốc Hoa Vinh Diệp Từ Nam tự mình đi nước Mỹ.

Nghe nói, tổng giám đốc Hoa Vinh Diệp Từ Nam từ sau khi đi Mỹ trở về đã họp mấy ngày liên tục.

Bên ngoài phán đoán, Diệp Từ Nam và tập đoàn S&L thảo luận cũng không thoải mái, mà cán bộ Hoa Vinh lại cực kỳ kín miệng, hoàn toàn thăm dò không được gì cả.

....

Mỗi ngày Túc Kỳ đều để ý những tin tức này, về sau nhện không được gọi điện thoại cho Diệp Từ Nam, luôn gọi không được, gọi được cũng là Tô Dương nghe máy, câu trả lời của cô ấy luôn là, tổng giám đốc Diệp đang họp.

Dù cô để lại lời nhắn, Diệp Từ Nam cũng chưa bao giờ gọi lại cho cô.

Ngay từ đầu, dd,lq,d cô còn có thể từ chỗ Giang Thánh Trác nghe được chút tin tức, về sau ngay cả Giang Thánh Trác cũng không liên lạc được nữa.

Trong phòng hội nghị nhỏ đầy người ngồi, Diệp Tử Nam ngồi ở góc không chớp mắt chỉ phối chỉnh đốn bàn cờ.

"Tổng giám đốc Diệp, lập tức thu dọn bàn."

Diệp Tử Nam nhìn con số trên màn hình, không nhúc nhích tẹo nào, "Tiếp tục."

Qua hai phút, Giang Thánh Trác cũng kiểm chế không được, "Tử Nam, thời gian tới rồi."

Diệp Tử Nam nhìn đồng hồ, "Thời gian còn sớm."

Thẩm Ngôn Lỗi ngồi trước bàn, vẽ mặt khăn trương.

"Tổng giám đốc Thẩm, còn mua tiếp không."

Hai mắt Thẩm Ngôn Lỗi đỏ bừng, "Mua!"

Diệp Tử Nam nhìn rất nhàn nhã bung chén uống một hớp, đây là một ván cờ, anh cá là Thẩm Ngôn Lỗi chỉ vì cái lợi trước mắt.

"Tổng giám đốc Diệp, Thẩm thị đã không chịu được nữa rồi."

Một phòng yên tĩnh, Diệp Tử Nam nhìn chăm chăm kim đồng hồ càng lúc càng gần con số kia, bỗng nhiên lên tiếng, "Thu!"

Mọi người nghe xong mệnh lệnh, lập tức bắt đầu hành động, bắt đầu được một lúc, trong phòng làm việc vang lên một chuỗi reo hò.

Về mặt Giang Thánh Trác phấn khởi, "Chiều có tìm đường sống trong chỗ chết này của cậu thật sự là quá đẹp!"

Thi Thần nhìn Diệp Tử Nam, "Cậu được đấy, không nghĩ tới cậu còn chừa lại một một thủ đoạn như vậy."

Diệp Tử Nam xoa xoa đầu lông mày, giọng mệt mỏi, tất cả tinh thần khí chất vừa rồi đều biến mất, "Hệ thống tài chính của Thẩm thị vốn không thành thực, Thẩm Ngôn Lỗi vừa vội vàng ra tay mua mảnh đất kia, vừa không biết tự lượng sức mình liên tục thu mua cổ phần công ty Hoa Vinh, vậy thì để cho cổ phần công ty Hoa Vinh rơi xuống điểm thấp nhất kéo hẳn suy sụp, chờ hẳn vượt qua, sẽ nâng giá cả lên cao, didanl3quyyd0n tự nhiên Hoa Vinh liền sống lại, sống lại, mảnh đất kia cũng thu hồi lại được. Thủ đoạn này mới bắt đầu chỉ là vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, không nghĩ tới thật sự phải dùng đến."

Anh chưa bao giờ nghĩ tới chủ động tấn công Thẩm Ngôn Lỗi, nhưng anh biết không thể không có tâm phòng bị người. Anh không có ý tổn thương hồ, hồ lại hại lòng người.

Giang Thánh Trác kéo anh thoát khỏi trầm tư, "Cậu đi nước Mỹ nói gì với tổng giám đốc S&L?"

Diệp Tử Nam nghiêng đầu, cười như không cười, "Cái gì cũng không nói, ăn hai bữa cơm, họp tàu hai bản nhạc, dạy hẳn nói hai câu tiếng Trung Quốc."

"Liên đơn giản như vậy?"

"Liên đơn giản như vậy."

Anh còn nhớ rõ Smith tự mình đưa anh đến sân bay, dùng tiếng Trung nửa sống nửa chín nói với anh, "Diệp, cậu nhất định sẽ thành công, tôi ủng hộ cậu."

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây (nguyên văn). Còn chưa tới ba mươi năm, đã thay đổi bầu trời.

Thẩm thị bị Hoa Vinh thu mua, cổ phiếu tăng như gió bão.

Túc Kỳ không biết quá trình thế nào, nhưng kết quả này khiến cho cô có cảm giác rất vui mừng thanh thản.

Thẩm Ngôn Lỗi cùng cô đã không còn quan hệ, vận mệnh sau này của Thẩm thị ra sao, cô cũng không quan tâm nữa.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, didn d4n l3 quy d0n cuối cùng cô cũng hiểu rõ, quá khứ qua đi, có thể không lục lại thì đừng lục lại, lục lại tro bụi sẽ làm mờ đôi mắt.

Quá khứ chính là quá khứ, toàn bộ quá khứ thì nên đoạn tuyệt sạch sẽ gọn gàng, nếu không hại người hại cả mình.

Trong thời gian này, cuộc sống giống như trở lại yên tĩnh rồi.

Túc Kỳ nghĩ, như vậy cũng được.

Khi sự việc xảy ra, Túc Kỳ đang cùng một nhóm cô giáo ăn cơm trưa ở nhà ăn trường học.

Trong ti vi đang truyền hình trực tiếp tin tức Hoa Vinh tuyên bố.

Diệp Tử Nam đứng sau đài phát biểu trang trí đầy hoa tươi, ung dung mạnh mẽ, rất có khí chất vương giả.

Đối mặt với phóng viên nhắc tới khó khăn trong khoảng thời gian trước, cũng trả lời trôi chảy.

Túc Kỳ nhìn chằm chằm khuôn mặt trên màn hình phía trước, không biết làm sao bỗng nhiên thì thảo nói nhỏ, "Hình như anh gầy đi rất nhiều..."

Về sau Túc Kỳ nói thật toàn bộ với Trần Tư Giai, Trần Tư Giai muốn mắng cô cũng không mắng được.

Cô nghe được Túc Kỳ nói nhỏ, nên cũng thờ dãi, "Thật không biết mấy năm nay tâm của cậu sử dụng nơi nào."

Túc Kỳ nghe xong những lời này đột nhiên trở nên hết hồn, qua rất lâu mới tốt trở lại.

"Cậu vừa nói cái gì? Sao nghe quen tai như vậy." Túc Kỳ hoảng hốt cảm thấy đã từng nghe đâu đó.

Gần như là lập tức phản ứng kịp, thì ra giọng điệu rất giống anh, giống Diệp Tử Nam.

Dường như Diệp Tử Nam cũng từng nói những lời này, lúc ấy anh cũng thờ dãi, sau đó nói những lời này, mang theo bất đắc dĩ và buồn bã nhàn nhạt.

Cô thừa nhận, cô nhớ Diệp Tử Nam.

Nhưng mà cô thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp anh, lời không được cái bản mặt này.

Mỗi lần dừng khí nổi lên, nhưng một giây sau nghĩ tới những hành động mà bản thân đã làm, chút dừng khí ít đến đáng thương đó biến mất không bóng dáng.

Cô cố gắng xem nhẹ nỗi nhớ trong lòng.

Nhưng mà, có đôi khi, ta càng che giấu cảm giác của mình với một người, ta lại rơi vào càng sâu.

Túc Kỳ cúi đầu, chợt nghe một trận hô nhỏ, cô theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên màn hình người kia sắc mặt tái nhợt té trên mặt đất, xung quanh rất nhiều người vây lại.

Cô gần như là lập tức đứng dậy, không chút suy nghĩ bỏ chạy ra ngoài.

Cô cái gì cũng không nghĩ được, chỉ muốn lập tức nhìn thấy anh, muốn biết anh vì sao lại té xỉu, có nghiêm trọng không.

Nào những thể diện, nào những thứ bên trong, tất cả đều ném hết ra sau ót.

Các cô giáo khác thấy cô bỗng nhiên chạy đi, rất lấy làm lạ, hỏi Trần Tư Giai, "Cô giáo Túc bị làm sao vậy?"

Trần Tư Giai nhìn bóng lưng kích động kia, thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng băng qua, "À...., cô ấy à, cô ấy chợt nhớ tới cơ thể ông xã mình không khỏe, có lẽ là đi bệnh viện thăm ốm."

Mọi người kỳ lạ, chuyện này, là có thể chợt nhớ tới hay sao?

Trần Tư Giai coi như không có ánh mắt nghi ngờ của bọn họ, khoe miệng cong lên, tâm tình cực kỳ vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

Túc đã điều, rốt cuộc cậu cũng chịu chủ động một lần rồi!

Lúc này, trên đường đang kẹt xe. Túc Kỳ đến bệnh viện, mẹ Diệp đang từ trong phòng bệnh đi ra.

Sau đó Túc Kỳ nhìn thoáng qua, Diệp Tử Nam nhắm hai mắt rất chặt, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, "Mẹ, anh ấy bị sao vậy?"

Mẹ Diệp kéo cô ngồi xuống hành lang, thờ dãi thật sâu, "Xuất huyết dạ dày, may mà đưa tới kịp."

Trái tim Túc Kỳ đau đau.

"Con cũng biết, trong khoảng thời gian này nó vì chuyện làm ăn mà ăn không ngon ngủ không yên, lời mẹ nói nó cũng không nghe, trước kia nó vẫn còn nghe lời con, bây giờ...."

Túc Kỳ chợt ngẩng đầu lên nhìn mẹ Diệp, "Mẹ, lúc mới bắt đầu, mẹ cũng không đồng ý hả?"

Mẹ Diệp sùng sốt, "Con nói cái gì?"

Túc Kỳ lặp lại một lần nữa, "Trước kia, lúc con và Diệp Tử Nam muốn kết hôn, vừa mới bắt đầu mẹ không đồng ý hả?"

Mặc dù mẹ Diệp không hiểu vì sao Túc Kỳ bỗng nhiên nhắc tới vấn đề này, nhưng trả lời rất thành thật, "Gia đình như chúng ta, còn yêu cầu cái gì nữa, chẳng qua là hi vọng bọn nhỏ có thể sống tốt. Mẹ và ba con cũng không có yêu cầu gì với con dâu, con của mình để tâm là được. Nhưng mà, chúng ta

đều nhìn ra, con không để tâm tới Diệp Từ Nam."

"Vậy vì sao mẹ không phản đối?"

Mẹ Diệp nắm tay cô, vừa nhớ lại vừa nói, "Ngược lại mẹ rất muốn phản đối, bọn mẹ đều nhìn ra được sự việc, huống chi là nó? Nhưng mà con đoán đứa con ngốc nghếch của mẹ nói gì không?"

"Nó nói, con không để tâm tới nó, nó để tâm tới con là được. Hai người ở cùng một chỗ, dù sao vẫn có một người phải thiệt thòi. Nó là đàn ông, chịu thiệt chút ít thì sợ cái gì. Ba con cũng khuyên mẹ, con cháu có phúc của con cháu, nói con là đứa trẻ thông minh, một ngày nào đó sẽ hiểu được, mẹ liền chờ và chờ, chờ ngày con hiểu rõ."

Mẹ Diệp đối xử rất tốt với cô, nhưng mà đây là lần đầu tiên mở lòng thẳng thắn vui vẻ trò chuyện với cô, cô biết, lúc này bà không xem là con dâu mình, mà là người phụ nữ.

"May mà, cuối cùng mẹ cũng đợi được ngày này, mẹ nhìn ra được, bây giờ trong lòng con có đứa con ngốc nghếch kia của mẹ. Thế này là mẹ yên tâm rồi."

Túc Kỳ lắc đầu, "Mẹ, con làm sai rất nhiều chuyện, anh ấy, nhất định sẽ không tha thứ cho con."

Mẹ Diệp vỗ vỗ tay cô, "Hai người ở cùng một chỗ dù sao cũng có mâu thuẫn như vậy, chỉ cần trái tim cùng một chỗ, cái gì cũng không chia rẽ được. Đứa nhỏ Từ Nam này, ăn mềm không ăn cứng, con đối xử mềm mỏng với nó một chút, là nó không có biện pháp với con rồi."

"Anh ấy vốn không để ý đến con." Túc Kỳ có chút tủi thân.

"Con đó, chính là da mặt quá mỏng, con nên có da mặt dày khi nói chuyện với nó, con hỏi mười câu cuối cùng nó cũng phải trả lời một câu, tuân tự tiến hành, mẹ xem nó kéo dài được bao lâu!"

Lúc Diệp Từ Nam tỉnh lại liền nhìn thấy Túc Kỳ mở to đôi mắt nhìn anh chăm chú, nhìn thấy anh đã tỉnh lại, vẻ mặt phấn khởi, "Anh đã tỉnh? Đói bụng không? Bác sĩ nói anh chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, em chuẩn bị rất nhiều cháo, anh muốn ăn không?"

Diệp Từ Nam khép tròng mắt, giọng điệu nhạt nhẽo như nước, "Không cần, cảm ơn."

Túc Kỳ hơi mím môi, "Vậy anh uống nước trước đi."

Diệp Từ Nam bỗng nhiên mở miệng, mới mở miệng mà lực sát thương rất lớn, "Trong khoảng thời gian này rất bận, chưa kịp, tôi đã nhờ luật sư tiến hành thủ tục ly hôn, một hai ngày nữa anh ta sẽ tới tìm em, tin rằng rất nhanh là có thể như em mong muốn."

Túc Kỳ đang cầm chén chuẩn bị đổ nước đặt thật mạnh lên bàn, "Em không muốn ly hôn."

Diệp Từ Nam hừ lạnh, mặc dù còn đang mang bệnh, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới sức chiến đấu, "Nếu tôi nhớ không nhầm thì, ly hôn là em nói ra."

Túc Kỳ hiểu hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, chơi xấu tới cuối, "Là em nói ra thì sao, bây giờ em thay đổi chủ ý không được sao?"

Về mặt người bệnh tuần tú lúc này bình tĩnh không gọn sóng, anh kiểm soát rất nhanh, "Vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau tại tòa án."

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Túc Kỳ hạ quyết tâm chơi xỏ lá, "Anh đã đồng ý với ông ngoại, chúng ta sẽ tốt."

"Ly hôn, em và tôi cũng sẽ không có gì không tốt, có lẽ, còn tốt hơn so với bây giờ."

Dường như Diệp Từ Nam nhìn ra tâm tư của cô, cũng bắt đầu cố ý xuyên tạc.

Túc Kỳ xoay người mở hộp giữ nhiệt, "Nhân lúc cháo còn nóng thì ăn đi, một lát nữa nguội mất."

"Nếu em không có ý kiến gì, thì nói yêu cầu của em đi."

Túc Kỳ xoay người nhìn anh, "Anh gấp gấp như vậy sao?"

Diệp Tử Nam nhắm mắt lần nữa, dùng im lặng trả lời cô.

Đúng lúc mặt trời chiều ngã về tây, lqđ0n màu đỏ chiều tà treo ở chân trời, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính vào tận trong phòng bệnh, chiếu trên mặt, trên người Diệp Tử Nam.

Có lẽ gần đây anh mới cắt tóc, cả khuôn mặt càng thêm góc cạnh rõ ràng, gầy yếu và trắng bệch.

Ở tình huống cố gắng xoay chuyển tình thế kia, Đông Sơn tái khởi (đợi thời cơ trở lại), chắc thức đêm không ít.

Nghĩ tới đây bỗng nhiên Túc Kỳ rất đau lòng cũng rất khổ sở.

Đau lòng vì anh vất vả, khổ sở vì đây là toàn bộ do cô mà ra, khổ sở vì trong những ngày đêm đó cô không thể ở bên cạnh anh.

Diệp Tử Nam, rất xin lỗi.

Túc Kỳ hít một hơi thật sâu, đè nén nước mắt, "Anh còn đau hay không?"

Cô im lặng rất lâu, Diệp Tử Nam nghĩ rằng cô đã sớm rời đi, ai ngờ bỗng nhiên lên tiếng.

Túc Kỳ biết anh sẽ không để ý tới cô.

Anh không quan tâm tới cô là bình thường. Đổi lại là cô, cô đã sớm...

Cô sẽ làm sao?

"Là vì Thảm Ngôn Lỗi sao?"

Túc Kỳ còn đang nghiêng đầu trầm tư suy nghĩ, chợt nghe thấy giọng nói của Diệp Tử Nam trầm thấp trong veo mà lạnh lùng.

Cô không kịp phản ứng, phản xạ có điều kiện hỏi lại, "Cái gì?"

"Trước kia không phải vẫn trốn tránh tôi chỉ sợ tránh không kịp, bây giờ lại hỏi han ân cần không phải vì hấn thì là vì cái gì? Em muốn tôi tha cho Thảm thị một con đường?"

Mặc dù anh nhắm mắt, nhưng Túc Kỳ vẫn cảm thấy khí thế bức người của anh, làm cho cô một câu cũng không nói ra được.

Làm sao cô có thể vì người khác đây? Thảm Ngôn Lỗi và cô thì có liên quan gì? Anh liền cho là hành động việc làm của cô đều có động cơ à?

Cô vừa định giải thích, chợt nghe tiếng gõ cửa, sau đó thì thấy Gianh Thánh Trác và Thi Thần đi vào.

Diệp Tử Nam mở mắt nhìn thấy hai người bọn họ, sắc mặt dịu dàng hơn.

Tất cả đều bị Túc Kỳ thu vào mắt, cô chào hỏi với Gianh Thánh Trác, Thi Thần rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Cô đứng ở góc cửa sổ thông gió, hít vài hơi thật sâu không khí lạnh như băng, cô cảm thấy ngực bị một tảng đá đè lên như cũ, cho dù cô cố gắng hít sâu thế nào, cũng không hề xuống được.

Trần Tử Giai nói rất đúng, cô ý vào Diệp Tử Nam nuông chiều, cho rằng cô vừa quay đầu lại là có thể nhìn thấy Diệp Tử Nam, nhiều lần làm ra chuyện khiến trái tim anh tổn thương, chờ cô quay đầu lại, anh đã xoay người rồi đi, nhìn vị trí phía sau trống trải, Bquyyd0n cô muốn quay lại tìm anh, lại phát hiện chướng ngại vật trùng trùng điệp điệp, không đơn giản như cô nghĩ.

Chẳng qua, dù sẽ khó khăn cô cũng không buông tay. Vẫn luôn là anh đuổi theo cô chạy, lần này, thì đổi lại cô đuổi theo anh!

"Ở đây nghĩ ra lý tưởng hào hùng gì vậy hả?" Một giọng nói phía sau vang lên.

Túc Kỳ xoay người lại liền thấy mẹ Diệp, cười gọi một tiếng "Mẹ."

Mẹ Diệp gật đầu tới gần, "Mẹ vừa nhìn qua Tử Nam, bác sĩ nói nó cần nằm viện quan sát vài ngày, con theo mẹ trở về lấy ít đồ dùng quần áo cho nó."

"Được."

Kể từ ngày bọn cô tách ra, Diệp Tử Nam liền về ở nơi trước khi anh kết hôn, từ sau khi kết hôn đây là lần đầu tiên cô đến chỗ này.

Trong nháy mắt mẹ Diệp mở cửa, cô liền thấy được phong cảnh giống như đúc với trong trí nhớ, đơn giản mà có không khí, đúng tác phong trước sau như một của anh.

Mẹ Diệp đứng ở lối vào đôi giày, "Nơi này là năm đó lúc Diệp Tử Nam kiếm được khoản tiền đầu tiên đã tự mua nó."

Túc Kỳ nhìn về phía mẹ Diệp, những thứ này cô cũng không biết. Trong ấn tượng của cô, Diệp Tử Nam vẫn là loại người không lo chuyện tiền bạc, hơn nữa anh đối với tiền bạc vẫn rất lạnh nhạt, trong tiềm thức cô cho rằng toàn bộ của anh đều là đến từ nhà họ Diệp, toà nhà này cũng không ngoại lệ.

Về mặt mẹ Diệp hiểu rõ, "Lúc ấy khi nó muốn theo làm thương nhân, trong nhà không ai ủng hộ nó. Con cũng biết bởi vì thân phận nhà họ Diệp, có một số việc cần kiêng dè. Thời gian đó cha nó ở trên chính đàn (làm chính trị) đúng lúc phong sinh thủy khởi, quan hệ giữa quan nhân (người làm quan) và thương nhân (người buôn bán) cực kỳ nhạy cảm, lại càng không ủng hộ nó.

Thời gian đó một phần tiền cũng không cho nó, hơn nữa phải lo một ít thủ tục, cha nó lại đặc biệt dặn dò cấp dưới nghiêm khắc kiểm định, cùng một tài liệu người khác có thể thông qua, nhưng tài liệu nó nộp lên trên lúc nào cũng lần lượt bị trả lại. Mẹ cũng biết rõ, cha nó cũng vì bảo hộ nó, sợ cấp dưới nhìn thấy nó họ Diệp nên đặc biệt sắp xếp, sợ nó phạm sai lầm. Những thứ này trong lòng nó cũng hiểu rõ, cho nên chưa từng có một câu oán trách nào. Mỗi bước đi của nó đều bị người khác gây khó khăn.

Cả ngày nó bận rộn đến tối đen, thỉnh thoảng về nhà cũng chưa từng nói qua cái gì. Có một lần mẹ đi xem nó, nó ở trong tầng hầm, mỗi ngày chỉ ăn duy nhất là mỳ ăn liền, nhìn thấy đồ ăn mẹ đưa tới, vui mừng như đứa trẻ. Nó là cục thịt trên người mẹ rớt xuống, diễm danna B quy y dOn mẹ thấy như vậy có thể không đau lòng sao được? Mẹ khuyên nó nghe lời cha đi, nó lại cứ bướng bỉnh đến cùng, về sau Hoa Vinh rốt cuộc vùng lên, hơn nữa càng làm càng lớn. Cha nó cũng không nói gì nữa.

Kiểm được khoản tiền đầu tiên nó liền mua chỗ này, lại còn đặc biệt dẫn mẹ đến xem, ở một thời gian ngắn..."

Câu nói kế tiếp Túc Kỳ đã nghe không được nữa rồi.

Việc này thật sự cô không biết. Cô vẫn cho rằng Diệp Tử Nam đi tới ngày hôm nay, ít nhiều gì cũng dựa vào nhà trong nhà, không nghĩ tới, anh thật sự dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Lòng cô giống như bị người cầm đao cùn đâm từng nhát từng nhát, cắt thành từng khối từng khối, đau đến nghẹt thở.

Cô cảm thấy bản thân thật sự đáng chết!

Hoa Vinh và cô, anh chọn bên nào?

Hoa Vinh như là đứa trẻ một tay anh nuôi lớn, dốc tất cả tâm huyết vào, thì vì một câu nói của cô mà buông tha, cô còn vương mắc cái gì nữa?

Không biết lúc nào thì mẹ Diệp dừng lại, nhìn cô, "Làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế?"

Túc Kỳ gắng gượng cười cười, "Không có việc gì, mẹ. Chúng ta đi thu dọn đồ đạc thôi."

Mẹ Diệp gật gật đầu, đi vào phòng ngủ.

Túc Kỳ đi theo phía sau, lúc đi qua thư phòng, bên trong bay ra một tờ giấy, cô cúi người nhặt lên.

Cửa sổ thư phòng mở ra, có thể là bên ngoài nổi gió, tiếp theo một tờ lại một tờ từ trên bàn rơi xuống, cô lần lượt nhặt từng tờ lên, sau đó đi tới trước bàn học, nhặt tám sáu cùng lên, nhân tiện nhìn nhìn chữ trên đó, nhìn thấy chữ đầu tiên, cả người cô liền cứng lại rồi, ngoại trừ kinh hoàng vẫn là kinh hoàng.

Diệp Tử Nam có một đam mê.

Lúc phiên lòng ngoại trừ đứng trước cửa sổ yên lặng hút thuốc, thì là nhốt mình trong thư phòng viết chữ bằng bút lông một tờ lại một tờ (tờ giấy).

Anh từng nói với cô, luyện chữ có thể tĩnh tâm.

Trên tờ thứ nhất:

Núi xanh đã vỡ, chim én không về.

Tờ thứ hai:

Nếu không phải tình cảm thâm sâu khó tự kiềm chế, sao có thể ruột mềm trăm chuyển lạnh vô sương (nguyên văn).

Mấy tờ còn lại đều lặp lại những câu này, một đoàn chữ với nét cứng cáp. Trên mặt đất còn một tờ bị vo tròn thành một cục, Túc Kỳ nhặt lên mở ra, phía trên là một vết bẩn, hình như là viết gì đó, lại bị bút lông vội vàng xóa đi, từ chỗ còn sót lại, Túc Kỳ biết, những chỗ bị che đi đều viết tên cô, viết đầy ra một tờ giấy.

Núi xanh đã vỡ, chim én không về.

Túc Kỳ không biết tâm tình trong lòng Diệp Tử Nam như thế nào khi viết ra câu này, nhưng mà từ những chữ này cô có thể thấy được tuyệt vọng và thê lương.

Núi xanh đã mất, chim chóc cũng sẽ không trở về chỗ đã từng sống, thì ra đã không còn, cho dù một người có cố gắng giữ chặt như thế nào, cuối cùng

là cánh còn người mất.

Diệp Từ Nam, vậy anh định buông tha sao? Quyết định buông tha em sao? Quyết định buông tha tình cảm của chúng ta sao?

Nếu không phải tình cảm thâm sâu khó tự kiềm chế, sao có thể ruột mềm trăm chuyển lạnh vô sương.

Cho nên, anh mới lạnh lùng như thế với em sao?

Túc Kỳ nghe thấy mẹ Diệp trong phòng ngủ kêu cô, cô cầm tờ giấy trong gấp gấp tay nhét vào trong túi, vội vàng chạy qua phòng ngủ, nhưng trong lòng bình tĩnh không được.

Trước khi đi, Túc Kỳ lúc lơ đãng đứng chỗ cổng vòm thì thấy khay cổ tay áo quen thuộc, cô nhận lúc mẹ Diệp không chú ý, lặng lẽ cầm vào lòng bàn tay. Mặc dù cô không biết đây có phải là chiếc bị mất kia, hay là chiếc còn lại.

Lúc Túc Kỳ và mẹ Diệp trở lại bệnh viện, hộ lý nói Diệp Từ Nam ăn cháo rồi ngủ thiếp đi. Mẹ Diệp liền kêu Túc Kỳ trở về nghỉ ngơi.

Túc Kỳ nhớ lại anh vẫn còn phải ở lại bệnh viện mấy ngày, cũng không gấp gấp vào lúc này, cô nghỉ ngơi thật khỏe, mới có thể chăm sóc tốt cho anh được, liền trở về nghỉ ngơi.

Tinh thần ngán ngờ cô về đến trước cửa nhà, vừa định lấy chìa khóa mở cửa, liền thấy Thẩm Ngôn Lỗi.

Anh ta vẫn quang vinh chói lọi như cũ.

Bây giờ Túc Kỳ đối với người đàn ông này một chút cảm giác cũng không có, chỉ nhìn anh ta một cái liền đi qua anh ta để mở cửa. Với chuyện anh ta biết cô ở đây, cô không hề giật mình.

Thẩm Ngôn Lỗi theo sau lưng cô, cũng không nói gì.

Lúc Túc Kỳ chuẩn bị đóng cửa, anh ta chợt đưa tay ngăn lại, "Không mời anh vào ngồi một chút sao?"

Túc Kỳ nhàn nhạt nhìn anh ta, Thẩm Ngôn Lỗi bình tĩnh đối mặt với cô.

Vài giây sau, Túc Kỳ buông tay, xoay người vào phòng, Thẩm Ngôn Lỗi theo sau đi vào cửa.

"Em thật sự đã gả cho người đàn ông tốt." Thẩm Ngôn Lỗi sau khi ngồi xuống ghế sofa, đi thẳng vào vấn đề.

Túc Kỳ biết anh ta có ý gì, nhàn nhạt đáp lại, "Anh cũng không kém."

"Anh thật sự bá phúc, anh ta vượt qua đòi lại mảnh đất kia, lại còn khiến cho anh thua trắng tay, đúng là bản sắc thương nhân."

Túc Kỳ không biết bản thân bây giờ làm sao ấy, nghe thấy người khác nói Diệp Từ Nam không tốt, trong lòng liền tức giận, giọng điệu cứng rắn, "Anh vốn không có lòng tốt gì cả, anh không đi trêu chọc anh ấy, sao anh ấy có thể chọc giận anh."

Túc Kỳ phát hiện ngoại trừ đối mặt với Diệp Từ Nam, ở trước mặt người khác tài ăn nói của cô thật sự rất phi thường rất tốt.

Dường như Thẩm Ngôn Lỗi rất không hài lòng với câu trả lời của cô, "Tiểu Kỳ, có một số việc em không hiểu. D~D!L~Q!Đ Trên thương trường, ai cũng có thể là bạn bè, ai cũng có thể là kẻ địch, cũng là vì lợi ích cả mà thôi."

"Chuyện trên thương trường tôi không hiểu, tôi chỉ biết một điểm, anh lợi dụng tôi." Túc Kỳ nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn Lỗi, con mắt cũng không thêm nháy.

Ánh mắt Thẩm Ngôn Lỗi lóe lên, Túc Kỳ mở miệng không lưu tình, "Mẹ của anh tới tìm tôi anh cũng biết, là anh ngầm đồng ý, anh hiểu rất rõ, nếu không phải tôi, Diệp Từ Nam sẽ không nhường mảnh đất kia."

Giọng cô vững vàng mà kiên định, "Kết cục hôm nay của anh là anh nên nhận được, ngay từ đầu anh không nên có suy nghĩ động vào Hoa Vinh, lại càng không nên lợi dụng tôi quấy nhiễu Diệp Từ Nam, anh lại còn phụ lòng phụ tình cảm của Thi Nhã Tĩnh, anh, sống, xứng đáng."

Thẩm Ngôn Lỗi đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt giận giữ, "Sao em có thể nói anh như vậy, anh làm thế đều là vì em!"

Túc Kỳ cảm thấy rất buồn cười, cô cười lạnh, "Vi tôi? Thẩm Ngôn Lỗi, thật sự là vì tôi sao? Anh tự hỏi anh một chút đi, rốt cuộc là anh vì tôi hay vì chính anh? Tôi thật sự nghi ngờ anh đến cùng là có yêu ai được không?"

Nếu thật sự yêu một người, anh sẽ không muốn cô ấy phải chịu chút xúi nào tổn thương và tủi thân, càng không cần nói đến lợi dụng.

Những thứ này đều là Diệp Từ Nam dạy cô.

Anh dùng tâm mình, chịu đựng cô một lần lại một lần dùng dao đâm vào lòng anh đau buốt để dạy cô.

Về mặt Thẩm Ngôn Lỗi kinh sợ nhìn cô, vừa rồi cô cười lạnh, ánh mắt, bây giờ khí thế bức người, dường như đều mang bóng dáng người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Túc Kỳ thờ ơ nhìn Thẩm Ngôn Lỗi hoang mang chạy trốn chết.

Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được cô và Thẩm Ngôn Lỗi lại có một ngày như vậy, 13quyyd0n thiếu niên dịu dàng mặc sơ mi trắng quần bò xanh trong trí nhớ, đã chết rồi.

Là vì Thẩm Ngôn Lỗi sao?

Trước kia không phải vẫn trốn tránh tôi chỉ sợ tránh không kịp, bây giờ lại hỏi han ân cần không phải vì hắn thì là vì cái gì? Em muốn tôi tha cho Thẩm thị một con đường?

Túc Kỳ nằm trên giường trần trọc, trong đầu hỗn loạn, và lời nói của Diệp Tử Nam vẫn quanh quẩn bên tai rất rõ ràng.

Sao anh có thể nghĩ như vậy chứ? Sao anh có thể hiểu lầm cô như thế?

Cô làm sao cũng không nghĩ ra, sau đó chợt nhớ đến cái gì, từ trên giường ngồi dậy, chân không chạy đến phòng khách, lục trong túi lấy ra chiếc khay tay áo ban ngày tiện tay lấy ở chỗ Diệp Tử Nam, cô cầm chiếc khay tay áo nằm tiếp lên giường, mấy tia sáng xuyên qua bức màn chiếu vào trên khay tay áo, lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng mà chói mắt, giống như ánh mắt của anh.

Thâm sâu sắc sảo, nhìn rất đẹp mắt.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô dường như yên ổn lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Túc Kỳ cảm thấy hình như mình vừa mới ngủ đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mà đặc điểm tiếng đập cửa này chỉ có thể đến từ một người.

Cô rất không tình nguyện đứng lên đi mở cửa, cũng không thèm nhìn tới người vừa đến, sau đó ngã vào ghế sofa ôm gối tiếp tục ngủ.

Trần Tư Giai mang đồ ăn sáng đặt lên bàn trà, "Người đàn ông của cậu thế nào rồi?"

Túc Kỳ miễn cưỡng giữ vững tinh thần trả lời, "Không có vấn đề gì lớn, bác sĩ nói chăm sóc tốt là được rồi."

Cô chiếm hết hơn nửa ghế sofa, Trần Tư Giai đành phải ngồi lên ghế sofa đơn bên cạnh, "Anh ấy cũng đã bị như vậy, sao cậu còn có thể ngủ được chứ?"

Túc Kỳ kêu gào một tiếng, "Chị gái à, tôi qua tởm mất ngủ, vừa mới ngủ không được bao lâu thì cậu đã tới rồi!"

Vừa nói vừa liếc Trần Tư Giai, làm như Trần Tư Giai tội nặng tày trời ấy.

Ánh mắt oán giận của Túc Kỳ không làm ảnh hưởng gì tới Trần Tư Giai, trái lại cô càng cảm thấy có hứng thú với việc khác, "Mất ngủ? Cậu mà cũng có lúc mất ngủ? Không phải cậu từ trước đến nay ngủ không tỉnh à?"

Túc Kỳ cau mày xoắn xuýt hồi lâu, vẫn là nói cho Trần Tư Giai nguyên nhân mất ngủ.

Trần Tư Giai nghiêng đầu nhìn cô rất lâu, "Có thể do bình thường cậu lạnh nhạt với anh ấy, mỗi lần lúc có việc yêu cầu anh, thì lại rất ân cần, mới có thể làm cho anh ấy nảy sinh suy nghĩ này?"

Túc Kỳ vốn định nói khi nào thì cô hồ hững với anh, cho tới bây giờ đều là anh âm tình bất định âm dương quái khí, nhưng lúc nghe thấy câu sau, chợt cảm thấy sự thật giống như đúng theo lời Trần Tư Giai nói.

Trong lúc này cô cảm thấy cực kỳ thất bại.

Trần Tư Giai không chút nào ý thức được cô đã thành công đã kích tới Túc Kỳ, tiện tay lấy một quyển tạp chí trên bàn lật lật, lật được vài tờ bỗng nhiên giơ lên trước mặt Túc Kỳ, "Nhìn nè, ai vậy?"

Túc Kỳ nhìn thoáng qua liền cau mày nghiêng đầu sang một bên, đẩy cô ra, bức bối không chịu nổi, "Tránh ra!"

Trần Tư Giai rút tay về, đặt trước mặt mình, vừa nhìn vừa khoa trương thỏn thức, "Cô gái này, không chỉ có tài, dáng người cũng đẹp, nhìn này trang

điểm rất xinh đẹp, chắc chắn....Nghe nói khi muốn mở buổi hòa nhạc, ngay lúc đầu vé đã được tranh nhau mua hết sạch...."

Túc Kỳ liếc cô ấy một cái, "Trần Tư Giai, cậu là cố tình."

Trần Tư Giai trực tiếp nghênh đón kẻ địch, không sợ hãi chút nào ánh mắt cô liếc tới, "Loại chuyện ghen tị này, che giấu tốt cũng không có nghĩa là không có. Cậu có thể hoàn toàn thoải mái thừa nhận, trước mặt tớ chứ bởi cô ta làm đau cô ta, tớ sẽ không cười cậu, nếu cậu còn muốn tới cửa để đánh bẹp dí cô ta một trận, tớ cũng sẽ tháp tùng tới cùng."

Túc Kỳ không chịu, "Chuyện không phẩm chất như vậy tớ mới sẽ không làm, còn nữa, tớ vì sao phải ghen tị với cô ta? Bộ dạng cô ta đẹp hơn tớ sao? Trẻ tuổi hơn so với tớ sao?"

Trần Tư Giai rất kinh ngạc với tự tin của cô, cô ý giấu lên nỗi đau của cô, "Cô ta và Diệp Tử Nam đã từng lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa bây giờ đang có chiều hướng gương vỡ lại lành."

Túc Kỳ ném chiếc gối trong lòng qua, "Chiều hướng cái đầu cậu, đó là đã từng, người nào không có chút quá khứ hả? Vợ Diệp Tử Nam bây giờ là tớ! Bọn tớ còn chưa ly hôn nhé! Cũng không có khả năng ly hôn!"

Trần Tư Giai chuẩn xác không sai lầm bắt được gối ôm phi qua, trong lòng cười thầm, không có người kích động cô ấy, cô ấy cũng chẳng biết tiến lên.

"Thật sao? Cậu liên tục tự tin như vậy?"

Túc Kỳ gỡ rối tóc, dường như Diệp Tử Nam chưa từng tỏ vẻ rõ ràng ý tứ này với cô, hình như cho tới bây giờ bọn cô không bình tĩnh hòa nhã nói về Đường Nhiễm Băng.

Lúc Túc Kỳ ôm hộp giữ nhiệt bước vào phòng bệnh, Diệp Tử Nam đang ăn điểm tâm, trên bàn bên cạnh đặt một hộp giữ nhiệt xa lạ, trong không khí mùi hương gạo ngọt ngọt quanh quẩn.

Cô tưởng mẹ Diệp mang đến, "Mẹ đã tới sao?"

Diệp Tử Nam ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại yên lặng rũ mắt xuống, tiếp tục ăn cháo trong chén.

Túc Kỳ vừa định đến gần, phía sau lại truyền đến tiếng mở cửa, đồng thời kèm theo một giọng nữ dễ nghe, Túc Kỳ cứng đờ.

"Tử Nam, em không mượn được dao gọt trái cây..."

Trong giọng nói mang theo xin lỗi và ý tứ làm nũng nhàn nhạt, nghe vào tai Túc rất không thoải mái, cả trong lòng cũng giống nhét đầy cỏ dại, đâm đâm, ngứa ngứa, còn có chút đau.

Diệp Tử Nam ngẩng đầu nhìn qua, coi như không có cô, nói với người sau lưng cô, "Không mượn được thì thôi, anh cũng không muốn ăn."

Đường Nhiễm Băng bước càng ngày càng gần, Túc Kỳ hít một hơi thật sâu, quay đầu mỉm cười, "Đường tiểu thư."

Đường Nhiễm Băng mỉm cười khéo léo, "Túc tiểu thư."

Không biết là cô ta vô tình hay cố ý, không gọi là "Diệp phu nhân."

Đường Nhiễm Băng chỉ chào hỏi với cô một tiếng liền đi tới giường bệnh, cầm áo khoác và túi xách trên ghế sofa, "Lát nữa em còn có việc cần thông báo, đi trước nhé. Hộp giữ nhiệt trước cứ để ở chỗ của anh, nhớ ăn hết cháo đó..., em nấu từ sáng sớm."

Diệp Tử Nam nhàn nhạt cười, "Được."

Nói xong Đường Nhiễm Băng cũng không ở lại lâu, đeo mắt kính, nhìn không chớp mắt đi qua bên người Túc Kỳ.

Túc Kỳ cầm hộp giữ nhiệt ngón tay dần dần nắm chặt, dường như đôi tay kia là nắm vào lòng cô, nhéo đau tận đáy lòng. Cuối cùng cô vẫn cười đến gần, mang hộp giữ nhiệt đặt trên bàn, đưa lưng về phía Diệp Tử Nam, "Em mang điểm tâm cho anh."

Sau lưng người kia vẫn lạnh băng như cũ trả lời, "Không cần, tôi đã ăn rồi, cảm ơn."

Đã sớm dự đoán được tình huống này, Túc Kỳ nhìn hai hộp giữ nhiệt trên bàn, mặc dù bàn đủ rộng, cùng chứa hai hộp không chút chật chội, nhưng mà sao cô cứ cảm thấy khó chịu.

Ăn xong điểm tâm, Diệp Tử Nam bắt đầu xem văn kiện, vẻ mặt đặc biệt chuyên tâm, Túc Kỳ yên lặng ngồi một bên xem báo.

Rất lâu sau, giọng nói Diệp Tử Nam vang lên, "Em không cần ngồi lý ở đây, đi làm việc của em đi."

Túc Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt anh cũng không rời khỏi văn kiện trong tay, giống như chỉ là giả vờ khách khí.

Túc Kỳ lắc đầu, mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng cố gắng làm cho giọng nói nghe qua vui vẻ, "Không cần đâu, em không có việc gì, liền ở đây."

cùng anh."

Diệp Từ Nam mặt không di chuyển, dường như trong giọng nói kèm theo không kiên nhẫn hiếm thấy, "Tùy em."

Túc Kỳ chợt cảm thấy đọc báo cũng không có chút hứng thú nào nữa, cô lại ngẩng đầu nhìn người ngồi trên giường bệnh kia.

Mặc dù còn đang bệnh, nhưng toàn thân mặc đồ bệnh nhân bình thường lại làm cho anh có hương vị khác, so với ngày thường, có thêm chút ảm áp và phong cách yếu đuối, mặc dù nhìn qua cả người cứng rắn lạnh như băng, nhưng lại làm cô nảy sinh vài tia đau lòng.

Túc Kỳ phát hiện Diệp Từ Nam nhìn một tờ văn kiện rất lâu cũng không lật sang trang, khóe miệng cô dần dần nhếch lên, mà lúc này cuối cùng Diệp Từ Nam cũng nhìn qua.

Trong lòng Túc Kỳ cười hải lòng, em cũng không tin anh có thể coi như em không tồn tại!

Túc Kỳ dừng cảm đối diện với anh, trong ánh mắt có thêm một tia khiêu khích, ai ngờ ánh mắt Diệp Từ Nam lấp lánh mấy cái, cực kỳ mất tự nhiên chuyển tầm mắt sang nơi khác, cuối cùng lại rơi vào văn kiện trên tay.

Trong lòng Túc Kỳ cảm giác thành tựu tràn đầy, nhiều năm như vậy, loại "Mất to trừng mắt nhỏ" không nói gì trong khi chiến tranh lạnh, cô chính là lần đầu tiên toàn thắng Diệp Từ Nam, mà còn thắng lợi đẹp mắt như vậy.

"Buổi trưa muốn ăn gì?"

"Tùy ý."

"Tùy ý? Vậy cứ tiếp tục ăn cháo là được, dù sao cũng còn nhiều như vậy, có người cực khổ nấu từ sáng sớm cơ mà."

Diệp Từ Nam hơi nhíu mày không thể nhìn ra, lập tức trở lại yên tĩnh, nhưng vẫn bị Túc Kỳ phát hiện.

Ngày hôm qua ăn cháo cả ngày, vốn trong miệng không có mùi vị gì, hôm nay mà ăn thêm một ngày nữa, dám chắc anh sẽ phun ra.

Túc Kỳ híp mắt cười lộ lên, cũng không phải là cô hành hạ Diệp Từ Nam, chẳng qua là bác sĩ dặn dò anh phải ăn đồ loãng một chút, kiêng đồ chua cay nhiều dầu mỡ và thuốc lá rượu chè, cô là vì muốn tốt cho anh.

Cô thừa nhận, trong đó có không ít nguyên nhân không thể cho ai biết được.

Ăn cơm trưa, Túc kỳ rửa bát xong, đứng trước giường lắc lắc Diệp Từ Nam đang chuẩn bị ngủ trưa, "Anh vừa ăn cơm xong, đừng ngủ liền, sẽ không tiêu. Hôm nay mặt trời tốt như vậy, ra ngoài một lát đi."

Diệp Từ Nam cũng không nhìn cô, nghiêng đầu qua bên kia, nhắm mắt, dường như đã ngủ thiếp đi.

Túc Kỳ đi qua bên kia, "Vườn hoa dưới lầu thiết kế rất khác biệt, chúng ta đi xem đi."

Diệp Từ Nam lại quay đầu trở về.

Túc Kỳ cũng đi theo về chỗ lúc này, tiếp tục đọc, "Thật mà, còn có rất nhiều bạn nhỏ đang ở đó chơi đùa, rất đáng yêu, chúng ta đi xem đi. Đi mà đi mà?"

Một người cố gắng né tránh, một người đuổi theo bám riết không tha, hai người không ngừng lặp lại động tác, rõ ràng đều là người trưởng thành rồi, hành động lại ngây thơ như đứa trẻ, mà hai người lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Sau vài lần như thế, Diệp Từ Nam thở ra một hơi thật sâu, mở to mắt nhìn Túc Kỳ, trong ánh mắt có đè nén chút tức giận mỏng manh, "Em có yên không hả?"

Về mặt Túc Kỳ không rõ ràng, diennannleequydydn "Em cũng vì muốn tốt cho anh, anh có biết, người phụ nữ đến tuổi này, nhất định sẽ dong dài, mỗi người đàn bà đều như vậy, trừ phi anh không thích phụ nữ."

Diệp Từ Nam cảm thấy Túc Kỳ bắt đầu giờ trò xấu xa thì không ai có thể địch lại được, trước kia sao anh lại không phát hiện ra.

"Nhưng mà tôi cho rằng em còn chưa tới cái tuổi theo như lời em nói."

Túc Kỳ nói lại lời lúc này, "Không khí bên ngoài thật sự rất tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi."

Diệp Từ Nam vừa bực bội vừa không còn cách nào, một tay xốc chăn ngồi dậy, cầm áo khoác bên cạnh, rồi đi ra ngoài.

Về mặt Túc Kỳ cười xấu xa theo phía sau.

Diệp Từ Nam khoác áo khoác đi phía trước, sắc mặt khó chịu, Túc Kỳ cười hề hề theo phía sau, trong lòng vui vẻ.

Sau khi chậm rãi dạo quanh vườn hoa, Diệp Từ Nam như vừa hoàn thành nhiệm vụ quay về phòng bệnh, vừa lúc gặp ý tá tới chuyến nước biển.

Truyền dịch xong, Túc Kỳ rót chén nước đưa cho anh, "Uống thuốc đi, uống xong rồi ngủ một lát."

Lần này Diệp Từ Nam không ý kiến gì, uống thuốc xong nằm xuống chẳng bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Khoảng thời gian thực sự là anh mệt mỏi muốn chết, thiếu giấc ngủ đầy đủ trọn vẹn, bây giờ dính gối là ngủ ngay lập tức.

Không biết ngủ bao lâu, cảm giác lạnh lẽo vô cảm trong trí nhớ cũng không xuất hiện, anh mở mắt, kim tiêm không biết đã rút ra từ lúc nào. Dưới cánh tay anh chèn một cái ly thủy tinh, cái ly được bọc bên ngoài bằng một lớp vải bông hơi mỏng, nước nóng trong chén xuyên qua vách chén và vải bông thấm vào lòng bàn tay anh.

Trên mu bàn tay che phủ bởi tay cô, một cánh tay kia đè vào bông băng đang che trên lỗ kim, có thể là rút kim giúp anh cảm máu, cũng không thu về. Đường như là vì rất cố gắng giúp anh ủ ấm tay trên diện tích lớn, còn cố ý tránh đi lỗ kim, nên tư thế hai tay có chút kỳ quái.

Cô nằm sấp bên giường cũng ngủ thiếp đi.

Anh nhớ rõ khi còn bé bị ốm phải truyền dịch, mẹ Diệp cũng chèn dưới tay anh túi nước ấm, trong lòng bàn tay là ấm, nhưng xung quanh mu bàn tay lại lạnh lẽo, loại cảm giác hai tầng lửa và băng càng khó chịu, mà anh cũng xấu hổ khi mẹ Diệp giúp anh ủ ấm tay, cho nên mỗi lần anh đều dứt khoát không cần, thà rằng bị lạnh.

Tay cô cũng không phải quá ấm, thậm chí nhiệt độ còn thấp hơn so với anh, thật không biết là ai giúp ai ủ ấm tay nữa.

Nhiệt độ cơ thể của cô bao giờ cũng rất thấp.

Vừa đến mùa đông lúc nào cũng rất sợ lạnh, bình thường tay chân đã lạnh, vừa vào mùa đông, lông đã sớm bị dựng đứng lên.

Mặc dù như thế, mỗi lúc trời tối đi ngủ vẫn muốn anh ủ ấm tay chân cho cô, ddl3quyđ0n cả người hận không thể dán vào trên người anh.

Hai tay hai chân cô giống y con bạch tuộc gắt gao ru rú trong lòng anh, lại còn thoải mái than thở, "Thật là ấm áp."

Không biết có phải trùng hợp không, Túc Kỳ mơ mơ màng màng ni non một tiếng, "Thật là ấm áp."

Trái tim Diệp Từ Nam bỗng nhiên đập mạnh, trái tim trong lồng ngực trái giống như không thể khống chế, đập làm anh khó chịu.

Buổi tối Diệp Từ Nam lại bị ép ăn một bữa cháo hoa, sắc mặt của anh khó coi giống như là tùy lúc đều có khả năng cảm chén úp lên đầu Túc Kỳ.

Hơn chín giờ, Túc Kỳ chợt rút văn kiện trong tay Diệp Từ Nam, tiện thể ném qua một bên, "Đừng xem nữa, cũng đã xem cả đêm, nên nghỉ ngơi thôi."

Diệp Từ Nam nhìn tay phải đột nhiên trống không, rất lâu không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Diệp Từ Nam nằm viện không mấy ngày, nghe nói trong văn phòng văn kiện cần anh xem qua ký tên đã chất thành núi, cho dù mỗi ngày Tô Dương đều đi đi lại lại bệnh viện rất nhiều lần, nhưng rất nhiều hạng mục cần anh ra quyết định cuối cùng, mặc dù sức khỏe chưa tốt lắm, nhưng không thể không ra viện được.

Túc Kỳ đứng trước cửa bệnh viện nhìn xe Diệp Từ Nam đi mất, về mặt cô đơn.

Mẹ Diệp vỗ vỗ tay cô, nói lời sâu xa, "Còn nhiều thời gian."

Túc Kỳ quay đầu nhìn mẹ Diệp, rũ mắt xuống, qua mấy giây, lại ngẩng đầu lên cười, cong cong khóe miệng, giọng nói cũng nhẹ nhàng giống như chưa phát sinh chuyện gì, "Con hiểu, mẹ."

Hoa Vinh càng nổi bật hơn lúc trước, Diệp Từ Nam cũng bận rộn không thấy bóng dáng.

Túc Kỳ cố lấy dũng khí gọi cho điện thoại cho anh mấy lần, bên anh lúc nào cũng truyền đến tiếng lật giấy không ngừng, rõ ràng anh cũng lơ đãng, sau vài lần, dũng khí và tự tin của Túc Kỳ xuống dốc không phanh.

Một lần cuối cùng, bên này Túc Kỳ nói gần 10 phút, theo như trong trường nói vui khi nhiều chuyện, di~en Da!n L1e Quy D0n là nói đến miệng đắng lưỡi khô, mà Diệp Từ Nam chỉ trả lời ngoại trừ một tiếng "Ừm", thì không có gì khác.

Dường như đáy lòng không muốn nghe cô nói chuyện, nhưng lại ngại không tiện nói ra, giọng điệu qua quýt này làm cho người ta nhận thấy rất rõ ràng, nhưng lại nắm không được dấu vết, khiến cho cô muốn hỏi tội cũng không có biện pháp.

Trong lúc cô quyết định kết thúc cuộc trò chuyện này, Diệp Từ Nam chợt gọi cô, trong lòng Túc Kỳ dâng lên một chút hi vọng có bình minh.

"Bản thảo giấy thỏa thuận ly hôn tôi đã xem qua, có mấy chỗ cần sửa lại, sửa xong rồi luật sư sẽ mang cho em xem."

Túc Kỳ có cảm giác bản thân bị đùa giỡn, mà giọng điệu Diệp Từ Nam lại như quan chức đứng đắn nhất trên đời, làm cho cô có lửa không phát ra được, chỉ có thể hét lớn với điện thoại, "Diệp Từ Nam! Anh đi chết đi!"

Diệp Từ Nam không tức giận chút nào, nhàn nhạt trả lời, "Được."

Túc Kỳ lập tức ném điện thoại, thở hổn hển đang muốn tìm nơi trú ẩn, ngẩng đầu liền nhìn thấy Trần Tư Giai đứng ở cửa nhìn cô rất có thâm ý.

Túc Kỳ cố gắng khôi phục hô hấp, "Cậu trở về lúc nào, tớ nghĩ rằng văn phòng không có ai."

"Ngay lúc cậu kêu Diệp Từ Nam đi chết đi."

Túc Kỳ phát điên, bực bội bùng ly trà trên bàn uống một mạch.

Về mặt Trần Tư Giai cười xấu xa đi tới kề vai cô, "Lại bị Diệp Từ Nam lạnh nhạt bạo quyền đến nỗi sinh ra nội thương? Muốn tớ tiếp cho cậu ít máu, cho cậu bắt đầu phục hồi lại tình trạng sung mãn nhé?"

Túc Kỳ thuận thế dựa vào người cô, "Người đàn ông này cứng mềm gì cũng không ăn, làm thế nào đây? Bây giờ anh ấy nhìn tớ còn lạnh lùng hơn so với người xa lạ, nói chuyện với tớ lại càng tích chữ như vàng, giọng điệu như quan chức chính phủ trong buổi khánh thành nói trước đám nhà báo."

Trong lòng Trần Tư Giai cười thâm, nếu thật sự anh ấy không muốn cậu nhìn thấy, cậu còn có thể thấy anh ấy sao? Nếu anh ấy không để ý đến cậu, cậu còn có thể gọi điện thoại được sao?

Cô chợt nhớ tới gì đó, "Đúng rồi, vừa nãy tớ gặp hiệu trưởng, ông ấy kêu cậu xuống văn phòng."

Túc Kỳ kinh ngạc, "Bảo tớ đi văn phòng ông ấy sao? Gần đây tớ có làm gì đâu?"

"Có thể là việc khác, lúc tớ gặp ông ấy ông ấy vẫn vui tươi hơn hờ."

Túc Kỳ bĩu môi, nếu cô không biết rõ hiệu trưởng có lẽ còn có thể thờ ơ, bây giờ, ông càng cười cô càng cảm thấy sợ hãi.

Lo lắng gõ cửa phòng hiệu trưởng, Túc Kỳ liền thấy hiệu trưởng đang trò chuyện khí thế ngất trời với người ngồi trên sofa.

Hiệu trưởng thấy cô đến, liền đứng dậy, Giang Thánh Trác cũng đứng lên, nhìn cô cười đến mức giống như con hồ ly.

"Cô giáo Túc đến đây nào."

Túc Kỳ tới gần, vẻ mặt khiêm tốn cung kính, "Hiệu trưởng thầy tìm tôi à?"

"À..., là như vậy, trường học chúng ta vừa xây một tòa nhà làm thí nghiệm em biết chứ? Là tổng giám đốc Giang đầu tư, bây giờ xây xong, tôi đặc biệt mời cậu ấy đến xem. d!d!!Quý Đ0^n Vừa lúc tổng giám đốc Giang nói quen biết cô, cô đưa tổng giám đốc Giang đi xem nhé, nhân tiện nhìn trường học chúng ta luôn."

Túc Kỳ không dám trùng Giang Thánh Trác trước mặt người khác, nhưng cúi thấp nửa đầu trong lòng mắng anh trăm ngàn lần.

Vừa ra khỏi phòng hiệu trưởng, Túc Kỳ liền chỉ vào một tòa nhà lầu ở nơi xa, vẻ mặt qua quýt nói với Giang Thánh Trác, "Này, có thấy không, chính là cái đó, anh nhìn đi."

Giang Thánh Trác cười, "Em liên tính như vậy báo cáo kết quả công tác hả?"

Túc Kỳ cũng hiểu được như vậy là không hay lắm, Giang Thánh Trác vẫn rất tốt với cô, cho dù tâm tình cô buồn bực cũng không nên gấp lửa bỏ lên người anh, "Được rồi, em dẫn anh đi."

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Túc Kỳ lại không bỏ qua cho anh, "Anh ăn no rồi việc hả? Không có việc gì đầu tư tiền xây nhà lầu làm gì!"

Về mặt Giang Thánh Trác đồng ý, giọng điệu có chút kỳ quái, "Còn không phải là ăn no rồi việc à?"

Túc Kỳ ý thức được gì đó, dừng bước, xoay người nhìn anh, "Có ý gì?"

Về mặt Giang Thánh Trác là lạ, "Không có ý gì cả."

"Không phải anh xây?"

Hai tay Giang Thánh Trác ôm trước ngực, "Em cảm thấy thế nào?"

Túc Kỳ vốn là kim nén lửa giận, bây giờ lại càng giận hơn, "Không nói thẳng ra được hay sao?! Luôn nói tới nói lui như vậy để cho em đoán thú vị lắm à!"

Giang Thánh Trác thấy cô giận thật sự, mới thu hồi về mặt đùa bỡn, "Đại khái là ba tháng trước, người nào đó thế nào cũng yêu cầu anh xây tòa nhà thí nghiệm ở chỗ này của bọn em, lại nói ra rất nhiều yêu cầu, lúc ấy anh rất ngạc nhiên, hỏi cậu ấy hỏi lâu, cậu ấy mới cho biết, là em nói, tòa nhà thí nghiệm ngày trước vừa lâu đời vừa cũ kỹ, mùa đông nhiệt độ rất lạnh, còn có đèn đều là đèn hóng, buổi tối làm thí nghiệm u ám rất đáng sợ. Anh hỏi cậu ấy sao không tự mình xây đi. Cậu ấy nói đang chiến tranh lạnh với em không muốn để cho em biết."

Túc Kỳ sững sốt.

Tòa nhà thí nghiệm trước kia quả thật là như vậy, nhưng mà cô hoàn toàn không nhớ rõ mình từng than vãn với Diệp Tử Nam, nhưng có lẽ cô đúng là từng đề cập tới, có thể là cô cũng không nhớ rõ, vậy mà anh lại quan tâm.

Túc Kỳ thờ dài, "Vậy anh tới làm gì? Hẳn không phải là đi xem nhà chứ?"

Giang Thánh Trác miệng lưỡi trơn tru như trước, "Đương nhiên là anh tới tìm em, căn nhà kia có gì đẹp chứ, chẳng lẽ là tới câu các nữ sinh? Vậy cũng không tới trường học bọn em đâu."

Túc Kỳ sớm quen với kiểu cách thói quen nói chuyện của anh, về chuyện này cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Giang Thánh Trác nhìn tòa nhà thí nghiệm phía xa, vuốt cằm, làm như có chút phiền não, "Em nói xem, tòa nhà kia nên gọi tên gì thì được nhỉ? Giang lâu? Thánh Trác lâu?"

Túc Kỳ nhìn anh, về mặt anh chăm chú, dường như thật sự bị vấn đề này quấy nhiễu, nhưng mới mở miệng là giọng điệu lại trêu đùa rồi.

Bản lĩnh nửa thật nửa giả này thường xuyên nhìn thấy ở bản thân Diệp Tử Nam và cùng những người trong hội của anh, hơn nữa bọn anh mỗi người đều ngây thơ vô tội, xuất quỷ nhập thần.

Túc Kỳ nghĩ đến Diệp Tử Nam, trong lại lại nổi lên con sóng, cũng không có hứng thú ba hoa với Giang Thánh Trác, "Không có chuyện gì em đi về trước."

Giang Thánh Trác vội vàng mở miệng, "Có việc có việc! Anh mới mua một biệt thự, ở đỉnh núi, phong cảnh nơi đó rất tuyệt, bọn họ hẹn anh chúc mừng dời sang nhà mới, em cũng cùng đi nhé."

Túc Kỳ nghiêng đầu nhìn anh, "Anh là đặc biệt tới mời em à, hay là gặp em rồi tiện thể khách sáo một chút hả?"

Giang Thánh Trác cười pha trò, "Tất nhiên là đặc biệt tới mời em rồi, nếu không thì chút chuyện nhỏ này sao mà làm anh phá lệ đi tới chứ hả."

Túc Kỳ lại hỏi anh, "Anh là đặc biệt tới mời em, hay là đặc biệt tới cười nhạo em?"

Giang Thánh Trác cười giả dối ha ha hai tiếng, bị vạch trần nhưng tuyệt không cảm thấy xấu hổ, "Thật sự là đặc biệt tới mời em, tiện thể nhìn em...Và người đó sau khi tách ra thì trời qua như thế nào."

Túc Kỳ xoay người rời đi, giọng điệu lạnh lẽo, "Vậy thật sự rất cảm ơn anh, em sống rất khá."

Giang Thánh Trác sau lưng cô lớn tiếng hỏi, "Vậy em có đi không hả?"

Túc Kỳ một mực từ chối, giọng nói kiên định, "Không đi!"

"Vì sao? Mặc kệ em và người đó có gì, nhưng hai ta vẫn là bạn bè mà."

Giang Thánh Trác mở miệng một tiếng người đó, mở miệng một tiếng cái gì, nghe vào tai Túc Kỳ đặc biệt khó chịu.

Vì sao ư? Vì anh chuyển sang nhà mới, chắc chắn Diệp Tử Nam sẽ đi, hơn nữa đi cũng toàn là người quen, cô lấy thân phận gì xuất hiện trước mặt bọn họ đây? Nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ.

"Này, em đừng đi," Giang Thánh Trác đi nhanh đuổi theo ngăn cô lại, "Ngược lại em nói vì sao không đi chứ?"

Đúng lúc học sinh tan học, Giang Thánh Trác quần áo bảnh bao vừa có vẻ mặt đào hoa, đứng ở đường đặc biệt hấp dẫn người ta chú ý, có nhiều học trò chào hỏi với Túc Kỳ, sau đó nhìn chằm chằm Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác không chút nào để ý mặc kệ bọn họ nhìn, còn nâng khóe môi cười với bọn họ, Túc Kỳ thấy rõ ràng có không ít nữ sinh hai gò má đỏ bừng, ánh mắt trốn tránh.

Cô kêu lên một tiếng, việc này là tai họa! Dẫn Giang Thánh Trác đi tới ven đường, tức giận hỏi anh, "Anh bảo em lấy thân phận gì để đi? Bạn gái anh sao?"

Cô vốn dồn ép Giang Thánh Trác nên nói thế, ai ngờ ngược lại Giang Thánh Trác rất thần nhiên chấp nhận đề nghị của cô, "Được đó, không phải anh luôn một mình sao, bây giờ em cũng độc thân, có gì không được chứ? Ít nhất là bộ dạng, anh cảm thấy hai chúng ta rất xứng đôi."

Túc Kỳ thấy Giang Thánh Trác lại bắt đầu nói bậy, đau cả đầu. Anh, độc thân? Anh vẫn luôn không có bạn gái cố định! Nhưng việc đó và độc thân hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Giang Thánh Trác thể mà càng nói càng hăng hái, "Anh cảm thấy rất được, nếu anh đứng trước mặt cả nhà nói em là bạn gái anh, biểu tình của bọn họ nhất định cực kỳ đặc sắc, đặc biệt là người nào đó."

Túc Kỳ lờm anh một cái, xoay người rời đi.

"Này, đừng trách anh không nhắc nhở em, hôm ấy Đường Nhiễm Băng cũng đi, nếu người đó bị lừa gạt chạy mất, anh không phụ trách được đâu đó!"

Túc Kỳ dừng bước, cúi đầu nhũ mày nghĩ hồi lâu, chợt quay đầu, nhìn chằm chằm Giang Thánh Trác hung dữ trả lời, "Em đi!"

"Đến lúc đó anh tới đón em nha!"

Sáng sớm hôm đó, Túc Kỳ liền bắt đầu trần trọc, quần áo thay đổi mấy bộ rồi, mãi đến lúc Giang Thánh Trác gọi điện thoại giục cô, cô mới xuống lầu.

Đi ra xe liền thấy vẻ mặt Giang Thánh Trác hưng phấn đứng bên cạnh xe, còn mang theo vẻ chờ mong mơ hồ, mãi đến lúc lên xe, cô mới biết được vì sao.

Giang Thánh Trác lái xe, Diệp Tử Nam ngồi bên tay lái phụ, ghế ngồi phía sau ngoại trừ cô, còn có một người, Đường Nhiễm Băng.

Túc Kỳ thật bụng cảm thấy Giang Thánh Trác là cố ý.

Nhưng mà đã không còn đường lui, cô chỉ có thể kiên trì lên xe.

Diệp Tử Nam nhàn nhạt nhìn cô một cái, gật đầu chào theo phép lịch sự, sau đó liền không nhìn cô nữa.

Đường Nhiễm Băng mặc đồ rất thoải mái, dĩ3nd4n3quyd0n áo dệt màu hồng nhạt cổ hơi thấp quần bò màu lam, bên ngoài khoác chiếc áo lông màu trắng, không ăn mặc long trọng và lộng lẫy giống ngày thường, nhìn qua trẻ tuổi năng động hơn nhiều, không khí trong xe còn quanh quẩn hương thơm mát tinh tế không thuộc về đàn ông.

Trong lòng Túc Kỳ chửi mắng sa sà Giang Thánh Trác, chợt ngẩng đầu, Giang Thánh Trác đang nhìn chằm chằm kính chiếu hậu nháy mắt ra hiệu với cô.

Đường Nhiễm Băng phá thế yên lặng đầu tiên, "Tôi mới ra cửa đã bị đã bị đám chó săn theo dõi, không còn cách nào, chỉ có thể để cho bọn họ đón tôi. Xe Giang đại thiếu gia, bọn chúng mới không dám đi theo, Túc tiểu thư sẽ không để ý chứ?"

Đổi đầu, đầu tiên phải có chính là khí thế.

Túc Kỳ cười khéo léo phóng khoáng, "Không ngại, có thể nhìn thấy Đường tiểu thư, là vinh hạnh của tôi."

"Ngủ tiểu thư khách sáo rồi."

Hai người phụ nữ hư tình giả ý khen tặng lẫn nhau, Giang Thánh Trác muốn cười nhưng cười châm biếm, quay đầu nhìn người bên cạnh, người nọ giống như cái gì cũng không nghe thấy, chăm chú nhìn phía trước, mặt không chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Lúc gần tối, một đám người vây thành một vòng ngồi trên thảm lông cừu trước cửa sổ sát đất cùng ăn lẩu uống bia.

Thảm trắng tinh, nở ra một giọt nhỏ dầu nhỏ lên...

Túc Kỳ nghĩ liền đau lòng, mà hình như Giang Thánh Trác không thèm để ý chút nào, thét lên ăn uống là phải sôi nổi náo nhiệt.

Túc Kỳ ngồi đối diện Diệp Tử Nam, cách mấy người.

"Ồi, người đẹp Đường, tới đây, ngồi đây này. Tôi đặc biệt giữ lại vị trí tốt này cho em đây."

Dường như Đường Nhiễm Băng không quá tình nguyện.

Giang Thánh Trác liếc Thi Thần một cái, Thi Thần lập tức làm anh ghen, "Cậu nghĩ cậu là ai hả, diem ~ dan ~ B ~ quy ~ don bây giờ người ta đã là nhân vật lớn, vậy sao còn để ý đến cậu chứ, cậu tưởng còn lúc đi học chứ!"

Giang Thánh Trác gãi gãi đầu, vẻ mặt áy náy, "Đúng đúng đúng, thật xin lỗi, là trí nhớ của tôi không tốt, tôi nào có mặt mũi lớn như vậy chứ?"

Kiểu kẻ xướng người họa, diễn trò giả heo xoi tái cộp già này, Túc Kỳ cũng nhìn ra được, cô không tin Đường Nhiễm Băng sẽ không hiểu.

Nhưng mà không có cách nào để từ chối.

Đường Nhiễm Băng do dự một chút, vẫn là qua ngồi, rồi nói một câu làm nhạc đệm, "Làm sao có thể chứ, chúng ta đều là bạn bè nhiều năm như vậy, nói những thứ này làm gì!"

Túc Kỳ vẫn biết chân tướng, mặc dù xem như tất cả bọn họ đều là người có tác phong nhanh nhẹn điệu dàng có trình độ, nhưng cũng không phải là người lương thiện gì.

Cho dù là chính người ta, cũng cần phải thoải mái nói rõ ràng với người ta, tôi chính là muốn chính cô (anh, chị, ông...).

Một đám người chỉ lo nói chuyện phiếm, đồ trong nồi nấu đã sớm chín rồi, Túc Kỳ cầm muôi vớt chia lần lượt, ai ngờ cô vừa muốn vớt rau dưa thả vào trong bát trước mặt Diệp Tử Nam, chợt nghe đến giọng nói của phụ nữ.

"Anh ấy không ăn cà rốt," giọng nói Đường Nhiễm Băng không lớn không nhỏ, "Anh ấy không chịu nổi mùi đó, cho tôi đi."

Một câu, khiến cho toàn bộ người trong bàn chú ý, một đám người trước đó đang nói chuyện phiếm nháy mắt yên lặng lại.

"Có lẽ cô không rõ lắm, từ trước đến nay anh ấy đều không ăn, lúc đến trường chỉ cần trong đồ ăn có cà rốt, anh ấy sẽ không chạm vào chút nào." Đường Nhiễm Băng vừa nhớ lại vừa nói.

Vốn giọng nói dễ nghe, nghe vào tai Túc Kỳ đặc biệt chói tai, tay cầm muôi nắm chặt lại.

Kết hôn làm vợ vài năm mà không rõ ràng lắm? Thật sự rất nực cười!

Diệp Tử Nam cúi đầu ăn đồ ăn trong chén, giống như không cảm giác được bầu không khí quỷ dị, hoàn toàn không bị quấy rầy, hoặc có thể là anh không muốn tham dự không muốn để ý tới.

Giang Thánh Trác vốn định giúp Túc Kỳ giải vây, nhưng vừa thấy Diệp Tử Nam rũ mắt hình dạng giống thần khí các cụ già, lời đã nghĩ ra để nói lại nuốt trở vào.

Tình địch khiêu khích, chồng người ta cũng chưa ý kiến, anh đi theo xem náo nhiệt làm gì.

Túc Kỳ đã đưa muôi ra cứng ngắc chuyển đổi hướng, vươn tới bên Đường Nhiễm Băng, "Được."

Sau đó ngồi xuống, cúi đầu ăn hai miếng, buồn bực nói, "Các người ăn trước đi, tôi đi lấy chút đồ uống."

Giang Thánh Trác nhướng mày liếc nhìn Diệp Tử Nam một cái, dường như Diệp Tử Nam không nghe thấy, đôi đũa chưa từng ngừng, chậm rãi khều xương cá.

Thi Thần và Giang Thánh Trác liếc nhau, Giang Thánh Trác đứng dậy, đi ra ngoài, tiện thể cầm lấy áo khoác cách đó không xa, vừa đi vừa lẩm bẩm, "Ồi, bên ngoài thật lạnh quá!"

Thi Thần nhìn Diệp Tử Nam, giọng điệu làm như không liên quan, "Có một số việc, cũng giống như nhặt xương cá, nhiều xương đậm như vậy sao có thể mỗi một lần đều nhốt hết sạch được? Nếu sợ bị mắc xương cá, thì dứt khoát không ăn cá, nếu muốn ăn cá, sẽ không có thể bị mắc một lần rồi lại không ăn nữa, đúng không, Tử Nam?"

Đường Nhiễm Băng thừa trí thông minh, lập tức liền hiểu rõ ý tứ, thần nhiên nhìn Thi Thần nói, Dĩn dĩn B quy don "Một người tìm không hết được, có thể tìm người giúp đỡ, hai người cùng nhặt, cuối cùng sẽ nhặt hết."

Sau khi nói xong cũng nhìn Diệp Tử Nam.

Thi Thần cười, "Vậy cũng phải xem người đó nhặt xương cá là vì ai đã? Nói không chừng, là muốn nhặt hết để cho người khác ăn, vậy người kia giúp đỡ

không phải là coi như mất công toi một hồi cho người khác hưởng sao? Dù sao thì có thể gặp được một người nguyện ý nhặt xương cá giúp cô ấy cũng không phải dễ dàng gì? Ai giúp ai nhặt không phải cũng giống nhau sao? Cần gì để ý chút chuyện quan trọng không liên quan chứ?"

Thì Thần nói một đoàn "Xương cá" có mấy ý tứ, những ý đó rõ ràng Diệp Từ Nam đã hiểu.

Anh chợt nhớ tới lần trước Túc Kỳ bị mắc xương cá, vậy nên cảm thấy như có xương cá đang mắc ở cổ họng, buông đũa xuống lâm vào suy nghĩ.

Đường Nhiễm Băng nhìn anh cũng ngậm miệng lại.

Lúc này là Diệp Từ Nam mà cô không quen biết.

Anh luôn có bộ dạng tao nhã lười biếng, thường ngày luôn có kiểu không chút để ý, tâm tình tốt hay xấu cũng không biểu hiện lên trên mặt.

Gần đây sắc mặt anh lại thường xuyên u ám, mang theo lạnh lùng khó có thể tới gần, sinh ra tà khí người quen chớ tìm tới quấy rầy. Mà bây giờ, trên mặt anh mang theo mờ mịt, mang theo buồn phiền, mang theo đấu tranh, đôi môi hơi nhếch lên, dường như đã hạ quyết tâm, nhưng ngay sau đó lại đổi ý, lòng mảy mui lại, mắt không muốn động đậy.

Trong khoảng thời gian bọn cô ở cùng một chỗ, Diệp Từ Nam rất dịu dàng rất quan tâm cô, chưa từng xoắn xuýt như thế này. Bọn cô ngay cả cãi nhau cũng không có. Cô vẫn luôn luôn lấy làm kiêu ngạo, vẫn cho rằng như thế là có nghĩa là bọn cô hòa hợp với nhau, có nghĩa là cô khéo léo hiểu lòng người.

Nhưng bây giờ cô có chút băn khoăn, thậm chí có chút ghen tỵ, liền vì chút xoắn xuýt này.

Lần này trở về, từ đầu cô cũng đã cảm giác được anh khác rồi, đối với cô rất khác, luôn luôn mang theo khoảng cách lễ phép và xa cách.

Cô thật sự đã trở thành quá khứ sao?

Người phụ nữ kia đã thành công thay thế cô, trở thành thứ tồn tại không giống nhau trong lòng anh?

Hoặc có lẽ, hơn cả cô?

Một đám người đều đã ngừng đũa, mắt to trừng mắt nhỏ rất lâu.

"Các người đang nói gì thế? Sao bọn tôi nghe chả hiểu gì cả?"

Thì Thần mặc kệ hai người kia, cười nói với mọi người, "Đang nói chuyện nhặt xương cá."

Lúc Giang Thánh Trắc tìm được Túc Kỳ, cô đang khoác chiếc áo mỏng đứng đầu gió nhìn xuống toàn bộ cảnh đêm thành phố, mái tóc dài tung bay rối loạn trong gió.

Rõ ràng rất lạnh, cô lại buống bình chấp nhận, dường như đang tức giận với ai đó.

Giang Thánh Trắc thờ dài, đi qua mang áo khoác ngoài từ phía sau

phủ lên cho cô.

Túc Kỳ quay đầu nhìn hướng người vừa tới, lại quay đầu về, trong lòng có chút thất vọng mơ hồ. Mặc dù biết anh không có khả năng sẽ đuổi theo, nhưng mà vẫn có hi vọng.

Trước kia Diệp Từ Nam không chấp nhận được người khác nói cô một câu.

Trước kia Giang Thánh Trắc thỉnh thoảng chiếm được ưu thế trong lời nói, cuối cùng Diệp Từ Nam sẽ không dấu vết giúp cô đòi lại.

Mà mỗi lần cùng anh đấu võ mồm, anh lại không nhường cô.

Lý lẽ của anh là, cô, chỉ anh mới có thể bắt nạt, người khác là ai cũng không thể.

Vừa rồi, cô lúng túng như vậy, nhưng từ đầu đến cuối anh chưa từng có bất kỳ phản ứng gì.

Giang Thánh Trắc thừa thông minh, liếc nhìn thấy, trêu đùa hỏi, "Làm sao thế, nhìn thấy anh rất thất vọng?"

Vành mắt Túc Kỳ càng lúc càng hồng, nắm chặt quần áo, nặng nề gật đầu.

"Nhìn lúc bình thường em đối với anh, sức chiến đấu rất mạnh mà, sao chỉ mới một câu, em liền chịu không nổi rồi hả?"

Túc Kỳ lắc đầu, không phải vì một câu của Đường Nhiễm Băng, người khác, cho dù là nhiều câu đi nữa, cô cũng không làm sao cả.

Cô để ý chính là thái độ của Diệp Từ Nam.

Có lẽ ban đêm nhiệt độ trên đỉnh núi quá thấp, cô cảm thấy cả trái tim đều lạnh lẽo.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm giác lạnh lẽo từ mũi chảy tận vào trong phổi, cô bỗng nhiên nở nụ cười, nghiêng đầu quan sát Giang Thánh Trắc, sau đó hồi lâu mới mở miệng, "Nếu không thì, em làm bạn gái anh nhé?"

Khóe mắt Giang Thánh Trắc nhảy dựng lên, kết quả không cần nghĩ cũng biết, anh lập tức xua tay, vẻ mặt khẩn trương, "Đừng, em không thoải mái cũng đừng kéo anh vào, anh cũng không muốn bị tên kia chinh đầu."

Túc Kỳ nhìn bộ dạng của anh thì cảm thấy buồn cười, thật sự bật cười, mặc dù nụ cười trên mặt đẹp mắt, nhưng mới mở miệng liền mang theo bi thương, "Anh cảm thấy anh ấy sẽ để ý sao?"

Giang Thánh Trắc vừa trả lời vừa lui về phía sau, làm như Túc Kỳ có bao nhiêu đáng sợ.

"Vậy em cũng không thể vì thử nghiệm xem cậu ấy có còn để ý hay không mà sẽ không quan tâm đến sống chết của anh được, lại nói, chuyện này không phải rõ ràng à, còn phải thử lòng?"

Túc Kỳ chợt thu hồi nụ cười, vẻ mặt biểu cảm một chút, "Em muốn về nhà."

Giang Thánh Trắc nhìn cô đêm này rất không bình thường, có chút lo lắng hỏi, "Không phải em trong lòng luẩn quẩn đấy chứ?"

Túc Kỳ không nói tiếng nào đi về.

Nếu Diệp Từ Nam đang trả thù cô, cô có thể chịu được, nhưng mà không phải thì sao? Nếu thật sự đúng là anh không cần cô, cô làm như vậy còn ý nghĩa sao?

Cô muốn suy nghĩ cẩn thận một chút.

Những người khác đều uống đến say mềm, nằm cong queo trên thảm lông cừu nói nhảm.

Diệp Từ Nam cũng uống nhiều, miệng nhấp ly rượu, nhìn một mảnh tối đen ngoài cửa sổ, dường như lầm bầm nói, "Cô ấy không phải đối thủ của em, em cần gì phải ra tay đối phó cô ấy?"

Đường Nhiễm Băng cũng nhìn ngoài cửa sổ, "Em cho rằng có thể làm người phụ nữ của Diệp Từ Nam anh, hẳn là có chút thủ đoạn, như vậy mới xứng với anh chứ."

"Cô ấy không giống." Vẻ mặt Diệp Từ Nam vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ là đáy mắt có ánh sáng chợt lóe lên.

Đường Nhiễm Băng nhìn chằm chằm ánh mắt anh, ánh sáng chớp nhanh cô ta muốn nắm bắt cũng không được.

Cô ấy không giống.

Em vẫn cho là, em đối với anh mà nói, là không giống như vậy. Bây giờ, tất cả cũng không giống nhau sao?

Đường Nhiễm Băng cố gắng nở nụ cười, "Không phải là anh tưởng em vẫn còn thích anh đấy chứ? Anh nghìn vạn lần đừng nghĩ nhiều. Em chính là muốn giúp bọn anh, thúc đẩy cô ấy một chút thôi."

Cô ta cũng có kiêu ngạo của mình.

Biết rõ trái tim một người đàn ông không ở trên người cô ta, vẫn còn để cho cô ta mặt dày mày dạn nhào vào, cô ta không làm được.

Diệp Từ Nam nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta, có chút châm biếm hỏi, "Thật sao?"

Rõ ràng anh không tin.

Cũng có lẽ lo ban đêm không giống nhau, có lẽ là lâu rồi cô ta không nói chuyện cùng Diệp Từ Nam, ngày xưa cô ta dịu dàng, làm ra vẻ, tất cả đều không thấy nữa, vừa rồi còn đang thuyết phục kiêu ngạo bản thân vậy mà bây giờ trong nháy mắt vì một câu của Diệp Từ Nam mà sụp đổ, trong lòng lời nói phun ra một hàng.

"Cô ấy không giống? Vậy còn em? Những cái này thì tính là gì? Đều là em đùa giỡn còn lại không muốn đùa! Trong hội này, trước kia em từng nắm qua ít nhiều thiệt thòi, diễm phúc 1e quy don anh không phải không biết, nhưng mà anh làm gì hả? Sao anh không đau lòng cho em? Em mới nói một câu, anh liền không nở rồi hả?"

Dường như Diệp Từ Nam không động đậy tẹo nào, giống như đang nói với Đường Nhiễm Băng, lại giống như đang nói với bản thân, "Đó là lựa chọn của em. Năm đó tôi từng khuyên em, em không để ý. Bản thân mình lựa chọn đường đi, một khi đã chọn là phải đi đến cùng, bất kể trên đường sẽ gặp được gì," rốt cuộc Diệp Từ Nam quay đầu lại nhìn cô ta, "Chúng ta đã sớm có cuộc sống của mình, vì sao tôi phải đau lòng vì em?"

Cơ thể Đường Nhiễm Băng cứng đờ, rõ ràng là bị chấn động rất mạnh, nhưng cố gắng không biểu hiện ra.

Cô ta cho rằng cô ta vẫn còn cơ hội. Ngay trước tối nay cô ta vẫn nghĩ như vậy.

Ai ngờ Diệp Tử Nam nhẹ nhàng bâng quơ một câu, làm tan nát giấc mơ của cô ta.

Giang Thánh Trác đưa Túc Kỳ trở về, nhìn một đồng người nằm trên đất, cả Thi Thần cũng đã uống nhiều, chỉ riêng không thấy Diệp Tử Nam và Đường Nhiễm Băng.

Anh bắt lấy một người xem như tỉnh táo, "Tử Nam đâu?"

Người nọ say rượu nấc nhẹ, "Cậu ấy nói khó chịu, đi lên lầu ngủ rồi."

"Đường Nhiễm Băng đâu?"

"Bọn họ cùng đi."

Trong lòng Giang Thánh Trác căng thẳng, "Hòng rồi!"

Bỏ lại người kia rồi chạy thẳng lên lầu, đẩy cửa phòng Diệp Tử Nam, trong phòng một mảnh tối đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Giang Thánh Trác mở đèn lên.

Đường Nhiễm Băng ngồi trên ghế sofa hút thuốc, trên giường cực kỳ sạch sẽ.

Giang Thánh Trác thở phào nhẹ nhõm, Đường Nhiễm Băng đang cười hả hê, dường như đã sớm đoán được Giang Thánh Trác sẽ có phản ứng này.

"Vội vã xông tới như vậy, là sợ em thừa lúc anh ấy uống rượu làm ra chuyện ám muội gì đó khiến cho anh ấy sau này liền không quay đầu được hả? Trong mắt anh em chính là người như thế sao?"

Giang Thánh Trác nhún nhún vai, ngồi đối diện cô ta, dáng vẻ cực kỳ vô tội, "Tôi cũng không nói như vậy."

Đường Nhiễm Băng cầm chén uống một hớp rượu, "Nhưng hành động của anh nói rõ tất cả. dĩn dĩn l3 quy d0n Nghĩ tới, chúng ta quen biết đã rất nhiều năm, trong mắt anh em không đáng tin như vậy sao?"

Ngược lại Giang Thánh Trác không vòng vèo với cô ta, khó có khi đi thẳng vào vấn đề, "Nói thật, chúng ta đã nhiều năm không gặp, bây giờ suy cho cùng em là dạng người như thế nào, tôi đã sớm không rõ ràng lắm."

Đường Nhiễm Băng sững sờ một chút, lập tức nhìn chăm chăm Giang Thánh Trác từ trên xuống dưới đánh giá anh, "Có lúc anh nói không một câu nào là thật, có lúc anh lại chỉ sẽ nói thật, em thật sự không nhìn thấu anh."

"Thật sao?" Giang Thánh Trác một phút trước còn tác phong thoải mái mặc cho cô nhìn, ngay sau đó lại khôi phục bộ dạng hoa hoa công tử bất cần đời, "Có phải cảm thấy tôi thay đổi thành đẹp trai rồi hả?"

Đường Nhiễm Băng chợt có chút cô đơn, thuốc lá trong tay đã sớm hết nhưng chưa phát hiện ra.

"Em không hiểu."

Giang Thánh Trác giành lấy đầu mẫu thuốc lá trong tay cô ta, ném vào trong gạt tàn, "Cái gì?"

Về mặt Đường Nhiễm Băng mê man, "Em không hiểu, tại sao bọn anh đều vì cô ta? Anh ấy như vậy, mà anh cũng như vậy, bọn anh đều như thế này... Vì sao chứ... Cô ta có gì tốt?"

Vừa rồi đúng là cô ta muốn phát sinh chút gì với Diệp Tử Nam, nhưng mà ngay cả cơ hội đến gần người Diệp Tử Nam cũng không cho, mặt mày lạnh lẽo mở cửa đi nơi khác.

Trước khi đóng cửa còn đưa lưng về phía cô ta nói một câu.

"Từ rất lâu trước kia tôi đã bắt đầu ăn cà rốt, tôi cảm thấy, ăn rất ngon."

Đôi mắt cô ta có chút hồng, dd~l~q~d0n trên mặt mang theo men say, nghĩ đến mọi chuyện vừa rồi, nước mắt ứa lên không ngừng, tràn ngập hai mắt, cô ta cố gắng kìm nén chúng chảy ra.

Giang Thánh Trác cầm thuốc lá và bình rượu qua một bên, "Là con gái, nên ít hút thuốc uống rượu thì tốt hơn."

Anh chợt ngừng đầu, nhìn về phía Đường Nhiễm Băng, nhếch môi cười, phong tình vạn chủng, "Biết làm sao khiến cho nước trong đôi mắt biến mất nhanh nhất không?"

Đường Nhiễm Băng hít vào một hơi, "Không phải anh sẽ nói cho em biết là đứng chống ngược (trồng cây chuối, đứng lộn đầu) chứ?"

Giang Thánh Trác chợt cười to, "Tất nhiên không phải! Cách tốt nhất là đừng chịu đựng, nhắm mắt lại, để cho nước mắt chảy ra, lau khô, sau đó em sẽ phát hiện, thế giới này thật yên tĩnh thật xinh đẹp."

Trong mắt Đường Nhiễm Băng đều là nước, cô ta hoàn toàn không thấy rõ biểu tình của Giang Thánh Trác, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng mờ nhạt, nghe xong câu anh nói, gắng sức nhắm mắt, nước mắt nóng bỏng giữ lại hai gò má cô ta cố gắng lấy mu bàn tay lau hết....

Giang Thánh Trác đứng là tài giỏi.

Ý của anh cô ta nghe hiểu rõ.

Anh khuyên cô ta nên sớm vứt bỏ, sớm sang trang mới, sớm sống lại. Tất cả toàn bộ những thứ đó giống như hai giọt lệ kia, chảy ra từ trên người cô ta, biến mất sạch sẽ.

Đường Nhiễm Băng từ từ mở mắt, thật như lời Giang Thánh Trác nói, như trút được gánh nặng.

Trong lòng một khi đã bỏ xuống, nhìn thấy thế giới đều không giống nhau.

Túc Kỳ cảm thấy trong khoảng thời gian này cô mất hết mặt mũi trước mặt Diệp Tử Nam, nếu cô mặt dày mày dạn nữa cũng không phải là biện pháp, có lẽ, cô cũng nên lạnh lùng như Diệp Tử Nam, ngầm nghĩ biện pháp khác.

Vài ngày sau, lúc Túc Kỳ và Trần Tư Giai ăn cơm trưa ở nhà ăn trong trường học, Trần Tư Giai vừa muốn nói rồi lại thôi.

"Nghe nói..."

Trần Tư Giai vừa mở miệng, Túc Kỳ liền cắt ngang cô, "Ngậm miệng."

Trần Tư Giai mê man nhìn cô.

Cô rất thẳng thắn giải thích nghi ngờ, "Mỗi lần lúc cậu muốn nói lại thôi còn dùng hai từ "Nghe nói" để bắt đầu câu chuyện, đều không có chuyện gì tốt cả, đương nhiên là tớ không muốn nghe rồi."

Trần Tư Giai bừng tỉnh hiểu ra sau đó "À..." một tiếng, rất nhanh ném ra một câu, khiến cho Túc Kỳ không muốn nghe cũng không có thời gian từ chối.

"Nghe nói gần đây thân thể Diệp Tử Nam không tốt lắm"

Túc Kỳ dừng đĩa, "Cậu nghe ai nói?"

"Cậu quản tớ nghe ai nói làm gì."

"Ừm?" Túc Kỳ nhìn cô chăm chú, nhú mày, âm cuối vòng vài lần mới ngừng, bộ dạng phát hiện có gian tình.

Trần Tư Giai chịu không được bộ dạng kia của cô, gờ tay đầu hàng, "Được, nói cho cậu! Chính là cái người lần trước gặp mặt đó!"

Túc Kỳ suy nghĩ rất lâu mới nhớ lại quả thật có người như thế, nhưng lại không nhớ rõ lớn lên trông thế nào.

"Này, không phải cậu nói không thích hợp à? Khi nào thì hồ đồ cùng một chỗ rồi hả?"

Trần Tư Giai liếc nhìn cô một cái, rất không đồng ý với cách dùng từ của cô, "Cái gì mà hồ đồ hả? Chính là sau đó gặp lại vài lần, phát hiện người này rất tốt."

Túc Kỳ đang cao hứng, nhưng Trần Tư Giai bỗng nhiên ngậm miệng.

"Không có?"

"Không có à."

"Liên đơn giản như vậy?"

"Liên đơn giản như vậy."

Túc Kỳ có chút nghi ngờ, mà Trần Tư Giai trả lời như đinh đóng cột.

Túc Kỳ chăm chú nhìn cô hồi lâu, cái gì cũng không phát hiện ra, gật đầu, "Rất tốt."

Trần Tư Giai gật nhẹ tóc Túc Kỳ, "Đây căn bản không phải là trọng điểm rồi."

Túc Kỳ biết điều này không phải là trọng điểm, trọng điểm là Diệp Tử Nam bị bệnh.

Ban đêm, Túc Kỳ chợt tỉnh lại, miệng đắng lưỡi khô, muốn tới phòng bếp rót ly nước, vừa mới bước xuống giường được vài bước, liền nghe thấy trong phòng khách có tiếng động va chạm lật chuyển cửa đồ đạc. Toàn thân cô lập tức dựng hết tóc gáy.

Là kẻ trộm.

Cô cứng ngắc tại chỗ, không dám kinh động kẻ trộm bên ngoài, lại sợ kẻ trộm sẽ phá cửa xông vào ngay sau đó.

Cô từng xem qua sách, phần lớn kẻ trộm lựa chọn đột nhập vào phòng trong đêm tối vốn là không muốn hại người, chỉ vì bị phát hiện, dưới tình thế cấp bách mới có thể giết người.

Qua một lúc lâu sau đó, cô rón ra rón rén trở lại giường, cảm di động trốn trong chăn không chút suy nghĩ liền ấn mấy con số.

Trong phòng bệnh rất yên lặng, dường như Tô Dương có thể nghe được tiếng động thuốc nước trong ống chích chảy chậm rãi, nửa buổi không nghe thấy tiếng động gì, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Diệp Tử Nam uốn người ngủ thiếp trên ghế sofa. đi3n d4n l3 quy d0n Ngọn đèn trong phòng bệnh mờ tối, cả khuôn mặt anh giống như đã ẩn trong bóng mờ, chẳng nhìn thấy gì cả.

Sau lần trước Diệp Tử Nam bị ngắt xiu trong khi tuyên bố tin tức, thân thể vẫn không tốt lắm, đêm nay khi xã giao uống vài ly rượu, trên đường trở về liền thấy không bình thường rồi.

Sắc mặt tái nhợt một câu cũng không nói nên lời, trên đầu mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra ngoài, Tô Dương đề nghị đi bệnh viện, anh cũng thái độ khác thường không từ chối.

Tiếng động ông ông lúc này nghe rất rõ ràng, Tô Dương đứng lên mắt nhìn màn hình, cầm lên đi ra ngoài mấy bước, nhỏ giọng nghe máy, "Diệp phu nhân..."

Khi trái tim đập mạnh Diệp Tử Nam đột nhiên mở choàng mắt, nhưng cũng không dám động dậy, chỉ vì trái tim kia nhảy lên quá nhanh quá kịch liệt, thậm chí anh có chút choáng váng đầu.

Kéo dài vài giây, quay đầu nhìn thấy Tô Dương đang nghe điện thoại, nghe thấy cô này này vài tiếng, bên kia giống như cũng không có phản ứng, vốn anh quay đầu không để ý, nhưng trái tim ngay sau khi đập hỗn loạn đã khôi phục bình thường, ngay cả hô hấp anh cũng không làm được.

Trong lòng Diệp Tử Nam có dự cảm không tốt, vươn cánh tay, "Là ai? Đưa điện thoại cho tôi."

Tô Dương đưa đi động ra, "Là Diệp phu nhân."

Tô Dương cũng buồn bực, lúc này gọi điện thoại tới mà không lên tiếng, cũng không cúp máy, thật sự là kỳ lạ.

Túc Kỳ nghe được giọng Tô Dương, mới ý thức được bản thân đang làm gì, không biết vì sao lúc bản thân cô sợ hãi nhất theo bản năng luôn sẽ tìm người đàn ông kia, dường như cuối cùng người đàn ông kia có thể ôm ấp làm cho cô an tâm.

Nhưng mà người nghe điện thoại cũng không phải là anh.

Cô chợt có chút giận dữ, cho dù Tô Dương cũng là một đối tượng tốt để cầu cứu, nhưng mà cô lại không muốn nói cho Tô Dương. Thậm chí cô có suy nghĩ độc ác, nếu hôm nay cô bị kẻ bất cớ giết chết, chết ở chỗ này, có thể anh sẽ đau lòng? Sẽ hối hận không?

Ngay lúc cô tỉnh cúp máy, nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc kia, trầm thấp êm tai.

"A lô," Diệp Tử Nam vừa nói liền nghe thấy bên kia có tiếng khóc nhỏ mà dè dặt, thậm chí có chút run rẩy.

Túc Kỳ cũng không biết bản thân bị làm sao ấy, nháy mắt nghe được giọng anh, sợ hãi và tủi thân cứ thế trào lên.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng chẳng qua giọng của anh quá quen thuộc, cô không phải là người con gái thích khóc, ngang ngược và bướng bỉnh, một khi đã xác định chuyện gì, cho dù có khó khăn cũng sẽ không nhờ người khác giúp đỡ, Diệp Tử Nam phát hiện ra không thích hợp.

"Túc Kỳ?" Giọng anh chậm dần, nhẹ giọng dụ dỗ, "Em làm sao vậy?"

Bên kia ngoại trừ im lặng và tiếng nước nở cùng hít thở nặng nề thì cái gì cũng không có.

Anh càng lúc càng hoảng sợ, đợi chờ trong thời gian dài mãi mòn hết chút kiên nhẫn của anh, đổi lại là người khác anh đã sớm lớn tiếng quát tháo, nhưng mà anh có bao nhiêu hiểu cô, chỉ sợ anh chưa đủ dũng cảm, cô đã lui về trong vỏ của mình, thà chết cũng không chui ra.

Tô Dương nhìn khuôn mặt chán nản của anh, rõ ràng muôn phần sốt ruột, nhưng lại không dám kinh động đến người đầu dây bên kia, dè dặt kiềm chế bản thân.

Cuối cùng là Diệp Tử Nam bị cô hành hạ đến nổi điên, "Túc Kỳ! Nói chuyện!"

Túc Kỳ cảm thấy anh tức giận, lại sợ không nói lời nào, Diệp Tử Nam sẽ cúp máy ngay lập tức.

Cô tìm lại giọng của mình, mang theo cầu xin và sợ hãi, "Diệp Tử Nam, em sợ, anh tới nhanh có được không..."

Trái tim nhảy điên cuồng lần thứ hai, từng phát từng phát đánh vào lồng ngực, thậm chí có chút đau đớn, phần đau đớn đó dần dần tăng lên, vừa mới bắt đầu chỉ giống như kiến cắn, càng về sau phát triển đau đến tê tâm liệt phế.

Anh dùng cả vai kẹp chặt điện thoại, tay trái không chút do dự nhỏ kim tiêm trên tay phải, sau đó tay cầm điện thoại chạy nhanh ra ngoài.

Tô Dương theo sát phía sau.

Lần đầu tiên Tô Dương nhìn thấy Diệp Tử Nam như vậy.

Một tay anh cầm di động, một tay cầm tay lái, vừa nghiêng cơ thể nhìn tình hình giao thông phía sau vừa di chuyển xe, sắc mặt lạnh lùng, nhưng ngoài miệng lại nói lời dằn vặt với người bên kia điện thoại, "Trước em trốn dưới giường, không được cúp máy, cũng không được lên tiếng, anh lập tức tới liền, đừng sợ."

Vừa rồi sau khi nhỏ kim tiêm anh cũng không kịp cầm máu, mặc dù lỗ kim không lớn, nhưng chất lỏng đỏ tươi vẫn theo mu bàn tay chảy xuống, tất cả mu bàn tay vừa xanh vừa tím, chỗ lỗ kim có màu đỏ nổi lên, lộ ra rất kinh khủng.

Tô Dương ngồi bên tay lái phụ vài lần ý bảo anh dùng tai nghe điện thoại, nhưng anh đều từ chối, dường như chỉ có tay cầm điện thoại như vậy mới có thể làm cho anh an tâm một chút.

Trên đường anh vượt vô số đèn đỏ, may mà đêm đã khuya, trên đường cũng không nhiều xe, trang khác là ăn cắp Tô Dương nhớ tới vừa rồi anh kéo tài xế đi xuống, còn đang suy nghĩ trình độ lái xe của Diệp Tử Nam không tốt như tài xế được, cũng không nhanh hơn được bao nhiêu.

Bây giờ xem ra, cô đã sai lầm. Riêng phần kiên quyết và kiên quyết vượt đèn đỏ này, tài xế vĩnh viễn không có cách nào giống với Diệp Tử Nam được.

Anh, ngoài mặt vẫn là bộ dạng bình tĩnh an ổn, thật ra, lòng nóng như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Diệp Tử Nam và Tô Dương vội vàng chạy tới, ổ khóa trên cửa rõ ràng có dấu vết động qua, chạm nhẹ vào là mở ra được.

Bật đèn lên, cả phòng bừa bộn. Tô Dương đi phía sau Diệp Tử Nam sợ hãi kêu lên một tiếng.

Xem ra kẻ trộm đã rời đi.

Diệp Tử Nam đi đến trước cửa phòng ngủ nhìn thoáng qua, mới thở phào nhẹ nhõm, tỉ mỉ kiểm tra từ trong ra ngoài một lần lại một lần, sau đó mới đi trở lại trước cửa phòng ngủ.

Anh nói một câu vào điện thoại, "Đi ra đi, mở cửa ra, không có việc gì rồi."

Túc Kỳ nằm sấp dưới gầm giường, liên tiếp nghe giọng Diệp Tử Nam, trong lòng không hề sợ hãi nữa, rất nhanh anh sẽ đến.

Cô không biết kẻ trộm đi từ lúc nào, dĩ nhiên tất cả lực chú ý của cô đều tập trung vào tiếng động trong điện thoại. Anh không ngừng nói chuyện với cô, nhưng không cho phép cô lên tiếng, anh nói gì cô hoàn toàn không để trong lòng, chỉ cảm thấy an tâm.

Thì ra sức ảnh hưởng của người đàn ông này với cô còn xa hơn so với những gì cô tưởng tượng.

Tô Dương đổi chén nước ấm từ phòng bếp đi ra, đặt trước mặt Túc Kỳ, trong lòng cảm thấy hai người này thật là có ý tứ.

Một phút trước một người vô cùng lo lắng vội vã chạy qua chỗ này, một người tình cảm dịu dàng khóc sụt sùi, bây giờ không có việc gì, lại bỗng nhiên trở mặt, một người đen mặt giọng điệu quả mắng ác liệt, một người cúi đầu bướng bỉnh không nói lời nào.

Diệp Từ Nam lười biếng tựa vào tường, vừa mới bắt đầu vẫn còn gào thét lửa giận ngút trời, dường như là thấy cô không có việc gì, trái tim thấp thỏm rồi cuộc bỏ xuống được, lập tức cơn giận dữ nhảy lên, mang theo như trút được gánh nặng bức bối.

Bây giờ lại có vẻ mặt giọng mỉa mai châm chọc Túc Kỳ, mở miệng ra là nói lời châm biếm và ác độc.

Hôm nay Tô Dương thật sự được mở rộng tầm mắt, tổng giám đốc Diệp của Hoa Vinh luôn luôn mềm mỏng có phong độ, hình ảnh điềm tĩnh nội liễm, không nghĩ tới còn có một mặt có thể nói những lời ác độc, dĩn dĩn B qyy d0n như vậy mở miệng ra quả thực chính là trở thành vũ khí, cùng bộ dạng giọng nói nhỏ nhẹ âm áp lúc trước tựa như là hai người.

"Sớm đã nói cho em biết, ở đây không an toàn, đổi chỗ đi, em không nghe, bây giờ tốt rồi, chuyện xảy ra mới biết sợ hãi, đáng đời!"

"Trước đây ở trong nhà là được rồi, cần phải chuyển ra đây để chịu tội, nghĩ muốn phân rõ giới hạn với anh như vậy, vừa rồi đừng có gọi điện cho anh?"

"....."

Nếu là lúc trước, khẳng định Túc Kỳ sẽ không chút do dự cãi lại, sau đó cô sẽ giận đến đỏ mặt tía tai, mà anh lại nhàn hạ lười biếng đánh trả, không thấy tức giận chút nào, dường như là thực lực hai bên cách xa nhau, anh đối phó cô như ăn bữa ăn sáng ấy.

Nhưng giờ phút này, có lẽ Túc Kỳ thật sự bị hù sợ, hoặc là thật sự một môi không có tinh thần cùng anh tranh giành gì cả, hai tay ôm đầu gối, ngồi trên ghế sofa cúi gằm mặt, im lặng nghe lời dạy dỗ, như là đứa trẻ làm chuyện sai trái.

Tô Dương cảm thấy bây giờ cô đứng trong này cũng không thích hợp, khụ một tiếng rõ ràng, "Tổng giám đốc Diệp..."

Lúc này Diệp Từ Nam mới chú ý tới cô, giọng nói dịu đi rất nhiều, "Thời gian không còn sớm, cô về trước đi, lái xe mà về, không cần phải lo cho tôi."

Tô Dương nhìn nhìn Túc Kỳ, lại nhìn nhìn Diệp Từ Nam, gật đầu bước đi.

Diệp Từ Nam sau khi bị cắt ngang, cũng không có hứng thú nói tiếp, ngồi vào cái ghế sofa gần anh, hung hăng thờ ra.

Anh cũng mệt chết đi được.

Cô vĩnh viễn không biết, một khắc kia khi anh nhìn thấy cô vẹn toàn từ phòng ngủ đi ra, có bao nhiêu vui mừng. Tựa như lúc trên đường anh cầu xin ông trời, nếu cầu lên trời mà có thể để cho cô không có việc gì, anh bằng lòng lấy bất cứ thứ gì để trao đổi, thậm chí là cả tính mạng anh.

Anh luôn không tin vào số mệnh, anh luôn tin tưởng việc là do người làm, nhưng vừa nãy anh cảm thấy vô lực, vô lực đến mức chỉ có thể cầu khẩn dù chưa từng tin tưởng vào số trời.

Anh đứng trước ngưỡng cửa phòng ngủ, nhìn cửa từ từ mở ra, khuôn mặt cô xuất hiện trước mắt anh.

Một khuôn mặt như hoa lê đài vũ, tràn đầy vệt nước mắt, ánh mắt đã rửa sạch bởi nước mắt, đen nhánh sáng ngời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng hào, cô không biết, một khắc kia, anh có bao nhiêu muốn ôm cô vào lòng.

Sợ là anh đã dùng hết toàn bộ sức lực mới nhịn xuống được.

Anh không dám liếc nhìn cô thêm lần nào nữa, anh sợ một giây sau sẽ không nhịn được, chỉ có thể cố chấp xoay người đi.

Dọc đường đi anh không ngừng đổ mồ hôi lạnh, chỉ sợ cô gặp chuyện không may, bây giờ tỉnh táo lại, mới phát hiện toàn bộ phía sau lưng đều ẩm ướt, lạnh lạnh dính sát vào người, rất không thoải mái, trong bụng cũng đau rất.

Nhưng mà tất cả so với cảm giác nơm nớp lo sợ vừa rồi, dường như là dễ chịu hơn nhiều.

Dọc đường đi, trong đầu anh luôn hiện lên khuôn mặt cô, ép bản thân tỉnh táo lại, anh hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nếu cô xảy ra chuyện, anh sẽ thế nào.

Túc Kỳ thấy anh không quả mắng nữa, ngẩng đầu nhìn anh, giật nảy mình.

Trong mắt anh có tơ máu rất nhỏ, trên mặt không che giấu được một mối và ốm yếu xanh xao, lúc này mới hiểu ra, giọng nói của anh lúc nãy khàn khàn và uest oải.

Trần Tư Giai nói gần đây thân thể anh không khỏe, cô biết chứ.

Nghĩ lại cũng biết, vốn là hết thầy không tốt, liền làm việc ngày đêm, nghỉ ngơi không tốt, như thế làm sao thân thể có thể tốt được chứ.

Túc Kỳ yếu ớt hỏi, "Anh không thoải mái hả?"

Diệp Từ Nam liếc cô một cái không trả lời.

Túc Kỳ cũng hiểu được bản thân đã hỏi câu dư thừa, nếu là mở to mắt thì đều nhìn ra được.

Thế mà Túc Kỳ cảm giác anh nắn cô như vừa rời cũng được, cuối cùng cũng tốt hơn so với không đáp lại không để ý đến cô.

Giọng điệu Diệp Từ Nam cứng ngắt, "Đi thôi, dọn dẹp qua loa mấy thứ đồ một chút."

Túc Kỳ sùng sốt, "Đi đâu ạ?"

Diệp Từ Nam liền bị câu này của cô chọc giận, ánh mắt rét lạnh nhìn cô, giọng nói như không khách khí, "Em nói đi đâu đây?"

Túc Kỳ biết muốn đi đâu, nhưng mà...

Diệp Từ Nam nhìn thấy cô chần chừ bất động, lửa giận không dễ dàng dè xuống lại xông lên, băng sương trong mắt dường như đột nhiên hòa tan, thế nhưng dương môi bật cười, mới mở miệng cũng là nhẹ nhàng, nhưng mà những từ ngữ lại tạo nên ý tứ không tốt đẹp chút nào, "Không đi đúng không? Được rồi, em cứ tiếp tục đợi ở chỗ này đi. Biết đâu vừa rồi tên trộm kia rơi đồ xuống đây, một lát nữa quay lại tìm, đúng lúc đụng phải em..."

Nói tới đây, giọng anh im bất ngừng lại, nói xong liền đứng lên, dường như thật sự tính rời đi.

Tuy anh không nói tiếp nữa, nhưng mà Túc Kỳ lại không tự chủ được theo giả thiết anh đặt ra nghĩ thêm tình tiết...

Túc Kỳ cảm thấy hình dáng này của Diệp Từ Nam đáng sợ hơn vừa rồi, đáng sợ như giả thiết của anh. Cô bị dọa sợ đến nổi da gà, nhảy lên trở về phòng tùy tiện mang hai bộ quần áo rồi chạy đuổi theo Diệp Từ Nam.

Xe vừa mới ra khỏi tiểu khu, Diệp Từ Nam liền bắt đầu nhíu mày, "Xe này của em đã bao lâu không đi bảo dưỡng rồi hả?"

Túc Kỳ lại yên lặng cúi đầu.

Trước đây vẫn là Diệp Từ Nam phái người giúp cô đi bảo dưỡng theo định kỳ, từ sau khi tách ra với anh, anh không hỏi cô, cô cũng chưa từng làm.

Túc Kỳ không biết hiện tại cô và Diệp Từ Nam có tính là hòa thuận không, nói chung, anh chịu để ý cô, so với việc làm ngơ trước đó thì tốt hơn nhiều.

Xe dừng trước lầu quen thuộc, Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên có xúc động muốn khóc.

Thời gian dài như vậy, lần đầu tiên cô có cảm giác về nhà.

Thang máy mở cửa, Túc Kỳ không động đậy, cô vốn định để cho Diệp Từ Nam đi trước, ai ngờ Diệp Từ Nam cũng không nhúc nhích, dùng khóe mắt liếc cô, giễu cợt, "Làm sao thế, ngay cả cửa lên nhà cũng không nhận ra còn phải anh đi trước dẫn đường à?"

Túc Kỳ bủi môi sờ mũi đi ra ngoài, Diệp Từ Nam mang hành lý của cô đi theo phía sau.

Cô đi tới trước cửa dừng lại, Diệp Từ Nam sau lưng cô hừ lạnh, "Mở cửa đi."

Túc Kỳ nhỏ giọng, "Em không có chìa khóa."

Lúc trước cô mang chìa khóa gửi chuyển phát nhanh cho Diệp Từ Nam, bây giờ đã có chút hối hận.

Hình như Diệp Từ Nam rất hài lòng với câu trả lời của cô, tiếp tục châm chọc khiêu khích, "Em vẫn còn biết là em không có chìa khóa?"

Túc Kỳ không nói gì, hình như tối hôm nay Diệp Từ Nam đặc biệt cố tình gây sự, có lý lẽ không bỏ qua cho người, cái gì cũng có thể đưa ra châm chọc cô.

Chẳng qua nhìn anh như vậy, trong lòng cô dễ chịu hơn.

Cô đi theo sau Diệp Từ Nam vào cửa, sau đó sững sờ ở cửa.

Trong phòng không nhiễm một hạt bụi, giống như đúc trước khi cô rời đi.

Cô nhìn về Diệp Từ Nam, "Anh vẫn luôn tìm người dọn dẹp hả?"

Thật ra, sau khi cô rời đi Diệp Từ Nam có vẻ ở một thời gian ngắn, chẳng qua, không có người kia, anh ở đây thế nào cũng thấy khó chịu, về sau cũng đi ở nơi khác, nhưng vẫn tìm người giúp việc theo giờ tới làm vệ sinh, cũng không để cho cô ta động bất cứ vào đồ vật nào.

Diệp Từ Nam ném hành lý lên ghế sofa, "Chẳng thế thì sao? Em cho là anh dọn dẹp à?"

Túc Kỳ bủi môi, đương nhiên không có khả năng này.

Diệp Từ Nam nói xong liền đi ra cửa, vừa đi vừa nói, "Nghỉ ngơi sớm đi."

Túc Kỳ không chút suy nghĩ liền giữ chặt ống tay áo của anh, trong giọng nói lộ ra vẻ căng thẳng, "Anh muốn đi đâu?"

Diệp Từ Nam xoay người liếc cô một cái, "Liên quan gì đến em?"

Đôi mắt Túc Kỳ lập tức đỏ lên, cô sợ hãi.

Cô sợ trong phòng to như vậy chỉ có mình cô, cô sợ một màn vừa nãy lại xảy ra, cô càng sợ chính là, Diệp Từ Nam sẽ vứt bỏ mặc kệ cô.

Diệp Từ Nam nhìn cô hồi lâu không nói chuyện, cúi đầu nhìn cô kéo ống tay áo của mình, móng tay trong suốt mượt mà, có lẽ là quá dùng sức, đầu ngón tay trở nên hơi trắng.

Trong trí nhớ, hình như rất nhiều lần cô giữ chặt mình như thế, nhưng cái gì cũng không nói. Có đôi khi anh rất muốn đẩy cô ra, nhưng cái tay kia làm thế nào cũng không vậy ra được.

Đột nhiên anh có chút tức giận, buồn bực cô, cũng hận chính mình.

Buồn bực cô cái gì cũng không nói, hận mình xem như cái gì cũng không nói anh cũng không nỡ bỏ mặc cô.

Túc Kỳ ngửa mặt nhìn anh, anh hạ mí mắt nhìn tay áo của mình, nhũn mảy, đường cong trên cảm sắc sảo kiên cường, cô thật sự sợ anh một giây sau liền mở miệng từ chối không chút lưu tình, không nghĩ được nhiều cơ thể đã hoạt động.

Bàn tay vốn là nắm lấy ống tay áo lại dòi xuống mấy xăng-ti-met, biến thành cầm chặt tay anh, giọng nói cũng mềm nhuyễn rồi tỉnh rồi mù, "Anh đừng đi được không? Em sợ...."

Bởi vì động tác nho nhỏ này của cô và mấy lời đề nghị, cơn giận trong lòng anh đột nhiên liền tan hết.

Anh chợt dùng giọng điệu khó hiểu hỏi, "Di động của anh rơi trên xe, anh chỉ muốn xuống lấy di động, làm sao thế, em muốn đi theo giúp anh sao?"

Có ý trêu đùa mui phần, nhưng mà Túc Kỳ cũng không buồn bực, chỉ cần anh không giận cô, anh muốn thế nào thì được thế đó.

Quả nhiên Diệp Từ Nam đứng như lời anh nói, ra ngoài không tới vài phút liền quay lại.

Lúc Túc Kỳ tắm rửa xong nằm trên giường, nghe thấy trong toilet truyền đến tiếng nước chảy ào ào, bắt đầu bối rối, cô xoay người, lẩn qua vị trí Diệp Từ Nam thường ngủ, không tới vài phút liền ngủ thiếp đi.

Cô không biết vì sao bỗng nhiên bản thân mình tỉnh dậy, vừa nhìn đồng hồ mới biết mình ngủ không được vài phút. Trên giường vị trí để trống kia vẫn trống như trước, diêm dạn lee quy đôn trong lòng cô cũng trống trải.

Túc Kỳ ôm gối đi tới trước cửa phòng khách, tay cầm nắm cửa, nhẹ nhàng đề xuống, cửa liền mở ra.

Diệp Từ Nam nằm trên giường vẻ mặt dễ chịu, hô hấp đều đều.

Cô đi tới trước giường, đặt gối lên chỗ trống bên cạnh anh, sau đó dè dặt nằm lên đó.

Có lẽ vài năm nay Diệp Từ Nam đã dưỡng thành thói quen ôm cô đi vào giấc ngủ, cô nằm lên đó đúng lúc.

Có lẽ là anh thật sự rất mệt mỏi, thế mà lại chưa phát hiện ra.

Túc Kỳ nằm đối mặt với Diệp Từ Nam, đưa tay cẩn thận cảm vật trước áo ngủ của anh, lẳng lặng nhìn khuôn mặt của anh, hé miệng không tiếng động nói mấy chữ, từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Cả ngày hôm sau tâm tình Túc Kỳ rất tốt, khoe môi luôn không nhịn được nhếch lên.

Thỉnh thoảng Trần Tư Giai thấy cô cười vui vẻ, toàn thân dựng hết cả tóc gáy.

Tan tằm Trần Tư Giai hẹn cô đi thử nghiệm tiệm cơm kiểu Hồ Nam đối diện trường vừa mới mở, Túc Kỳ đồng ý rất sáng khoái.

Hai người cùng xuống lầu đi được một nửa, Trần Tư Giai chợt kêu lên.

"Ồi chào, di động của tớ để trên bàn không lấy, cậu đi xuống trước chờ tớ, tớ lập tức tới liền."

Túc Kỳ nói cô ấy một câu, "Không đầu óc" rồi tiếp tục hát khe khẽ đi xuống dưới.

Ái ngờ mới vừa bước ra khỏi ký túc xá liền nhìn thấy Diệp Tử Nam, bên cạnh còn có chiếc xe phong cách hơn so với chiếc trước đó.

Túc Kỳ vừa mới nghĩ là Diệp Tử Nam tới đón cô, liền nhìn thấy Hứa Thanh từ bên cạnh chậm rãi chạy tới, đi bên Diệp Tử Nam nói chuyện với Diệp Tử Nam hết sức phấn khởi, Diệp Tử Nam vừa cười nghe cô ta nói chuyện vừa mở cửa xe giúp cô ta.

Trai đẹp gái xinh thêm xe xịn, giữa lúc này xuất hiện ở đây, bao giờ cũng đặc biệt gây sự chú ý của người khác. Trước kia cô không cho Diệp Tử Nam tới trường học đón cô chính là sợ quá bắt mắt quá huênh hoang, bây giờ cô lại có chút ghen tị, có chút hối hận.

Không phải có chút hối hận, mà là rất nhiều.

Túc Kỳ cắn môi nhìn xa xa, Diệp Tử Nam cười càng đẹp, sắc mặt cô lại càng khó coi.

Hứa Thanh chuẩn bị lên xe, vô ý vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Túc Kỳ, nhiệt tình vẫy tay, "Ồi, cô giáo Túc!"

Túc Kỳ đành phải đi qua, vẻ mặt có chút cứng ngắc, nghĩ muốn kéo ra nụ cười nhưng làm sao cũng không làm được.

Hứa Thanh đứng rất gần Diệp Tử Nam, cười giới thiệu, "Đây là người đẹp trong trường bọn em cô giáo Túc Kỳ. Vị này chính là tổng giám đốc Hoa Vinh Diệp Tử Nam, đã từng tới trường học chúng ta thành lập học bổng, còn nhớ không?"

Túc Kỳ máy móc gật đầu, vẻ mặt buồn bã, "Nhớ rõ."

Hóa thành tro tôi cũng nhận ra được.

Diệp Tử Nam làm như không biết cô, nhẹ nhàng gật đầu với cô, sau đó làm ra vẻ lơ đãng nhìn thời gian, nói với Hứa Thanh, "Gần tới giờ rồi."

Hứa Thanh thuận thế tiến sát qua để nhìn, từ góc độ Túc Kỳ nhìn qua liền giống như dựa vào lòng Diệp Tử Nam, có thể là cô ý cũng có thể là vô tình.

Túc Kỳ gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Tử Nam, đôi mắt cũng không thèm nháy, vừa mới bắt đầu Diệp Tử Nam còn đối mặt với cô, thế nhưng sau đó bắt đầu có chút né tránh, sau nữa rất mất tự nhiên chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Hứa Thanh đang chăm chú nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, không chú ý ánh mắt của hai người, sau đó đứng thẳng lên nhoẻn miệng cười, rất nhu thuận nói với Diệp Tử Nam, "Đúng vậy nha."

Ngay sau đó cô ta quay đầu mang theo áy náy nói với Túc Kỳ, "Thật ngại quá, cô giáo Túc, bọn tôi còn có việc, đi trước nhé."

Túc Kỳ nhìn xe đi mất, vẫn không nhúc nhích.

Trần Tư Giai chậm rãi chạy tới, trong mắt hăng hái nhiều chuyện, "Này, tớ vừa nghe nói, có người đàn ông tới đón Hứa Thanh tan tằm, cậu nhìn thấy không, dĩ nhiên đó là người đàn ông lên trông như thế nào? Cái người Hứa Thanh này luôn mắt cao hơn đầu, không biết là người đàn ông như thế nào mới có thể thu phục được cô ta."

Dường như Túc Kỳ đang nhớ lại, từ từ miêu tả, "Cao cao gầy gầy, toàn thân mặc đồ đen khoác ngoài áo bành tô, nhìn qua vẻ mặt không chút để ý, có đôi mắt đào hoa, môi rất mỏng, cười lên rất đẹp..."

Trần Tư Giai cắt ngang cô, "Này này này, tớ hỏi người đàn ông tới đón Hứa Thanh, chứ không hỏi Diệp Tử Nam nhà cậu."

Túc Kỳ ngậm miệng quay đầu nhìn cô ấy, ánh mắt cực kỳ vô tội, như con cún nhỏ bị vứt bỏ.

Trần Tư Giai cau mày, cắn môi, vẻ mặt không thể tin, "Không thể nào?"

Túc Kỳ thờ dài, hết hứng thú đi ăn cơm.

Cô nhớ bộ dạng chạy trời chết của Diệp Tử Nam sáng nay, lại nặng nề thờ dài.

Diệp Tử Nam, anh thật ngây thơ!

Buổi tối về nhà, Túc Kỳ nhận được điện thoại của Giang Thánh Trác.

"Bạn việc gì đấy, người đẹp." Nghe giọng nói của anh có thể nghĩ tới vẻ mặt không đứng đắn.

"...."

"Sao không nói lời nào, tìm em có việc quan trọng đây."

"....."

Bây giờ Túc Kỳ thật sự không có tâm tình cùng anh đấu võ mồm, đối phó người như Giang Thánh Trác cách tốt nhất là im lặng, bất kể anh nói gì đều duy trì im lặng, anh diễn kịch một mình một lát cảm thấy không có ý nghĩa tự nhiên sẽ nói chuyện đứng đắn.

Túc Kỳ nửa nằm trên ghế sofa, cầm điện thoại cách xa tai, chờ đến lúc trong ống nghe truyền đến giọng hét thật to của Giang Thánh Trác, cô mới cầm lại gần, chừng như không thể nghe thấy "Úm" một tiếng.

Quả nhiên Giang Thánh Trác thành thật, "Được rồi, anh thật sự có chuyện nghiêm túc mà. Hôm nay mấy người bọn anh cùng ăn cơm, Từ Nam mang theo một cô gái đẹp nghe nói là trong trường em đây, bộ dạng rất xinh đẹp, phong cách đặc biệt tốt, anh là muốn hỏi một chút trường học các em còn có tài nguyên như vậy không, giới thiệu cho anh một người đi."

Cho dù anh không nhìn thấy, Túc Kỳ vẫn tròn mắt chứng tỏ khinh thường với anh. Trong thế giới của Giang Thánh Trác, ngoại trừ gái đẹp vẫn là gái đẹp, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sinh vật khác.

Túc Kỳ dùng giọng bình tĩnh trả lời, vừa nói vừa có bộ dạng như đang thật sự suy nghĩ, "Úm, vẫn còn một người."

Giọng nói bên kia lập tức hăng hái, "Ai thế? Khi nào giới thiệu cho anh đi."

"Anh cũng biết."

"Anh cũng biết? Không có khả năng, ai vậy?"

"Em"

Lần này đổi lại là Giang Thánh Trác im lặng, anh ho nhẹ một tiếng, giọng rất đứng đắn và nghiêm túc, "Túc Kỳ, bây giờ em bị tên Diệp Từ Nam kia đồng hóa rất lợi hại, anh cảm thấy anh hoàn toàn không phải là đối thủ của em, Die~n D~an L~e Qu~y Dôn cho nên bây giờ anh chính thức báo tin cho em, từ nay về sau chúng ta khôi phục quan hệ bạn bè tốt. Còn có, cuộc sống mà, bản chất vốn là như vậy, có người lạnh nhạt, nhất định sẽ có người khác bù lại, em bớt đau buồn đi."

Túc kỳ hít một hơi, đáp trả lại một câu, "Cút."

Sau đó liền ném điện thoại.

Cô biết Giang Thánh Trác có ý tốt kích động cô, anh cho rằng cô sẽ dễ dàng buông tha như vậy sao?

Không có khả năng!

Trước kia không có khả năng, bây giờ lại càng không có khả năng!

Liên tiếp vài ngày, Diệp Từ Nam cũng không xuất hiện, hình như Túc Kỳ cũng không thêm đề ý, không chút lo lắng, không nóng không vội, ngay cả Trần Từ giai cũng cảm thấy quái dị.

Cô và Diệp Từ Nam đang chiến tranh tâm lý, địch không động ta không động, ai động trước là người chết trước.

Cô có dự cảm, người không chịu nổi trước khẳng định là Diệp Từ Nam.

Sáng thứ bảy, Túc Kỳ ngủ thẳng tới trưa mới rời giường, mới vừa cơm nước xong ngồi trên sofa xem ti vi liền có người gõ cửa.

Người tới là người đàn ông mang giày Tây đeo mắt kính, mặt mày thanh tú, vẻ mặt thông minh lanh lợi.

Anh ta đứng ở cửa chủ động đưa danh thiếp của mình, "Xin chào, Túc tiểu thư, tôi là luật sư ở Sự Vụ Sở tên Lâm Thần, là Diệp tiên sinh ủy thác tôi tới cùng cô bàn một chút về việc liên quan đến chuyện ly hôn, ngài xem có tiện không?"

Túc Kỳ không nghĩ tới nhanh như vậy Diệp Từ Nam liền không kìm nén được rồi.

Cô nhận danh thiếp nhìn mấy lần, lại nhìn chăm chăm người đàn ông này một lúc, thờ ơ trả lời, "À...,vào đi."

Người tới là khách, chút lễ phép ấy Túc Kỳ vẫn hiểu, cô rót nước đặt trước mặt Lâm Thần, sau đó ngồi vào ghế sofa đối diện.

Cô lại nhìn chăm chăm Lâm Thần mấy lần, thăm dò hỏi, "Có phải chúng ta từng gặp?"

Lâm Thần nhàn nhạt nở nụ cười, mới mở miệng mang theo thận trọng và điềm tĩnh của luật sư, "Trí nhớ Túc tiểu thư thật tốt, vài năm trước, chúng ta gặp nhau vài lần ở Hoa Vinh, thời điểm đó ngài và tổng giám đốc Diệp vừa mới kết hôn."

Anh ta nhắc tới, Túc Kỳ liền suy nghĩ, chẳng trách nhìn qua quen mắt như thế, anh ta là ở trong Hoa Vinh, một nhân vật có tiếng trong giới tư pháp.

Túc Kỳ bỗng nhiên cười rộ lên, "Không nghĩ tới luật sư Lâm lại còn am hiểu về loại án ly hôn nhỏ nhỏ này, có phải Diệp Từ Nam có chút không biết trọng nhân tài rồi không? Việc riêng của Diệp Từ Nam cũng nằm trong phạm vi công việc của anh sao?"

Lâm Thần vẫn duy trì nụ cười, "Đương nhiên không phải, nói đúng ra tôi và tổng giám đốc Diệp là bạn bè, tôi cũng là hết lòng làm việc cho người ủy thác."

Túc Kỳ nghiêng đầu, vẻ mặt cười cười, nhưng giọng nói chất vấn, "Không phải tôi và Diệp Từ Nam còn chưa ly hôn sao, lúc này, có phải anh nên gọi tôi một tiếng, Diệp phu nhân?"

Cô vốn không tính cùng cái người luật sư Lâm này bàn chuyện ly hôn, vòng qua vòng lại hoàn toàn không nói vào chủ đề chính, rất có chút ý tứ càn quấy.

Cô không nắm chắc lời nói có thể hơn luật sư không, chỉ có thể càn quấy, một số việc nhỏ không quan trọng lại hành động lớn.

Tất nhiên Lâm Thần sẽ không để cho cô dắt mũi, lấy một văn kiện từ trong cặp công văn đặt trước mặt Túc Kỳ, "Diệp phu nhân, đây là tổng giám đốc Diệp ủy thác tôi thảo ra giấy thỏa thuận ly hôn, tổng giám đốc Diệp đã xem qua, bên anh ấy không có vấn đề gì, ngài xem qua một chút, nếu không có ý kiến gì khác, thì ký tên ngài vào."

Túc Kỳ cầm lên tùy tiện lật qua lật lại rồi cũng không thêm đề ý ném qua một bên, bụng chén uống một hớp, "Tôi có ý kiến."

Lâm Thần có chút kinh ngạc, "Tha thứ cho tôi nói thẳng, điều kiện ở đây rất có lợi có ngài, ngài vẫn nên xem kỹ một chút."

Bản thân Lâm Thần cũng đã từng chứng kiến qua nhiều trường hợp gọi là "Nhà giàu ly hôn" này, vợ chồng hai bên tranh chấp không ngừng chính là vấn đề tài sản, Diệp Từ Nam là người đưa ra điều kiện dễ chịu nhất mà anh ta từng gặp, anh ta cho rằng sẽ rất thuận lợi. Ai ngờ Túc Kỳ lại ngay cả xem cũng chưa xem đã từ chối rồi.

Túc Kỳ thừa dịp anh ta đang sững sờ ném ra yêu cầu của mình, "Để Diệp Từ Nam tới tìm tôi nói chuyện."

"Tôi hoàn toàn có thể thay mặt tổng giám đốc Diệp...."

Túc Kỳ cắt ngang anh ta, "Để chính anh ấy tới, anh ấy không phải muốn ly hôn sao, vậy thì chính anh ấy tới nói chuyện, nếu không thì tôi từ chối nói tới chuyện này."

Thái độ Túc Kỳ cương quyết, mặc kệ Lâm Thần nói như thế nào, cô cũng không nhượng bộ, cuối cùng đại luật sư Lâm đành phải thỏa hiệp.

Vài ngày sau Lâm Thần lại tới, đi theo phía sau Diệp Từ Nam.

Vài ngày không thấy, dường như Diệp Từ Nam lại khôi phục tinh thần phấn chấn tác phong nhanh nhẹn trước kia, không chút nào còn thấy tình trạng bệnh tật khoảng thời gian trước.

Diệp Từ Nam và Lâm Thần cùng ngồi một chỗ, Túc Kỳ ngồi một mình trên ghế sofa ở bàn đối diện, hai bên đều duy trì im lặng.

Qua rất lâu, Diệp Từ Nam phá vỡ im lặng trước, thờ ơ trước sau như một, "Không phải em muốn gặp tôi sao, tôi đã tới, ký tên đi."

Túc Kỳ nhìn ánh mắt anh, "Em gọi anh tới là muốn trước mặt anh nói cho anh một câu, em không đồng ý."

"Nếu em có chỗ nào không hài lòng có thể nói ra, tôi đều có thể đồng ý."

Thái độ lạnh nhạt của Diệp Từ Nam khiến cho con giận Túc Kỳ bốc lên, cô duỗi tay hất chén nước trên bàn xuống đất, nước tung tóe trên đất, cầm giấy thỏa thuận ly hôn trên bàn xé thành từng mảnh, dường như đã hả giận lớn tiếng nói, "Ý kiến của em chính là hai chữ, không, ly hôn!" (nguyên văn là hai chữ không, ly, H dịch ra cho dễ hiểu nên thành ba chữ).

Dường như Diệp Từ Nam đã sớm đoán được phản ứng của cô, đưa tay về phía Lâm Thần, Lâm Thần lập tức lấy một phần giấy thỏa thuận ly hôn từ trong cặp công văn đưa cho anh.

Diệp Từ Nam nhìn Túc Kỳ, không nói lời nào.

Cuối cùng Túc Kỳ bị một loạt hành động này của anh chọc giận, có chút thẹn quá hóa giận, dường như cái gì anh cũng đều tính toán đến nơi, mọi tình huống bất ngờ cũng đã lo lắng nghĩ đến, anh hoàn toàn không thêm đề ý cô nói ra yêu cầu gì, chỉ cần có thể ly hôn, có thể thoát khỏi cô, anh cần bản không quan tâm tới dù phải trả giá thật lớn.

Cô bỗng cảm thấy ảm ức, cũng đã đến bước này rồi, cô ngồi đây thêm một phút đồng hồ thôi cũng không được, dĩn dĩn quy dđn đứng dậy chuẩn bị đi, vội vàng bước được hai bước, giẫm lên miếng thủy trên đất, sàn nhà dính nước nên có chút trơn, cô lung lay vài cái, trượt ngã xuống đất.

Diệp Từ Nam đứng lên muốn đỡ cô, nhưng không kịp.

Mùa đông mặc dày, ngay từ đầu anh cảm thấy ngã cũng không nặng, tay vốn đã vươn ra lại thu về.

Ai ngờ Túc Kỳ quỳ rạp trên mặt đất hồi lâu cũng không đứng dậy, anh mới cảm thấy sự việc nghiêm trọng, bước nhanh qua liềm nhìn thấy Túc Kỳ ôm bụng, cả khuôn mặt vo thành một nắm, toàn thân run rẩy.

Anh ngồi xổm xuống đỡ cô, có chút lo lắng hỏi, "Em làm sao vậy?"

Túc Kỳ đau đớn không thôi, càng nhiều hơn là sợ hãi, cô cũng không phát giận với Diệp Từ Nam, một tay trống rỗng một tay nắm chặt cánh tay Diệp Từ Nam, tựa như cuối cùng bắt được một cọng rom cứu mạng, ngửa mặt lên mắt đỏ au giọng run rẩy chậm rãi nói.

"Em...Em mang thai, bụng...Đau quá, đứa bé....Đứa bé sẽ không có việc gì chứ?"

Con mắt Diệp Từ Nam từ từ mở to, nhìn Túc Kỳ không thể tin, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói của Túc Kỳ, mãi đến khi cánh tay đau đớn đánh thức anh, anh mới phản ứng kịp, ôm Túc Kỳ ngồi dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói với Lâm Thần, "Cậu lái xe, đi bệnh viện, nhanh lên!"

Túc Kỳ tay run rẩy nhẹ nhàng ấn vào bụng dưới của mình, trong lòng hoang mang và hoảng sợ đầy trời đánh úp tới.

Lúc bắt đầu cô vừa mới biết mình mang thai, là vui sướng. Cô chỉ cảm thấy cô có con át chủ bài đối đầu cùng Diệp Từ Nam, chưa bao giờ có vui vẻ kiểu làm mẹ.

Bây giờ đứa bé này có khả năng sẽ rời cô mà đi, cô nghĩ đến không phải cái gì khác, mà là đứa bé này là một miếng thịt trên người cô, là đứa con của cô, là con của anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Diệp Từ Nam vừa ôm Túc Kỳ lên xe, liền nhận được điện thoại của mẹ Diệp, bảo anh về nhà ăn cơm tối.

Tất cả tâm tư Diệp Từ Nam đều đặt trên người Túc Kỳ, "Mẹ, Túc Kỳ vừa bị ngã, bây giờ con đang đưa cô ấy đi bệnh viện, lát nữa con gọi lại cho mẹ."

Trái tim mẹ Diệp đập một cái, loáng thoáng nghe tiếng Túc Kỳ rên rỉ, "Mau đi đi, mẹ lập tức chạy qua đó."

Lâm Thần vừa lái xe vừa thi thoảng liếc trộm hai người ngồi phía sau, anh ta chưa từng thấy qua vợ chồng nào như vậy, một phút trước còn giương cung bạt kiếm, ngay sau đó liền gắn bó như keo sơn.

Túc Kỳ nằm trên ghế sau, lqđ0n nửa người trên được Diệp Từ Nam ôm vào ngực, rên khe khẽ, "Đứa bé không có việc gì, đúng không?"

Dường như Diệp Từ Nam có chút luống cuống, vỗ nhẹ sau lưng cô, nhỏ giọng an ủi, lại nói không nên lời, trong lòng khổ sở không nói hết được.

Túc Kỳ ngủ mê một khi được anh vỗ về an ủi.

Thình thoảng Diệp Từ Nam còn thúc giục Lâm Thần, "Chạy nhanh lên."

Lâm Thần giẫm chân ga mạnh thêm vài phần.

Diệp Từ Nam nhìn thấy người trong ngực nhúu má, lại có chút óau giận nói, "Chạy vững vàng một chút."

Lâm Thần lại thả lỏng chân ga.

Qua một lúc sau, Diệp Từ Nam lại phân phó anh ta chạy nhanh lên, làm theo mấy lần như vậy, Lâm Thần đã sụp đổ, "Này, Diệp Từ Nam, cậu đủ rồi đấy, nói thế nào tôi cũng là học trưởng của cậu, tôi đã làm tài xế miễn phí, cậu lại còn chê đồng trách tây!"

Diệp Từ Nam đầu cũng không ngẩng lên, "Bây giờ là thời gian đi làm, tôi trả lương cho anh."

Lâm Thần nghiêng răng nghiêng lợi hít một hơi thật sâu, "Tôi nhin."

May mà bệnh viện đã gần ngay trước mắt.

Túc Kỳ bị đưa vào phòng cấp cứu, bên ngoài Diệp Từ Nam như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Một lát sau có người y tá tới nhìn Diệp Từ Nam và Lâm Thần, vẻ mặt kỳ lạ hỏi, "Vị nào là người nhà bệnh nhân?"

Lâm Thần lập tức xua tay thanh minh, "Không liên quan gì đến tôi."

Diệp Từ Nam tiến lên hỏi y tá, "Là tôi, vợ tôi không có việc gì chứ?"

Lâm Thần quay đầu nhìn anh, giọng nói rất lớn, "Không phải các cậu đang tiến hành ly hôn sao, cậu gọi thân mật như vậy làm gì?"

Diệp Từ Nam trừng mắt nhìn anh ta, "Tránh ra!"

Y tá có hơi lớn tuổi, với khuôn mặt đẹp trai của Diệp Từ Nam không chút nào ưa thích, nghe Lâm Thần nói xong vẻ mặt liền hung dữ, "Bây giờ mới biết lo lắng, sao không lo sớm đi? Cậu chăm sóc cô ấy như thế nào vậy hả? Cô ấy mang thai cậu có biết không?"

Đại tổng giám đốc Diệp lúc nào thì bị người ta dạy dỗ qua, rõ ràng là Lâm Thần vui sướng khi người khác gặp họa, lại còn cần phải ép bản thân bày ra vẻ mặt thông cảm nhìn anh, nhìn vào mắt Diệp Từ Nam vô cùng đáng ghét, nhưng mà bây giờ anh không có tâm tư so đo với anh ta.

"Thật xin lỗi, tôi cũng vừa mới được biết..."

"Vừa mới biết? Lqđ0n Đứa bé cũng đã lớn như vậy rồi mà cậu vừa mới biết! Là cậu không muốn đứa bé này hay vốn nó không phải của cậu!"

Trầm ổn và tinh táo của Diệp Từ Nam trong ngày thường tất cả đều mất sạch, cuống cuống vội vàng giải thích "Muốn muốn, là đứa bé của tôi! Là con tôi!"

Lâm Thần đứng bên cạnh hắng giọng một cái, "Là của cậu, không ai tranh giành với cậu."

Anh ta và Diệp Từ Nam quen biết nhiều năm rồi, vốn là bạn học, trước Diệp Từ Nam hai khóa, sau này làm luật sư ở Hoa Vinh, trong công ty kêu Diệp Từ Nam một tiếng tổng giám đốc Diệp, bên ngoài hai người vẫn gọi thẳng tên, cũng thường xuyên đùa giỡn với nhau.

Y tá liếc anh một cái đi ra ngoài, vừa đi vừa nói thầm, "Đàn ông không phải là đồ tốt..."

Lâm Thần nhìn bóng lưng y tá, nhắc nhở Diệp Từ Nam, "Cô ta nói cậu không phải đồ tốt!"

Diệp Từ Nam nhìn anh ta, cực kỳ khinh thường, "Luật sư Lâm, bộ dạng của cậu bây giờ rất có lỗi với danh hiệu luật sư của cậu."

Lâm Thần nâng tay trái lên nhìn thoáng qua, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, "Cậu xem, năm giờ rưỡi, tôi tan tâm, tôi có thể không cần mang bộ mặt của luật sư rồi."

Diệp Từ Nam ruột gan rối bời, không muốn tranh cãi với anh ta. Chợt nghe giọng nói của mẹ Diệp, "Từ Nam!"

Diệp Từ Nam quay đầu lại liền nhìn thấy mẹ Diệp, "Mẹ."

Mẹ Diệp đến gần, "Lâm Thần cũng ở đây à."

Bộ dạng Lâm Thần khéo léo của một văn bồi (thế hệ sau), cung kính gọi một tiếng, "Bác gái Diệp, ngài khỏe chứ."

Mẹ Diệp gật đầu cười, quay đầu hỏi Diệp Từ Nam, "Tiểu Kỳ xảy ra chuyện gì vậy? Đang tốt đẹp sao lại ngã xuống? Lại còn ngã nghiêm trọng như vậy?"

Diệp Từ Nam muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng nói, "Cô ấy có thai rồi."

Mẹ Diệp mong chờ đứa bé này từ lâu rồi, nghe được tin này trong lòng có chút vui sướng, nhưng nghĩ tới Túc Kỳ bị ngã, trái tim lại thót lên, "Đã mang thai? Sao chưa từng nghe con nói tới?"

Diệp Từ Nam trước mặt mẹ hối hận như đứa bé, "Con cũng vừa mới biết, cô ấy không nói cho con biết."

"Hai người các con.....Haizzz, thật là!" Mẹ Diệp có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành thét.

Bây giờ Diệp Từ Nam hối hận tới nỗi bụng cũng đã muốn xanh lè ra rồi, có người mắng anh vài câu, trong lòng anh cũng dễ chịu đôi chút.

Ba người im lặng hồi lâu, mẹ Diệp hỏi, "Sao Lâm Thần cũng ở đây, có bạn bè bị ốm hả?"

Lâm Thần trả lời rõ ràng, "Không phải vậy, bác gái, hôm nay tổng giám đốc Diệp mang con đi tìm Túc tiểu thư bàn chuyện ly hôn, ai ngờ nói xong lại xảy ra chuyện, dienn đann B quyyd0n là con đưa bọn họ tới đây."

Diệp Từ Nam cảm thấy anh đúng là không biết nhìn người, miệng Lâm Thần thật sự quá rộng, làm điều không thời, lại còn bỏ đá xuống giếng.

Sắc mặt mẹ Diệp càng lúc càng khó coi, "Làm bậy bạ, nếu tiểu Kỳ xảy ra chuyện gì, con chờ đó cho mẹ!"

Trong ấn tượng của Diệp Từ Nam, từ nhỏ đến lớn mẹ Diệp chưa từng hung dữ nói với anh như vậy, sợ là lần này thật sự tức giận rồi.

Qua lát sau, bác sĩ ra tới, tháo khẩu trang nhìn thấy mẹ Diệp cười nói, “Thật khéo quá.”

Mẹ Diệp cũng không nghĩ tới sẽ khéo như vậy, “Bác sĩ Trần, đã lâu không gặp.”

Năm đó mẹ Diệp sinh Diệp Từ Nam lúc khó sinh, may mà có bác sĩ Trần bình tĩnh không hoảng hốt dựa vào y thuật cao siêu mới giữ được mẹ tròn con vuông.

Bác sĩ Trần nhìn Diệp Từ Nam, lại nhìn mẹ Diệp, “Cậu này chính là đứa bé năm đó sao? Cũng đã lớn như vậy rồi.”

Diệp Từ Nam không có tâm tình nghe họ nhớ về chuyện cũ, vội vã hỏi, “Vợ con không có việc gì chứ ạ?”

Bác sĩ Trần lắc đầu, “Không có việc gì rồi.”

“Vậy còn đứa bé?”

“Đứa bé cũng không có việc gì, yên tâm đi, chẳng qua về sau cần phải chú ý. Trước ba tháng là thời kỳ nguy hiểm.”

Rốt cuộc Diệp Từ Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy không đúng, “Nhưng mà vừa nãy cô ấy đau đến mặt mũi trắng bệch...”

Bác sĩ Trần giải thích chi tiết, “Do lần đầu tiên làm mẹ mà, ít nhiều có chút khản trương, hơn nữa tinh thần cô ấy không tốt, sau khi ngã sẽ có cảm giác đau bụng theo bản năng, về y học đau kiểu này của cô ấy gọi là đau lòng, không có việc gì, chờ cô ấy tỉnh dậy là tốt rồi.”

Diệp Từ Nam thành thật nói cảm ơn, “Cảm ơn bác sĩ.”

“Không khách khí, bây giờ mọi người có thể vào thăm cô ấy rồi.”

Lâm Thần nhìn thấy không có việc gì liền rời đi trước, lqđ mẹ Diệp muốn để cho hai người ở riêng với nhau, đi tìm bác sĩ Trần nói chuyện cũ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Từ Nam và Túc Kỳ.

Diệp Từ Nam đứng trước giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Túc Kỳ, sau đó cẩn thận che phủ bụng dưới của cô.

Chỗ này có một sinh mạng, kéo dài huyết mạch của anh và cô.

Đột nhiên anh có chút hoảng loạn, giống như sáng hôm đó anh phát hiện bản thân mình vậy mà đang ôm cô trong ngực. Anh phát hiện thân thể của anh ý thức của anh trái tim của anh hình như không theo sự khống chế của anh, dường như đời này liền thật sự không thể không có cô.

Anh không biết cảm giác của mình trong nháy mắt đó là gì, trong đầu chỉ hiện ra một chữ, chạy.

Kết quả đúng là anh chạy trốn chết, cực kỳ hỗn loạn.

Mấy ngày hôm nay từng chút từng chút anh đều nhìn vào trong mắt, nhớ trong lòng, nhưng mà anh vẫn không xác định được. Không xác định được cô rốt cuộc có yêu anh hay không.

Anh một lần lại một lần thăm dò cô, mỗi lần nhìn thấy lòng cô chưa xót khổ sở, trong lòng anh lại không chịu nổi, nhưng hưởng thụ sự quan tâm của cô, lại bắt đầu thăm dò cô, về sau liền thành một vòng tuần hoàn ác tính, dường như anh có chút yêu thích trò chơi biến thái này.

Thật ra, chẳng qua anh chỉ muốn một câu của cô. Nhưng mà trước giờ cô chưa từng nói.

Anh vốn định tiếp tục hành hạ cô, anh không dễ chịu, cũng không để cho cô thoải mái, anh muốn anh và cô cùng chịu giày vò.

Nhưng mà, bây giờ cô có con của anh. Quyết định rất không dễ hạ xuống nháy mắt liền sụp đổ. Trái tim của anh làm thế nào cũng không cứng rắn nổi.

Thôi! Anh yêu cô không thể không có cô, cô cũng để ý đến anh, chẳng qua chỉ là một câu...Thôi đi, cam chịu số phận vậy.

Túc Kỳ từ từ mở mắt, thấy lòng mày Diệp Từ Nam nhíu chặt, phát hiện mình đang ở phòng bệnh, theo bản năng xoa bụng mình, sốt ruột hỏi, “Đứa bé đâu?”

Diệp Từ Nam bị cô làm giật mình, ấn cô xuống gối, “Không có việc gì không có việc gì, đứa bé cũng khỏe lắm, em đừng khản trương.”

Túc Kỳ căng như dây đàn rốt cuộc cũng thả lỏng.

“Em còn thấy đau không?” Giọng Diệp Từ Nam mềm mại hỏi.

Túc Kỳ đột nhiên ý thức được thái độ của anh đã thay đổi, trong đầu di chuyển, nghĩ tới chuyện vừa nãy, tức giận trong lòng cũng dần dần tăng lên.

Cô nhìn Diệp Từ Nam, có chút tùy hứng, “Tôi muốn ly hôn.”

Về mặt Diệp Từ Nam không thể tin, “Em nói cái gì?”

Túc Kỳ có chút can quấy, “Tôi muốn ly hôn, phản thỏa thuận ly hôn đâu, đưa ra tôi ký.”

“Em thôi lắm.”

Diệp Từ Nam hiếm khi nói tục, vậy mà Túc Kỳ lại thấy rất dễ nghe.

“Đứa bé là của mình tôi, không liên quan đến anh, tôi không muốn vì đứa bé mà ảnh hưởng tới quyết định của anh.”

“Túc Kỳ! Em không cần quá đáng.”

Cô vậy mà còn muốn ly hôn?!

“Tôi mặc kệ, tôi chính là muốn ly hôn.”

“Em nằm mơ!”

Chợt mẹ Diệp đẩy cửa đi vào, sắc mặt cứng ngắt, “Các con xem hai người các con đi! Sao như sống qua ngày vậy hả? Há mồm ngậm miệng đều là ly hôn! Xem như không có mẹ vậy!”

Mẹ Diệp rất ít khi nghiêm khắc dạy dỗ các con, Diệp Từ Nam và Túc Kỳ đều im lặng lắng nghe.

Mẹ Diệp tiếp tục, “Mẹ thấy đứa bé này không có cũng được!”

“Mẹ.”

“Mẹ.”

Hai người trăm miệng một lời kêu lên, trong mắt mang theo đau đớn.

Đó là đứa con của họ, bất kể là ai cũng không thể nguyên rủa nó.

Mẹ Diệp nhìn bọn họ, truyện chỉ được post ở d,d,l,q,d0n các trang khác là ăn cắp, “Làm sao? Không chịu? Thời gian các con dày vò cũng đã lâu, nếu không có đứa bé này, không phải các con tính chấm dứt rồi hả? Từ Nam không phải mẹ nói con, thấy tốt rồi thì thu đi, đừng liều mạng tung lưới ra đến lúc thu về không được, liền mất nhiều hơn được đó.”

Túc Kỳ biết mẹ Diệp khó mà nói cô, chỉ có thể lấy Diệp Từ Nam ám chỉ cô.

Diệp Từ Nam và Túc Kỳ lắng lắng nghe, trong lòng khổ sở như dòi sông lấp biển, vì mình ngây thơ và ngu ngốc.

Hôn nhân có bao nhiêu thiêng liêng và nghiêm túc, sao họ có thể lấy ra chà đạp như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Mẹ Diệp nói xong thờ dài xoay người rời đi, để lại Diệp Từ Nam và Túc Kỳ nhìn nhau không nói gì.

Thật lâu sau, Diệp Từ Nam thờ dài, vươn tay về phía Túc Kỳ, nhàn nhạt nói, “Đi thôi.”

Túc Kỳ ngồi trên giường, nhìn bàn tay anh, đường vân trong lòng bàn tay ngay ngắn rõ nét, cô nhớ tới trước đây bà nội từng nói với cô, người có vân bàn tay sạch sẽ rất may mắn.

Cô vẫn rất tin tưởng, nhưng mà, Diệp Từ Nam gặp cô cưới cô, xem như có may mắn sao?

Túc Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn đứa bé này sao?”

Diệp Từ Nam gật đầu, “Muốn.”

Túc Kỳ hỏi, “Anh còn muốn ly hôn với em sao?”

Diệp Từ Nam lắc đầu.

“Là vì đứa bé này sao?”

Diệp Từ Nam nhủ mày, “Không phải vậy, không liên quan gì tới đứa bé.”

Không liên quan gì tới đứa bé, chính là vì đứa bé của anh và em, anh mới nguyện ý muốn.

Túc Kỳ còn muốn hỏi thêm gì nữa, nhưng Diệp Từ Nam đã tiến lên một bước, cầm tay cô, “Về nhà thôi.”

Hai chữ về nhà như mang theo ma lực, lúc lọt vào tai Túc Kỳ, cô như bị trúng độc, ngoan ngoãn theo sau lưng Diệp Từ Nam đi về phía trước.

Tối hôm đó Diệp Từ Nam liền chuyển về nhà ở, anh lại còn đặc biệt dặn đi giúp việc mỗi ngày theo thực đơn làm đủ món cơm canh có dinh dưỡng cho Túc Kỳ ăn, mỗi ngày tự mình đưa đón Túc Kỳ cùng đi làm, có đôi khi thật sự không có thời gian thì sẽ kêu người khác làm thay.

Dường như tất cả đều trở về ngày trước, nhưng mà, toàn bộ lại không giống vậy.

Giữa lời nói và cử chỉ có phần mất tự nhiên, phần lớn thời gian đều trầm lặng sau đó là xa cách ‘tương kính như tân’ (tôn trọng nhau như khách), tất cả đều không được bình thường.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ đúng là sẽ không trở về được như trước kia nữa sao?

Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, cô sờ bụng mình suy nghĩ, nếu như đứa bé được sinh ra, giữa hoàn cảnh gia đình như vậy, sẽ khỏe mạnh sao?

Có đôi khi cô muốn giống trước kia cùng tranh cãi với Diệp Từ Nam, nhưng mà làm sao cũng không mở miệng được, Diệp Từ Nam vẫn còn cười với cô, nhưng mà, Túc Kỳ thấy anh cười lại càng khó chịu.

Trước kia cô chỉ cảm thấy Diệp Từ Nam cười rộ lên rất đẹp mắt, bây giờ mắt đi mới bừng tỉnh hiểu ra, bên trong những nụ cười này là yêu và nuông chiều.

Chủ nhật, thời tiết sáng sủa. Túc Kỳ ăn cơm trưa xong ngồi trên ghế quý phi trước cửa sổ sát đất phơi nắng.

Sau khi dọn dẹp nhà bếp xong xuôi, đi giúp việc lại bung một đĩa hoa quả đã cắt đặt trước mặt cô, “Phu nhân, tiên sinh đối với ngài thật tốt.”

Túc Kỳ im lặng hồi lâu ngẩng đầu nhìn bà, có chút đau thương hỏi lại, “Thật sao?”

“Đúng thế, đêm nào ngài ấy cũng xem một lần thực đơn của ngày hôm sau, vẫn chưa yên tâm, diện d4n l3 quy4 đ0n lần đầu tiên còn đi theo tôi mua đồ ăn, nói đều phải tươi mới tốt nhất, nói là đối với ngài và đứa bé đều tốt, mùa này những trái cây này cũng không mua được, mỗi lần ngài ấy đều phải người đưa tới nhà, chưa từng gián đoạn. Tôi đã từng làm cho nhiều nhà như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy ai biết thương yêu người như tiên sinh.”

Túc Kỳ biết anh rất khắt khe với đứa bé này, đối với cô cũng rất tốt, nhưng mà loại tốt này cũng rất khó chịu.

Túc Kỳ vẫn muốn nói chuyện với Diệp Từ Nam một chút, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Giữa một đêm, tất cả tin tức có liên quan đến tình cảm của tổng giám đốc Hoa Vinh Diệp Từ Nam đều không thấy nữa, ở trường học Túc Kỳ cũng có gặp qua Hứa Thanh, dường như cô ta có chút buồn bã, hình như tất cả đều yên lặng trở lại.

Đi giúp việc thấy Túc Kỳ thất thần, sợ mình nói nhiều, không quấy rầy cô nữa, tiếp tục đi dọn dẹp vệ sinh.

Sáng ngày thứ hai, lúc Diệp Từ Nam mặc quần áo, do dự hồi lâu, chợt giờ một khay tay áo hỏi Túc Kỳ, “Em thấy chiếc còn lại của đôi khay áo này không?”

Quả thật là đang ở chỗ cô, Túc Kỳ nhớ tới chuyện trước kia cố ý hỏi lại, “Không phải bị mất từ lâu rồi sao?”

Sắc mặt Diệp Từ Nam có chút mất tự nhiên, lần đó là anh cố ý nói rơi khay tay áo ở chỗ cô nên lên tìm, ai ngờ sau đó thật sự tìm không thấy nữa.

Anh xoay người đưa lưng về phía Túc Kỳ, “Thôi.”

Nói xong ra ngoài ăn điểm tâm.

Túc Kỳ lợi dụng thời gian rảnh rỗi lục lọi đồ trong phòng cũng không tìm được khay tay áo, suy nghĩ lúc lâu mới nhớ tới ngày đó cô quên mang theo, chuyện tối hôm đó Diệp Từ Nam nói anh sẽ giải quyết, cô cũng không thêm quan tâm, đồ đạc gì cũng để bên kia hết rồi.

Cô suy nghĩ một lát rồi đi ra ngoài.

Trên bàn cơm Túc Kỳ nói với Diệp Từ Nam, “Em phải đi về lấy ít đồ, chỗ trước em ở...”

Diệp Từ Nam buông đầu, “Lát nữa anh đưa em đi qua.”

Túc Kỳ lắc đầu, “Không cần, anh còn bận việc của mình, mình em đi là được rồi.”

Diệp Từ Nam suy nghĩ một lát, đưa chìa khoá cho cô, “Vậy anh bảo tài xế đưa em đi, khoá cửa đã đổi rồi, đồ gì cần thì mang đi, đi nhanh về nhanh, sau này đừng tới chỗ đó nữa.”

Túc Kỳ gật gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp, cô biết là anh sợ trong lòng cô có bóng ma.

Xe chậm rãi dừng trước lầu, Túc Kỳ nói với tài xế mở cửa giúp cô, “Anh chờ tôi một lát, tôi lập tức đi xuống.”

Tài xế gật gật đầu, “Được, phu nhân.”

Khóa cửa thật sự đổi rồi, trong phòng cũng đã dọn dẹp, Túc Kỳ vào phòng ngủ tìm được khay tay áo trong hòm đặt trên bàn trang điểm, cũng thấy được vòng tay đứt thành hai đoạn.

Cô nâng niu trong tay, ấn chúng gộp lại với nhau, đột nhiên có chút thương cảm, có phải cô và Diệp Từ Nam cũng giống như vòng tay này, dù nhìn thoáng qua bên ngoài là gương vỡ lại lành, thật ra vết nứt vẫn còn ở đây, vừa thả lỏng sẽ có vết rạn như cũ, rốt cuộc không chịu được chút sóng gió nào?

Túc Kỳ ngẩn ngơ một lúc, dọn dẹp đồ đạc cần thiết sau đó liền chuẩn bị xuống lầu.

Mới vừa mở cửa liền nhìn thấy Thẩm Ngôn Lỗi đứng trước cửa, bộ dạng hôn bay phách lạc.

Túc Kỳ hoảng sợ, ôm ngực, “Sao anh lại ở đây.”

Thẩm Ngôn Lỗi nhìn cô, mang theo uất ức, “Anh ở chỗ này chờ em mấy ngày rồi, vừa nhìn thấy tài xế Diệp Từ Nam đưa em qua, bọn em đã hòa thuận như trước kia rồi sao?”

Trong ánh mắt anh ta mang theo cố chấp khó lay chuyển và điên rồ, khiến cho cô hoảng hốt, cô không muốn dây dưa với anh ta, “Chuyện này không liên quan đến anh, mời anh nhường một chút.”

Nói xong Túc Kỳ tính vòng đi qua, ai ngờ Thẩm Ngôn Lỗi đến gần ngăn cản cô, “Vì sao anh ta dây dưa không rõ với phụ nữ khác mà em có thể tha thứ, nhưng thủy chung lại không chịu tha thứ cho anh?”

“Không giống nhau.” Túc Kỳ biết Diệp Từ Nam thật sự không phải là dây dưa không rõ với Đường Nhiễm Băng và Hứa Thanh, anh làm tất cả chẳng qua đều là vì cô.

“Không giống nhau? Có gì không giống? Em trước mặt anh thì thái độ cao ngạo như vậy, đổi lại trước mặt anh ta sao có thể hèn mọn như thế? Tiểu Kỳ, em hèn mọn hay không chứ?”

Túc Kỳ bị lời nói anh ta chọc giận, “Anh nói cái gì?! Thẩm Ngôn Lỗi, tôi làm gì tự tôi biết, không tới lượt anh khoa chân múa tay với tôi, anh không đủ tư cách!”

Thẩm Ngôn Lỗi chợt tới gần, di3n d4n l3 quy y d0n ánh mắt hỗn độn, “Tiểu Kỳ, bây giờ anh cái gì cũng không có, chỉ có em, em không rời khỏi anh có được không?”

Túc Kỳ cảm thấy vẻ mặt Thẩm Ngôn Lỗi mang theo liều lĩnh điên cuồng, cảm giác rõ ràng con người trước kia một chút cũng không giống, xa lạ khiến cô sợ hãi.

Túc Kỳ sợ chọc giận anh ta, nhẹ nhàng trao đổi, “Tôi đã nói rồi, chúng ta căn bản là không có khả năng. Thi Nhã Tĩnh tốt với anh như vậy, tốt nhất anh nên quý trọng cô ta.”

“Anh không cần người khác, tiểu Kỳ, anh chỉ muốn em, chỉ cần em...”

Vừa nói vừa từng bước lại gần, Túc Kỳ không còn đường để chạy, chỉ có thể từng bước lui vào phòng, Thẩm Ngôn Lỗi ầm một tiếng đóng cửa lại.

Túc Kỳ thấy anh ta đóng chặt cửa, căng thẳng nhìn anh ta, “Anh muốn làm gì?”

“Tiểu Kỳ, anh chỉ muốn em...”

Trong nháy mắt Túc Kỳ hiểu rõ “Muốn” trong miệng anh ta là có ý gì, cô lập tức chạy tới ngưỡng cửa, nhưng Thẩm Ngôn Lỗi ngăn cô lại, đẩy cô ngã vào ghế sofa, ngay sau đó hôn xuống, trần trọc cạ sát trên đôi môi cô.

Cảm giác ấm áp quen thuộc đã từng có nhưng bây giờ lại khiến trong lòng cô cảm thấy từng trận buồn nôn, Túc Kỳ cắn chặt răng, liên tục giãy dụa.

Một tay Thẩm Ngôn Lỗi kẹp hai tay cô, vững vàng ấn lên đầu, còn cánh tay kia nắm cầm cô, Túc Kỳ bị đau, thả lỏng miệng, môi lưỡi Thẩm Ngôn Lỗi chui vào, tiến quân thần tốc.

Túc Kỳ cố gắng vùng vẫy cũng không có kết quả, hung hăng cắn đầu lưỡi Thẩm Ngôn Lỗi, rất nhanh cô liền nếm được vị máu tươi, mùi vị đó tới rất nhanh lại mãnh liệt, kích thích khiến cô muốn phun ra.

Thẩm Ngôn Lỗi bị đau rất nhanh liền rời khỏi, ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt một luồng lửa đang cháy, dường như bị chọc giận, chỉ một chớp mắt lại cúi đầu hôn lên cằm và cổ của cô, gặm cắn mát, sức lực lớn kinh người, mang theo cường ép và ý tứ chiếm hữu.

Cái tay trông kia cũng bắt đầu tự do trên người cô, theo vật áo xoa eo cô, vuốt ve thô bạo, không hề gián đoạn hay có ý rời khỏi.

Tiếp xúc xa lạ khiến cho cô từng trận run rẩy và đau đớn, Túc Kỳ không ngừng né tránh ra sức vùng vẫy, lớn tiếng kêu lên, mang theo căm phẫn.

“Anh đừng đụng vào tôi! Thẩm Ngôn Lỗi!”

“Thẩm Ngôn Lỗi, đừng để cho tôi phải hận anh!”

Lúc tay Thẩm Ngôn Lỗi đang che trước ngực cô, trong đầu Túc Kỳ bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt Diệp Tử Nam, một lần lại một lần, diển diễn lặp lại quy đôn về mặt không giống nhau, ngũ quan thì y đúc, cuối cùng cô khóc thành tiếng, kêu tên anh, mang theo thê lương và tuyệt vọng.

“Diệp Tử Nam...Tử Nam...Tử Nam...”

Là ai nói qua, lúc mình sợ hãi nhất, người mà mình kêu tên nhất định là người mình yêu. Thẩm Ngôn Lỗi nghe thấy tên kia dừng lại một chút, trong ánh mắt mang theo phần nộ và kiên quyết, chợt kéo áo sơ mi của cô, âm thanh “Bang bang” lập tức vang lên, trước ngực Túc Kỳ chợt lạnh, trong lòng cũng hoàn toàn lạnh lẽo rồi.

Sức lực nam nữ cách xa nhau, nếu anh ta thật sự làm chuyện gì với cô, cô ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Lòng của cô nhảy mất rơi xuống đáy cốc, tuyệt vọng ùn ùn kéo tới, vì cô, vì anh (Diệp Tử Nam), cũng là vì đứa bé của bọn họ.

Giọng điệu cô nhẹ xuống, mang theo cầu xin.

“Anh buông ra, Thẩm Ngôn Lỗi, tôi mang thai rồi....Đừng làm tổn thương đứa bé của tôi, tôi mang thai đứa bé của Diệp Tử Nam..Van xin anh, bỏ qua cho tôi...”

Những lời này như một gậy giáng vào đầu Thẩm Ngôn Lỗi, anh ta đột nhiên tỉnh táo lại, qđôn cô gái nhỏ kia đã từng chỉ cười khóc với anh ta giữa lúc bất tri bất giác trưởng thành, gả làm vợ người ta, còn có con người ta, thành mẹ đứa bé, bây giờ anh ta đang làm gì thế này?

Túc Kỳ thừa dịp khi anh ta sững sờ, dùng hết sức lực bản thân, chợt vùng vẫy thoát ra, đẩy anh ta, ôm áo khoác níu chặt vật trước áo sơ mi chạy ra ngoài.

Cô chạy một hơi vào trong xe, run rẩy nói với tài xế, “Đi nhanh lên.”

Bộ dạng bây giờ của cô rất nhếch nhác, tài xế thỉnh thoảng từ kính chiếu hậu nhìn qua, Túc Kỳ cắn môi hai tay run rẩy cài nút áo khoác.

Tòa nhà hai bên đường không ngừng lui về sau, Túc Kỳ chỉ hi vọng nhanh nhìn thấy người kia một chút, trở lại bên cạnh người kia.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lúc Túc Kỳ đẩy cửa xông tới, Diệp Tử Nam đang đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cô gọi điện thoại.

Nghe tiếng động mới xoay người lại liền nhìn thấy Túc Kỳ, tóc cô lộn xộn, nước mắt đầy mặt, run lấy bấy gắt gao che quần áo trước ngực, đôi mắt đen tuyền sáng ngời nên nhiều nước mắt, muốn rơi lại chưa rơi, thấy vậy trong lòng anh run lên.

Anh lên tiếng cất ngang đôi phương nói, “Lát nữa tôi gọi lại cho cậu.”

Nói xong tiện tay ném đi động lên bàn làm việc bước đi qua, tới trước mặt Túc Kỳ, hai tay đặt lên vai cô, “Làm sao vậy?”

Túc Kỳ khóc oa một tiếng, đồng thời vươn hai tay ôm chặt eo Diệp Tử Nam, đầu chôn sâu vào lòng anh.

Vừa rồi cô thật sự sợ Thẩm Ngôn Lỗi làm ra chuyện gì đó, nếu quả thật xảy ra chuyện không tốt, cô phải làm thế nào đối mặt với Diệp Tử Nam đây?

Nghĩ lại mà sợ và thấy may mắn khiến cho nước mắt cô muốn dừng mà không dừng được.

Diệp Tử Nam cúi đầu liền nhìn thấy vết cắn trên cổ cô, vừa hồng vừa tím, nhìn thấy ghê người. Mắt anh nhìn thấy, mày càng lúc càng nhúu chặt, vừa nhẹ nhàng đẩy cô ra vừa hỏi, “Không phải đi thu dọn đồ đạc sao, làm sao mà biến thành như vậy hả?”

Túc Kỳ làm thế nào cũng không buông tay, dùng hết sức lực bản thân ôm anh, càng khóc đến đau lòng, bây giờ cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn ôm anh đau xót khóc một trận.

Diệp Tử Nam không dám hỏi lại, chỉ có thể nhẹ nhàng dụ dỗ, mỗi lần nhìn thấy nước mắt của cô anh liền cảm thấy cả trái tim đều đau âm ỉ. Mang cô qua ngồi xuống sofa, Túc Kỳ từ đầu đến cuối không nguyên ý rời khỏi ngực anh. Khóc một lúc thì mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Diệp Tử Nam ôm cô vào phòng ngủ, tay chân nhẹ nhàng đặt trên giường, đắp chăn cho cô.

Trên mặt cô vẫn còn nước mắt lạnh lẽo, ánh mắt lỗ mũi khóc đến vừa đỏ vừa sưng. Da thịt của cô vốn rất mềm mại, cổ tay, gáy đều có vết tím bầm nhàn nhạt, môi cũng có chút sưng đỏ.

Cho dù ngủ thiếp đi tay phải vẫn cầm chặt vật trước áo khoác, Diệp Tử Nam vốn định cởi giúp cô, ai ngờ làm thế nào cũng không cạy tay cô ra được. Anh vừa động vào, cô cầm càng chặt hơn, lông mày cũng dần dần nhăn lại, anh chỉ có thể bỏ qua.

Anh đi ra ngoài một lát rồi quay lại, trong tay cầm khăn lông thấm nước ấm, chậm rãi lau cho cô.

Trán, lông mày, ánh mắt, đôi má, cái mũi, môi, cổ.

Động tác trên tay của anh rất nhẹ, nhưng sắc mặt xanh mét.

Lúc Diệp Tử Nam lau tay cho cô, phát hiện lòng bàn tay đang ôm thứ gì đó, cảm xúc nóng ấm khiến cho cô dần dần thả lỏng. Diệp Tử Nam nhẹ nhàng mở ra, miếng khuy tay áo lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay cô.

Một khắc kia, Diệp Tử Nam nói không nên lời trong lòng có cảm giác gì. Vừa đau lòng vừa tức giận buồn bực, rất không có tư vị, nhìn chăm chăm lòng bàn tay cô rất lâu, một lúc sau mới nhẹ nhàng thở dài.

Cô ngủ cũng không được yên lòng, thỉnh thoảng nói mê, nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

“Anh đừng đụng vào tôi! Cầu xin anh...”

“Diệp Tử Nam...Diệp Tử Nam...”

Diệp Tử Nam để cả quần áo nằm bên cạnh cô, vỗ nhẹ cô như dỗ một đứa trẻ, nhỏ giọng dụ dỗ, giọng trầm thấp dịu dàng, “Đừng sợ, không có việc gì, anh ở đây, em ngủ ngoan nào...”

Diệp Tử Nam nói không nên lời đau lòng và khó chịu, cô là trân bảo quý nhất trong lòng anh, anh không chịu được động đến cô dù chỉ một chút.

Cuối cùng cô lại ngủ thiếp đi, nhưng mà Diệp Tử Nam vẫn không nhin được, kêu Tô Dương vào chăm Túc Kỳ, đi ra gọi tài xế vào. Không còn dịu dàng như trước, một gương mặt đẹp trai giờ đây lạnh lùng, vừa mở miệng lạnh lẽo bức người, “Không phải bảo anh theo phu nhân trở về thu dọn đồ đạc sao, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Toàn thân lái xe lông đã dựng đứng, ập a ập ứng, “Tôi vốn tính cùng đi lên, nhưng mà phu nhân nói mình cô ấy đi lên là được, tôi nghĩ có thể là phu nhân cảm thấy bất tiện, tôi liền đứng dưới lầu chờ cô ấy, ai ngờ chờ lâu mà cô ấy không xuống, tôi vừa định đi lên, liền nhìn thấy phu nhân...Cô ấy lên xe liền muốn qua bên này tìm ngài, tôi hỏi cô ấy cũng không nói...Thật xin lỗi, tổng giám đốc Diệp...”

Diệp Tử Nam ngậm điều thuốc hút vài hơi, khép mí mắt, ngồi sau bàn không nhúc nhích, cả người tỏa ra hơi thở đáng sợ và khí thế bức người. Mắt hơi dương đảo qua lại không chút để ý, lái xe sợ tới mức toàn thân phát run.

Anh vung tay kêu lái xe ra ngoài, lấy điện thoại ra gọi.

Cúp điện thoại trầm mặc hồi lâu, biểu tình trên mặt cực kỳ đáng sợ, ngực không ngừng nhấp nhô thở hỗn hển, rất lâu sau, mới nghiêng răng nghiêng lợi nở nụ cười.

Lát sau lại gọi điện thoại cho Thi Thần.

“Cậu đang ở cùng với Thi Nhã Tĩnh?”

Thi Thần cười một tiếng, “Làm sao mà cậu biết được? Hôm nay sinh nhật em ấy, giúp em ấy mừng sinh nhật, thấy cậu gần đây rất bận nên không gọi cậu.”

Diệp Tử Nam đi thẳng vào vấn đề, “Thẩm Ngôn Lỗi cũng ở đó?”

Vừa nhắc đến tên kia, dường như Thi Thần có chút khó chịu, “Ừm.”

Khỏe mới Diệp Tử Nam lại nhếch lên, từ từ phun ra mấy chữ, “Rất tốt, tứ lập tức qua đó.”

Diệp Tử Nam đi vào phòng bao, trong phòng bao đặt hai bàn, các trưởng bối nhà họ Thi một bàn, bàn còn lại là những người trẻ tuổi, Thi Thần và Thẩm Ngôn Lỗi cũng ở trong đó, hơn nữa Thẩm Ngôn Lỗi ngồi rất gần anh.

Thi Thần thấy anh bước vào kêu anh qua ngồi bên này, “Tử Nam, qua bên này ngồi đi.”

Anh sợ trưởng bối ra ngăn cản lại, Diệp Tử Nam không có cách nào thoái mái, thừa dịp bọn họ không phản ứng kịp, tìm lý do quang minh chính đại kêu cho bọn họ rời đi trước.

"Ông nội, chú, mọi người đi trước đi, phòng này nhỏ như vậy, lát nữa đừng để mọi người bị thương, con tới đối phó bọn họ, mọi người yên tâm đi."

Trải qua chuyện của Thi Nhã Tĩnh và Thẩm Ngôn Lỗi, ác trưởng bối đối với chuyện tình cảm của văn bối cũng không muốn quản nhiều, dặn dò mấy câu rồi rời đi, lúc Thi Thần đóng cửa cũng thuận tay khoá cửa lại.

Thi Nhã Tĩnh sau khi lấy lại tinh thần liền muốn xông lên, bị Thi Thần giữ lại, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Em đi theo xem nào nhiệt làm gì?"

Thi Nhã Tĩnh nước mắt lưng tròng nhìn Thẩm Ngôn Lỗi liên tiếp thua trận, xin Thi Thần: "Anh, anh giúp anh ấy với..."

Thi Thần nhìn hai người kia, lại nhìn Thi Nhã Tĩnh, gật đầu đồng ý, "Được rồi."

Nhìn bên ngoài Thi Thần can ngăn, nhưng thật ra túm Thẩm Ngôn Lỗi cho Diệp Tử Nam đánh.

Anh vẫn nhìn không vừa mắt, nhưng mà ngại trưởng bối nên vẫn chưa có dịp, bây giờ nắm được cơ hội, thế nào mà bỏ qua cho được.

Cuối cùng, Diệp Tử Nam thành công giữ anh ta trên tường, hai người đều thở hổn hển, vết thương chùng chát.

Diệp Tử Nam hung hăng đánh một quyền vào cằm Thẩm Ngôn Lỗi, cong đầu gối húc vào bụng anh ta, sau đó thả tay.

Thẩm Ngôn Lỗi kêu lên vì đau ôm bụng ngã xuống đất.

Diệp Tử Nam từ trên cao nhìn xuống anh ta, trong mắt đều là khinh thường, "Ấn hiệp phụ nữ, mày được coi là đàn ông à?! Hôm nay vì sao tao đánh mày, trong lòng mày hiểu rõ, về sau đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa, nếu không thì mày mất đi không chỉ là Thẩm thị đâu!"

Nói xong xoay người rời đi.

Thi Nhã Tĩnh lảo lảo nhào xuống đất, muốn nâng Thẩm Ngôn Lỗi dậy, Diệp Tử Nam liếc cô ta một cái, tiếp tục đi về phía trước, Thi Thần rất nhanh đuổi theo kịp.

Mở cửa, về mặt của quản lý quán rượu và nhân viên phục vụ đứng trước cửa, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, bọn họ đứng ngoài nghe lâu rồi, bên trong tiếng động bưng bục không ngừng. Không phải ông ta đau lòng gì cả, mà ông ta sợ đắc tội nhà họ Diệp và họ Thi, hai gia tộc đó là cái dạng gì chứ!

Nhìn thấy cửa được mở ra, quản lý lảo lảo cúi đầu khom lưng nghênh đón, "Diệp thiếu, Thi thiếu, có chỗ nào phục vụ không chu đáo, hai vị các ngài cứ mở lời, bọn tôi sẽ cải thiện cho tốt, sẽ cải thiện cho tốt..."

Diệp Tử Nam không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, "Không liên quan gì đến các ông."

Nói xong liền nhấc chân rời đi.

Quản lý đáng thương tội nghiệp nhìn Thi Thần, Thi Thần nhìn không được nở nụ cười, "Chuyện này không phải do các ông, mở cửa phòng bao kể bên cho tôi một chút, tìm cái hộp cứu thương đưa cho tôi."

Quản lý nhìn thấy Thi Thần nở nụ cười, giọng điệu thoải mái, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, lập tức làm theo lời anh nói.

Thi Thần vừa bồi thuốc vừa hỏi, "Từ sau khi trưởng thành có chưa từng thấy cậu sử dụng tay chân, thân thủ vẫn còn rất nhanh nhẹn nhỉ."

Diệp Tử Nam hừ nhẹ một tiếng, rất khinh thường.

Bỗng nhiên thấy trên hành lang có ai gọi tên hai người họ, âm thanh vang dội, tràn đầy khí thế, Thi Thần cau mày ra ngoài xem, liền nhìn thấy Giang Thánh Trác đứng trên hành lang hết lớn.

Giang Thánh Trác thấy Thi Thần rất vui vẻ chạy tới, vào cửa liền hưng phấn tranh công, "Tớ tìm các cậu không thấy, gọi điện không được, tớ thấy xe hai người đậu trước cửa, nên biết các cậu nhất định chưa đi, chỉ có thể gọi các cậu như vậy, tớ thông minh chứ?"

Diệp Tử Nam và Thi Thần liếc nhau trăm miệng một lời, nói ra câu cực kì khinh thường, ít lời nhiều ý, "Nói nhảm!"

Về mặt Giang Thánh Trắc đau thương, giọng điệu khoa trương, "Sao các cậu có thể nói như vậy chứ? Này, sao các cậu không hỏi tại sao tớ lại tới chỗ này?"

Diệp Tử Nam và Thi Thần trực tiếp coi như không có anh, Thi Thần tiếp tục công việc trên tay, "Nhìn cậu ta không vừa mắt, có rất nhiều cách để chinh cậu ta, cần gì phải tự mình động thủ hả. Rốt cuộc cậu ta làm gì, chọc cậu tức giận như vậy."

"Còn có thể vì sao, nhất định là động vào bảo bối nhà cậu ấy rồi." Giang Thánh Trắc đi qua, về mặt vui sướng khi người khác gặp họa, chủ động nói rõ, "Nghe nói bên này có trò hay, tớ là tới xem chiến đấu, ai ngờ trên đường kẹt xe, có phải tớ tới chậm rồi không?"

Thi Thần gật đầu, "Là đã tới chậm, đã sớm tan cuộc, chiến trường cũng đã thu dọn xong rồi."

Về mặt Giang Thánh Trắc tiếc nuối, lắc đầu thờ dài, "Haizzz, thật tiếc quá, tớ còn đặc biệt mang theo DV dự định quay lại toàn bộ quá trình."

Sau đó nhìn chằm chằm Diệp Tử Nam, quan sát từ đầu đến chân, tự đáy lòng cảm thán, "Tổng giám đốc Diệp, bây giờ bộ dạng của cậu thật sự rất đẹp trai, tớ với cậu có thể cùng chụp hình lưu niệm không?"

Thi Thần đáp anh một cái, cười mắng anh, "Đủ rồi đó."

Sau đó quay đầu hỏi Diệp Tử Nam, "Thật sự là vì Túc Kỳ?"

Sắc mặt Diệp Tử Nam hơi dịu đi một chút, "Hắn là tên súc sinh."

Giang Thánh Trắc vươn ngón tay ấn vào khoé miệng sưng đỏ của Diệp Tử Nam, "Con người rơi vào trong vòng luẩn quẩn đó khiến cho người ta không thể hiểu được, vì phụ nữ mà biến mình không còn là mình nữa, haizzz!"

Diệp Tử Nam bị đau, đẩy anh ra, "Sớm muộn gì cậu cũng sẽ có một ngày như thế!"

Giang Thánh Trắc lập tức xua tay, "Đừng, cậu đừng rủa tớ! Tớ không muốn trở thành người như cậu đâu!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai là kết thúc, thật sự thật sự~~không cần cười! Đồng ca nói là sự thật!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Trên đường về Diệp Tử Nam nhận được điện thoại của Đường Nhiễm Băng.

“Có thời gian rảnh không?”

Diệp Tử Nam lo lắng cho Túc Kỳ, không muốn chậm trễ, “Hôm nay tôi không có thời gian, có việc gì hôm nào nói sau đi.”

Đường Nhiễm Băng yên lặng một lúc, chợt nở nụ cười, “Sợ gặp em như vậy ư? Em là lũ lụt thú dữ sao, em đang ở quán cà phê đối diện công ty anh, chỉ năm phút thôi. Nếu anh không tới thì em trực tiếp tìm tới nhà họ Diệp, thật, thật đó.”

Diệp Tử Nam cúp máy, nhìn đồng hồ, quyết định đi gặp mặt Đường Nhiễm Băng trước.

Đường Nhiễm Băng nhìn thấy bộ dạng Diệp Tử Nam giật nảy mình, “Anh sao vậy?”

Diệp Tử Nam không chút nào để ý vết thương trên khuôn mặt đẹp trai của mình, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Em muốn kết hôn.” Đường Nhiễm Băng nhìn anh không muốn nói cũng không hỏi lại, tháo mắt kính, cầm thiệp cưới đỏ thắm đặt trước mặt Diệp Tử Nam, “Chúc mừng em đi.”

Diệp Tử Nam có chút giật mình, “Trước đây không nghe em nói, thật nhanh.”

“Không nhanh đâu, hai bọn em cùng tuổi, em cũng không còn nhỏ nữa. Nếu không lập gia đình qua vài năm nữa thật sự liền không có người nào muốn nữa rồi.”

Ý tứ trong lời nói của cô ta Diệp Tử Nam nghe liền hiểu nhưng giả vờ như không biết, cầm thiệp cưới lên, mở ra xem, “Tên nhìn quen quá.”

Đường Nhiễm Băng bật cười ha ha, “Cũng là người trong giới, theo đuổi em lâu rồi, em vẫn không để trong lòng, nếu không bị anh nói cho tỉnh lại, sợ là em đã bỏ qua hạnh phúc của mình rồi.”

Diệp Từ Nam chân thành chúc mừng cô ta, “Chúc mừng.”

Về mặt cô ta cười hạnh phúc, hơi thở trong sáng, nét mặt toàn thân rạng rỡ.

Trong lúc Diệp Từ Nam liên tục nhìn đồng hồ, tay phải Đường Nhiễm Băng chống đầu nhìn anh, “Này, em nói nghe, anh có thể trọng em một chút không? Em nhớ rõ dù thái sơn có sập trước mặt anh cũng không biến sắc đổi nét, bây giờ thế nào? Mới tách ra đã sốt ruột trở về?”

Diệp Từ Nam hơi có chút không kiên nhẫn, “Hôm nay tôi thật sự có việc.”

Đường Nhiễm Băng thoải mái gật đầu, “Được rồi, điều muốn nói em cũng đã nói xong, anh đi đi.”

“Được, gặp lại.”

Diệp Từ Nam đứng lên không chút lưu luyến đi ra ngoài, Đường Nhiễm Băng đột nhiên gọi anh lại, “Diệp Từ Nam!”

Diệp Từ Nam xoay người nhìn cô ta, “Làm sao vậy?”

Đường Nhiễm Băng nhìn chằm chằm anh hồi lâu, dường như không muốn mở miệng, nhưng lại không cam lòng, cuối cùng vẫn hỏi ra, “Mấy ngày hôm trước em nhìn thấy một câu nói, vẫn muốn hỏi anh một chút, nếu lúc trước em dừng cảm, có phải kết quả sẽ không giống thế này? Nếu lúc trước anh kiên trì, có phải hồi ức sẽ không như vậy?”

Diệp Từ Nam nhìn ngoài cửa sổ ký túc xá gần ngay trước mắt, nơi đó có kỷ niệm đặc biệt anh gặp một người, môi mím khe khẽ mở, nhàn nhạt trả lời, “Không có nếu như.”

Đường Nhiễm Băng cười khỏ, “Người cũng đã là của cô ấy, nói lời lừa dối em, an ủi em một chút cũng không được sao?”

“Không được. Nhiễm Băng, thật xin lỗi, tôi vì bản thân lợi dụng em, trong lời nói và việc làm có thể khiến cho em hiểu lầm.”

Đường Nhiễm Băng cúi đầu im lặng rất lâu, sau đó, ngẩng đầu, cười sáng khoái, “Ha ha, đã hiểu, đến lúc đó nhớ mang theo phu nhân đến dự đám cưới của em.”

Diệp Từ Nam rời đi rất nhanh, Đường Nhiễm Băng ngồi trên ghế sofa, tầm mắt đuổi theo bóng dáng anh, mãi đến lúc không thấy nữa mới thôi.

Diệp Từ Nam trở lại văn phòng, Tô Dương đang từ từ đóng cửa phòng nghỉ.

“Còn chưa tỉnh sao?”

“Tôi vừa nhìn qua, còn đang ngủ. Giữa chừng có tỉnh một lần, hỏi anh đi đâu, sau đó uống chút nước lại ngủ thiếp đi.”

Diệp Từ Nam gật gật đầu, “Được rồi, cô về trước đi.”

Túc Kỳ là người sau khi thức dậy sẽ rất khó ngủ tiếp, hơn nữa trong lòng cô có chuyện.

Quả nhiên, Diệp Từ Nam vừa vào cửa, ánh sáng bên ngoài chiếu xuyên vào thấy được cặp mắt đen tuyền sáng ngời, lẳng lặng nhìn anh.

“Tỉnh rồi thì đứng lên, dẫn em đi ăn chút gì đã.”

Anh không bật đèn, sợ Túc Kỳ thấy vết thương trên mặt và trên người anh.

“Anh không có việc gì hỏi em hả?”

“Không có.”

Túc Kỳ vươn tay bật đèn bàn đầu giường, rốt cuộc nhìn thấy Diệp Từ Nam, cũng hiểu rõ vì sao anh không hỏi cô.

Túc Kỳ hắng giọng rõ ràng, “Em muốn về nhà.”

Diệp Từ Nam gật đầu, “Được, anh đưa em về nhà.”

Hai người ngồi vào ghế sau, lái xe rất tinh mắt thấy vậy nâng màn che lên.

Túc Kỳ dịch sang, chủ động kéo cánh tay Diệp Từ Nam, tựa đầu lên vai anh, cầm tay Diệp Từ Nam, cẩn thận chạm vào phía sau ngón tay bị toác ra, không còn chảy máu nữa, màu sắc có chút thâm, nhìn qua rất đáng sợ.

“Có đau không?”

“Không đau.”

Cô tách ngón tay hơi cong của anh ra, vuốt lên, dùng ngón trỏ nghiêm túc đặt lên, chấp bút liền viết ra gì đó.

Đầu ngón tay lạnh buốt của cô viết tên của anh trong lòng bàn tay anh, từng nét từng nét, cảm giác ngứa ngáy từ lòng bàn tay lan vào tận trong lòng.

Anh chợt nắm chặt năm ngón tay, cảm ngón tay đang nghịch ngợm, sau đó nắm toàn bộ tay cô vào lòng bàn tay.

Túc Kỳ để mặc anh nắm, cúi đầu không dám nhìn anh, từ từ mở miệng, bên trong xe cách âm rất tốt, giọng nói có chút run rẩy vậy quanh:

"Chúng ta hòa thuận có được không? Anh đừng thích người khác, chỉ thích mình em có được không? Em nhìn thấy anh và Đường Nhiễm Băng, Hứa Thanh ở bên nhau, trong lòng em rất khổ sở. Em biết em sai rồi, trước kia em cho rằng nếu có cơ hội em sẽ từ từ giải thích với anh, nhưng sau này em mới phát hiện giữa chúng ta hiểu lầm rất sâu, sâu đến mức em không biết nên giải thích thế nào

còn có nhiều phụ nữ xinh đẹp, tính tình lại tốt như vậy, bọn họ đều thích anh, em vừa tùy hứng tính tình lại ngang bướng, còn thích làm đả điều (rút rè, nhút nhát), em biết em không có gì tốt, đáng để anh đối xử tốt với em như vậy. Anh nói em không để ý anh, thật ra không phải, chúng ta ở chung lâu như vậy, anh luôn ở trong lòng em, ngay cả bản thân em cũng không phát hiện, nhớ tới chuyện lúc trước, em thật sự rất hối hận, anh đừng giận em nữa, tha thứ cho em có được không?"

Cho tới bây giờ Túc Kỳ chưa từng thẳng thắn nói nhiều lời trong lòng như vậy với anh, Diệp Tử Nam chợt có chút sợ, có chút không biết làm sao, bình tĩnh như anh đã nhiều năm chưa từng có loại cảm giác này.

Qua lúc lâu, anh mới mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, thậm chí có chút bí từ, "Đường Nhiễm Băng.. Lúc ấy tuổi trẻ khinh cuồng, sớm đã qua, anh cũng có chỗ không đúng, là anh không nói rõ ràng với em. Cô ta và Hứa Thanh đều không quan trọng, em là nhất, trước kia là anh không hiểu em, bây giờ anh đã hiểu rõ, về sau.. Chúng ta sẽ sống tốt."

Bao Gao nói, có chuyện gì là phải nói ra, không cần chờ đối phương hiểu rõ, bởi vì đối phương không phải là mình, không biết mình cần cái gì, cuối cùng chỉ chờ được là đau lòng và thất vọng, nhất là tình cảm.

Không dám lời ra, một người sinh ra là tăng đá, một người là vãi bố, đến cùng là ai tổn thương ai.

Những ngày sau trôi qua rất mau, lập tức liền bước sang năm mới, trên đường tràn đầy hương vị năm mới, trường học cũng chính thức bắt đầu nghỉ từ hôm nay, cuối cùng đã vượt qua kì thi, cho dù kết quả như thế nào, các học sinh cũng có thể lo lắng một chút, Túc Kỳ cùng Trần Tư Giai và các học sinh trong ban hẹn nhau cùng chúc mừng kì nghỉ, chúc mừng năm mới trước.

Trần Tư Giai đặc biệt mang theo bạn trai cùng tới, hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi.

Đều là người trẻ tuổi, rất nhanh nháo thành một đoàn, vô cùng náo nhiệt ăn cơm xong, còn chưa thoả thích lại âm ỉ đòi đi hát. Túc Kỳ và Trần Tư Giai chỉ có thể đi theo tới cùng.

Vốn đang hát rất tốt, bỗng nhiên có một trận thét chói tai à tiếng huýt sáo, cậu con trai một tay ôm đóa hoa hồng đỏ thắm, một tay cầm Microphone, vừa hát, vừa có ánh mắt cực nóng nhìn một cô gái.

Túc Kỳ nhận ra hai người là Dư Hiểu và chàng trai đưa cô bé tới bệnh viện, thì ra cậu ta thật sự không buông tha.

Một lúc sau khi kết thúc, những người khác cùng bắt đầu đồng thanh kêu lên, "Song ca! Song ca!"

Cô gái nhỏ mặt đỏ rực, không biết làm sao, tay cương quyết bị nhét Microphone vào, không dám ngẩng đầu lên, cuối cùng cô bé đi tới bên cạnh chàng trai, do dự một chút rồi hát theo bài chàng trai đang hát.

Kết thúc, chàng trai cầm Microphone, nhìn cô gái, "Dư Hiểu, anh yêu em."

Nói xong chia bó hoa hồng trong tay.

Tiếng huýt sáo và tiếng thét chói tai lại vang lên, bọn họ lớn tiếng kêu, "Đồng ý! Đồng ý!"

Có lẽ cái tuổi này nói chữ "Yêu" là còn quá sớm, nhưng lúc bọn họ nói ra, đều là thật lòng, mang theo tình cảm chân thành tha thiết nhất, cho dù đoạn tình cảm này có thể đi được bao xa.

Cuối cùng cô gái đưa tay nhận lấy, tiếng hoan hô và vỗ tay vọt lên như thủy triều.

Khoé mắt Túc Kỳ có chút ẩm ướt, cô thấy một màn như vậy thật sự rất vui vẻ, đồng thời cũng bị tinh thần can đảm và dũng cảm của chàng trai làm cho cảm động, đã từng, khi cô còn trẻ, cũng đã từng điên cuồng như vậy. Vừa quay đầu liền thấy Trần Tư Giai và người đàn ông kia đang nhìn nhau cười.

Mặc dù trong phòng bao đang cực kì náo nhiệt, không khí còn đang vui vẻ, nhưng cô lại cảm thấy lẻ loi một mình, bắt đầu nhớ người kia.

Trần Tư Giai chợt quay đầu nói với Túc Kỳ, "Không nghĩ tới vậy mà trong lúc vô tình chúng ta lại làm mai cho đôi này."

Túc Kỳ gạt đầu, mở miệng nói đùa, "Đúng vậy, tớ cũng trong lúc vô ý tác hợp cho đôi các cậu."

Người đàn ông bên cạnh cười ha hả, Trần Tư Giai hung dữ trừng cô, Túc Kỳ cười càng vui vẻ.

Không biết làm sao sau đó đề tài kéo đến trên người cô, các học trò ồn ào, "Bọn em đều đã thấy bạn trai cô giáo Trần, khi nào thì cho chúng em gặp chồng cô giáo Túc đây ạ?"

Miệng Trần Tư Giai trước sau như một không biết chùng mực, cười đùa náo nhiệt cùng các học trò, "Các em à, vẫn là không nên thấy chồng cô giáo Túc, chỉ sợ khi thấy được đám con gái sẽ chỉ cảm thấy hận không được gặp sớm, đám con trai sẽ cảm thấy xấu hổ!"

"Nào có khoa trương như thế chứ?"

"Là thật!"

"Cô giáo Trần, vậy vị trước mắt này là người thầy(chồng cô giáo) tốt, hay vẫn là thầy nhà cô Túc tốt ạ?"

Đám này nhiều đứa nhỏ rất tinh ranh, Túc Kỳ cũng không mở miệng, cười nhìn Trần Tư Giai trả lời như thế nào.

Người đàn ông bên cạnh Trần Tư Giai cũng không mở miệng, cũng không có ý định giúp giải vây, dường như cũng muốn nghe được đáp án của cô.

Trần Tư Giai nổi giận, "Đám người Tiểu Hầu Tử các em! Có các em như vậy cô Khanh sẽ thế nào? Năm sau không cho ôn vào trọng điểm!"

Khoảng cách kì thi năm sau vẫn còn rất xa, bọn họ không chút nào bị uy hiếp, tiếp tục quấy rối, "Cô Trần, đừng nói sang chuyện khác, mau trả lời đi."

Trần Tư Giai bỗng nhiên nở nụ cười, chậm rãi trả lời, "Các em người thầy nhà cô giáo Túc ấy à, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, vị bên cạnh cô đây, mới phù hợp cho cô coi trọng, đúng không?"

Nói xong ngón trỏ đặt lên cằm người đàn ông bên cạnh, bộ dạng như thiếu niên hư hỏng trêu chọc con gái nhà lành.

Mọi người lập tức cười lẫn lộn.

Túc Kỳ chỉ cười, không nói gì.

Bỗng nhiên di động vang lên, là Diệp Tử Nam, cô nghe máy, khóe miệng vẫn còn mang theo nụ cười.

"Còn chưa kết thúc à?"

Túc Kỳ cầm di động đi ra ngoài, "Lập tức xong liền."

Cô dừng một chút, nói tiếp, "Anh đến đón em được không?"

Trước đó cô không cho anh xuất hiện trước mặt các thầy cô và học sinh, lần này lại chủ động đề nghị.

Diệp Tử Nam thoáng nghe bên kia có tiếng cười, trong giọng của cô cũng mang theo ý cười nhàn nhạt nũng nịu, anh cũng bị lây, cười nói, "Được."

Túc Kỳ và những người khác đi ra cửa KTV, phát hiện tuyệt không biết đã rơi từ bao giờ, trên mặt đất tuyết tích thành một tầng mỏng, sau đó liền nhìn thấy

Diệp Tử Nam mới vừa từ trên xe bước xuống, từ xa trong bầu trời đầy tuyết bước tới, quả nhiên là cao lớn vững chắc, phong thái hiên ngang.

Túc Kỳ cười chờ anh lại gần, đi qua dựa sát vào ôm cả cánh tay anh, giới thiệu với các học sinh, "Đây là ông xã nhà cô, Diệp Tử Nam."

Tiếng hô nhỏ lập tức vang lên, tiếp theo là các học sinh nam ngửa mặt lên trời kêu to.

"Thầy, anh như vậy là không cho chúng em sống sao!"

Túc Kỳ nhìn họ khoa trương biểu diễn không nhịn được cười, lần đầu Diệp Tử Nam nghe người khác gọi anh là thầy, có chút mới mẻ, quay đầu hỏi Túc Kỳ, "Không phải nên gọi là chồng cô giáo sao?"

Túc Kỳ cũng quay đầu nhìn anh, trên mặt nở nụ cười sâu đậm, vẻ mặt cong cong, ánh sáng rực rỡ khiến Diệp Tử Nam say mê.

"Anh đừng để ý đến bọn họ, bọn họ nói đùa đó."

"Vậy nếu đàn ông là thầy giáo, vợ của thầy giáo có phải gọi là sư thái?"

Túc Kỳ sùng sốt một chút, cười hi hi một tiếng.

Mọi người cất bước, Diệp Tử Nam và Túc Kỳ nắm tay nhau đi ra xe.

Bên cạnh có hai mẹ con, đứa bé mặc áo khoác rất dày, giống quả bóng lăn trên mặt tuyết.

Đứa bé vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn hai người, có lẽ là làm mẹ, mỗi lần Túc Kỳ nhìn thấy trẻ con đều cảm thấy cực kì thân thiết, vươn tay chào hỏi bé.

Đứa bé kia bỗng nhiên đứng lại không đi, ngược đầu nói với mẹ, "Mẹ mẹ, bộ dạng chú kia rất đẹp trai! Con thích chú, chờ con lớn lên sẽ gả cho chú!"

Túc Kỳ chợt thấy bị thương, thì ra người ta không phải đang nhìn cô.

Người mẹ trẻ rất xấu hổ cười với Diệp Tử Nam và Túc Kỳ, đùa với đứa bé, "Con không thấy chú ấy đang nắm tay gì sao? Di cũng thích chú ấy."

Đứa bé cau mày, dường như rất buồn rầu, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Con xem bộ dáng đi có xinh đẹp không?"

"Xinh đẹp ạ!"

"Vậy con có thích đi không?"

"Thích!"

"Vậy thì để chú và đi ở cùng một chỗ được không?"

"Được!" Rất nhanh đứa bé liền mặt mày rạng rỡ, một giây sau liền nhủu mày, "Vậy con đây phải làm sao bây giờ?"

"Con ư, mẹ cũng không biết, chúng ta nhanh về nhà hỏi ba một chút được không?"

Đứa bé gật đầu lia lịa, cười hi hi nắm tay mẹ, "Dạ, hỏi ba, cái gì ba cũng biết, chúng ta nhanh về nhà, đi thôi."

"...."

Trong bầu trời đầy bông tuyết hai bóng dáng một lớn một nhỏ càng lúc càng mờ nhạt.

Túc Kỳ đứng tại chỗ cười nhìn hồi lâu, Diệp Tử Nam nhẹ nhàng vuốt bông tuyết trên tóc cô, "Đi thôi."

"Chúng ta cũng về nhà sao?"

Diệp Tử Nam cung chiêu sờ mặt cô, "Úm, về nhà."

Túc Kỳ nghiêng đầu, cười hi hi hỏi, "Chạy nhé?"

Diệp Tử Nam cũng không nhịn được cười.

Trước khi lên xe, Túc Kỳ chợt giữ chặt Diệp Tử Nam, hai tay ôm eo anh, đầu chôn sâu vào lòng anh, hồi lâu không nhúc nhích.

Diệp Tử Nam giữ chặt hai tay, cười hỏi, "Làm sao vậy, vừa nãy có uống rượu hả?"

Túc Kỳ lắc đầu rất nhanh, đôi mắt đỏ hồng ngẩng đầu nhìn anh, "Có phải cho tới bây giờ em chưa từng nói với anh?"

"Hả?"

Không hề báo động trước, Túc Kỳ mở miệng, giọng nói không lớn, nhưng rất kiên định, "Diệp Tử Nam, em yêu anh."

Lần này đổi thành Diệp Tử Nam ngây ngẩn cả người, anh cho là cả đời này cũng không có cơ hội nghe được câu này.

Anh thu lại nụ cười, dịu dàng trả lời, "Bà xã, anh cũng yêu em."

Túc Kỳ thở rất nhanh, nước mắt không hề báo động lăn xuống, thong thả nở nụ cười. Ngày đó trên xe, cô tính viết vào lòng bàn tay anh ba chữ kia, ai ngờ lúc lâm trận lại lùi bước.

Một màn trong ghé lô lúc nãy, làm cho cô bỗng nhiên cũng muốn như người con trai kia, nói với người mình yên mến ba chữ, thậm chí có chút gấp rút.

Khoé môi Diệp Tử Nam nhếch lên, bung mặt cô cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Túc Kỳ phát hiện gần đây vẫn hay khóc trước mặt Diệp Tử Nam, cô cố gắng đè nén bản thân, nhưng giọng nói lại càng run rẩy, "Vừa lúc này.... Em hối hận.... Hận vì sao không nói sớm với anh.... Em sợ... Có phải không kịp nữa rồi sao? Có phải anh đã chết tâm đối với em không còn muốn nghe nhưng lời này nữa rồi?"

"Vẫn kịp, chỉ cần là em nói, lúc nào cũng còn kịp."

Diệp Từ Nam cúi đầu hôn lên môi cô.

Xe chậm rãi chạy đi trong bông tuyết lung lay, chở hai người về nơi ấm áp...

Đã từng có lúc trong nháy mắt, chúng ta đều nghĩ rằng mình đã trưởng thành.

Nhưng có một ngày, rốt cuộc chúng ta phát hiện.

Lớn lên có nghĩa ngoại trừ dục vọng, còn có tinh thần can đảm, trách nhiệm, kiên cường cùng với sẽ phải hy sinh một điều gì đó.

Trong cuộc sống hàng ngày, thật ra chúng ta cũng chỉ là những đứa trẻ, chúng ta muốn có nhiều dũng khí theo đuổi hạnh phúc và tình yêu, học như thế nào là yêu và được yêu.

Tình yêu, cho đến bây giờ đều là thiên biến vạn hoá, đến cuối chúng ta thấy rõ trái tim mình, biết mình muốn cái gì.

May mà, tất cả đều còn kịp.

Hoàn chính văn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chính ăn kết thúc~~ Tung hoa chúc mừng~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện Diệp và Túc.

Xe vững vàng dừng trước lầu, Diệp Từ Nam đỡ Túc Kỳ xuống xe, tuyết đọng trên mặt đất càng ngày càng dày, nhiệt độ ban đêm rất thấp, tuyết đọng từ từ kết thành băng. Túc Kỳ nắm chặt tay Diệp Từ Nam, rất cẩn thận bước về phía trước, Diệp Từ Nam ôm eo Túc Kỳ vấp vào trong ngực.

Trong ánh đèn đường mờ nhạt, tuyết trắng đọng trên mặt đất bị bao phủ một tầng mỏng màu vàng óng, bóng dáng hai người phản chiếu lên lớp màu vàng óng ánh trong suốt đó, hai bên quấn vào nhau, thân mật khăng khít.

Túc Kỳ quay đầu liếc nhìn Diệp Từ Nam, gò má anh cũng mang theo màu vàng mờ nhạt, cả khuôn mặt càng thêm góc cạnh rõ ràng, ngũ quan khôi ngô, trong lòng cảm thán, bộ dạng người đàn ông này thật sự rất đẹp trai!

Đi được vài bước, không nhận được lại quay đầu nhìn, sau khi nhìn vài lần, Diệp Từ Nam bỗng nhiên dừng lại, nhướn mày cười nhìn cô, cũng không nói gì.

“Ồ, sao anh lại không đi nữa?”

“Em nhìn chăm chăm anh làm gì?”

Túc Kỳ thành thật trả lời, “Em phát hiện, dáng dấp anh thật sự rất đẹp trai!”

“Mới phát hiện ra à, sao không sớm hơn đi? Lúc trước là ai nhĩ, còn muốn ly hôn với anh?”

Túc Kỳ lập tức vui mặt vào lòng anh, kêu to hét lớn, “Ồi, em đã biết sai rồi, anh có thể đừng nói em nữa được không?”

“Không thể.”

“Anh...” Túc Kỳ chợt nhớ tới gì đó còn chưa nổi lên trong bụng, vênh vác hống hách nói với Diệp Từ Nam, “Anh chú ý một chút..., em có con tin.”

Diệp Từ Nam chợt chèn lên eo ôm chặt cô, bộ dạng bị uy hiếp vẫn vui vẻ chịu đựng, “Được, anh sẽ rất phối hợp, có yêu cầu gì thì cứ nói.”

Túc Kỳ ôm cổ anh, ghé vào ngực anh, càng lúc càng cảm thấy cái ôm của anh rất chất phác ấm áp, vừa lòng thỏa ý thờ dài.

Không nghĩ tới trước cửa thang máy chạm phải một đôi vợ chồng già cùng tầng trệt, xa xa nhìn thấy bọn họ liền cười hiền lành.

Túc Kỳ vẫn trầm mê trong ngực ấm áp của Diệp Từ Nam, Diệp Từ Nam cũng không nhắc nhở, khiêm tốn cung kính gật đầu mỉm cười xem như chào hỏi.

Mãi tới lúc đến gần, Túc Kỳ nghe được câu nói kia, “Có phải có bảo bảo rồi hả?”

Sau đó mới từ trong lòng Diệp Từ Nam giã đi xuống, xấu hổ cười chào hỏi với hai cụ già.

Nghe nói, hai cụ đều là giáo sư già, cả đời không có con cái, nhưng rất ân ái, Túc Kỳ và Diệp Từ Nam gặp vài lần trong thang máy, xách giúp giùm mấy thứ đồ, ấn tượng của hai cụ già với đôi vợ chồng nhỏ này rất tốt.

Tay phải Diệp Từ Nam vẫn đặt trên eo Túc Kỳ, vui sướng kiêu ngạo bay ra theo lời nói, “Đúng ạ.”

“Con trai hay con gái?”

Diệp Từ Nam đối với thời kỳ phụ nữ có thai và chuyện sinh em bé thì không biết gì cả, dường như anh chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, cau mày suy nghĩ hồi lâu mới cúi thấp đầu về mặt tò mò như đứa bé hỏi Túc Kỳ, “Con trai hay con gái?”

Túc Kỳ lấy khuỷu tay hùng hăng đập anh một cái, cười với cụ già nói, “Còn chưa đi kiểm tra ạ, chưa biết giới tính.”

Cụ bà cười nhìn Túc Kỳ, “Con trai con gái đều giống nhau, thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Ra khỏi thang máy, Diệp Từ Nam lấy chìa khóa mở cửa, Túc Kỳ từ ở phía sau vẫn dính lấy anh, như đang tìm tòi.

Vào cửa vẫn không buông tay, Diệp Từ Nam cảm thấy bây giờ bản lĩnh bá chủ người của cô vợ nhỏ này thật sự rất cao, ngược lại anh cực kỳ hưởng thụ sự ỷ lại này.

Hai người tắm rửa rất lâu rồi nằm tỏ trên giường nói chuyện phiếm, Túc Kỳ dán vào Diệp Từ Nam sưởi ấm, mặc dù trong phòng đã bật máy sưởi ấm, nhưng Túc Kỳ cảm thấy bên cạnh mình có công cụ sưởi ấm còn tốt hơn.

Lúc đầu Túc Kỳ kể chuyện tới nay cho anh nghe, về sau hai người còn nói đến việc đặt tên cho con, tay Túc Kỳ đặt trong áo ngủ của Diệp Từ Nam, dán vào da thịt anh, Túc Kỳ đang suy nghĩ tên đặt, tay không tự giác vuốt ve, sờ soạng mấy cái cảm giác rất tốt, liền mở rộng phạm vi, mãi đến lúc rất lâu không nghe thấy Diệp Từ Nam nói chuyện, hơn nữa bên tai tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề, mới biết được mình đã đốt lửa.

Cô không dám động đến người nào đó, rất cẩn thận chuẩn bị rút tay về, vừa mới có ý định này, Diệp Từ Nam liền đè tay cô lại, giọng nói trầm thấp mờ ám vang lên trên đầu cô, “Đốt lửa rồi nghĩ chạy đi hả?”

Nói xong cúi đầu ngậm chặt môi cô, hai tay bắt đầu tự do trên người cô.

Lâu lắm rồi anh không chạm vào cô, cảm giác ngọt ngào trong trí nhớ lập tức trở thành sự thật, anh có chút không giữ được.

Túc Kỳ chỉ cảm thấy anh kẻ sát vào phần bấp dùi cô, dường như máy sưởi bật nhiệt độ hơi cao, cô cảm thấy trên cơ thể hai người đều nóng ran lên, dường như một giây sau có thể hòa tan vào với nhau cô vờn hai tay trần truồng ôm lấy cổ Diệp Từ Nam, nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

Nhưng rất nhanh đè tay anh lại, sắc mặt ửng hồng, thở khe khẽ, “Em có rồi...”

Toàn thân Diệp Từ Nam cứng đờ, lửa đã đốt lên tới đỉnh điểm, nhưng đành phải đè xuống, loại tư vị này thật sự rất khổ sở.

Anh chôn trên vai Túc Kỳ, thờ dốc không ngừng, cầm tay Túc Kỳ ấn vào ngực, sau đó từ từ đi xuống thất lưng.

Dường như Túc Kỳ hiểu rõ gì đó, nói ra tiếng, cho tới lúc đụng phải vật gì đó nóng bỏng cứng rắn, mặt đỏ tới mức có thể chảy ra máu.

Mặc dù cô và Diệp Từ Nam ở chung đã lâu, nhưng cho tới bây giờ chưa khi nào đụng chạm trắng trợn như vậy.

Cô cảm giác vật trong tay mình đang nhảy lên, không biết làm sao rất mạnh mẽ trốn tránh, đỏ mặt ngẩng đầu đáng thương tội nghiệp đề nghị, “Tự anh đi nhà vệ sinh giải quyết được không?”

Diệp Từ Nam hơi híp mắt uy hiếp trả lời, “Em dám nói thêm một câu nữa thử xem.”

Túc Kỳ tự nhận là đồ nhát gan bấy bọ, đương nhiên không dám nhắc lại, theo tiết tấu của anh bắt đầu an ủi nó.

Môi lưỡi và đôi tay Diệp Từ Nam không ngừng lưu lại ấn ký màu hồng trên người Túc Kỳ, Túc Kỳ cảm giác cơ thể Diệp Từ Nam càng lúc càng kéo căng, cuối cùng trên tay nóng lên, từ từ ngưng đọng tác.

Hồ hấp Diệp Từ Nam dần dần khôi phục, lại đem cô ôm vào trong ngực dán vào mái tóc không rời, Túc Kỳ cảm thấy vật nào đó trong tay rõ ràng đã mềm một nửa đang có dấu hiệu ngẩng đầu lên, cô không tin cúi đầu nhìn, vật trong tay cô vậy mà mạnh mẽ nhảy lên một cái, như là đang gật đầu chào hỏi với cô.

Về mặt Túc Kỳ khổ sở, “Anh...” Nửa câu sau của cô bị Diệp Từ Nam ngậm vào trong miệng, lửa nóng trên người trong lòng lại bắt đầu, cô còn dám trách anh!

Toàn thân cô da thịt hồng hào, bộ dạng cái miệng nhỏ trắng mịn rên rỉ dưới thân anh không biết có bao nhiêu mê người, cô còn dám trách anh! Trong lòng nghĩ lại, lực đạo ở tay không tự giác tăng thêm.

Túc Kỳ cũng bị anh làm cho không chịu nổi, trong lòng như có lửa đốt, một chút lại một chút thiêu đốt lý trí của cô, cái cảm giác ngứa ngáy trong lòng không xua đi được.

“Diệp Tử Nam, em rất khó chịu....”

Diệp Tử Nam hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia vui sướng, cúi đầu bên tai cô nói câu gì đó.

Túc Kỳ chợt mở đôi mắt ướt át, cau mày lắc đầu nguầy nguậy.

Thấy phản ứng của cô về mặt Diệp Tử Nam cười xấu xa, lại cúi đầu nói câu gì đó.

Mặt Túc Kỳ càng lúc càng đỏ, cúi đầu vào lòng anh nhỏ nhỏ nói thầm, “Em sẽ không....”

“Anh dạy cho em nhé.”

“Không tốt cho thai nhi...”

“Sao lại không tốt, để cho nó học trước một chút, đỡ phải sau này bị người ta chê cười.”

“Anh lưu manh! Dạy hư đứa bé!”

“Sẽ không, anh sẽ dạy tốt....”

“....”

Tay Diệp Tử Nam trượt vào chỗ nhạy hoa đã ẩm ướt lây lị, từ từ chui vào, anh lập tức có cảm giác bị chật hẹp bài xích, vừa co rút ngón tay vừa cười bên tai Túc Kỳ, “Nó mút chặt anh rồi....”

Túc Kỳ then quá hóa giận, cắn lên cằm anh một cái. Diệp Tử Nam khẽ cười một tiếng, ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi chui vào dây dưa trên chiếc lưỡi thơm tho trơn bóng mát lạnh, kế tiếp không ngừng đi xuống phía dưới, sau cùng ngậm chặt điểm hồng trước ngực kia, há miệng mút vào, một cánh tay còn lại thì tự do trên thân thể.

Cảm giác cô không kiên nhẫn giây dựa, anh nhét một ngón tay vào, tốc độ co rút cũng càng lúc càng nhanh....

Tiếng rên rỉ vỡ vụn và tiếng hít thở nặng nề nhưng âm áp vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, một phòng đầy cảnh xuân.

Học kỳ mới đã đến, bụng Túc Kỳ càng ngày càng thấy rõ, phản ứng của cô cũng càng lúc càng mạnh, nôn mửa và thích ngủ.

Hai bên cha mẹ nhà họ Diệp và cha mẹ nhà họ Túc vô cùng mong mỏi đứa bé sắp ra đời này, trong mắt họ Túc Kỳ cũng trở thành đối tượng quan trọng để bảo vệ, mỗi ngày thay đổi đủ trò chăm sóc chu toàn.

Sau khi trải qua ngạc nhiên mừng rỡ lần đầu được làm ba, niềm vui của Diệp Tử Nam dần dần trở lại bình thường, mỗi lần nhìn thấy cô vừa ăn hết thì bị phun ra hết sạch, trong lòng liền nhăn nhúm đau khổ, anh vừa đưa nước cho Túc Kỳ súc miệng vừa vỗ về cô, “Em cố nhịn một chút, chỉ sinh một đứa này, về sau không khiến em phải chịu tội nữa.”

Làm người mẹ vì con của mình thì đau khổ gì cũng có thể nhịn, tay Túc Kỳ vuốt nếp nhăn giữa chân mày của Diệp Tử Nam, “Không sao, qua khoảng thời gian này là tốt rồi.”

Giờ lên lớp học kỳ này của Túc Kỳ rõ ràng ít đi rất nhiều, mỗi tuần chỉ có năm buổi chiều và hai tiết vào ngày cuối, hơn nữa điều kiện phòng học tốt nhất, mới đầu Túc Kỳ cảm thấy rất lạ, vì sao mà sắp xếp giờ lên lớp lại phù hợp cho cô nghỉ ngơi và làm việc như vậy, ngẫm lại liền hiểu rõ.

Hôm nay cô giảng bài vừa xong, đang sắp xếp bài tập cho các học trò, bởi vì ngày mai là Chủ nhật, hơn nữa cũng tới giờ ăn cơm, các học trò phía dưới đang rục rịch, cứ nhìn xung quanh phía ngoài cửa sổ không thôi, mặc dù người đang ở đây, sợ là tâm tư sớm đã bay đi rồi.

Cuối cùng có học sinh lớn tiếng hỏi, “Cô Túc, sao thầy còn chưa tới, cũng đã trễ năm phút rồi đấy!”

Trong lời nói dường như mang theo chút buồn bực và nôn nóng.

Lời này nói ra, lập tức chiếm được hưởng ứng, trong phòng học lập tức bắt đầu sôi nổi.

Túc Kỳ sững sốt, vừa lắc đầu vừa mỉm cười, đám trẻ này...

Mỗi khi cô có giờ lên lớp, Diệp Tử Nam sẽ đến sớm đứng ngoài phòng học đón cô về nhà, kiên trì vài tuần, các học sinh cũng tìm ra quy luật. Túc Kỳ dơ tay nhìn đồng hồ, ừm, đúng là đã trễ năm phút rồi.

Mới vừa nghĩ, liền có học trò kêu to, “Đến rồi đến rồi!”

Trong phòng học lập tức im lặng, tất cả đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Túc Kỳ bị ảnh hưởng của các học sinh, phản xạ có điều kiện cũng nhìn ra ngoài.

Diệp Tử Nam đang bước xuống xe, sau đó tựa vào dưới tàng cây, cười tí mắt nhìn bên này.

Vậy mà các học trò ngang nhiên dám tiến lại gần mở toang cửa sổ, vừa kêu vừa vỗ tay, “Thầy! Vào đây ngồi ạ!”

Nhiệt tình và phấn khởi có trình độ, khiến cho Túc Kỳ dờ khóc dờ cười.

Khóe miệng Diệp Tử Nam cười càng sâu hơn, thật sự đi tới, từ cửa sau bước vào ngồi ở phía cuối. Động tác các học trò lại cùng quay lại nhìn, sau đó trở về nhìn Túc Kỳ.

Túc Kỳ biết suy nghĩ của bọn họ, làm sao đồng ý cho bọn họ đùa bỡn, mỉm cười khép sách giáo khoa, dịu dàng thùy mị nói câu, “Tan học.”

Cả phòng thiếu nam thiếu nữ hoan hô một tiếng, ánh mặt trời thu dọn đồ đạc, rất nhanh phòng học to như vậy chỉ còn lại có hai người một trước một sau.

Diệp Tử Nam ngồi phía sau không nhúc nhích, Túc Kỳ đứng trên bục giảng nhìn anh, sau khi hai người đối diện vài giây, cùng quay đầu cười rộ lên.

Sau một lúc, Diệp Tử Nam đứng lên đi về phía trước, “Anh làm chậm giờ dạy của em hả, cô Túc?”

Túc Kỳ dọn dẹp sạch giáo khoa thờ dài, “Diệp Tử Nam, em đang nghĩ, năm đó lúc anh đi học, có học trò như anh ngồi phía dưới, sao giáo viên có thể bình tĩnh như thường mà giảng bài được nhỉ?”

Vừa rồi cô đứng trên bục giảng, mặc dù cách cả lớp học, nhưng nhìn thấy khóe miệng anh tươi cười cùng ánh mắt ấm áp khi đó, vậy nên một câu cũng không nói được, chỉ có thể cho tan học sớm hơn.

Hai người nắm tay từ phòng học đi ra, một tay Diệp Tử Nam nắm tay cô nhắc nhở cô cẩn thận, “Đứng lâu như vậy có mệt không?”

Túc Kỳ đỡ eo, “Không mệt đứng rồi, sao hôm nay lại tới muộn như vậy?”

Về mặt tươi cười của Diệp Tử Nam chưa tan, giọng điệu bình tĩnh trả lời, “Anh đi thăm ông ngoại.”

Túc Kỳ đứng lại trước xe, bỗng nhiên bắt đầu khó chịu, cụ ông đó đã từng hiền lành bao dung đối với mình tốt vậy.

Diệp Tử Nam biết trong lòng cô nghĩ cái gì, cẩn thận ôm cô vào ngực, hôn nhẹ trán cô, “Anh nói cho ông ngoại, con của chúng ta sắp chào đời, đến lúc đó anh mang em và con đến thăm ông, có được không?”

Túc Kỳ mắt đỏ hồng gật gật đầu, theo Diệp Tử Nam lên xe rời đi.

Mấy tuần lễ sau đó, Túc Kỳ ở nhà dưỡng thai. Cách dự sinh càng ngày càng gần, bụng càng ngày càng lớn, cô cũng càng ngày càng mệt, cơ thể sưng phù đi lại khó khăn không nói, lại còn mỗi đêm nằm trên giường duy trì một tư thế ngủ khiến cho cô càng thêm khổ sở.

Diệp Tử Nam cũng dần dần mỗi ngày tan tầm đúng giờ, từ chối tất cả xã giao, ở nhà với vợ con.

Mỗi ngày sau bữa cơm chiều, anh đều ghé vào bụng Túc Kỳ nói chuyện, bên trong thỉnh thoảng còn đáp lại, đá Túc Kỳ vài cái, mỗi khi như vậy hai người đều vui mừng không thôi.

Gần đây không biết Bao bảo trong bụng muốn làm gì, chưa tới nửa đêm luôn làm ầm ĩ trong bụng, đá Túc Kỳ từng phát từng phát, dường như là rất sốt ruột muốn ra ngoài, khiến cho cô khó có thể đi vào giấc ngủ.

Đêm nay, Túc Kỳ lại bị giật mình tỉnh giấc, trong đêm tối, bàn tay đặt trên bụng cảm thụ cú đá một phát lại một phát, chỉ có thể gượng cười hạnh phúc.

Không quá vài phút, Diệp Tử Nam cũng tỉnh lại, mở đèn tường, sờ sờ tóc Túc Kỳ, về mặt không nở, “Đứa bé lại ầm ĩ với em rồi hả?”

Về mặt Túc Kỳ đau khổ, “Diệp Tử Nam, nó ồn ào như vậy, chắc chắn là con trai.”

Lúc trước hai người giao hẹn là không hỏi giới tính đứa bé, phần kinh hi này phải chờ tới sau cùng.

Diệp Tử Nam phục vụ cô uống chút nước, từ từ ôm cô vào ngực, có lẽ ban đêm quá yên tĩnh, có chút bình thường không nói được vậy mà trong lúc lơ đãng miệng có thể vẽ ra được.

“Bé trai cũng được, nó có thể cùng anh bảo vệ em.”

Túc Kỳ sùng sốt một phen, bỗng nhiên khóe mắt ẩm ướt.

Diệp Tử Nam nửa nằm úp sấp, đặt bàn tay khô ráo ấm áp lên bụng Túc Kỳ, nhỏ giọng nói chuyện với Bao bảo, Túc Kỳ nâng tay khoác lên cổ bóng

loáng của anh nhẹ nhàng vuốt ve.

“Bảo bảo con ngoan nào, mẹ mang thai con rất vất vả, đừng làm khổ mẹ, ba sẽ đau lòng, con nghe lời được không?”

Có lẽ gần đây Diệp Tử Nam và nó giao lưu có hiệu quả, vốn đang vui sướng đập đá đứa bé nghe được giọng nói trầm thấp bỗng nhiên an tĩnh lại.

Về mặt Túc Kỳ rất ngạc nhiên nhìn bụng mình rồi nhìn Diệp Tử Nam, từ từ cười rộ lên.

Từ sau đó, mỗi lúc trời tối rồi cuộc Túc Kỳ có thể ngủ ngon.

Có lẽ đứa nhỏ này thật khéo léo hiểu chuyện, từ sau hôm ấy cho đến lúc sinh ra cũng chưa từng gầy vò, cũng có thể chuyện khi đó Diệp Tử Nam nói với nó, có tác dụng.

Sau này Túc Kỳ trở dạ cũng rất thuận lợi, ngay cả bác sĩ cũng nói khó có gặp được loại tình huống này.

Khi tiếng khóc to có lực vang lên, Diệp Tử Nam và Túc Kỳ cảm thấy toàn bộ vất vả đều đáng giá.

Túc Kỳ bị người hai nhà vây quanh, mệt rồi hỏi Diệp Tử Nam, “Con trai hay con gái?”

Diệp Tử Nam khom lưng hòm xuống trán ướt đầm mồ hôi của cô, đôi mắt dần dần đỏ lên, “Là con trai, nó rất tốt rất khỏe mạnh, vợ, em vất vả rồi.”

Túc Kỳ cười một chút liền ngủ, dường như còn nghe được tiếng cười của cha mẹ hai bên.

“Chao ôi, giống như đút Diệp Tử Nam hồi còn nhỏ!”

“Miệng rất giống tiểu Kỳ.”

“.....”

Lúc Túc Kỳ tỉnh lại, trong phòng bệnh chỉ còn Diệp Tử Nam và đứa bé trong lòng anh. Túc Kỳ sớm vươn tay với Diệp Tử Nam, “Cho em nhìn đứa bé nào.”

Diệp Tử Nam đỡ cô từ từ ngồi dậy mang đứa bé đặt vào lòng cô, “Nghĩ em sẽ sớm tỉnh lại, liền kêu y tá mang nó qua đây.”

Trong tay lót một viên thịt tròn trắng mềm như bột lọc đang nhắm mắt, nhưng cánh tay nhỏ nhỏ lại hung hăng quơ lên, tình mẹ bị thức tỉnh, khóe miệng Túc Kỳ không tự giác dương lên.

Ánh mặt trời đầy đủ chiếu vào phòng bệnh, Diệp Tử Nam ngồi trên giường, im lặng nhìn Túc Kỳ hết sức phấn khởi đùa với đứa bé, chỉ cảm thấy ấm áp hạnh phúc. Lúc ở ngoài phòng sanh y tá mang sinh mệnh bé nhỏ đặt vào lòng anh, anh vậy mà toàn thân cứng ngắc không dám động đậy chút nào, sau lưng còn nổi lên một tảng mồ hôi mỏng, một khắc đó anh mới chính thức nhận ra trên vai là trách nhiệm người chồng và người cha.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đông ca đáp ứng mọi người phiên ngoại mới ra là ~~~~~ tung hoa ~~~~~.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Thật Cây Lim Có Thể Dựa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.